

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

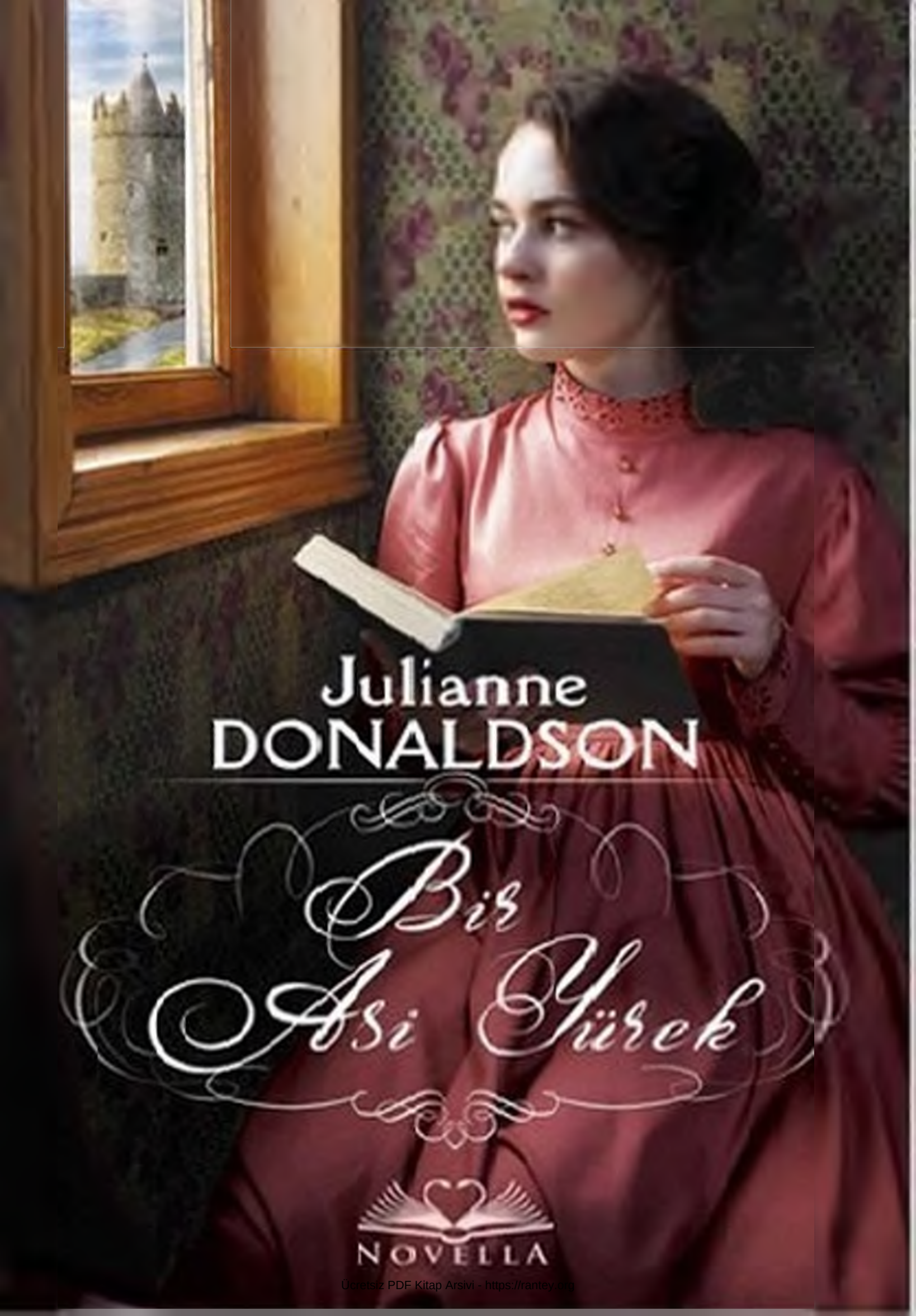
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Julianne
DONALDSON

*Bis
Asi Yürek*

Julianne

DONALDSeN

we/f

'Hapsedilmiş hissediyorum. Kafese kapatılmış bir kuş gibi kaçmanın yolunu arayıp duruyorum. Ama her defasında önümü parmaklıklar kesiyor.'

Doğaya, müziğe ve kitaplara düşkün olan on yedi yaşındaki Kate'in tek hayali Hindistan'a gitmektir. Bu hayalini gerçekleştirmesinin önündeki en büyük engel ise, ona sürekli evlilik baskısı yapan annesidir. Kate hem bu baskıdan kurtulmak hem de özgürlüğüne kavuşacağına inandığı Blackmoore'a gitmek için kendisini dahil olmaması gereken bir iddianın içinde bulur.

Geniş kırları ve uçsuz bucaksız okyanusuyla hayallerini süsleyen Blackmoore'a vardığında çoğu şeyin beklediği gibi olmadığını gören Kate, geleceği hakkında bir karar vermesi gerektiğini düşünür. Ya kendisini anlamamakta direnen ailesinin tüm baskılarına boyun eğecek ya da bir kuş gibi özgürlüğe kanat çırpıp için yanıp tutuşan kalbini dinleyecektir.

"Julianne Donaldson, *Bir Rüya Gibi* romanından sonra *Bir Aii Yürek* ile okuyucuyu muhteşem bir manzara eşliğinde büyük bir aşkın içine çekmeyi başarmış.* *Publisher Weekly*

'Jane Austen. Elizabeth Gaskell ve Emily Bronte'nin eserlerinde yer alan o romantik arka planın, Donaldson'm *Bir Asi Yürek* romanında da başarıyla kurgulandığını görmek mutluluk verici.' *ForeWord Reviews*

'Kırların içinde, sonsuz maviliğin ortasında geçen bu roman, sizleri birkaç saatliğine bulunduğunuz karmaşadan çekip çıkarmayı vaat

ediyor. Bir süreliğine hayallere dalmak hiç fena olmasa gerek.'
Booklist

Bir Asi Yürek Julianne Donaldson

1. Baskı: Ağustos 2016 ISBN: 978-605-186-053-4 Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©Julianne Donaldson Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Novella Yayınları'na aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

My Matbaacılık San.Tic. ve Ltd. Şti. Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. 8F/Zeytinburnu/İst Sertifika No: 34191 Tel: 0212 674 85 28

N O V ELLA Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır

NOVELLA YAYINLARI Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38 www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal adı Yayın Yönetmeni Çeviren Editör

Sayfa Tasarımı Kapak

: Blackmoore : Şahin Güç : Filiz Sarıalioğlu : Sibel Çelik : Elif Aydın
Yavuz : Alla Özabat

Julianne DONALDSON

LANCASHIRE, İNGİLTERE, TEMMUZ 1820

Tarlakuşu kalp sızısına dair şarkılar söyler. Kırlangıç iki sesli, aceleci bir ritim tutturur. Karatavuğun ötüşü ise eve dönüş ısığıdır.

Bugün beni pencereme çağıran tarlakuşuydu. Durup ellerimi pervaza koydum ve kuşu daha iyi duymak için dışarıya eğildim. Tarlakuşunun kalp sızısına, kedere dair masalını dinlerken huzursuzluğum bir an için yatıştı. Onu defalarca dinlemiş olduğum halde alçalan notalarının mutlu sonla bittiğini hiç duymamıştım.

Normalde tarlakuşunun şarkılarını diğer kuşlannkinden daha çok severdim. Fakat bugün kederi canımı sıkıyordu. Pencereden çekilip istemsizce şömine rafının üstündeki saate baktım. Daha üçtü. Beklemekten başka hiçbir şey yapmadığım bu günde zamanın yavaş ilerleyişine lanet ettim. Gece çöküp uyu-yabilmeme daha birkaç saat vardı, sonra uyanıp Blackmoore’a doğru yola çıkabilecektim. Benim için huzurlu bir bekleyiş ol-

ması gerekirdi aslında, sonuçta hayatım boyunca Blackmoore’a gitmeyi beklemiştim. Ama bu son günde beklemek dayanılmaz geliyordu bana.

Yolculuk bavulumu açtım, o sabah koyduğum Mozart eserini aldım ve yatak odamdan çıktım. Kapıyı açar açmaz ağlama sesini duydum. Koridorda hızla ilerleyip merdivenleri ikişer ikişer indim ve Maria’nın uzandığı basamağın üzerinde durdum.

“Ne oldu? Neyin var senin?” Kapaklandığı yere doğru eğildim ve ben odamda volta atarken kız kardeşimin başına gelmiş olabilecek türlü felaketleri düşündüm.

Maria yüzünü tavana döndü, koyu renk, dalgalı saçları ıslak yanaklarına yapışmış, göğsü hicrıklarıyla inip kalkıyordu. Kolundan tutup onu hafifçe sarstım. “Söylesene Maria! Ne oldu?” “Ba-Bay Wilkes gitti ve be-belki a-asla dönmeyecek!”

Geri çekilip ona tereddüde baktım. “Ciddi misin? Bay Wilkes için mi ağlıyorsun sen?”

Soruma yeni bir hıçkırıkla cevap verdi.

Cebimden mendilimi çıkarıp yüzüne dayadım. “Haydi gel Maria. Hiçbir erkek için bu kadar üzölmeye değmez.”

“Ba-Bay Wilkes için değör!”

Bu konuda ciddi şüphelerim vardı. Yüzünü mendille silmeye çalıştım ama elimi itti. İğ geçirdim. “Ağlamak için merdivenden çok daha rahat yerler var, biliyorsun.”

Yumruklarını sıkıp haykırdı. “Anne! Kitty¹ yine kabalık ediyor!”

“Kate,” diye hatırlattım. “Ve kabalık ettiğim yok. Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum. Yardım demişken...” Tekrar mendille yüzüne uzandım. “Yüzünde bu kadar suyla nasıl nefes alabiliyorsun sen?”

Hıçkırarak elini kaldıp mendili itti. “Yardımlını başkasına et. Ben istemiyorum.”

“Tabii ki istemiyorsun,” dedim sabrım taşarak. “Sen sadece beş kez gördüğün bir adam için merdivenlere serilip ağlamak istiyorsun.”

Bağırırken bana dik dik baktı. “Anne! Kitty yine çekilmez laflar ediyor!”

“Kate,” dedim ben de hiddetlenerek. “Adım Kate. Ve annem burada bile değöl. Telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıktı. Mademki aklını başına toplamak istemiyorsun, ben de seni rahatlatmaya uğraşmak istemiyorum. Şimdi izinle. Çalışmam gereken bir Mozart konçertosu var.”

Gözlerini benimkilere kilitledi, yerinden bir santim bile kıpırdamadan durdu ve alt basamağa inmek için tırabzana tutunup üzerinden atlamak zorunda bıraktı beni. Bıkkınlıkla başımı sallayarak misafir

odasına girdim ve kapıyı sertçe kapattım. Bir dakika sonra Maria'dan bir feryat daha koptu ve piyanonun üzerine tünemiş kedim kamburunu çıkarp miyavlamaya başladı. Ona da bıkkın bir bakış attım. "Ah, sen yapma bari."

Mozart çalmanın pek çok yanlış, tek doğru yolu vardı. Mozart matematik denklemi üzerinde çalışır gibi kesin biçimde çalınmalıydı. Müziğin her bir notası küçük, itaatkâr birer askermiş gibi düzenli olarak ilerlemesi, zamanda sadece kendisine ayrılmış veri işgal etmesi gerekiyordu. Mozart'ta hırsın rahatsızlık verici etkisine ver yoktu. Mozart'ta tırmanarak sestten kaçmaya çalışırken pençesini omzuma atmış, Cora adında bir kediye yer yoktu. Ve Mozart'ta ben çalışmaya çalıştığım sırada misafir odasının kapısı ardında feryat eden bir kız kardeşe kesinlikle yer yoktu.

Birkaç dakika boyunca Maria'nın bağışlarını bastırıp çalmaya çalıştım ama Mozart'ı yanlış biçimde çaldığım ortadaydı. Tuşları öyle bir hırsla dövüyordum ki tırnağımı kırdım. "Lanet olsun!" diye mırıldandım ve koridordan bir başka hıçkırımlı inilti geldi. Başımı geriye yatırıp sese doğru haykırdım. "Mozart bu şekilde çalınmamak! Bu onun müzikal dehasına hakaret sayılır!"

Kapının önünde hızlı adımlar duydum ve Maria'nın hıçkırıkları neredeyse anlaşılabilir bir konuşmaya dönüştü. "Kitty" çok çekilmezdi anne. Kalbimin sızlamasına hiç merhamet göstermedi ve bana başka bir yerde ağlamamı söyledi. Oysa ağlamak için özel bir yer seçmediğimi kim olsa anlardı; sadece ağlamak zorundaydım ve bu ani isteği duyduğumda tesadüfen merdivenlerin yakınındaydım..

"Ah, şimdi olmaz Maria!"

Annemin sesini duyan Cora omzumdan yere atladı. Gri tüylerini savurarak odada hızla koşup bir koltuğun altına gizledi kendini.

Ardından kapı açıldı ve annem içeri girdi. Şapkasını çıkarmak için bile durmamışa ve öyle nefes nefeseydi ki göğsü şiddetle inip kalkıyordu.

“Doğru mu bu?” Bir elini inip kalkan göğsüne koydu. “Bunun doğru olması mümkün mü Kitty?”

“Kate,” diye hatırlattım çalmaya devam ederken. Mozart odaklanma gerektiriyordu ve artık Maria’nın feryadan hafif iniltilere döndüğü için nispeten sessizleşen ortamdan istifade etmek niyetindeydim.

Annem ayaklarını ahşap zeminde sertçe tıkırdatarak birden piyanonun tepesinde belirdi ve üzerinden notalanmı kaptı.

“Anne!” Ayağa kalkıp notalara uzandım ama annem geri çekilip başının üzerine kaldırdı onları. Ancak o zaman yüzüne iyice bir bakabildim ve kalbim korkuyla hızlandı.

“Doğru mu?” diye sordu tekrar; sesi alçalmıştı, titriyordu. “Bay Cooper’dan evlilik teklifi alıp geri mi çevirdin? Hem de bana bile danışmadan?”

Tedirginliğimi yutup umursamaz bir tavırla omuz silktim. “Danışacak bir şey mi vardı? Sana evlilik konusundaki hislerimi söylemiştim zaten.” Notalarımın uzandım ama annem elini daha da kaldırdı ve beş santim daha uzun boyuyla beni aşağıda bıraktı. “Üstelik Bay Cooper’la! Onun bir ayağı çukurda! Hal böy-leyken önümüzdeki yılı görece kadar bile yaşamaz herhalde.” “Daha iyi ya! Kızlanmın hepsi bu kadar şanslı olacak mı acaba! Böyle bir fırsatı nasıl tepersin Kitty?”

Üst dudağım tiksintiyle kıvrıldı. “Sana defalarca söyledim anne. Kimseyle evlenmeye niyetim yok. Şimdi lütfen no talan-mı ver. Blackmoore’da iyi çalmamı istediğine eminim.”

Dudaklarını birbirine kenededi, yüzü kızardı ve notalanmı y^ere fırlattı. Notalar kötü bir iniş yapa, sayfalan dağıldı, yaralı kuş kanadan gibi büküldü. “Anne! Mozart!” Sayfaları kurtarmak için aceleyle yere çömeldim.

“Ah, anne!” Sesi yüksek ve alaycıydı. “Mozart!” Ellerini yüzünün etrafında çırpı. “Anne, iyi bir evlilik yapmak gibi akıllıca şeylerle

uğraşmak istemiyorum. Anne, ben sadece Black-moore'a gidip Mozart çalmak ve zor kazanılmış tüm fırsatları çöpe atmak istiyorum."

Ayağa kalktım, notaları göğsüme bastırmıştım, yüzüm yanıyordu. "Seninkilerden farklı olsalar da hedeflerimin çöp sayıldığını düşünmüyorum..."

"Hedeflerin mi! Ah, Tanrım, bu harika." Ayakkabıları her adımında sert sesler çıkararak karşımda yürüdü. Yapabilse isteklerimi de sesimi de ezip geçecekmiş gibiydi. "Hedeflerin neymiş tam olarak?"

"Hedeflerimi biliyorsun," diye mırıldandım.

Karşımda durup ellerini beline koydu. "Neymiş hedeflerin? Hayal kırıklığına uğratmak mı? Değerli becerilerini harcamak mı? Charlotte Teyzen gibi yaşlı bir kız kurusu olmak mı?" Koyu kaşları gözlerinin üzerinde düzleşti. "Ben sana bunun için mi yatınm yaptım? Karşılığında Blackmoore ve Mozart'tan başka bir şeyi umursamayan aptal bir kız sahibi olmak için mi?" Titrememeye çalışarak başımı dikleştirdim. "Bu doğru değil. Umursadığım başka şeyler de var. Hindistan'ı umursuyo-rum, Oliver'ı umursuyorum ve..."

"Ah, bana Hindistan deme kızım. Bir daha duymayayım!" Kollarını sertçe havaya kaldırdı. İstemsizce geri çekildim. "Charlotte'un seni rızam olmadan davet etmeye cüret ettiğine inanamıyorum. Hindistan! Sanki bana yeterince yük olmuy^or-muşsun gibi. İnatçılığınla ve..." Hızla bir tur atıp tekrar bana

doğru yaklaştı. Sinmemem gerektiğini geçirdim içimden. Mozart'ı göğsüme İyice yasladım ve çeneme dik durmasını emrettim. Annemin gözlerinden gözlerimi ayırmadım.

"Buraya kadar Kitty," dedi parmağını uzatıp yüzüme doğru sallayarak. "İnadın yetti artık. Senin için en iyisinin ne olduğunu bildiğimi göstereceğim sana. Ve bunu yapmaya derhal başlayacağım. Hindistan'a gitmiyorsun. Charlotte Teyze'ne bizzat mektup yazıp sonunda karanmı verdiğimi söyleyeceğim. Ve..."

Çenemi tuttu ve anında karşılık vermek için açılmış ağzımı kapattı. Yüzüme yaklaştı, o kadar yakındı ki fısıldarken nefesinde kekremesi çay kokusunu duyabiliyordum. “Ve Black-moore’a da gitmiyorsun. Burada kalıp yakışık alır şekilde davranmayı öğreneceksin. Bu konuyu babanla konuşmaya kalkma, yoksa başına şimdikinden daha büyük dertler alırsın.”

Koyu renk gözlerinde abartılı, zaferiyle övünen bir ışıltıyla beni bıraktı.

Başımı sağa sola salladım, kalbim hızla çarpıyordu. “Hayır anne. Lütfen. Blackmoore olmaz. Ne olur Blackmoore’u elimden alma...”

“Hayır mı? Hayır mı?” Parmağını havayla kaldırdı, beni dik bakışlarıyla susturup alçak bir sesle, “Odana git ve bavulunda-kileri geri yerleştir Kitty,” dedi.

Gözlerine öfkeyle baktım. Yedi yaşındayken ormanda bulduğum eski, paslı kapanın rengindeydiler. Kapanın demir dişlerinin arasına bir tavşan kısılmıştı. Zavalıcık onu bulduğumda artık çabalamıyordu ama hâlâ nefes alıyordu. Beni gördü. Üzerine eğildiğimde gözleri kıpırdandı. Hayvanı kurtarmak için çılgına dönmüş halde uğraştım ama eski, paslı demir onu aralamaya çalışan parmaklarıma izin vermiyordu.

Sonunda çaresizlik içinde Delafield Köşkü’ne koştum ve Henry Yi çekiştirerek ormana getirdim. Tavşana baktı. Başını iki yana salladı. Büyük bir taş aldı, bana arkamı dönüp kulaklarımdan nıkamamı söyledi. Ağlıyordum ama dediğini yaptım.

Birkaç dakika sonra elini omzuma koydu. Gözlerimi açıp ellerimi kulaklarımdan çektim. Tavşanın acısının artık dindiğini söyledi. Zavalı hayvan için yapabileceğimiz en iyi şeyin bu olduğunu söyledi. Henry kapanı ortadan kaldırdı sanırım. Her günü ormanda geçirdiğim halde bir daha hiç görmedim. Ama görüntüsünü hiç unutamadım. Koca dişlerini, paslı rengini ve kavrayışındaki kararlılığı.

O anda annemin gözlerinde aynı soğuk kararlılığı gördüm. Elimden Blackmoore'u ve Hindistan umudumu alacaktı ama onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onu gevşetmenin, kendimi isteklerinden kurtarmanın yolu yoktu. Ümitsizlik sert yumruklarıyla vuruyordu bana.

“Benim adım,” dedim alçak sesle, “Kitty değil. Kate!” Yanından hızla geçtim, kedimi almak için koltuğun altına uzandım ve ağlamadan odadan çıktım. Merdivenlere yayılmış olduğunu unuttuğum Maria'va takıldım ve Cora ile Mozart'ı bırakmayarak dirseklerimin üzerine serçe düştüm.

Kollanmdaki ani acıya ve kaçmaya çalışan Cora'nın yüzüme attığı çiziğe rağmen ağlamadım. Bastığım yere dikkat etmemi söyleyen Maria'nın çığlıkları arasında sendeleyerek ayağa kalkarken, kalan merdivenleri çıkıp koridordan geçerken, sağdaki en son odaya girip kapıyı kilitlerken de ağlamadım.

Cora'yı yere bıraktım ve notalarımı yatağın üzerine attım. Dirsek ve kavalkemiklerim zonkluyordu ama acizliğimin acısı her türlü fiziksel acıdan daha kuvvetliydi. Saçlarımı iki elimle tutup odada gezinerek ağlama isteğimi bastırmaya çalıştım. Böyle bir şey olacağını tahmin etmeliydim. Nihayet yürekten istediğim şeyi bulduğumu sandığım sırada aniden hamle yapıp her şeyi mahvetmek tam da annemden beklenecek bir davranıştı. Fakat tamamen güçsüz olduğum gerçeği, annemin müda--- halesinden daha sinir bozucuydu. On yedi yaşında bu taş ve camdan örölü, katılmış hisler ve asla ulaşamayacağım beklentilerle dolu eve hapsedilmişim.

Bastırılmış bir haykırışın hmltısı yükseldi boğazımdan. Müthiş bir kırıp dökme isteği beni ele geçirdi ve olduğum yere mihlayıp adımlarımı durdurdu. Bu isteğe son teslim oluşumda sonradan çok pişman olmuşum. Bakışlanm pencerenin altındaki gevşek döşeme tahtasına doğru indi. Yatağımın kenann-daki ahşap sandığa baktım. Çok uzun süredir kilitliydi. Ama şimdi içine bakmakla kaybedeceğim bir şey yoktu.

Titrek ellerimle pencerenin altındaki döşeme tahtasına asıldım, bana karşı çıkan bir gıcırtyla yuvasından kurtuluncaya dek çektim. Elimi boşluğa soktum, parmaklarımı eskimiş, kıymıklı tahtanın üzerinde gezdirdim ve sonunda anahtarın pürüzsüz metal yüzeyine dokundum. Ahşap sandığın önüne dİ2 çöküp çok uzun süredir çevirmediğim kilide gözlerimi diktim. Nihayet derin bir nefes alıp anahtarı soktum, çevirdim ve kapağı kaldırdım.

Havaya sedir kokusu yayıldı. Çocukluğum gibi, sırlar gibi kokuyordu. Sandığın içinden maketi çıkartırken netesimi tuttum. Hatırladığımdan daha ağırdı. Yere koydum, kapağı indirdim ve maketi temkinli hareketlerle sandığın üzerine koydum.

Geri çekilip topuklarımın üzerine oturarak ahşap makete hayranlık ve pişmanlıkla karışık duygularla baktım. Her zaman böyle olmuştu. Hem sevmiş hem de pişmanlık duymuştum. Onu olduğu gibi seviyordum. Ona yaptığım şeyden pişmanlık duyuyordum. Bir parmağımı özenle çatısında gezdirdim; çatının hasarlı olduğu, özenli bir işçilikten geriye parçalanmış bir enkazın kaldığı yere gelince durdum. Parmağımı kaldırdım ve maketin sağlam tarafına koydum yeniden. “Burası Blackmoore,” diye fısıldadım kendi kendime. “Otuz beş odalı, on iki bacalı, üç katlı ve iki kanatlı...”

DÖRT YIL ÖNCE

Blackmoore’a her yaz giderken benim bir kez bile gitmemiş olmam dayanılmaz bir şey! Bu sene sizinle gelmem için annenle konuşacağını sanıyordum. ”

En yakın arkadaşım Sylvia alnını kırıştırmış, cam kenarındaki koltuğundan bana bakıyordu, “biliyorum, ” dedi elini uzatıp beni hoşuma gitmeyen şekilde teselli ederken. “Özür dilerim Kitty! bizimle gelip gelemeyeceğini anneme onlarca kez sorduğumu biliyorsun. Kabul etmedi. Yine etmedi. ”

“Peki ama neden ? Blackmoore da bir sürü misafir odası olduğunu biliyorum. Ben fazla yemek yemem. Ayak altında dolanmam. Neden kabul etmedi?” Adımlarım beni odanın bir ucundan diğerine

götürmüştü ama Sylvia hâlâ cevap vermemişti. ‘Benimle bir sorunu mu var? Bu yüzden mi davet edilmiorum?’

*Sylvia omuz^{ve} başını belli belirsiz salladı. *Buna cevap veremem. ”*

Kendimi kanepede onun yanına bıraktım, ellerimi yüzüme kapadım ve boğuk bir çığlık attım. Saçlarım kara bir bulut halinde omuzlanma döküldü.

Önce ayak sesleri, sonra da Henry’nin sesi geldi. ‘fBui bağrıış da ne böyle?’

*“Kitty Blackmoore’ugörmek için can atıyor. Yine. ” Sylvia*mn sesinde zoraki bir sabır havası vardı. Bu beni dik oturup ellerimi yüzümden çekmeye sevk etti.*

“Anlamıyorsun, ikiniz de anlamıyorsunuz ” Gözlerimi ondan Henry’ye çevirdim, sonra yeniden Sylvia’ya baktım. İkisi de beni kafayı yemişim gibi izliyordu. “Siy oraya hep gidebiliyorsunuz bense hiç gidemedim. ” Hatırlayabildiğim her yaz geride bırakılmakla ilgili neler hissettiğimi anlayamazlardı. Ben hayatım boyunca gördüğüm aynı taş duvarlara, aynı çitlere bakarken onların sahili, kırları ve gizli geçitleri olan o muazzam eski evi keşfettiğini hayal ederken duyduğum boğucu hissi tahmin edemezlerdi.

“Ama sadece bir ev Kitty, ” dedi Sylvia bana aklımı kaçırmışım gibi bakarak.

Başımı iki yana salladım. “Sadece bir ev değil. ” Çünkü öyle değildi. Benim için değildi.

Sylvia’ya göre Blackmoore büyükbabasının mülkünden, ailesinin her yıl yay tatilini geçirdiği bir yerden faylası değildi. Fakat benim için ömür boyu kaldığım kafesin açılışı demektir. Evdeki hep aynı ve bitmek bilmeyen sıkıcı yaşantıyla ilgili her şeyden bir kaçış olarak yer etmişti hayalimde.

“Neymiş öyleyse?” diye sordu Henry. Gri gözleri normalde gördüğümde çok daha ciddi bakıyordu. Cevabım önemli bir anlam ifade edecekmiş gibi izliyordu beni.

“Macera, ” dedim ve bu kelimedede bir özgürlük tadı vardı sanki.

Doğduğum bölgeden dışarı bile çıkmadım hiç. Okyanusu, kırları görmedim. Ve siz ikinin her yaz beni terk edip okyanusa tepeden bakan, ardına kırları almış bir uçurumda kurulu o harika yere gidiyorsunuz Bir de benimle alay ediyorsunuz-..” Henry'ye sert bir bakış attım, o da hiç pişmanlık duymayarak sırtı bana. ‘Kırlardaki hayaletlere, gizli geçitlere, kaçakçılara dair söylentiler anlatıp benimle dalga geçiyor, bunların gerçek olup olmadığını söylemekten kaçınıyorsunuz” İç geçirerek mırıldandım. “Blackmoore’a gitmek için her şeyimi verebilirim.”

“Her şeyini mi?” diye sordu Henry şüpheyle bakarak. “Bence abartıyorsun. ”

“Abartmıyorum Henry! S ana yemin ederim ki gitmek için her şeyimi veririm!”

“Neyi mesela?”

Histerimin büyüklüğünü anlamaları için uygun bir örnek düşündüm. Aşağıya baktım. Parmaklarımı vermezdim. Piyanoda başarılı olmak için insanın her bir parmağına ihtiyacı vardı. Ayak parmağı? Belki küçük bir tanesi?

“Blackmoore ’u görmek için ayağımdaki küçük parmaklardan birini veririm, ” diye ilan ettim.

Sylvia’mn beti benzi attı. Henry’nin gözleri ilgiyle parladı.

“Küçükparmağı mı?” diye sordu. “Büyüklerinden birini değilmi?”

Alt dudağımı ısırdım. “Hayır, büyüklerinin denge için çok önemli olduğunu düşünüyorum. Küçük bir parmak. En küçük ayak

parmağım olabilir. ”

*Henry gözlerinde hınzır bir pırıltıyla öne eğildi. *Peki küçük bir parmağı kesmek için nasıl bir yol izleyeceksin?”*

“Henry!” diye söyle karıştı Sylvia.

Henry elini kaldırıp onu susturdu ve bana meydan okurcasına baktı. Yutkundum. “Şey... Aşçıdan kesmesini isterim. ”

Sylvia dehşete kapılmış gibiydi. “Kan? Mutfakta hem de? Hayır Kitty. Olmay öyle şey. ”

Bu fikir konusunda cesur olmaya çalıştım. “O kadar kötü sayıl-may. Eminim ki mutfakta ara sıra birkaç damla kan oluyordur; çiğ etten ya da...”

Sylvia elleriyle kulaklarını kapatıp başını iki yana salladı. “Daha fazla konuşma, sana yalvarıyorum. ”

Henry buna gayret ediyormuş gibi görünse de sırtışını bastırmayı başaramıyordu. “Peki o küçük parmakla ne yapacaksın Kitty? Ha? Ayak parmaklarını Blackmoore geyisi karşılığında alan bir payar filan var mı?”

Hayal kırıklığım çabucak kontrolden çıkıp öfkeye dönüştü. Yanımdaki yastığı alıp Henry’ye fırlattım. Sinir boyucu bir rahatlıkla yastığa vurdu. “Öyle bir payar var mı bilmiyorum Henry Delafield. Günün birinde Blackmoore’un sahibi olacağına göre belki böyle bir yer olup olmadığını sen söylersin bana. Ha?” Beni çileden çıkaran oyarım gülüşünü taklit ettim. “Küçükparmaklar için birpayar var mı?” Eğilip botlarımın bağcıklarını çöymeye başladım. “Çünkü parmağımı hemen şimdi kesecek ve oraya yapacağım geyinin bedelini ödeyeceğim. Aşçının mutfakta kan akmasına itiray etmesi de umurumda değil. ”

Titreyen parmaklarım bağcıkların bir şekilde düğüm olması karşısında hiçbir şey yapamıyordu. Yüyümyanarak, göylerim beni

yaşlarla tehdit eden bulutlarla dolmuş halde bağcıkları çekiştirdim. Göylerimi hıyla kırıştıtırıp kısıyor, birbirine dolanmış bağcıklara dikkatle bah-

yordum ki Henry, Sylvia nm üzerine atılıp onu kenara itti ve yanıma oturdu. Ellerimi tutup ayakkabılarımdan ufaklaştırdı.

“Kitty, ” dedi alçak sesle. “Dur. Bırak. ” Gönülsüzce de olsa ona karşı koydum. “Özür dilerim, ” diyefısıldadı başını benimkine yaklaştıtırarak. ‘Blackmoore konusunda seninle alay etmemeliydim. Bu konuda neler hissettiğini biliyorum. ”

Sözleri bende ateşe dökülmüş su etkisi yarattı. Ellerimi ondan kurtarıp yüzüme kapattım, derin derin soludum. Yine aşırı tepki vermişim. Bu en büyük zayıflıklarımdandı. Tüm Worthington kadınlarının en büyük zayıflıklarındandı. Şimdi öfkemin ateşinden sıyrılmış, utanç duyuyordum. Fakat üzüntüm azalmamıştı. Yoksunluk hissim azalmamıştı. Hüsranımda azalmamıştı. Bir an için Henry’nin elini bükük boynumun arkasına hafifçe koyduğunu hissettim.

“Gel Kitty. Bugün kan dökmeyelim, ” dedi. Sesi yumuşak ve ikna ediciydi. “Onun yerine bizjokken neler yapacağını planlayalım. Müthiş bir macera planlamaksın ki döndüğümüzde bizimle paylaşacağını heyecan verici bir şeylerin olsun.”

Ellerimi indirip ona ters ters baktım. ‘Buradayaşanacak hiçbir maceranın olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Eğer olsaydı şimdiye kadar keşfetmiş olurduk zaten! Hem tek başına macera yaşamanın eğlenceli bir yanı yok ” Somurtkan, küskün bir ifadeyle kollarımı göğsümda bağladım. “Ama asıl merak ettiğim, neden? Neden anneniz benim gelmeme hiç izin vermiyor?”

Henry ile Sylvia bir cevap bekleyerek onlara imalı imalı baktığım halde sessiz kaldılar. Kıskançlığın ağır, güçlü adımlarıyla zihnime çirkin bir şüphe sızdı. Zihnime öyle tiksiniç bir soru fısıldadı ki dudaklarım ekşi bir şey ısırmışım gibi büzüştü.

“Bayan S t. Claire yine mi Blackmoore’a geliyor?”

Henry'nin ifadesindeki tereddüt sorunun cevabı oldu. Sylvia bana acımayla dolu bir bakış attı.

Şüphem —kıskançlığım— neşeyle kahkaha attı ve uyun süre kalmak niyetindeymiş gibi yerine daha rahatça yerleşti. Henry ve Sylvia'nın bir ay boyunca Blackmoore da, öyeilikle de Bayan S t. Claire ile birlikte olacaklarını düşününce dudağımı büktüm.

“Demek ki anneniğin misafir davet etmeye bir itirafı yok Sadece bana itiray ediyor. ”

“Kişisel bir şey olarak düşünme Kitty. Anlarsın işte, annem Bayan S t. Claire'i Henry için istiyor... ”

“Sylvia!” Henry kıy kardeşine ikay eder gibi baktı.

Sylvia'nın ağyı açık kaldı. ‘Ne var? Sır değil ki bu! Hepimiy çok uyun süredir biliyoruy bunu. ’

Uyun, tuhaf bir an boyunca kimse bir şey söylemedi. Kanepenin san kumaşına bakarken hiç tanışmadığım şu Bayan St. Claire'e ne kadar sinir olduğumu düşündüm.

Henry bana o kadar ani bir hareketle döndü ki şaşkınlıkla göylerimi ona diktim. Gri göyleri çelik gibiydi ve orada daha önce hiç görmediğim birpanlh,yıblmay bir irade gördüm. ‘Birgün seni Blackmoore'a götüreceğim Kitty. Söy. ’ Yine elimi tutup iyice sıktı. “Sana söy veriyorum. ” Dudaklanmı kenetleyip kuşku dolu söylerimi bastırdım. Bayan Delafield daima bir yolunu bulmuştu. Daima. Beni orada istemiyorsa asla gidemeyelim. Fakat Henry elimi sıkmayı bırakmadığı ve canım yanmaya başladığı için sonunda ben de onun elini sıktım. Hatın için kavgaya bir son verdim ve hafifçe gülümseyip “Pekâlâ, ” diye fısıldadım. Sonraki ay o kadar yavaş geçti ki delireceğimi sandım. Meşgalesiy-

ligin getirdiği tembellikle, tekdüzelikle, sürekli bir hiçlikle geçen o uzun yaz ay t boyunca ne zaman Delafield ailesinin Blackmoore'da

bayan S t. Claire ile birlikte olduğunu düşünsem, dişlerimi sıkıp içimden lanetler okudum.

Diğerlerinin tıpatıp aynısı olan bir günde, nihayet hizmetçilerden birinden Delafield'lann döndüğünü duydum. Merdivenleri koşarak indim, birinci katın tırabzanına tutunarak köşeyi döndüm ve son üç basamağı atladığımda ön kapının açık olduğunu fark ettim.

KâhyamızJameson eğlmiş, kapıyı görmemi engelliyordu. Şaşkınlık içinde donakalmışken birinin seslendiğini duydum. 'Kitty, eğer oradaki sensen gözlerini kapat.!' "

Henry'nin sesini duyunca kalbim hızla çarpmaya başladı. Jameson'ın sırtından dışarıyı görebilmek için öne eğildim.

"Ciddiyim! Gözlerini kapat, yoksa hemen arkamı dönüp eve giderim ve sürprizini asla göremezsın!"

İç geçirdim ve bir elimi gözlerime kapadım. "Pekâlâ. Gözlerim kapalı."

Ayak sesleri beni misafir odasına doğru gptürürken çok uzun süre beklemek zorunda kaldım. Sabırlı biri olmadığım için gözlerimi kapalı tutmamı sağlayan tek şey, Henry'nin tehdidine inanmış olmamdı. 'Artık bakabilir miyim?' dedim yalvarırcasına.

Karşılığında bir el, elimi tuttu. 'Hayır, gözlerini kapalı tut, " dedi Henry. Sesi kulağıma çok yakındı. Kalbim heyecanla çarpıyordu. "Bu tarafa gel." Beni elimden tutup yanına çekti. Önce bir duvara, sonra kapıya tosladım, sonra da dizlerim bir mobilyaya çarptı.

"Ah. Beni daha dikkatli götüremez misin?"

"Şşşt. Şikâyet etmek yasak. "

Herin elimi bırakıp arkamda dikildi, omurlarımı dikleştirdi ve "Evet. Şimdi bakabilirsin, " dedi.

Göylerimi çabucak açtım ve önümdeki masaja ne olduğunu anlamadan baktım. Henry benijemek odasına getirmişti ve masanın üstünde ev maketine benzeyen bir şey vardı.

Hentj'je sorarcasına bakmak için başımı çevirdiğimde ilk keygör-düm onu. Sadece bir aj geçmişti ama değişmiş görünüyordu. Saçı daha uyundu ve açılacağı yerde kojulaşmıştı. Blackmoore dan her döndüğünde saç rengi güneşte açılmış olurdu. Ama bu yıl daha koyuydu; neredeyse kahverengiye dönmeyi isteyen, hoju, altın ışıltılı bir renkti. Yanaklarının üst kısmındaki çiller solmuştu. Fakat gri göyleri, etraflarım saran kömür grisi halkalar ajnıydı. Ve o anda o kadar geniş bir gülümsemesi vardı ki görünce sersemledim.

Etrafımdan dolanıp görkemli bir hareketle maketi gösterdi ve 'Bayan Katherine Worthington, siye Blackmoore*u takdim edeyim, " dedi.

Kalbim o kadar hıylı çarpıyordu ki canım acıyordu. Göylerimi makete, sonra yeniden Henry'ye çevirdim. Sırtarak başını salladığında diylerimin üzerine çöküp evi göy hiyama aldım. Pencerelele, taş görünümünü verecek şekilde bayanmış ahşabı, ön kapısı, bacaları. Hepsı yerli yerindeydi. 'Bunu nereden buldun?' diye sordum şaşkınlıkla.

"Kendim yaptım. "

Ona anlamayarak baktım. 'Bunu sen mi yaptın?'

Hiç düşünmeden, 'Büyükbabam tasarım konusunda yardım etti, " dedi. 'Bitince Sylvia da boyasını yapmama yardıma oldu. Ama el işçiliğinin çoğunu ben yaptım. "

Ona göylerimi ayırmadan bakmaya devam ettim. 'Bu tatilinin her gününü almış olmalı. "

Bir omzunu kaldırdı ama saklamaya çalıştığı gülümseyişinden haklı olduğumu anladım. Bu da görünüşündeki değişikliği açıklıyordu. Bu projenin bedelinin ne olduğunu biliyordum. Henry'nin Blackmoore'da dışanda vakit geçirmek için can attığım biliyordum. Bütün günü

kırlarda, sahilde geçirdiğini, bahçıvanla birlikte kuş gözlemlemeye bayıldığını ve ay boyunca onu içeride tutabilmenin ancak teşviklerin en büyüğüyle mümkün olabileceğini biliyordum.

Şaşkına dönmüş, birden konuşmakta güçlük çekmeye başlamıştım. Öksürüp boğazımı temizledim. *Bayan St. Claire ile vakit geçirmeye pek fırsat bulamamış olmalısın. ”

Yanıma diz Çöktü ve yanağım kırıştıran bir çizgiyle gülüşünü bastırdı. “Evet. Pek fırsat olmadı. ”

Dudağımı ısırıp başımı salladım. Oracıkta, dilimin ucunda duran soruyu sormaya cesaret edemiyordum. Ama evi benim için yapıp yapmadığını bilmek istiyordum; bilmeye ihtiyacım vardı. Bunun bir anlamı olup olmadığını. Bir anlamı olup olmadığını.

“Sanırım şimdi sana borçlu olacak ve bunun karşılığını ödemenin bir yolunu bulmak zorunda kalacağım. ” Bir nefes aldım, yüzüm beceriksizliğimden ötürü yanıyordu. ‘Yani tatilinden vazgeçtiğine göre, tabii Bayan S t. Claire’den de... ”

Henry bana şöyle bir baktı, sonra yapmacık bir gülümseyişle, ‘Bunu senin için yapmadım Kitty, ” dedi.

“Öyle mi?” İçime hayal kırıklığıyla karışık bir rahatlama yay ildi. Başını iki yana salladı. “Hayır, seni nankör çocuk. Senin için yapmadım. ”

Yaklaştı ve başım eğip maketi inceledi. Sonra da ön kapının küçük kolunu kavradı.

“(Ben bunu, ” diye mırıldandı minicik ön kapıyı açarken, “senin ayak parmakların için yaptım. ”

Sevinçten iç geçirecekken kendimi zapt ettim. Başımı öne eğdim, açık ön kapıdan dikkatle baktım ve siyah bey az damalı bir zemin, yanda bir şömine, odanın merdivenlere uzanan en ucunda da bir kemer gördüm.

Sırtmamak için dudağımı ısırdım, ardından ağlamamak için göklerimi hı%la kırıştırdım. Bu kadan gerçekten çok faklaydı. “Ayak parmaklarım sana teşekkür ediyor, ” diye fısıldadım en sonunda.

Henry ye bakmasam da gülümseyişinin genişlediğini hissedebiliyordum. Yüzüme güneş ışığından bir demet vurmuştu sanki, yanaklarım ısınmaya başladı. Derken Henry maketi işaret etti. “Otuz beş odası, on iki bacası, iki kanadı, bir serası, ahırları ve birinci sınıf da bir manzarası var. Söylenenlere göre Reform döneminde papaklar tarafından kullanılmış olan bir gizli geçidi var. Fakat bunun doğruluğunu ne teyit ne de inkâr edeceğim, çünkü merak edecek bir şeylerin olursa evi daha ilgi çekici ve gizemli bulacağına şüphe yok. ”

Gözlerimi maketten ayırıp Henryye çevirdim. Hızlı hızlı konuşuyor, kütüphanesinde üç bini aşkın kitap bulunduğuyla ilgili bir şeyler söylüyordu. Fakat benim tek görebildiğim Henry, onun gri gözlerindeki ışık, esmerleşmiş yanaklarının üst kısmındaki soluk çilleri, alnına dökülmüş koyu saçları ve gülümseyerek konuştuğu sırada kıvrılan dudaklarıydı.

“Önünde okyanus, arkasında kırlar uzanıyor, ” dedi. “Artık biliyorsun işte. ” Sesinde bir başarmışlık tınısı vardı. “Artık Blackmoore 'un tam olarak nasıl görüldüğünü biliyorsun. Günün birinde sana söz verdiğim gibi kendi gözlerinle de göreceksin. ” Sıcak bir gülümsemeyle gözlerime baktı. “O zamana kadar bu sende kalabilir. ”

ŞİMDİ

Kapı vuruldu; iki vuruş, bir duraksama, sonra iki vuruş daha. Bu Oliver'ın şifresiydi. Daldığım düşlerden irkilerek uyanıp hızla başımı kaldırdım. Kapı dört kez daha vuruldu. Hâlâ Oliver'dı. Kapıyı dikkade, sadece birazcık araladım. Böylece odamı göremeyecekti; böylece mahvolmuş Blackmoore maketini göremeyecekti.

Oliver kapının dibinde dikiliyordu, kahverengi saçları ela gözlerinin etrafına dağılmıştı. Saçının kesilmesi gerekiyordu. Bunu Aşçı'ya söylemem gerekecekti.

“Ne oldu?” diye sordum sıkıntılı halimi fark etmemesini umarak. Bunu başka kimse için yapmayacağım halde onun hatırına dudaklarımı gererek gülümsemeye çalıştım.

Küçük kirli parmağım bükerek beni daha yakına çağırdı. Başımı eğdim ve kulağıma yüksek perdeden fısıldadı. “Bay Co-oper akşam yemeğine geliyor.”

Geri çekildim. “Hayır.”

Başını evet anlamında salladı. “Annemin Aşçı'ya öyle söylediğini duydum.”

Reddettiğim şu iğrenç Bay Cooper geri mi dönüyordu yani? Onu gelmeye annem ikna etmiş olmalıydı. Fikrimi değiştirdiğimi düşünmesini sağlamış olmalıydı. Tamamdı o halde. Kaçıp gitmek zorundaydım.

“Teşekkür ederim Ollie,” dedim iç geçirerek.

Elini uzattı. “Bir sentin var mı? Şeker almak için? Lütfen.” Bana öyle sevimli gülümsedi ki karşı koyamadım. El çantamdan iki sent çıkarıp eline koydum. Elini geri çekmeden yakalayıp çevirdim ve hoşnutsuzlukla “Cık cık,” dedim. “Gidip tırnaklarını temizle küçük adam. İğrenç görünüyorlar.”

Güldü, gözleri haşarı bir pırıltıyla aydınlandı. “İğrençliği hoşuma gidiyor.” İki senti sıkıca tutarak koridorda koştu. Gürültülü adımlarının ahşap merdivenleri takırdatarak inişini duyunca gülümsemeden edemedim. Özleyeceğim tek kişi o olacaktı. Yarın yola çıktığımda...

Düşünmeyi kestim. Hayır. Yarın Blackmoore’a doğru yola çıkmayacaktım. Yine içimi çaresizlik kapladı. Blackmoore’a gidemiyordum ve akşam yemeğinde Bay Cooper’ın refakatine kadanmak zorunda kalacaktım, öyle mi? Bu kadarı çok ağırdı.

Tam bu sırada havaya bir ıslık sesi yayıldı ve odayı doldurdu. Bir karatavuk ötüyordu. Pencereye koştum, ellerimi pervaza kovdum,

dışarı eğildim ve aşağıya baktım. Henry penceresimin altında dikiliyordu, ılık çalarken ellerini ağzına kapatmıştı.

“Hedefi hazırladım,” diye seslendi. “Gel de birlikte atış yapalım.”

Parmağımı dudaklarıma bastırıp susturdum onu, sonra da odaya döndüm. Maketi aceleyle sandığa geri yerleştirdim, sıkıca kilidedim ve anahtarı sakladığım yere koyduktan sonra tekrar pencereye döndüm. Bir bacağımı pervazın üzerinden geçirdim. “Ne yapıyorsun sen?” diye seslendi Henry aşağıdan. Diğer bacağımı da pervazın üzerinden geçirirken, “Sesini alçaltır mısın lütfen?” diye fısıldadım sertçe. “Ne yapıyor olabilirim sence? Evden kaçıyorum.”

“Hayır Kate. Pencereden olmaz. Normal bir insan gibi kapıyı kullan işte.”

“Yapamam. Annem görür.” Dönüp pervazın iç tarafını kavradım, karnımı ahşabına dayadım. “Geçen yaz pencerenin kafesi kırıldığından beri bunu yapmak kapıdan çıkmaktan birazcık daha zor sadece.” Taşların arasında topuğumla bir oyuk aradım. Cora o anda adanmaya çalıştığım badireyi keşfetmeye karar vererek başımın üzerine sıçradı.

“Ah, hayır. Şimdi olmaz,” dedim. “İn aşağıya!”

Ama o, başımın üzerinden şöyle bir baktıktan sonra ağır ağır yürümeye devam etti ve asil bir tavırla sırtıma indi. Henry kahkaha attı.

“Bu senin suçun,” diye mırıldandım. “Seni görecek.” Derken Cora sırtımdaki eğimin kendi rahatına uymayacak kadar dik olduğuna karar vererek pençelerini sırtıma ve bacaklarıma geçirdi. Ben duyduğum keskin acıyla irkilince dengesini kaybetti. Acıması bir sesle miyavladı, bir şeylere tutunmaya çabaladı ama şansı yoktu. Omzumun kenarından aşağıya bakıp dönerek düşüşünü izledim. Yere yapışmadan Henry yakaladı onu.

“Tebrikler,” dedim. Henry, Cora’yı yere bıraktı ve bana doğru uzandı.

Ben her zaman bastığım oyuğu ararken, “Atla, ben seni tutarım,” dedi.

“Hayır. Yardımın o kadarına ihtiyacım yok. Şu oyuğu bulayım, sonra elimden tutarsın...”

“Ne kadar yardımda bulunduğum şu anda önemli mi gerçekten? Sana yardım edeceğim işte. Seni yakalamama izin ver.”

“Elimi tutsan yeter.”

Bir şeyhler mırıldandı. Oyuğu buldum, botumun ucunu içine soktum ve ellerimi pervazın dış tarafına doğru kaydurdım. “Ne mırıldanıyorsun öyle?” diye sordum.

“İnatçı diyordum. Tanıdığım inatçı bir genç hanım hakkında bir şeyler işte.”

Tepemdeki pencerede ayak sesleri duydum. Annem benimle konuşmaya geliyordu ve sert adımlarına bakılırsa hâlâ öfkeliydi. Kapım gürültülü biçimde vuruldu. O anda kapıyı Oliver’a açtıktan sonra kilidemeyi unuttuğumu fark ettim. Duvardan geri çekilip kendimi bıraktım. Henry’nin beni tutacağına emindim. Göz ucuyla onun öne doğru hamle yaptığını gördüm. Tam zamanında yetişip belimden kavrayarak düşüşümü yumuşattı. Yere inince sendeledim ama Henry beni toparladı ve benimle birlikte koşarak evin köşesini döndü. Taş duvara yaslanıp soluğumu yavaşlatmaya çalıştım.

“Kitty? Kitty?” Annemin sesi açık pencereden bize kadar geliyordu.

Henry bana baktı, yüzündeki neşeli ifade birden endişeyle sertleşti.

“Senin canın sıkkın,” dedi.

Söylediği şeyi kabul ya da inkâr etmeyerek dudaklarımı birbirine kenededim. Henry gözlerini kıstı. “Kim sikti canını?” “Kitty!” Annemin sesi bu kez daha güçlü geldi. “Katherine Worthington! Derhal cevap ver bana! Yine pencereden kaçırıyorsan...”

Bir saniye sonra Henry yanımdan ayrılıp evin köşesini döndü. Panikle uzanıp onu tutmaya, durdurmaya çalıştım ama ulaşamayacağım kadar ilerlemişti bile. Tek yapabildiğim öylece durup gergin, kaskatı halde beklemektir. Cora ayak bileklerime dolanmış, miyavlıyordu. Susturmak için onu kucağıma aldım.

“Ah. Henry.” Annemin sesinde bir memnuniyet tınısı vardı. Onun saçını düzelterek pencereden daha da dışarıya doğru eğildiğini tahmin edebiliyordum. Henry yüzünü onunkine çevirirken gülümsediğini tahmin edebiliyordum. “Ben Kitty yi anyorum. Onu görmedin, değil mi?”

“Bugün görmedim. Kasabaya yürümüş olabilir belki, ne dersiniz?”

“Hımm. Sanırım haklısın. Uşaklardan birini yollayayım hemen. Teşekkür ederim Henry. Sen çok tatlı bir çocuksun.” Bir sessizlik oldu, sonra annemin sesi alçaldı, sonra da hafif, gırtlaktan gelen bir kahkaha duyuldu. “Ah, tatlım, sen artık çocuk değilsin ama. Öyle değil mi? Ve her geçen gün daha da yakışıklı oluyorsun.” Gözlerimi kapadım, utançtan mahvolmuştum. “Bu akşam yemeğe gelmelisin. Annenle Sylvia Londra’ya gittiğinden beri Kitty’ye kaç kez seni davet etmesini söyledim ama her seferinde hevesimi boşa çıkardı. Seni burada görmek istiyorum sevgili Henry.” Sesi tutkuluydu. “Seni çok istiyorum.”

Cora kollarımda kıpırdanıp miyavlayınca onu çok sıktığımı, hatta boğmak üzere olduğumu fark ettim. Ellerimi gevşettim ama onu bırakmadım, yüzümü tüylerine gömdüm. Tamamen gömülebilmeyi diledim. Uzakta, utanç verici annemden çok uzakta bir yere gömülmeyi.

“Davetiniz için teşekkür ederim Bayan Worthington ama geri çevirmek zorundayım. George bu akşam Farnsworth’leri yemeğe davet etti, beni de bekliyorlar.”

“Ah.” Sesinde şikâyet eder gibi bir tını vardı şimdi. “Kardeşinle kansı bir akşam sensiz idare edebilirler eminim.”

“Kusura bakmayın. Belki başka bir akşam. Şimdi müsaade ederseniz...”

“Pekâlâ. Ama teklifimden vazgeçmeyeceğim. Bu aralar bir akşam yanımda olacaksın Henry.”

Hemen ardından Henry köşeyi dönüp karşıma dikildi. İçim endişeyle dolu olarak ona baktım. Yanakları kızarmış, dudakları bir şey söylememek için çabalar gibi birbirine yapışmıştı. Ama bana bakan gözlerinde tek gördüğüm şey içtenlikti. Ağzının hadan yumuşadı, sonra da bana kısaca, hafifçe gülümsedi.

“Hedef hazır diyordum, anneni de peşinden uzaklaştırdım sanırım. Geliyor musun?”

Öfke ve utançla titriyor, annem adına özür dileyebilmek istiyordum. Fakat onun için özür dilemek, davranışının farkında olduğumu kabul etmek anlamına gelirdi. Böyle bir şey yapamazdım. Cora’yı yere bıraktım. “Şu anda ihtiyacım olan tam olarak bu.”

Henry ve ayaklarımızın dibindeki Cora ile birlikte ormana doğru ok gibi fırlarken yakın pencerelerden bizi izleyen kimse

nin olmadığından emin oldum. Ormandaki açıklık alan ikimi zin evlerinin neredeyse tam ortasında idi. Oraya ulaştığımızda Henry paltosunu çıkarıp bir ağacın dalına astı. Hedef tahtası büyük bir akçaağacın yanına kurulmuştu. Geniş bir kütüğün üzerine iki yay ve iki ok çantası yerleştirilmişti. Her şey olması gerektiği gibiydi; bu alanda okçuluk talimi yaparak geçirdiğimiz her gün olduğu gibi. Fakat anneme o kadar öfkeliydim ki herhangi bir hedefi vurabileceğimden şüpheliydim.

Bir yay ve ok çantalarından birini aldım. Henry yanımda durmuş, sessizce beni izliyordu. Ellerim sinirden titriyordu. Yayı çekip derin bir nefes aldım ve hedefe bakım. Oku bıraktım. Uzağa uçtu. Bu sürpriz değildi ama yine de canımı sıkan hedefe ters ters baktım.

Henry oku yerleştirip çekti ve gözlerini kısarak hedefe baktı. Saçı güneşte ışıldıyordu. Oku bıraktı. Ok tatmin edici bir pat sesiyle hedefi vurdu. Henry asla kaçırmazdı.

“Konuşmaya hazır mısın?” diye sordu.

Sorusunu düşünürken başka bir ok alıp yaya yerleştirdim. Annemin soğuk gözlerini hayal ederek gözlerimi hedefe diktim. “Annem,” dedim oku atarken. Hedef tahtasının en kena-nna isabet etti. İçler acısıydı.

“Tabii ya,” dedi Henry. “Sevgili annen bu defa ne yaptı peki?”

Henry’nin ikinci oku da ilki gibi gürültülü biçimde yerine ulaştı.

“Dünya üzerindeki en taş kalpli anne o,” dedim başka bir ok alırken. “Hayallerimi anlamıyor, isteklerime kıymet ver mi-

yor. Tek istediğı evlenmem. Bu konudk benim neler hissettiğimi de biliyorsun zaten.” Yayı serbest bıraktım. Ok bu kez kendini çimenlere gömdü.

“Öyle.”

“Öyle!” başka bir ok aldım. Oklara doğru düzgün uçmadıkları için, Henry’ye beni hiç anlamayan anneme böylesine öfkeli olduğumu görüp gayet sakin kaldığı için kızgındım. “Sahi, asla evlenmeyeceğime yemin ettiğime kaç kere şahit oldun sen?” Hafifçe gülümsedi. “Kaç kere mi? Çetelesini tutmadım Kate.” “Hesap et o zaman.”

İç geçirdi. “Peki madem... Noel’den beri en az yirmi kez etmişsindir. Geçen yıl da bir elli kez vardır herhalde. Toplamda yüz filan olabilir.”

Başarıya ulaşmış hissediyordum. “Peki niyetimde ciddi olduğuma inanıyor musun?”

“Evet, inanıyorum.” Hedefteki oka bakarken Henry’nin çenesi gevşedi.

“Gördün mü? Sen bu konuda beni anlıyorsun, üstelik sadece arkadaşım olduğun halde. Oysa benim kendi kanımdan, canımdan olan...”

Birden irkildi, başını hızla bana çevirdi, oku yaydan kurtulup yere düştü. Yayı indirip bana delici bakışlarla baktı. Gri gözleri çelik gibi parlıyordu. Sonra yayı tekrar kaldırdı ve bakışlarını hedefine ayarladı. “Sadece arkadaşın mı?” Hedefe gözlerini kısarak baktı, dudaklarını yanağında bir çizgi oluşturacak şekilde birbirine bastırdı. “Sanım daha iyi bir unvanı hak ediyorum.” “Ne gibi?” diye sordum ona göz ucuyla bakarak.

“Ah, bilemiyorum.” Okunu attı. Tam hedefe ulaşan sağlam bir atış daha. “Gönlümün Dileğini Gerçekleştiren Kişi olabilir belki.”

Şaşkınlıkla bir kahkaha patlattım. “Gönlümün Dileğini Gerçekleştiren Kişi mi?” Dudaklarından bir gülümseme geçti. “Sana asla böyle demem,” dedim başka bir ok alırken.

“Nedenmiş? Hak ettim bunu. Beni her gördüğünde bu unvanla hitap etmelisin bence.”

“Neden bunu hak ettiğine inanıyorsun?” diye sordum. “Sana kedini ben verdim ve dünyada en çok sevdiğin şey o.” Yakındaki çimenlikte uzanmış Cora’yı işaret etti. “Demek ki ben gönlünün dileğini gerçekleştirmiş oldum.”

Güldüm, sonra yayı çekip oku fırlattım. Hedefi vurdu. Nihayet. Memnuniyetle gülümsedim. “Sana Gönlümün Dileğini Gerçekleştiren Kişi demeyeceğim. Bu çok gülünç.”

Henry hoşnut bir gülümsemeye baktı bana. “İşte oldu. Kaşların normale döndü şimdi.”

“Kaşlarımla dalga geçmemen gerekiyor, unuttun mu? Bu anlaşmayı beş yıl önce yapmıştık.”

“Kaşlarını babanın tıraş bıçağıyla kestikten sonra yaptığımız, tek seferlik bir sözleşmeydi o.” Yayını çekip gözlerini hedefine odakladı. Henry’nin görünüşüne daima hayran olmuştum ama şimdiki her zamankinden daha büyük bir hayranlıktı. Işık ve gölgeler kol kaslarını belirginleştirmişti. Yanağında yine o çizgi vardı; gamzeden daha kırışık olan şu çizgi. Gözlerimi ondan ayırmak zorundaydım. Eğilip kendime son bir ok alırken Henry’nin okunun hedefi vurduğunu duydum.

Son okum düzgünce fırladı ve rahatlayarak iç geçirdim. Böylesi daha iyiydi. Hedefimi bulmuştum tekrar. Okumu bırakıp Henry ile birlikte hedef tahtasına doğru yürüdüm. Oklarımı hedeften söküp boşa gitmiş olanları da topladıktan sonra, açıklık alanın kenarındaki büyük akçaağaca doğru ilerledim. Ağaç o kadar büyüktü ki en alçak dallan bile başımın çok yukarısından başlıyordu. Tanıdık, alacalı kabuğuna yaslandım ve derin bir iç geçirdim. Öfkem kontrol altındaydı ama dargınlık ve kederim içimi yakıyordu hâlâ.

Henry yanıma gelip benim gibi ağaca yaslandı. Oklarımı elimde tutuyor, uçlarındaki kuş tüylerine bakıp bu yerden uça-bilmeyi diliyordum ve bunu ilk yapışım değildi. Henry’nin bakışlarını yüzümde hissettim.

“Seni asıl rahatsız eden şey ne Kate?” diye sordu sakın bir sesle. “Annenle sorunun yeni bir şey değil. Bugün seni üzecek ne oldu?”

Bir tur daha öfkeli gözyaşı dökmemek için direnerek ok-lann tüylerini parmaklarımla arasında gezdirdim. Derin bir nefes alıp hislerimi kontrol altına almaya çabaladım.

“Blackmoore’a gidemeyeceğimi söyledi,” dedim en sonunda.

“Ne?” İnanmayışı öfkeyle kanşıktı. “Neden?”

Başımı geriye yaünp ellerimi gözlerime kapayarak gözyaş-lanmla savaşımlı gizledim. “Bay Cooper’ın teklifini reddettiğim için kızdı bana.”

“Bay Cooper mı?” Henry’nin sesi dehşet doluydu. “O adam hasta!”

Birazcık güldüm, bir gözümünden yaş damladı. “Biliyorum!” En son ziyaretini hatırlayınca midem altüst oldu. “Onu son gördüğümde kulağı sargılıydı. Neden vücudunun bir yerleri sargılı oluyor hep?”

“Buna cevap veremeyeceğim,” dedi Henry ciddi bir ses tonuyla. Ona baktım ve yüzünde öyle tiksinti dolu bir ifade gördüm ki kahkahalara boğuldum.

“Sargı bezi de lekeliydi üstelik,” dedim gülmekten hırlayarak. “Yeşilimsi bir renk.”

Henry başını salladı. “Sus. Daha fazla anlatma.”

O kadar çok gülüyordum ki yanaklarımdan yaşlar akıyordu. Ama gözyaşlarını bana ağlanacak asıl şeyi hatırlattı ve bu düşünce aklımı başıma getirdi.

“Bu hiç adil değil,” dedim. “Nihayet anneni gelmeme izin vermesi için ikna etmişken annem noktayı koydu.”

Gözlerinde bir şey parıldadı, bir an için gözlerini çevirdi. “Ne kadar haklısın.” İç geçirdi. “Öyleyse... Senin ne kadar inatçı olduğunu annenin henüz kabullenmemesine yoruyorum ben bunu. Hâlâ seni evliliğe ikna edebileceğini mi düşünüyor? Seni doğru düzgün, itaatkâr bir kıza dönüştürebileceğini? Bunu yaparken kâinatın düzenini de mi değiştirecek?”

Hüzünle gülümsedim. “Onun gibi bir şey.”

“Biliyor musun, bana asla evlenmemek konusundaki kararını hiç açıklamadın.”

Başımı iki yana salladım. Son bir buçuk yıldır bu konuyu bana defalarca sormasına rağmen cevap vermeye yanaşmamıştım. “Bugün olmaz Henry. Verilecek daha önemli mücadelelerimiz var.” Ona baktım, gözlerimiz buluştu. “Blackmoore’a gitmeliyim.

Gitmeliyim,” diye fısıldadım. “Annem beni burada tutarsa ömrümün sonuna kadar ona küskün kalacağım sanırım.” Başını evet anlamında salladı. Gri gözleri durumun vahametini tam olarak kavramış gibi ciddiyetle bakıyordu. Anlayan biri varsa oydu. Sonuçta bana o maketi yapmıştı. Gözümden bir damlayı daha sildim ve bu kez Henry’nin de gördüğüne emindim.

Henry beni dirseğiyle dürttü. “Gel haydi. Umutsuzluğa kapılmaya gerek yok. Bence biz bir annenin üstesinden gelebilecek çok zeki iki insanız.” Ağaçtan ayrılıp yürümeye başladı. “Annenin her şeyden çok istediği ne var?”

“Benim evlenmem,” diye cevap verdim hemen.

“Ama sen bunu yapmamaya kararlısın.”

“Kesinlikle.”

“Hımm.” Birkaç adım daha attı. Sonra durup bana döndü. “Evlenmek *istiyormuş* gibi davranamaz mısın? Annene Bla-ckmoore’da çok münasip beyefendilerin olduğunu, eşini orada bulabileceğini söyle.”

Ona inanamayarak baktım. “Hayır. Savaşımı tehlikeye sokacak bir mücadeleyi kazanmanın anlamı yok.” Oklarımı ağacın gövdesine hafifçe vurarak bir çözüm düşünmeye çalıştım. “Peki annem hayatta başka neyi istiyor?” Uzun bir an boyunca dikkatle düşündükten sonra omuz silktim. “Hiçbir şey. Annemin yaşama sebebi bu sadece; kızlarını evlendirmek.” *Ve olabildiğince çok erkekle flört etmek*, diye ekledim içimden.

Henry kurnazca baktı bana. “Kızlan,” dedi sakince. “Çoğul.”

“Evet. Dört kızız. Eleanor’u saymazsan üç.”

Gülümsedi. “Maria.”

Ona sorarcasına baktım.

“Annene Maria’nın da gelebileceğini, böylece Blackmoo-re’da uygun bir eş bulma şansı yakalayacağını söyle.”

Kararsızlık içinde önerisini düşündüm. “Peki annemi buna teşvik edecek şey ne?”

“Maria’dan kurtulmak. Maria’ya eş bulma şansını vermek.”
Duraksadı, gözleri muzip bir pırıltıyla aydınlandı. “Annemi çileden çıkarmak.”

Yan yan gülümsedim. Aile gibi ilişkimizi sürdürmemize rağmen annemle Bayan Delafield son dört yıldır birbirlerine karşı nazik düşmanlardılar. Henry onların birbirlerinden hoşlanmamalarının altındaki sebebi biliyor muydu acaba? Aralan bozan şeyi keşfettiğimden beri Henry’ye bu konuyu hiç açmamıştım. Ve bunu ona söyleyecek kişi kesinlikle ben olmayacaktım.

“İşe yarayabilir,” diyerek ısrar etti.

“Onu ikna edebilir miyim bilmiyorum,” dedim. “Beni cezalandırmak konusunda epey azimli görünüyor.”

“Maria’yı yanma alman da ceza değil mi?”

Kahkaha attım. “Haklısın. Öyle.” Henry’nin planını düşünürken dudağımı ısırdım ve deneyecek daha iyi bir planım olmadığını kabullenmek durumunda kaldım. “Annen karşı çıkar mı sence? Ya da Sylvia?” Sylvia ile Bayan Delafield dört aydır Londra’da Sylvia’nın ilk sezonunun tadını çıkarıyorlardı ve bizimle Blackmoore’da buluşacaklardı.

Henry başını salladı. “Hiç karşı çıkmazlar. Fazladan bir kişiye daha yetecek kadar oda var.”

Omuz silktim ve nihayet, “Her halükârda denemeye değer,” dedim. “Annem en büyük hayalimden daha fazlasını elimden alamaz nasıl olsa.” Henry’ye okları uzattım. “Hemen şansımı deneyeyim, böylece bu plan başarısızlığa uğrarsa yenisini kuracak vaktimiz kalır.”

Eve doğru on adım kadar atmıştım ki durup döndüm. “Henry.” Atış yaptığımız yere geri yürümüştü ama dönüp bana baktı. “Sen iyi bir dostsun.”

Okunu yerleştirip yayı gererken başını sağa sola salladı. “Bir daha dene Kate. Söyle. Gönlümün Dileğini Gerçek...” Okunu çekti, sonra da sözünü tamamlamamı beküyormuş gibi bana baktı.

Kahkaha attım. “Asla. Sana asla öyle bir şey söylemeyeceğim.”

Sırtışı ışıldadı, sonra dönüp okunu dosdoğru, hedefin tam merkezini kolayca bulacak şekilde fırlattı. Asla kaçırmıyordu.

Annemi yatak odasında, makyaj masasında oturur halde buldum. Akşam yemeği için giyinmişti bile. Makyaj kutuları masanın üzerine yayılmıştı. Kapıdan girerken bana şöyle bir baktı ve ben ağzımı açamadan konuşmaya başladı.

“Neredesin sen?” diye sordu aynada yansımasına bakmak için öne eğilerek. “Seni araması için John’u kasabaya yolladım. Yine pencereden dışarı çıkıyorsan çiviletmekten başka çarem kalmayacak. Hem hazır annesi yokken Henry Delafield’ı neden davet etmedin? En azından haftada iki kez burada yemek yemesi gerekirdi. Üstelik yarın Blackmoore’a gidiyor ve bize

eşlik etmesi için başka şansımız kalmayacak. Büyüyüp o kadar yakışıklı oldu ki onu buraya çağırmamamız mümkün değil Kitty. Kız kardeşlerin için yapmıyorsan benim iyiliğim için davet etmelisin onu.”

“Anne, seninle konuşmaya gelmemin sebebi kız kardeşlerim zaten. Aslına bakarsan sana isteyeceğin bir şey teklif etmeye geldim.” Hararetli konuşmasını durdurmayı başarıp başaramadığımı görmek için susup bir nefes aldım. Bir kaşını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi, ben de bunun iyi bir işaret olduğunu düşündüm. Sözlerimi özenle seçerek devam ettim. “Bay Wil-kes buradan ayrıldığından beri Maria’nın çekilmez hale geldiğini kabul edeceğine inanıyorum. O hiç durmadan ağlarken keyfine bakamadığına eminim ve burada

böyle ağladığı sürece başka münasip beyefendilerle tanışmaya çıkamıyor.”

Duraksadım. Annem yanaklarına ruj sürüp ovalarken aynaya yakından bakmak için eğildi. Yüzümü ekşittim. Akşam yemeğine misafir geleceği zaman çok fazla ruj sürüyordu hep. “Devam et,” diye mırıldandı.

“Şöyle.” Derin bir nefes alıp hızla konuya girdim. “Ma-ria’nın sorumluluğunu senin üzerinden almayı ve ona yeni beyefendilerle tanışma fırsatı sunmayı teklif ediyorum... Black-moore’da.”

Annem ruj sürünmeyi bıraktı, bir kaşının ilgiyle kalktığını gördüm. “Sana kardeşini Blackmoore’a davet etme yetkisini kim veriyor?”

“Henry. Bu onun fikriydi.”

“Hımm.” Sesindeki ilgi tınısını duyabiliyordum. “Demek Henry ile birlikteydin.”

“Evet,” diye itiraf ettim sakın bir sesle. Yüzündeki ifadeyi fark etmemiş, kaşının kavisini, dudağını büzülüşünü görmemiş olman dilerdim.

Sessizlik aramıza rahatça yerleşti. Annem tüm dikkatini yanağının üst kısmına bir ben yerleştirmeye odaklamışken ağırlığımı bir ayağımdan ötekine vererek bekledim.

Kendisine başka bir açıdan bakmak için geri çekildikten sonra, “Sözü açılmışken, Bayan Delafield’in evin yeniden düzenlediği kanadını görmeleri için tanıdıklarının çoğunu çağıracağına eminim,” dedi. “Bu yeni beyefendilerle tanışmak için hoş bir fırsat olur.”

Yanaklarına biraz daha ruju hafifçe vurarak sürdükten sonra nezaketsiz bir sesle, “Sanırım Maria’yı yanına alırsan gitmene izin verebilirim,” dedi.

Donakaldım. Bu kadar kolay kazanmış olduğuma inana-mıvordum. “Ciddi mi söylüyorsun?”

Kahkaha attı. “Tabii ki ciddi söylüyorum, seni budala kız! Sizi bu fırsattan ne diye mahrum bırakayım?”

Böylesine sakın ve makul görüldüğü için şansımı zorlamaya karar verdim sonra. “Peki Charlotte Teyze’ye yazıp Hindistan’da ona eşlik etmem için yaptığı teklifi kabul edebilir miyim?” Açtığı elini makyaj masasına vurdu. “Hayır! Evlenmen gerek. Bütün kadınlar bizim gibi görünecek kadar şanslı değil Kitty. Böylesi bir güzelliği çöpe atmak doğaya karşı bir günah işlemek olur.”

Yüzüm öfkeyle kızardı. Görünüşümü kendisinininkiyle kıyaslamasından nefret ediyordum. Biz birbirimize o kadar benze-

miyorduk. Renklerin aynı olduğu doğruydı; koyu, dalgalı saç ve koyu renk gözler. Annem güzel yaşlanmıştı. Saçı henüz beyazla-mamıştı. Kaşları hâlâ gençliğindeki o koyu, çarpıcı kavise sahipti. Benim kaşlarım. Tıraş etmeye çalıştığım kaşlanm. Bizi birbirimize en çok bağlayan şey buydu. Ama pek çok yönden anneme benzemiyordum. En önemli yönlerden ise hiç benzemiyordum. “Ben evlenmeyeceğim anne. Bana ne zaman inanacaksın?” Yüzüme bakmak için taburesini çevirdi. Gülümseyişi sert bakışlarına hiç uymuyordu. “Böyle bir saçmalığa asla inanmam Kitty. Çünkü buna inanırsam, senin için yaptığım her şeyin boşa gittiğini kabul etmek zorunda kalırım. Zamanımın, ilgimin, kaynaklarımın boşa gitmesi olur bu. Bir insan artığı olursun. Öyle olmak mı istiyorsun?”

Yüzüm yanıyor, hiddetim büzüşmüş, atılmaya hazırlanan bir hayvan gibi hareketsiz duruyordu. Ellerimi birbirine bağlayıp öfkemi kontrol altına almaya çalıştım. Derin bir nefes aldıktan sonra sakın bir sesle konuştum. “Evet anne. Ben insan artığı olmak istiyorum. Bir gün evleneceğimden umudunu kesmeni istiyorum.”

Güldü. “Ne kadar da komiksin Kitty.”

“Kate. Bana Kate denmesini istiyorum.” Hırşımdan haykırmak istiyordum. Kontrol etmek için büyük çaba sarf etmeme rağmen sesim yükseldi. “Sana bunu kaç kere söyledim? Senin gibi olmak istemediğimi kaç kere söyledim? Ya da Eleanor gibi olmak istemediğimi? Muhteşem bir eş bulmayı, daha doğrusu herhangi bir eş bulmayı istemediğimi? Ha anne? Kaç kere söyledim? Çünkü Henry en azından yüz kere söylediğime yemin ediyor ve neredeyse iki yıldır bu karara sadık kaldım. Bana evlenme teklif edecek kadar aptal olan tüm erkekleri reddedeceğim. Asla evlenmeyeceğim gerçeğini kabul etmen için daha kaç teklifi reddetmem gerekecek acaba?”

Annem gözlerini kıstı, başını yana eğdi ve uzun bir an boyunca sessizce bana baktı. Ellerim öfkeden titriyordu, yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Sonunda umursamaz bir sesle, “Üç,” dedi. Sonra da aynasına döndü.

Başımı şaşkınlıkla kaldırdım. “Ne?”

“Blackmoore’da aldığın üç teklifi geri çevirirsen senin umutsuz vaka olduğunu kabullenirim.” Saç fırçasını alıp koyu saçlarının arasında gezdirdi.

Nefesimi tuttum. “Üç teklifi geri çevirirsem Hindistan’a gitmeme izin vereceğini mi söylüyorsun?”

Gülümseyişi yüzünde parladı. “Ah, evet. Aynen öyle söylüyorum.”

Sersemleyerek geri çekildim. Bu izni birdenbire neden ve nasıl kazandığımı anlamamıştım. “Teşekkür ederim...” diyordum ki parmağını kaldırdı.

“Ve karşılığında..

Yüreğim hopladı.

Yüz ifademe hafifçe güldü. “Evet tatlım, *karşılığında*. Her pazarlığın iki tarafı vardır. Bir başkasıyla her etkileşim, potansiyel bir alışveriş,

kazanmak için bir fırsattır. Elde ettiğin her şey için bir bedel ödemelisin. En akıllıca alışveriş de ödediğinden daha fazlasını elde etme potansiyeline sahip olduğun alışveriştir.”

İş alışverişlerinden söz açmasından nefret ediyordum. Be-

nimle olan ilişkilerinin bu kadar soğuk ve hissiz olmasından nefret ediyordum. Onun için potansiyel kazançtan başka hiçbir şey olmadığını hissetmekten nefret ediyordum.

“Şimdi şu alışverişini konuşalım. Eğer başarırısan ölebileceğin, denizde kaybolabileceğin ya da başka bir afete uğrayabileceğin o lanet olası ülkeye gideceksin; ben de iyi bir evlilik yapıp ailemizi onurlandıracak ve yaşlılığında bana sahip çıkacak bir kızımı kaybedeceğim.”

Dudaklarım hoşnutsuzlukla gerildi.

“Bu senin için yapacağım büyük bir fedakârlık Kitty. Bu durumda senin de benim için bir fedakârlık yapman gerekiyor. Eğer Blackmoore’da üç evlilik teklifi almayı başaramazsan senden istediğim her şeyi yapmayı kabul etmek zorundasın.” Kara kaşlarından birini kaldırdı. “Senden ne istersem Kitty. Sorgulamak, kaçmak, karşı çıkmak yok.”

Düşüncelerim hızla dönüyor, kaybetmem halinde annemin hükmü altında kalmak gibi çok gerçek bir sonucu Hindistan büyüleriyle kıyaslıyordu. “Ne istersen yapmak... Bu çok açık uçlu bir anlaşmaya benziyor.”

“Ee?”

İsteğini reddetmek için geçerli bir neden bulmaya çalışırken lafı dolandırdım. “Peki ya... Ya benden suç teşkil edecek bir şey yapmamı istersen? Bunu kabul edemem.”

Bıkkınlık ifadesiyle aynasına döndü. “Beni daha iyi tanıyor olmalısın. Suç işlemeni istemem senden. Ama bu konudaki endişen seni

durduracaksa, belki de Hindistan'a gitmeyi söylediğin kadar çok istemiyorsundur.”

‘İstiyorum!’ Bana doğru salladığı umudu yakalamak istercesine elimi uzattım. “Hindistan'a gitmek istiyorum. Şartlarını kabul edeceğim anne. Sorgusuz sualsiz kabul edeceğim.” Dudaklarının kenarı küçük bir gülümsemeyle hareket etti ve içimi kötü bir his kapla)ıp yüreğimi sıktı. Gülünecek ne vardı? Nasıl bir tuzağa düşmüştüm? Duyduğum huzursuzluğun gitmesini dileyerek annemden uzaklaştım. Başaracaktım. Teklifleri alacaktım. Hindistan'a, annemin ulaşamayacağı kadar uzağa gidecektim. Korkacak bir şey yoktu. Başımı kaldırdım ve kendimden emin bir sesle, “Blackmoore'da üç teklif alacağım ve alır almaz gideceğim. Doğruca Charlotte Teyze'ne gideceğim. Eve de uğramayacağım,” dedim. Kapıya yaklaştım. Koluna uzandım.

Annem omzunu umursamaz bir tavırla silkti. “Ne zaman gideceğin benim için fark etmez çocuğum. O zamana kadar senden elimi eteğimi çekmiş olurum.” Kapıyı açtım. “Ah, Kitty?” Koridora çıkmıştım ki duraksadım. Annem dudaklarının etrafında gezinen o küçük gülümsemeyle aynadaki yansımasına bakarak saçını taramaya devam ediyordu. “Fikrini değiştirmek yok. Bir anlaşma yaptık.”

Küçümseyerek kaşımı kaldırdım. “Beni tanıyor olman gerek anne. Asla fikrimi değiştirmem.”

Saçlarının arasındaki fırçayı izlerken dizginlemeye çalıştığım ateşli öfke delicesine köpürdü, dizginlerinden kurtulup içimde dörtnala koşmaya başladı. Annem bir şekilde kazanmıştı. Gelip ondan istediğim şeyi kazanmış olsam bile annemin de bir şekilde kazandığını hissediyordum. Bir tuzağa düşürülmüş-

tüm ve kalbimin derinliklerindeki ürperti de bunu doğruluyordu. Odadan çıkarken bana bakmıyordu bile. Öfkem giderek alevlenirken kapıda oyalandım ve sonunda, “Bu arada anne,” dedim. “Bu akşam aileyle birlikte yemek yemeyeceğim. Bay Cooper'a özürlerimi iletmen gerekecek.” Duraksadım, sonra çenemi havaya kaldırıp son cümlemi söyledim. “Bir de anne... Çok fazla ruj sürüyorsun.”

Kapıyı çabucak kapatıp odanın öbür ucundan uçan, başımı hedef almış saç fırçasından son anda kurtuldum. Fırçanın gürültüyle tahta kapıya çarptığını duydum. Arkamı döndüm ve dudaklarımda gülümsemeyle aylak aylak yürüdüm. Daha ormana ulaşmadan koşmaya başlamıştım.

Henry dönüşümü bekleyerek etrafa bakıyordu. Açıklık alana adım attığım anda bana döndü. “Ee?”

“Ee...” Onu kandırırım umuduyla sırtışımlı gizlemiştim. “Korkarım ki...”

Fakat kendimi tutamadım. Sırtışım kontrolden çıktı ve Henry’nin yüzüne geniş bir gülümseme yerleşti.

“Başardın mı?” diye sordu.

“Başardım.” Mudulukla iç geçirerek yayımı aldım. Co-ra’nın hâlâ Henry’nin ayağının dibindeki çimlerde kıvınlmış yattığını gördüm. Bu kedi Henry’ye daima yakındı.

“Demek ki haklıymışım,” dedi büyük ve zafer dolu gülümseyişiyle. “Başka bir deyişle, ben bir dâhiyim.”

Kahkaha attım. “Mütevazılığın bu kadan inanılmaz Henry.”

“Ben anne idare etmek konusunda usta bir dâhi, gönlünün dileğini bir kez daha gerçekleştirmiş, dolayısıyla unvanını hak eden biriyim” Gözlerinde haylaz bir bakışla sırıttı.

Bir kahkaha daha bastım ve ona Gönlümün Dileğini Gerçekleştiren Kişi diyeceğimi düşünmesinin aptalca olduğunu ima eder bir bakış attım. Bu kez hedef aldığımda okum dosdoğru fırladı ve tahtada Henry’nin okunun hemen yanına isabet etti.

Henry çimene yayılmış kediye baktı. “Sen yokken Cora’yı ne yapacaksın?”

“Oliver’dan ona bakmasını isterim.”

Başıyla onayladı. “Onu Blackmoore’a götürmek olmaz.” “Biliyorum. Ama onu bırakma fikrinden nefret ediyorum.” Yayını çekti ve ikinci güneşinde gözlerini kısarak hedefine baktı. “Blackmoore’a giderken kalbini yanına almayı unutma. Onu arkanda bırakacağını düşünmekten de ben nefret ediyorum.”

Akşam yemeğine kadar dışanda kaldım, sonra da oturma odasından bahçeye açılan camlı kapıdan gizlice eve süzıldüm. Yemek odasının aralık kapısı önünde durup içeriye bir göz attım ve parçası olmamayı seçtiğim sahneyi inceledim.

Annem Bay Cooper’a doğru eğilmiş, ona tuhaf ve aşın bir ifadeyle gülümsüyordu. Maria, Bay Cooper’ın yanında oturuyordu. Kederli yüzünden ve yemek yemeyişinden tahmin ettiğim kadanyla annem ona henüz Blackmoore’a davetli olduğundan söz etmemişti. On ikisinde ve henüz masum olan Lily de oradaydı. Oliver mutfakta Aşçı ile birlikte yiyor olmalıydı ve bu beni memnun etti.

Nihayet bakışlarım masanın başında durdu. Babam sandalyesinde yayılmış, oturuyordu. Bir elinde şarap kadehi vardı, gözleri annemin kendini düşürdüğü gülünç duruma kilitlenmişti. Bu mesafeden bile babamın ifadesindeki aşağılama dikkatimden kaçmadı. Ağır, keskin bir ifadeydi, şiddetliydi ve görünce nedense yumruk yemiş gibi oldum. Yıllar önce babamı

izlemekten neden vazgeçtiğimi hatırlayınca çabucak gözlerimi kaçırdım ve koridorda sessizce ilerleyip odama çıkan merdivenleri tırmandım.

Henry’nin kalbimi yanıma almam konusunda söyledikleri, bana kalbimden daha da önemli bir şeyi hatırlatmıştı. Yatağımın ucundaki kilitli sandığı bir kez daha açtım ve bu kez fildişi kakmalı küçük kutuyu çıkardım. Seyahat bavulumda birkaç küçük düzenlemeyle buna bir yer açabilirdim. Tek ihtiyacım kıya-federim, Mozart ve bu fildişi kakmalı kutuydu. Umut, kalpten bile daha zaruri bir yolculuk arkadaşıydı.

O gece neredeyse hiç uyumadım ve güneş ışıkları penceremin pervazından içeri sokulurken sabırsızlık beni yatağımdan kaldırdı. Giyindikten sonra bavulumu bir daha kontrol ettim ve kahvaltı için merdivenleri indim. Annem aceleci adımlar ve endişeli bir ifadeyle bana doğru geldi.

“Ah, Kitty, ne olduğunu tahmin edemezsin!”

Telaşlı hali beni o kadar korkuttu ki kaşığımı düşürdüm. “Maria gece ateşlendi! Seyahat edemeyecek kadar hasta.” Gözlerinin arasındaki kırılgan deriye bakarken içim endişeyle doldu. “Beni de... Beni de evde tutmak niyetinde değilsin, öyle değil mi?”

Ellerini salladı. “Hayır, hayır. Sen gitmelisin. Delafield’lar seni bekliyorlar.”

Şaşkınlıktan dilim tutularak ona bakakaldım. Fakat onun bu makul haline daha fazla bakamadan, “Maria’nın nasıl ol-

duğuna bakmak için” hızla yanımdan ayrıldı. Gidişini izlerken daha önce böyle bir cümleyi hiç kurup kurmadığını hatırlamaya çalıştım.

içimde bir huzursuzluk kıpırdandı ama silkinip attım onu ve tek bir düşünceye odaklandım: Sonuçta Maria, Blackmoo-re’a gelmiyor! Ben onu çağırmaya fırsat bulamadan gülümseyişim yâizüme genişçe yayıldı. Elbette Maria’nın sağlığından endişe etmem gerekirdi. Ama bu ateş muhtemelen onun önceki gün yemek yemeyi reddetmesi ve tuhaf yerlerde ağlamasından ötürüydü. Ciddi bir şey olmadığı kesindi.

Yola çıkmadan önce yerine getirmem gereken sabah görevleri için ilerlerken kendimi şanslı hissediyordum. Oliver’ı mutfakta, hamur açan Aşçı’nın yanındaki bir taburede oturur halde buldum.

“Ollie, senden bir isteğim olacak.”

Aşçı una uzanmak için döndü ve Oliver şimşek hızıyla elini uzatıp pasta hamurundan bir parça aldı.

“Neymiş?” diye sordu Oliver hamuru çabucak ağzına sokarken. Yedi yaşındaydı. Dişlerinden bazıları dökülmüş, yanakları ve burnu çillerle kaplanmıştı. Bazen o farkında olmadan onu izliyor, bunca kız kardeşten sonra nihayet bir erkek kardeşe sahip olduğum için talihime şükrediyordum.

“Ben yokken Cora’ya bakmanı istiyorum.”

“Ne yapmam gerekiyor?”

“Çok şey değil. Sadece ona göz kulak ol. Köpeklerin onu korkutmasına İzin verme ve mutfığa girdiğinde dikkat et de Aşçı Cimini yakmasın. Annemin onu evden atmasına da izin verme.”

Aşçı kendisinden söz ettiğimi duyunca homurdandı ama una bulanmış tombul kollarıyla hamur açmaya devam etti. Oli-ver hamura yine hevesle bir göz attı.

İlgisini kendime çekmek için öksürdüm. “Eğer kabul edersen sana karşılığında çok özel bir şey teklif etmeye hazırım.” Bu gözlerinin bana çevrilmesini sağladı. Benimkiler gibi kocaman ve elaydılar. “Ne vereceksin bana?”

“Blackmoore’dan bir şey. Başka kimsede olmayan, özel bir şey”

Gözleri daha da büyüdü. “Ne? Neymiş o?”

One eğilip ellerimi masaya koydum ve ona gülümsedim. “Bir deniz kabuğu.”

Yüzünü astı. “Bu o kadar özel bir şey değil.”

Gülüşüm kayboldu.

Aşçı, “Cık, cık, cık,” dedi. “Hayır Oliver, ablan haklı. Deniz kabuğu çok özel bir şeydir.”

“Gerçekten mi?” Oliver başıyla onaylayıp hamuru havada bir un bulutu bırakacak şekilde döndüren Aşçı’ya baktı.

“Evet. Özellikle de ay ışığı altında bulunmuş bir deniz kabuğu. Bunun sahibine büyük şans getirdiğini söylerler.”

Oliver’ın gözleri iyice büyüdü, ağzı eksik dişli bir gülümseme oluşturacak biçimde kıvrıldı. “Büyük şans ha?”

Aşçı başını evet anlamında salladı ve Oliver görmeden bana kurnazca göz kırptı.

Ben de ona sıtarak karşılık verdim. “Bunu ister misin Oliver? Şanslı bir deniz kabuğunu?”

“Ah, evet, isterim. Çok isterim.” Yine Aşçı’nın şerider ha-

ünde kestiği hamuru izlemeye başlamıştı. Aşçı bilerek gözlerini çevirince küçük elini uzattı.

“Yani Cora’ya göz kulak olacak mısın? Ona zarar gelmemesini sağlayacak mısın?”

Oliver başıyla onayladı, bir parça hamur aşırıp aceleyle ağzına attı. Aşçı fark etmemiş gibi yapsa da unla kaplı yüzündeki gülümsemeyi gördüm. Oliver’ın yüzünü ellerimin arasına almak için masaya uzandım. Çilli yanaklarına birer öpücük kondurdum. Oliver ellerimin arasında kıvranıp yalandan karşı koydu bana.

“Hoşça kal Ollie,” dedim gözlerine bakarak. “Seni özleyeceğim.”

“Hoşça kal Kate.” Gözlerini hamura çevirmeden önce bana gülümsedi.

Aşçı’yla göz göze geldim. Onun nazik, anaç ve küçük kardeşime bu kadar düşkün olmasına bir kez daha memnun oldum. “Oliver’ın saçının kesilmesi gerek, tırnaklarının da icabına bak lütfen. İğrenç görünüyorlar.”

Ollie kıs kıs gülerek, “Ben iğrenç seviyorum,” dedi.

Eğdiği başına sevgiyle baktım. “Sen... Oliver’a göz kulak olursun... ona dikkat edersin...”

Aşçı beni kibarca paylayan çatık kaşlarıyla susturdu. “Elbette Bayan Katherine. Küçük Bay Oliver için endişe etmeyin. Siz yokken onunla ikimiz maceralara atılacağız. Öyle değil mi?” Oliver’ın gözleri hamurdan başka bir şeyi görmüyordu ama yine de başını evet anlamında salladı. Kaygısızca değil belki ama en azından Oliver için kaygılanmayarak oradan ayrıldım.

Yapacağım tek bir şey kalmıştı. Kütüphanenin kapısında durdum ve neredeyse sessiz vuruşumu duymamasını umarak hafifçe çaldım. Fakat duydu ve beni içeri çağırdı. Ağır kapıyı açtım ve sadece başımı ve omuzlarımı içeri uzattım. “Baba, hoşça kal demeye geldim.”

Şöminenin kenarındaki koltuğunda, bacak bacak üstüne atmış, oturuyordu. Güneş, havadaki toz zerreciklerini aydınlatıyor, pipo tütününün tatlı kokusu, eski deri kaplı kitapların kokusuna karışuyordu. Bu koku beni sarhoş etmişti. Tek nefesle, geçmişe özlemimi güçlü bir sızı halinde duydum.

Babam başını kaldırdı. “Hımm. Nereye gidiyorsun?” “Delafield’larla Blackmoore’a gidiyorum. Sonrasında da Charlotte Teyze’ye gitmeyi umuyorum. Beni yanında Hindistan’a götürecek.”

“Öyle mi?” Piposunu ağzından almadan önce gözleri kısa bir an için üzerimde kaldı. Duman aramızda birikti, görünüşümüzü değiştirerek iki yabancıya çevirdi bizi. “Pekâlâ...” ilgisini hemen benden aymp kitabına geri döndü. “Yolun açık olsun,” dedi ve piposunu dişlerinin arasına yerleştirdi.

Başka türlüünü beklemeden başımı salladım ve aramızdaki kapıyı sessizce kapattım.

Sonra ön kapıya, beni hayatımda ilk kez yeni bir yere götürmeyi bekleyen arabaya doğru döndüm.

Delafield ailesinin yaşıldadısı Bayan Pettigrew arabada karşımda oturmuş, sessizce mırıldanıp nefes kesen bir hızla örgü örüyordu. Şişleri, at nallarının vuruşuyla eş zamanlı olarak tıkırdıyordu. Pencereden Henry'nin sırtına özlemle baktım. Elbette at sürüyordu. Böyle yapacağını, Blackmoore'a daima at sürerek gittiğini biliyordum. Ve içimde küçük, gönülsüz bir yanımd onun yaşıldadısının bana refakat etmek için gelmeyi kabul etmesine minnettardı. Fakat bu mırıltılar, şiş tıkırtıları ve sallanan arabayla geçen iki tam günün ardından başımd çadayacak gibiydi artık.

Önceki gün yazın uzun süren gündüzünden faydalanmış ve epey iyi bir yol kat etmiştik. Arabada vakit öldürmeye yardım edecek sohbet olmadan, sadece Bayan Pettigrewün gürültüsüyle on iki saat geçirdikten sonra Henry ile konuşmak için can atıyordum. Fakat gece handa durduğumuzda Henry artan inmemiştı. Benim arabacı ve Bayan Pettigrew ile birlikte orada kalacağımı, kendisinin ise yolun ilerisindeki başka bir hana gi deceğini söylemişti sadece.

Onun geriye doğru hamle yapışını asık şurada izlemiş, sonra da ne yemeğinden ne de Bayan Pettigrew ile paylaştığım odasından hoşlandığım hana yürümüşüm yorgun argın. Bu sabah kahvaltıdan sonra Henry bizi hanın önünde, at sırtında bekliyordu. Neredeyse hiç konuşmadan yola çıktık.

Hayatımda huzurlu bir sessizliğin ya da akıllıca sohbetin değerini bugünkü kadar anlamamıştım. Alnımı cama dayarken iç geçirdim ve arabanın tekerleklerinden gelen gümbürtünün, Bayan Pettigrew'un tıkırtı ve mırıltılarını bastırmasını, yanımda konuşacak birinin olmasını, uzun yolculuğun artık bitmesini diledim. Bacaklarımı esnetmek için kıpırdandıysam da işe yaramadı. Bayan Pettigrew örgüsünden başımd kaldırıp bana kısaca gülümsedi.

"İnsanın sabrını sımyor, değil mi? Böyle beklemek. Ama değişiyor gerçekten."

Gülümseyişile birlikte Bayan Pettigrew'un her yaz yolculuklarında Delafield ailesine eşlik ettiğini hatırladım. Ailenin öyle bir parçası olmuştu ki çocuklar büyüyüp Delafield Köşkü Geor-ge'a miras

kaldığında o da Bayan Pettigrew'un kendi çocuklarına dadılık etmesi için yanlarında kalmasını istemişti. Henry onun bizimle gelebilmesi için George ile epey ikna edici konuşmuş olmalıydı. Bayan Pettigrew eğilip camdan dışarı baktı.

“Ah. Bay Henry manzaralı yolu seçmiş anlaşılır. Bu size iyi gelecektir”

“Manzaralı yol da ne?” diye sordum iki gün süren mırıltının ardından herhangi bir şey konuşma hevesiyle.

“Birazdan görürsünüz.” Arkasına yaslandı ve şişlerini tı-

kırdatmaya devam etti. Kulaklarımı yine hafif mırıltıları doldurdu.

“Birazdan”ın yıllar önce yaşanmış olduğunu, “uzun süre sonra”nın hasta ve zayıf olduğunu, “nihayet”in ölüm döşeği olduğunu bilemezdi. Sabır benim sahip olduğum erdemlerden biri değildi. Tahammül de öyle.

Mırıltılar arabanın ve kafatasımın içinde yankılanan yüksek, ağıt gibi bir sese dönüştü. Bu ses yüzünden delireceğimi düşündüm. Adar yavaşladı, camdan dışarı baktım ve bizi bir bayırdan yukarıya doğru götürdüklerini gördüm.

“Adar bu tepede çok zorlanıyorlar,” dedim kapıya doğru harekeüenirken. “Ben dışarı çıkıp bacaklanımı esneteceğim biraz.”

Ben arabanın kapısını açarken Bayan Pettigrew şaşkınlık içinde başını kaldırdı. “Ah, hayır! Bacağınızı kıracaksınız! Arabacıya durmasını söyleyin.”

Araba benim yürüyerek gidebileceğimden daha hızlı değildi. “Bacağımı kırmam, sizi temin ederim.” Hafifçe aşağıya adadım ve kapıyı çarparak kapattım. O ahenksiz, sürekli sestten nihayet kurtulduğum için rahatlayarak iç geçirdim.

Henry bizden ileride at sürüyordu ama arkasına baktı ve atını bana doğru çevirdi.

“Bir terslik mi var?” diye sordu yaklaşırken.

Ona suçlarcasına baktım. “Bayan Pettigrew mırıldanıyor.”

Atından inerken kahkaha attı, gülüşü güneş ışığında pınl pırlıdı. “Şu mırıltı! Ben mırıltıyı unutmuştum!”

“O mırıltıyı nasıl unutabilirsin? Beynime işledi resmen!”

Bir buçuk gündür katlandığım o yüksek, tekdüze, ahenksiz sesi taklit ettim.

Henry gözlerinde beni mırıltıyı gerçekten unuttuğundan şüphe ettiren hınzır bir ifadeyle sırttı sadece. Baş ağrımı daha da kötüleştirdiğini fark edince mırıldanmayı bırakıp bir an için alnımı ovuşturdu. Henry atını dizginlerinden tutarak yanıma yaklaştı.

“Ee... Dün gece başka bir handa kaldın/” dedim.

Başını salladı.

Ona gözlerimi kısarak baktım. “Buna gerek var mıydı gerçekten?”

Omuz silkti ama rahatsız olmuş gibiydi. “Tehlikeye atmak istemedim... İtibarını yani.”

“Ah.” Yüzüm kızararak gözlerimi kaçırdım. Kız kardeşim Eleanor’un anısı aramızdaki sessizlikte asılı kaldı. Ben adını anmadım gerçi ama Henry’nin de ondan söz etmeyeceğini anladıktan sonra rahadayaarak iç geçirdim.

Henry önümüzde uzanan araziye göstererek, “Şu tepenin üzerinde görmek isteyeceğin bir şey var,” dedi.

“Ne var?”

“Kırlar.” Kırlardan her bahsedisinde yaptığı gibi, bu kelimenin kendisi başlı başına bir hediyeymiş gibi, mirasında o da ev ve yaşantısı kadar önemliymiş gibi söylemişti bunu.

Bu yeni heyecana kapılarak ona sııttım ve tepeye doğru aceleyle ilerledim. Henry atını yönlendirerek beni takip etti. Tepenin zirvesine ulaştığımda kuvvetli bir rüzgâr eteklerimi havalandırıp bacaklarıma doladı. Zirvede durup rüzgârlı, boş vadiye baktım.

Toprağı bir yara gibi koyu fundalıklar kaplamıştı. Defne yeşili, çimenlerin altın rengi ve aralardaki tek tük san çiçekler manzarayı aydınlatmaya yetmiyordu. Bir tek ağaç bile yoktu burada; ağaca en yakın şey atların boyunu bile aşmayan, çarpık, bodur bir bitkiydi. Hepsinin toplamı ise boşuk, karamsar bir manzaraydı ve bunun içinde güzellik namına bir şey göremiyordum.

“Kırlar burasıymış,” dedim inanamayışımdan ötürü tatsız çıkan sesimle.

Henry yanımda durmuş, önümdeki manzaraya bakarken yüzümü izliyordu. Burada gözü rahadatan bir tek çimen yaprağı bile yoktu. Bu çorak arazide medeniyede uzaktan yakından ilgisi olan hiçbir şey yoktu.

“Evet. Kırlar burası,” dedi Henry.

“Ama... burası çirkin,” dedim sesim kendi kulaklarıma bile saçma gelerek. “Burası çok çirkin Henry.”

Henry kahkaha attı.

“Hayır, gerçekten çok çirkin. Bana güzel olduğunu söylemiştin.”

“Güzel. Bana göre öyle.” Ona anlamayarak baktım. Karşıımızdaki manzarayı işaret etti. “Burada bir tek güzellik pırıltısı bile bulamıyor musun yani?”

Gözlerimi ondan ayırıp araziye çevirdim. Son on yılı bana yalan söyleyerek ya da benimle alay ederek mi geçirdi diye merak ettim bir an için. Fakat gözlerinde aldatmaca yoktu. Sadece yakınlık ve anlayamadığım bir heyecan vardı. Ama onun iyiliği için şansımı denemeliydim. Birkaç adım ilerledim ve bodan-mın altında çıtırdayan bitkilere dokunmak için yere eğildim.

Bu araziyi güzel bulmak istiyordum, tıpkı Henry gibi. Fundalık çirkin, koyu, kahverengiye çalan bir mordu; açık bir yaraya benziyordu. Ancak şu sarı çiçekler güneş ışığı kadar göz alıcıydı. Nergisler kadar parlak değildi ama koyu bir portakal rengiydi. Güneşten bir damla gibi. Bir çiçek koparmak için uzandım ama onun yerine taçyapraklarının yanında büyüyen uzun, sivri bir dikene takıldı elim.

“Ah!” Parmağımdaki kan damlasını emdim.

“Seni uyarmalıydim. Bu kırlarda narin hiçbir şey yoktur. Çiçeklerin seni yanıltmasına izin verme. Her şeye direnmeye uygun yaratılmışlar. Çiçek toplayan genç bir hanımefendiye bile.”

Parmağım zonkluyordu. “Sanırım bu takdire değer bir şey; yani böyle güçlü kuvvetli olmak,” diye mırıldandım bu arazide beğenecek herhangi bir şey bulmaya çalışarak. Kırlann üzerinden ani bir rüzgâr yükselerek başımdaki şapkayı aldı ve havada döndürerek uçurdu.

Henry şapkayı kendisine atılmış gibi havadan aldı ve karşıma geçip başıma yerleştirdi yeniden. Kurdelelerinden tutarak eğildi. Keskin gözlerinde yeni bir kıvılcım vardı. Biraz hayat, biraz ışık, bunlar yeniydi. Kırlar onun içinde daha önce hiç görmediğim bir şeyi uyandırmıştı. Kurdeleleri çenemin altında bağlarken parmakları boynuma, köprücük kemiklerime değip geçti hafifçe. Yanaklarıma alev hücum etti ama hiç kıpırdamadan durdum.

Bakışlarını kurdeleden yüzüme çevirip alçak sesle konuştu. “Bana kalırsa en büyük güzellik, kalplerimizin sevdiği şeyde görülüyor. Ve ben bunu seviyorum Kate, başka hiçbir şeyi

sevmediğim kadar. Bu benim için güzelden de öte. Bu benim evim. Bu...” Duraksadı ve güneşe bakıyormuş gibi gözlerini hafifçe kıstı ama benden ayırmadı. “Hayatımın sonuna dek her gün görmek istediğim şey bu.”

Şaşkına dönmüştüm. Henry’nin Blackmoore’u sevdiğini biliyordum. Başından beri bu arazinin, bu evin, bu hayatın ona miras kalacağını biliyordum. Fakat onu burada görmek, bunlara sahip olduğunu görmek, buranın kendi evi olduğunu ilan ettiğini görmek beni derinden etkilemişti.

Birden gözümde Delafield Köşkü’ndeki loş bir odada saklanışımın anısı canlandı. Şakayıkların kokusu o kadar keskin ve hoştu ki tadını alıyordum sanki. Ve bir kez daha, bir buçuk sene önceki o gece olduğu gibi derin bir keder ve kaybolmuş-luk içinde hissettim kendimi.

Şapkamın kurdelesini Henry’nin elinden çekip döndüm ve önümde uzanan manzarayı izliyormuş gibi yaptım. Ama sırtım ona dönükken uzanıp burnumu sertçe ovuşturdum ve derin derin soluyarak hislerimi kontrol etmem gerektiğini söyledim kendime. Henry’nin yanımda sessizce dikilerek beklediğini hissediyordum. Benim de burayı onun sevdiği gibi sevmemi bekliyordu.

“Zamanla buraya ısınabilirim bence,” dedim sesimin normal çıkmasına çabalayarak. Tekrar nefes alıp kalbimin sakinleşmesini diledim. Kurşuni buludar gökyüzünden aceleyle geçiyor, amansız rüzgâr onları üzerimize doğru sürüyordu. Şapkamın kurdelesini yeniden, sıkıca bağladım ve kendime çe kidüzen verdim. Bu ıssız arazinin çekimine kapdımavacaktım kendimi. Yola doğru bakınca arabanın durmuş, bizi beklediğini gördüm.

“Gel,” dedim. “Haydi gidip senin Blackmoore’u görelim.” Küçük, havasız arabaya döndüğüm için sevinmişim. Bayan Pettigrelv’un düşüncesiz mırıltılarını duyduğuma bile sevinmişim. Burası düzgündü. Burası doğru bir yerdi. Dışarıdaki o yaban manzarası değil. O yaban arazi de, onu her şeyden çok seven gri gözlü, koyu saçlı çocuk da normal değildi.

Arkama yaslanıp kırlann bizi yutuşunu izledim; ta ki bu çorak arazinin çıplaklığını sekteye uğratacak derli toplu bir parça çimenlik bile kalmayınca dek. Derken, ben daha kendimi hazırlayamadan araba güneye doğru döndü ve okyanus aniden bu dünyanın bir parçası haline geldi.

Bayan Pettigrew pencereden dışarı göz gezdirerek, “Whit-by yolundayız. Az kaldı artık,” dedi. Arabanın sol tarafındaki pencereye doğru kaydım ve kıvrımlı deniz kıyısını izledim. Öğleden sonranın ışıklan altında deniz grimsi maviydi ve hayata dair bildiğim her şeyi yutabilecek kadar uçsuz bucaksızdı. Keskin açılarla uçan kuşlar suyun üzerinde aniden alçalıyor, yükseliyor, sonra tekrar alçalıyordu. Okyanus çevresinde yaşayan kuşlar hakkında hiçbir bilgim yoktu. Henry ’ye soracak yeni bir şeyim olmuştu.

İki pencerenin arasından başımı ileri geri oynatarak bak-üm. Bir yanda deniz, diğerinde kırlar vardı ve her iki manzara da beni enginlik ve tuhaflıklanyia şaşkına çevirmişti. Güneş ufukta alçalmaya başlamıştı. Karşımıza bir kasaba çıktığında güneşin ışıklan soluyordu. Burası Blackmoore hakkında anlatılan-ıan duyduğumdan beri bildiğim Meşhur Robin Hood Köyüydü.

Parke taşlı sarp sokaklara ve okyanusa bakan tepeden aşağıya doğru sıralanmış kırmızı çatılı evlere artan bir ilgiyle baktım. “Robin Hood burada yaşamış mı gerçekten?”

“Efsaneye göre yaşamış,” diye karşılık verdi Bayan Pettigrew. Fakat efsane ile gerçek birbirinden farklı şeylerdi. “Bilmiyor musunuz? Kesin olarak yani?”

Örgüsünden başını kısa süreliğine kaldırdı. “Kimse kesin olarak bilmiyor tatlım.”

Henry’nin kaçakçılıkla ilgili imasını hatırladım. “Peki burada halen gizli kapaklı işler dönüyor mu? Kaçakçılık gibi mesela?” Ayıplar gibi, “Cık, cık, cık,” dedi. “Tabü ki hayır! Ne kadar tuhaf bir hayal gücünüz var!”

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim. Öne eğilip camı indirdim ve yüzüme çarpan tuzlu, serin havayla nefesim kesildi. Bir kanun kaçağı olsaydım sığınmak için burayı seçebilirdim. Sokaklar dardı, evler ayaktakımından asiler gibi bir araya toplanmış, omuz omuza durmuş, dirseklerini birbirine dolamıştı. Köşeli kırmızı çatılar birbiriyle buluşup kanşarak tepeden aşağıya, suyun kıyısına doğru iniyordu.

Bir dakika sonra araba durdu, kapı açıldı ve Henry içeri girdi. Omuzlan bu küçük alanı dolduracak kadar geniş görünüyor, kokusu tuzlu rüzgârın ve kırların kokusunu andırıyordu. Şaşkınlığıma sırtarak yanıma oturdu. “Bunu kaçırmak istemiyorum,” dedi, sonra da elini arabanın tavanına vurdu. Araba ilerledi.

Gözlerindeki beklenti kalbimi hızlandırmıştı. Blackmoore yakında olmalıydı. Hızlanmayı, uçmayı, “nihayet” oraya varmayı diledim.

Henry öne eğilip pencereden dışarı baktı ve eliyle işaret ederek, “Şurada,” dedi. “Şu kayalığın üstünde.”

Ben hevesle eğilince Henry geri çekilip Blackmoore’u ilk kez tam olarak görmem için pencereyi bana bırakı. Gözlerimi dikip baktıkça baktım. Güneş ışığı soluyor, gökyüzü laciverte boyanıyordu. Okyanusla gökyüzü arasında yükselen bina kapkara görünüyordu. Ev tıpkı Henry’nin maketinde yaptığı gibi biçimsizdi; bir tarafı ötekinden daha uzundu. Uçurumun kıyısında bükülmüş, kambur duran bir yaraüğe benziyordu. İçinde yanan mumlar, her biri okyanusa dönmüş on göz gibiydi. Gün batarken karşımda değişip bulanıklaşan görüntüye gözlerimi kırıştırtarak baktım. Hayalimin ürünü mü, yoksa ışık oyunu mu bilmiyordum ama bir an için ev kanadannı açmış, sarp kayalıktan boş gökyüzüne atılmaya hazır bekleyen, devasa bir yırtıcı kuş gibi göründü gözüme.

Tekrar gözlerimi kırıştırdım ve görüşümdeki bu tuhaf kaymayı düzeltmek, hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için başımı salladım. Fakat içimde akan bu enerji, korkudan çok heyecana benziyordu. Hayatım boyunca bunu istemiştim. Şimdi olmuştu işte. Blackmoore’a ziyaretimi gerçekleştirmiştim ve ne olursa olsun hayatımdaki her şeyin beni şu anda burada olmaya yönlendirdiğini hissediyordum.

Soluk soluğa arkama yaslanınca Henry'nin bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettim. "Ee?"

Başımı sağa sola salladım ve tek kelime edemedim, sadece gülümsedim. Bu kadarı Henry için yeterliydi anlaşılan. Yüzünde mııdu bir gülümsemeyle arkasına yaslandı ve gelecekteki evine doğru yaklaşırken pencereden dışarı bakışımı izledi.

Arabanın tekerlekleri avlunun çakıl taşlarına değdiğinde günün ışıkları tamamen sönmüştü. Dışarı çıkan bir uşak arabanın kapısını açıp tutmam için eldivenli elini U2atırken ortalığı fenerler aydınlatıyordu. Uşağın elini tuttum ve çakıl zemine bastım. Arabadan uzaklaşırken evin büyüklüğünü görmek için başımı geriye doğru yatırdım. Bu gerçekten de devasa bir şeydi. Dünyanın kıyısına, okyanusla kırların arasına konmuş, koyu renkli taşlar ve yüksek duvarlarla buraya tutunmuştu.

Bu güne kadar binayı —koyu renkli taşlarını, siperli çatısını, bacalarının zikzaklı sıralanışını- kafamda canlandırmıştım ama hayalimde boşluktaydı ev. Şimdiyse geniş gövdesini karanlık gökyüzü ile okyanus dalgalarının bitmek bilmeyen darbelerini zapt eden bir uçurum arasında görüyordum. Sırtımdan aşağıya akan ürperti, serin rüzgân ve yüzüme püsküren tuzlu suyun yarattığından da öteydi. Bu bina çetin bir atmosferin gerçeğe dönüştürülmüş haliydi. İnsanın aklına kazınan bir taş parçasıydı.

Okyanus havayı ıslatıyor, her nefese tuz, özgürlük ve yabancılık hissinin tadını katıyordu. Yüksek duvarlı bina tepemizde kararmakta olan gökyüzünden daha koyu bir karanlık olarak görünüyordu. Kırlar upuzun bir set gibi, bu binayı kısıtıran, perdeleyen, onu okyanusa doğru iten zifiri bir boşluk gibiydi. Aynı anda yabancı, karanlık, geniş, yüksek, amansız ve rahatsız ediciydi. Ve her zerremi ürpertiyordu. Saçımı, etekle-

rimi çekiştirip şapkamı düşüren rüzgâr gibi, özenle kapattığım kalbimi kamçılıyor; bu yüzden beni ürpertiyor, korkutuyordu.

Bu çevrede öyle bir özgürlük mümkündü ki hissettiğim şeyin kuvvetiyle geri çekildiğimi hissediyordum. Okyanus ve yosun kokusu duyuyordum. Havadaki tuzun tadını alıyor, kuşların tüyler ürperten çığlıklarını işitiyordum. Rüzgâr okyanustan gelen yakıcı bir soğukla dövüyordu beni hâlâ. Burası bir şeylerin dağıldığı bir yerd. Bu uçurum dalgaların vuruşuyla dağılabilirdi. Şu taşları rüzgâr dağıtabilirdi. Peki bu yerin benim üzerimde nasıl bir gücü olabilirdi? Burada dağılabilecek ne vardı içimde? Bu yabani, doğal güce sahip ilkel yerde pek çok şey zincirlerinden kurtulabilir, çözülebilir, rüzgârla, dalgalarla savrulabilirdi.

Henry açık kapılara doğru aceleyle yürürken bana heyecan dolu bir bakış attı. Peşinden en az onun kadar aceleci adımlarla, Blackmoore'un eşliğinden ilk adımı atıp "nihayet"imi solumaya hevesli halde ilerledim.

Henry kapıda beni bekledi ve ilk kez minik bir tahta kapı aralığından minyatürünü gördüğüm büyük salona girişimi izledi. Buradaki ayrıntılar -siyah beyaz damalı zemin, soldaki süslü oymalarla kaplı şömine, karşı köşedeki kemerli açıklık- tıpkı maketteki gibiydi ama boyut her şeyin yeni ve yabana olduğu hissini veriyordu. Şöminedeki gürül gürül ateşe ve her tarafta yanan mumlara rağmen karanlığın yuttuğu tavanının yüksekliğini görmekten ziyade hissediyordum. Soğuk okyanus rüzgârı bizimle birlikte kapıdan girmiş, arkamızdan kovalıyor, mum alevleri titreşip taş duvarlar ve zemine tuhaf şekilli gölgeler düşürüyordu. Ateş ve mum ışığına karşın içerisi karanlıkla savaşını kaybediyordu.

Daha yaşlı bir uşak krallara yakışır bir duruşla Henry'ye yaklaştı, onu selamlayarak, "Evinize hoş geldiniz Bay Delafield," dedi. "Yolculuğunuz sakın geçmiştir umanm."

Ev kelimesi dikkatimi çekmişti. Henry'nin yüzüne baktım ve anında anladım. Burada olmanın heyecanıla attığı o aceleci adımları, ifadesini dolduran mutluluk, hoşnutluk ve derin huzur. Burası Henry için ev demekti.

“Teşekkürler Dawson. Evet, yolculuk iyiydi. Ve geri dönmek her zamanki gibi güzel.” Dawson, Henry’nin pelerini çıkarmasına yardım etti, eldivenlerini ve şapkasını aldı. Bu sırada ben de şapkamı ve kabanımı bekleyen başka bir uşağa uzattım.

Zeminde sert ayak sesleri duyuldu, sonra da arkamızdan tanıdık bir ses yükseldi. “Sen misin Henry? Nihayet geldin mi?” Bayan Delafield için dudaklanma nazik bir gülümseme yerleştirip arkamı döndüm. Bayan Delafield daha önce hiç olmadığı kadar hoş görünüyordu. Londra’daki terzilerden istifade etmişti anlaşılan. Fakat daha onu selamlayamadan, beni sonunda Blackmoore’a davet ettiği için teşekkür edemedim, yan yolda donakalıp gözlerini bana dikti. Loş ve titrek ışıktaki gözlerindeki şaşkınlık ve hoşnutsuzluğu görebiliyordum.

“Katherine.” Bayan Delafield’ın sesi okyanus rüzgârı kadar soğuktu. “Sen ne anyorsun burada?”

Kafam karışarak gözlerimi ondan ayırıp hemen yanımda dikilen Henry’ye çevirdim.

“Evet anne, beklediğinizden erken geldik. Diğer misafir-

lerimiz gelmeden önce Kate’in burada Sylvia ile bir gün geçirmekten hoşlanacağım düşündüm.”

Yüzüne memnuniyetsiz bir ifade yerleşti ve daha o cevap vermeden başka ayak sesleri duyuldu. Sylvia ile yanımda daha önce görmediğim genç bir hamam, neredeyse karanlıktan vücut bulmuş gibi belirdiler. Aym anda kuvvetli bir rüzgâr kapılan sarstı ve mumlar titreyerek o tuhaf gölgelerim oluşturdular yine. Yüreğim hopladı.

“Kitty?” dedi Sylvia beni tanıyamamış gibi yüzüme bakarken. Sylvia’nın bakışlarının ağırlığıyla halimin farkına vararak saçımı düzelttim. Fakat bir anlık rahatsız sessizliğin ardından Sylvia öne çıkıp beni kendine çekti ve kucakladı. “Geldiğine o kadar sevindim ki!” Bana sıkıca sarıldı.

Rahatlayarak iç geçirdim. Durumda hiçbir terslik yoktu. Bayan Delafield bana hiçbir zaman iyi davranmazdı zaten. Bu yeni bir şey değildi. Endişe edeceğim bir şey yoktu.

“Beni gördüğünüze şaşırdınız mı Bay Delafield?” Bu sözleri bir kahkaha izledi.

Sylvia’nın kollarından ayrılıp hızla Henry’ye, sonra da Sylvia ile birlikte odaya giren hamma çevirdim gözlerimi. Genç hamm bana bakmıyordu. Ellerini birbirine bağlamış, bakışlarını kararlılık ve sevgiyle Henry’nin yüzüne sabidemişti.

“Bayan St. Claire,” dedi Henry sıcak bir sesle. “Henüz gelmediğinizi sanıyordum.”

“Anneniz beni buraya bizzat getirme nezaketini gösterdi. Londra’dan yani.”

Gözlerimi kıstım. Demek Bayan St. Claire buydu. Henry’ nin evlenmeyi düşündüğü kız.

Dayan Delafield ilerleyip görüş alanıma girdi ve ona baktığımda bana gülümsedi. Onunla annemin tek bir ortak özelliği varsa o da kullandıkları silahlardı. İkisi de gülümseyişleri incitmek, kandırmak, yaralamak için kullanırlardı. Bayan Delafield’in şu anda bana karşı kullandığı gülüş keskin ve zalimdi; beni çevik bir bıçak darbesi gibi kesiyordu.

“Bayan St. Claire, bu Bayan Katherine Worthington. Eski bir aile dostumuzdur. Katherine, bu da Bayan Juliet St. Claire.” Bayan St. Claire bakışlarını ilk kez bana çevirdi. İşte o zaman koyu kestane saçı, normalden biraz daha ayırık duran, büyük, yeşil gözleriyle güzelliğini açıkça gördüm. İnce yüzü kalp şeklinde, ağzı küçük, burnu uzun ve düzdü. Göğsümün sıkıştığını hissettim. Hatlarının oluşturduğu bütün nefes kesiciydi. Hatta başka bir dünyaya ait gibiydi. Sanki periler diyarının birinden fırlayıp gelmiş gibi. Bu olağandışı düşüncenin aklıma nereden geldiğine şaşıarak silkindim.

Aklıma böyle anlamsız şeyler getiren, gölgeler, kırlar ve vahşi okyanus olmalıydı.

“Bayan Worthington. Blackmoore’a hoş geldiniz,” dedi peri kraliçesi berrak ve kendinden emin bir sesle. “Sizi burada gördüğümüze çok memnun olduk.”

Bir an şok içinde ona gözlerimi diktikten sonra ağzımı kapayıp şaşkınlığımı yuttum. O *mu* beni burada gördüğüne memnundu? O *mu* Blackmoore’a hoş geldiğimi söylüyordu? Bunları söylemek ev sahibesinin göreviydi. Gözlerimi hızla ondan ayırıp onaylar bir ifadeyle izleyen Bayan Delafield’a, aklından geçenleri tahmin etmemi engelleyen, son derece ihtiyatlı bir ifade takınmış Henry’ye baktım. Aralarında bir şeylerin sözü

mü verilmişti yani? Henry, Bayan St. Claire’e şimdiden evlenme mi teklif etmişti? Bu kızın Blackmoore’un hanımı olacağı kararlaştırılmış mıydı?

Sonunda başımı sallayıp hafifçe gülümsemeyi becerebildim. “Teşekkür ederim. Nihayet geldiğim için ben de memnunum.” *Nihayet* kelimesine belli belirsiz bir vurgu yapmadan edememiştim. Bayan St. Claire’e burayı önce kendisi ziyaret etmiş olsa da benim kalbimin onunkinden daha uzun süredir buraya ait olduğunu bildirmek istemiştim. Henry ile ikisi tanıştıklarında ben on yaşındaydım. Henry’yi ondan uzun süredir ve ondan daha iyi tanıyordum. O daha adını bile duymamışken ben Blackmoore’u zaten seviyordum.

“Dawson, Bayan Worthington’ın eşyasını odasına çıkarın lütfen,” dedi Bayan Delafield idareyi üzerine alarak. Odaya şöyle bir göz gezdirdi. “Bayan Pettigrew! Siz ne yapıyorsunuz burada?”

Yaşlı dadı örgüsünü nihayet bırakmış, grubumuzdan birkaç adım ötede dikiliyordu. “Bay Henry beni de davet etti. Hanımefendinin refakatçisi olarak.”

Bayan Delafield Henry'ye keskin bir bakış attı. "Anlaşılan Henry bu akşam sürprizlerle dolu."

Henry'nin çenesi gergin, annesininkiyle buluşan gözleri sertti. Aralarında sessiz bir savaş varmış gibiydi. Bayan Delafield iç geçirerek gözlerini çevirip kaybettiği bir şeyi arıyormuş gibi odaya bakınınca savaşı Henry'nin kazandığını anladım.

"Katherine." Bayan Delafield bir kez daha iç geçirdi. "Hizmetçin nerede?"

"Ben. Ben hizmetçi getirmedim." Annemin kendi hizmetçisi vardı ama kız kardeşlerimle bize aynı kişi hizmet ediyordu ve annem bu yolculuk için bir hizmetçiyi gözden çıkarmak istememişti.

Bayan Delafield bir kaşını kibirle kaldırdı ve ezmeyi unuttuğu tuhaf bir böcekmişim gibi beni inceledi. Bana böyle baktığını daha önce de görmüştüm. Fakat bu sefer Bayan St. Claire'in tetikte bakışlarının ve hemen yanımda dikilen Henry'nin varlığının da farkındaydım. Yüzüm yanıyordu.

Derin bir iç geçirdi tekrar ve bıkkın bir sesle, "Dawson, yarın ilk iş kasabadan buraya gelip Bayan Worthington'ın hizmetçiliğini yapacak birim bul," dedi. "Onun burada bir yabani gibi dolaşmasına izin veremeyiz. Hele de misafirlerimiz geliyorken."

"Tabii Bayan Delafield," dedi Dawson onu selamlayarak.

"Sylvia, bir şey söyleyeceğim." Bayan Delafield, Sylvia'yı da beraberinde götürerek birkaç adım uzaklaştı. Alçak sesle konuşuyorlardı ama söylediklerini duydum. Gizlice dinlemek konusunda çok iyiydim. "Doğu tarafında fazla oda yok. Batı kanadında kalması gerekecek."

"Birileri odayı paylaşırsa nasıl..."

"Hayır. Onun rahatı için misafirlerimi sıkıntıya sokmam. Sana söyledim ki sen..." Sesi daha da alçalarak mırıltıya dönüştü ve

dinlediğimi belli etmeden konuşmanın akışını yeniden yakalamak için kulak kesildim.

Bir dakika kadar sonra Sylvia yanıma döndü ve koluma girdi.

“Gel. Sana odanı göstereyim.” Sehpanın üzerinden bir

mum aldı ve beni odanın öbür ucundaki kemerli çıkışa doğru çekiştirdi. Henry beni tamamen unutmuştu belli ki. Ateşin yanında birlikte durduğu Bayan Claire’in yumuşak sesle söylediklerine tamamen dalmıştı.

Kemerli yoldan geçmeden önce geri dönüp bakmaktan alamadım kendimi. Bayan St. Claire, Henry’ye daha da yaklaşmışa; ateşin ışığı saçlarında kıpırdanıyor, onları bakır rengine boyuyordu. Zarif elini Henry’nin koluna koymuş, gözlerini onun yüzüne çevirmişti. Önüme dönmeden önce son gördüğüm şey, Henry’nin ona gülümseyişiydi.

“Annem seni batı kanadına yerleştirmemi söyledi,” dedi Sylvia gözlerinden geçen ani bir tedirginlikle. “Diğer misafirler doğu kanadında olacaklar. Biliyorsun, annem bir yıldır orayı dekore etmeye uğraştı ve eserini sergilemek için de tüm dosda-rını davet etti. Ama seni hesaba katmamıştı ve o tarafta başka oda da yok. Bu yüzden batı kanadında yalnız kalacaksın. Senin için sorun olmaz, değil mi?”

“Ama...” En üst basamakta tökezleyip tırabzana tutundum. “Ne demek istediğini anlamadım. Annen benim geleceğimi elbette biliyordu.”

“Hımm?” Sylvia bana hızlı bir bakış attıktan sonra önümüzdeki koridora döndü.

Ortalık karanlıktı ve mum önümüzde uzanan geniş koridoru aydınlatmaya yetmiyordu. Omuzlarımın ortasında bir ürperti duydum. Sylvia’nın koluma girmesine birdenbire memnun olmuşum. “Annem seni hesaba katmadı derken ne demek istedin? Beni annen davet etmedi mi? Henry bana öyle söyledi.

Elinde Londra'dan, annenden gelen bir mektup vardı. Beni annen davet etti Sylvia."

Kalbim endişeyle çarparak yanımda yürüyen, san saçları mum ışığında parlayan Sylvia'ya baktım. Annesine çok benziyordu. Bütün Delafield'larınki gibi uzun bir boy. Beyazlamadan önce soluk kahverengiye dönen altın sarısı saçlar. Ve donmuş gökyüzü gibi soğuk, mavi gözler.

"Ah, ben öyle demek istemedim. Ben sadece doğru düzgün hesaplamadığımı söylemek istedim. Misafirlerin hepsini savmadı. Seni hesaba katmadı. Bu yüzden de bu partiyi planlarken. .." Geçıştirmek için elini şöyle bir salladı. "Batı kanadında kalman gerekiyor. Demek istediğim sadece bu."

İçimi kaplayan ürpertiye huzursuzluk da eklendi ama ne Sylvia'mn ne de Henry'nin bana yalan söyleyeceğini düşünerek üzerimden atmaya çalıştım bu hissi. Davet edildiğimi söylediklerine göre, sözlerini doğru kabul edecektim. Hafifçe gülümsedim. Burada, Blackmoore'daydım. Önemli olan tek şey buydu. Nihayet davet edilmişim. Nihayet dahil edilmişim ve nihayet Henry'nin hayatının geri kalanını geçireceği yeri görecektim. "Bayan Juliet St. Claire ile birlikte geçireceği" diye düşünmeden önce kendimi durdurdum. Sylvia'nın perili olduğunu söylediği eski batı kanadında kalacağım için şanslı olduğumu düşününce gülümsemem daha da büyüdü. Bu harikaydı. Bana kalsa Blackmoore deneyiminin tam da böyle olmasını isterdim zaten. İki kat daha çıkıp sağa döndük.

Sylvia yanımda titriyordu. Evin bu kanadı daha soğuktu. Rüzgânın taş duvarlardan içeri sızdığını hissedebiliyordum.

Sesini de duyabiliyordum; ara ara kuvvedenen rüzgâr yüksek, düzensiz bir uğultu halinde gidip geliyordu. Bastığım ahşap zemin gıcırdadı. Sylvia kolumu daha da sıkı kavrayıp adımlarını hızlandırdı. Ona gülümseyerek bakım.

"Batı kanadından hâlâ korktuğunu söyleme sakın." "Saçmalama. On sekiz yaşındayım. Elbette korkmuyorum," dedi dalga geçer gibi.

Sonra aniden döndü. Sağımdaki bir kapıya uzanmak için acele ederken beni yere devirecekti neredeyse. “İşte. İşte odan bu.”

Kapı ağır, oymalı ahşaptan yapılmıştı. Sylvia gıcırdatarak açtı kapıyı. “Ateşi yakması için bir hizmetçi çağıracağım hemen,” dedi odaya girerken. Komodinin ve şöminenin üzerine bırakılmış mumlan yaktı. Yatağın yanındaki bir ipe asıldı. Bu ip hizmetçi çağırarak için alt kattaki bir zili çalacaktı.

Sylvia gergin bir ifadeyle etrafına baktı ve titredi. “Batı kanadından nefret ediyorum. İtiraf ediyorum. Ama senin seveceğine şüphem yok. Buranın gizemli güçleri seni daima büyülemiştir.”

Odaya bakınırken burayı beğendiğime karar verdim. Karanlık ve serindi, evin genel havasına bire bir uyuyordu.

“Mükemmel,” dedim yatağa oturarak. Sylvia diğer mumlan yaktıktan sonra kendi elindekini komodinin üzerine koydu. Buraya gelince, şehirde geçirdiği son dört ayda onu ne kadar özlediğimi fark ettim. “Haydi Londra’da mektuplarında sözünü ettiklerinden başka neler yaptığını anlat bana.”

Kendini yatağa atıp azap çeker gibi bir iç geçirdi. ‘Yorucuydu. Her gün öyleydi. Çok yorucu.’

Homurdandım. “Maceralar senin yanında harcanıyor Sylvia. Bir yerlere gitmek, bir şeyler görmektense ateş başında kıvrılmayı tercih ediyorsun.”

İyi niyetle gülümsedi. “Doğru söylüyorsun. İşin aslı, bundan sonra taliplerin bana gelmesi gerekecek. Londra bir kere daha gitmeyeceğim kadar yorucu.”

“Taliplerden söz açılmışken...” Kaşlarımı kaldırdım. “Londra’da gelecek vadeden erkekler var mıydı?”

Yine iç geçirdi ama bu kez mutlu bir gülümseme dudaklarından akıp yüzüne yerleşti ve gözleri romantik bir hal aldı. Elini elbisesinin

cebine kaydırıp küçük bir kâğıt çıkardı ve bana uzattı. Zarif harflerle şöyle yazılmıştı: *Sylviayı göremedikten sonra ışık ne işe yarar ki? Sylvia yanımda yokken nedir neşe dedikleri?,,*

Heyecan dolu gözlerle bana baktı. “Ee?” dedi sesi hevesle yükselerek. “Sence de çok şairane değil mi?”

“Shakespeare mi? Evet. Öyleydi kendisi.” Kâğıdı ona uzattım.

Kaşları çatıldı. “Hayır. Shakespeare değil.” Bana doğru eğildi ve kapı kapalı olduğu, bizi kimse duyamayacağı halde fısıltıyla konuştu. “Bay Brandon verdi bunu bana. O yazmış. Benim için.”

“Ah.” Öksürüp boğazımı temizledim ve kâğıdı göstererek, “Ama bu Shakespeare’in bir dizesi Sylvia,” dedim. Bunu takip eden düşüncemi dillendirmedim: Eğer kedimle oynadığı zamanın yarısını çalışmaya harcasaydı, bu dizinin Shakespea-re’e ait olduğunu bilirdi.

* *William Shakespeare’in Veronalı iki Centilmen oyunundan, (ç.n.)*

Mahzun ifadesini görünce içime bir pişmanlık oku fırladı sanki. Sylvia parmağıyla kâğıdı okşadı. “Ben kendisi yazdı sanıyordum.”

“Ama yine de çok romantik bir hareket,” dedim aceleyle. “Sana çok hayran olmalı. Hem önemli olan düşüncenin kendisi, orijinal olması şart değil.”

Yüzü biraz olsun aydınlandı. “Evet. Doğru söylüyorsun. Önemli olan düşüncenin kendisi.”

Umudunu kırdığım İçin kendimi kötü biri gibi hissediyordum. “O zaman şu düşünceli ve romantik Bay Brandon’dan biraz daha bahset bana.”

Gülümseyişi genişleyip sırtıışa döndü. “Onunla kendin tanışırsın. Yarın burada olacak.”

“Bu durumda geldiğim için iki kat sevinçliyim.”

“Evet. Ben de çok sevinçliyim, annem ne derse desin.. Afallayarak sözlerini yuttu.

Ona sert bir ifadeyle baktım. “Annen ne derse desin mi?” Yanakları kızardı ve konuya girmememi tavsiye edercesine başım salladı. Ama ben bir şeylerin peşini kolay kolay bırakmazdım.

“Annen ziyaretim konusunda ne söyleyecek ki? Geleceğimi bilmiyor muydu gerçekten?”

Sylvia başını öne eğip parmaklarının yorgamn çizgilerinde gezdirdi. Uzun bir sessizlikten sonra tereddütle, ihtiyatla konuşmaya başladı. “Sen burada olunca Henry’nin... dikkatinin dağılacağından endişeleniyor. Amacından sapacağını düşünüyor yani.”

Duyduğum kafa karışıklığıyla kaşlarım birbirine yaklaştı. “Ne amacı?”

Sylvia derin bir nefes aldı ve iç geçirdi. “İşi tamamına erdirmek niyetinde... Bayan St. Claire ile.”

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Gözlerimi Sylvia’nın altın saçlarına kilitledim. “Ona evlilik teklif etmek niyetinde mi diyorsun?”

Yüzünü kaplayan bir özür ifadesiyle gözlerini kaçırdı. “Bunun olacağını biliyordun,” diye fısıldadı. “Sen de bizim gibi başından beri biliyordun. Bunu kabullenmek için uzun yılların oldu Kitty. Henry’nin de öyle. Ve onu gördün bu akşam. Alt katta. Henry’nin müstakbel eşini nasıl karşıladığını görmüş olmalısın.” Gururum içimden taşıtı. Alaycı bir ifade takındım. “Henry’ nin Bayan St. Claire ile evlenmesiyle bir sorunum yok. Bana acır gibi bakmana gerek de yok Sylvia.”

“Benim öyle bir niyetim...”

“Hem açık konuşalım. Son bir buçuk yıldır evlenmek gibi bir niyetim olmadığını etrafımdaki herkese açıkça ifade etmedim mi?” Sylvia beni başıyla onaylayıncaya kadar ona dik dik baktım. “Evet. Çok açıkça ifade ettin.”

“Bu durumda bana inanıyorsan öyle bakmana, özür dilemene ya da benim için üzülmene gerek yok. Aslında benim adıma sevinmelisin, çünkü annemi Charlotte Teyze’yle Hindistan’a gitmem konusunda ikna ettim sonunda.”

Gözleri kocaman açıldı. “Gerçekten yaptın mı?”

“Avnen öyle.” Başımı dikleştirdim. “Blackmoore’dan doğruca oraya gideceğim. Bilirsin, bu büyük bir başarı.”

“Farkındayım. Buna inanamıyorum. Annenin planına asla onay vermeyeceğini düşünüyordum.”

“Verdi. Onay verdi. Ve çok yakında kendi amaçlanma ulaşp kendi hayallerimi gerçekleştireceğim. O yüzden benim için endişelenmene gerek yok Sylvia. Doğrusunu istersen daha önce hiç bu kadar mudu olmamıştım.”

Duyduğu rahadama, yüzünü kırıştıran çizgilerin gevşemesini sağlamıştı. Elini benimkinin üstüne koyup hafifçe sıktı. “Bunu duyduğuma çok sevindim canım. Çok sevindim. Ve bunu konuyu konuşabildiğimize memnun oldum, çünkü senden bir şey isteyeceğim. Ama nasıl söylesem bilemiyorum.” “Neymiş?”

“Annem bana... senden bu gece... odandan çıkmamanı rica etmemi istedi.” Dudağını ısırdı.

Ona bakakaldım.

“Zaten yolculuk seni yormuş olmalı,” dedi aceleyle. “Hem Henry ile Juliet bu akşamı başka şeylerle oyalanmadan geçirirse hepimiz için daha kolay olur. Onu diğer misafirlerden önce Londra’dan alıp getirmemizin amacı buydu.”

Gülümseyişim kaskatı olmuştu ama yine de bozmamaya çalıştım. “Anlıyorum.”

“Sana akşam yemeği hazırlatacağım tabii. Aç kalmaya gerek yok.”
Tuhaf, zorlama bir sesle kahkaha attı.

Yüzüm utançla yanıyordu ve gözlerim yaşlarla acımaya başladığında Sylvia’dan hemen kurtulmam gerektiğini fark ettim. “Burada kalacağıma sevindim. Dediğın gibi, çok yorgunum. Dinlenmek iyi olur. Ben de tam olarak bunu istiyordum zaten.” Ayağa kalkıp yürüdüm ve kapıyı açtım. Uşaklardan biri koridorda bavulumu taşıyordu. ‘Ah, baksana. Bavulum geldi bile. Ben yerleşeyim, sen de artık aşağıya inebilirim?’

Sylvia söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyormuş gibi huzursuzluk içinde yanımda dikildi. Ama ona aceleyle sarıldım ve başka bir şey söylemesine müsaade etmeden, “Seni tekrar gördüğüme çok sevindim,” dedim. Uşak yaklaşırken Sylvia’yı nazikçe dışarıya yönlendirdim.

“Teşekkür ederim, evet, benim bavulum. Buraya getirin lütfen. Yatağın yanına bırakın.” Adamı odadan hemen çıkarmaya çabaladım, arkasından kapatmak için kapının kolunu tuttum.

Kapının önünde oyalanan Sylvia sakın bir sesle, “Akşam yemeği için bir şeyler hazırlatacağım,” dedi. Fakat utancım kontrolü ele geçirmek üzereydi ve onun bunu görmesini istemiyordum.

Başımı salladım, kocaman gülümsedim ve kapıyı kapattım.

Blackmoore’daki hizmetçiler epey çalışkandı anlaşılan. Syl-via’nın gidişinin üstünden on dakika geçmemişti ki bir hizmetçi kız gelip şöminede güröl güröl bir ateş yaktı. Şimdi ortalık daha da aydınlanmıştı ve duvarların hepsinin koyu renkli ahşap lambriyle kaplı olduğunu, perdelerin renginin kırdaki çimen ve bodur ağaçların rengini andırdığını, mürdüm rengi yatak örtülerinin ise tıpkı fundalıklar gibi görüldüğünü fark ettim. Odada dolanıp kadifelere dokundum, ellerimi lambrielerin pürüzsüz yüzeyinde gezdirdim ve perdeleri açıp pencereden dışarıya baktım.

Pencere, camın üzerine elmasa benzer şekiller düşüren çapraz demir parmaklıklarla örtülmüştü. Pencerenin mandalını açmak için adeta savaş verdim. Demirin demire sürtülmesiyle berbat bir gıcırtı çıkardı ve gönülsüzce açıldı. Pencereden eğilip sağa sola baktım. Sağımda, evin köşesinde okyanus, ay ışığının altında değişen koyu renkleriyle parlıyordu. Solumda, evin ötesinde kıraç bir karanlık uzanıyordu: kırlar. Pencerenin altında, iki kat aşağıda ise çim olduğunu tahmin ettiğim bir pürüzsüzlük yayılıyordu.

(İnce rüzgârı odaya serinlik getirdi ve kapları içindeki mum alevlerini titretti. Başımı ve omuzlarımı içeri soktum ve mandalını düzgünce sıkıştırmaya özen göstererek camı kapattım. Ardından kadife perdeleri çektim ve bu kocaman evde bana tahsis edilmiş küçük alana baktım. Kendimi olabildiğince ovalamışım ama şimdi Sylvia'mn verdiği mesaj içimi kemiriyordu. Hapsedilmişlik hissime isyan ediyordum.

Bayan Delafield'ın benden hoşlanmamasına alışmıştım. Dışlanmaya alışmıştım. Fakat buradaki ilk gecemde, sırf Henry'nin dikkatini Bayan St. Claire'den ayırmamı istemedikleri için odamda kalmaya mahkûm edilmek... Bu hakarederin en beteri, en beklenmedik olanıydı. Burnumu sertçe ovuşturup içimde yükselen güçlü hisleri bastırdım. Buna izin veremezdim. Yaparsam ezik biri olurum, istenmiyor olmak umurumda değildi.

Yemeğim henüz gelmemiştii, ben de bavulumu boşaltmaya koyuldum. Mozart, giysilerim, içinde teyzemin mektubu bulunan fildişi kakmalı kutu. Sahip olduğum değerli şeylerin hepsi buydu. Kutuyu üzerindeki fil deseninde elimi gezdirdikten sonra açtım ve ilk kez altı ay önce okuduğum mektubu bir kez daha okudum:

Sevgili Katherine,

Bu kutuyu luondra'daki bir dükkâmın rafında buldum. Bana dükkânın bir ucundan seslendi ve yanma yaklaşıp sırlarını keşfetmeye çağırdı. Ben de öyle yaptım ve kendimle ilgili birsim keşfettim: bu kutuyu ellerimin arasında tutuncaya dek içimde olduğunu bilmediğim bir rüyayı.

Katherine, ben senin, hatta belkâ sadece senin bu kutunun neyi temsil ettiğim anlayabileceğini biliyorum: Macerayı temsil ediyor! benimle bir an için bir yolculuğa, bir hayal yolculuğuna çıkmanı teklif ediyorum.

Yelkenli bir geminin güvertesinde, etrafında okyanus ve gökyüzünden başka hiçbir şey olmadan durduğunu hayal et. 'Rüzgârın seni aylar boyunca sürüklediğini hayalet. İlkel ve kontrol edilemez bir güç tarafından sürüklendiğini. Doğanın seni bir hayattan diğerine savurmak için işleyen gücünü hayal et. Afrika kıyılarında gemiyle yolculuk yaptığını hayal et! Balta girmemiş ormanlar, sahilleri, çölü hayal et. Güneyin uyak bölgesine gidip Ümit Burnunun etrafından dolandığını, sonra kuyeye ve doğuya döndüğünü hayal et. Hindistan'a doğru! Her şeyin yeni ve bilinmey olduğu, her günün bir keşif olabileceği bir bölge düşün. İnsanın ne istiyorsa olabileceği bir hayat düşün. Sayısız başlangıçların olduğu, eski seni bir yılanın derisini değiştirdiği gibi ürerinden atabileceğin bir ülke düşün. Sıcak bir rüygâr ve derin, canlı renkler, yeni ve tuhaf kokular hayal et. Benimle birlikte yeniden doğmayı, baştan yaratılmayı hayal et Katherine. Kendi kültürümüzün beklentilerinden uzakta, geleceğini kendi ellerinle çizmenin gücünü hayal et.

Sence de bu hayatının seyahati olmay mı? Seni sonsuza dek değiştirmez mi ?

Şimdi Katherine, eğer bu hayal yolculuğu seni biraz olsun baştan çıkardıysa beni dikkatle dinle! Stafford Amcadan kalan mirasımı saklıyorum. U^tn yıllardır sakla-

dım ve ürerine de ekledim. Artık epey iyi bir birikimim var ve bununla ne yapmak istediğime nihayet karar verdim. Hayatımın yolculuğuna çıkmak istiyorum. Hindistan'a gitmek istiyorum. Ve senin de benimle gelmeni istiyorum!

Yanıtını büyük sabırsızlıkla ve her zamanki gibi en içten dileklerle bekliyorum.

Mektubu katladım ve kalbimin tekrar umuda dolmasına izin verdim. Charlotte Teyze beni yanında istemişti. Beni dahil etmişti. Ve o, hayatım için örnek alabileceğim birisiydi. Evli değildi, bağımsızdı ve böyle olmaktan ötürü muduydu. Annemle yaptığım pazarlığın şardarını yerine getirecek ve teyzemle maceralara atılıp tek başıma mudu olmayı öğrenecektim. Evet. Planım buydu. Ve gelecek hayallerimi gerçekleştirmek için burada, bu yerdeydim. Mektubu fildişi kakmalı kutuya geri koydum, oturdum ve moralimi toplamaya çalışarak etrafıma bakındım.

Fakat bakarken aynı şeyi sadece üç gün önce kendi evimde de yaptığımı fark ettim. Kısıtıldığım bir odada oturup kaçma hayalleri kurmuştum. Bu kaçış Blackmoore olacaktı. Fakat tıpkı kendi evimdeki odamda olduğu gibi, bu taş ve camdan ibaret odaya kısıtılmıştım şimdi.

Yarım saat boyunca artan bir sabırsızlıkla bekledikten sonra ateşi yakan hizmetçi yemeğimi getirdi. Şömine rafında-

ki saat, yalnızlığımın uzun, ağır dakikalarını vururken sessizce yemeğimi yedim. Birbirinden ayırık gözleri ve kestane rengi saçlarıyla Bayan St. Claire'i düşünmemeye çalıştım. Henry'nin ona gülümseyişini, onun fısıldadıklarını dinleyişini düşünmemeye çalıştım. Derken birden daha fazla dayanamadım. Yemeği önümden ittim, ayağa kalkıp bir mum aldım. Misafir odasına davet edilmemiş olabilirdim ama Bayan Delafield ya da Sylvia ne derse desin, kesinlikle bu odada kalmak zorunda değildim.

Odadan dışarı süzülüp kapıyı yavaşça kapattım ve gözlerimin koridordaki loş ışığa akışmasını bekledim. Geldiğimiz sol tarafa baktım, orası yerine sağa doğru gitmeyi tercih ettim. Mum buranın karanlığına çok az etki ediyor, etrafı keşfedip incelemek için bana sadece küçük bir aydınlık alan sağlıyordu. Zemin ayaklarımın altında gıcırıyor, serseri bir esinti duvardan içeri sızıp mumu titretiyor, gölgelerin oynaşp kararmasına neden oluyordu. Ürpererek sağıma, beni bekleyen bilinmezliğe doğru döndüm.

Koridora mudak bir sessizlik hâkimdi. Ayaklarımı halisiz, eğimli ve engebeli zemine dikkatlice basarak, ağır ağır yürüdüm. Duvarı görmek için mumu kaldırarak koridorun sağına yanaştım. Sorun, ne aradığımı bilmiyor olmamdı. Bir portrenin önünde durdum, çerçeveyi duvardan kaldırdım ve kaşlarımı mum aleviyle yakmamaya çalışarak arkasındaki boşluğa göz attım. Elimi çerçevenin arkasına uzatıp resmin altındaki duvarı yokladım. Fakat duvarın dokunduğum diğer yerleri kadar pürüzsüzdü.

İlerledim ve kapalı bir kapının önünde durdum. Elimi kapı koluna yerleştirip boş odaya girsem mi diye düşündüm. Ama yapamadım. Koridor karanlık ve serindi ama en azından açık bir alandı. Kendimi karanlık, kapalı bir odaya sokma cesaretini toplayamadım.

Karşıma çıkan her tablonun arkasını yoklayarak koridorda ilerlemeye devam ettim. Ta ki koridorun sonuna, yerden tavana kadar uzanan bir pencereye varana dek. Pencereden baktım ama camın ardındaki karanlıkta hiçbir şey göremedim. Dönüp koridorun öteki yanına geçtim ve bir elimi duvarda gezdirip gizli bir geçidin girişini saklaması mümkün her yerde durarak aynı şekilde ilerledim. Odamın önünden geçtim, ilerlemeye devam edip bir başka pencereye rastladım. Pencereyi doğruca geçip duvarı kaplayan geniş bir duvar halısına uzandım. Burası gizli bir kapıyı saklamak için mükemmel bir yerdi.

Mumu havaya kaldırdım. Bunca yıldır hayalini kurduğum şeyi nihayet bulduğumu düşünürken kalbim hızlanıp göğüs kafesimde küt küt atmaya başladı. Halının kenarına dokundum, parmaklarımı arkasına kaydırıp ve kapağı, mandalı, aradığım şeyi gerçekten de bulmuş olduğumu belirtecek o çıtırtıyı bekledim. Daha da uzanıp dokundum, kalbim çarparak avucumu duvann yüzeyinde gezdirdim. Halı büyüktü. Arkasına süzıldüm. Mumu taş duvara dayayıp sırtımdaki halıdan uzak tutarak kapağa benzer herhangi bir şey aradım.

- [Bir ses duyunca durdum. Başta bunun, duyduğum bu s](#)
- [Derken yumuşak adımlar bana arkadan yaklaştı ve He](#)
- [“Bu çok hoşuma giderdi Bay Brandon ama ne yazık ki](#)
- [ŞİMDİ](#)

Ing. Kitty: Kedicik, (ç.n.)

Bir ses duyunca durdum. Başta bunun, duyduğum bu sesin rüzgâr olduğunu düşündüm. Sonra rüzgârdan daha zayıf bir ses olduğunu fark ettim. Ani iniş ve çıkışlarla duyuluyordu. Şaşkınlık içinde başımı kaldırıp sese odaklanınca sesi tanıdığım-

mı fark ettim. Rüzgârın fısıltılarıyla gelen konuşma sesleriydi bunlar. Ensemdeki saçlar havalandı.

Mumu parmağımla söndürdüm, dumanı yükselip burnumu yakü. Kalbim giderek hızlanırken olabildiğince hareketsiz durdum. Fakat fısıltılı sözleri duymak için ne kadar kulak ka-bartsam da neler söylendiğini ya da fısıltıların nereden —koridordan mı, saklandığım halının ardından mı, yoksa duvarın öte yanındaki gizli bir geçitten mi-geldiğini anlayamıyordum. Zemini sıyrıp geçen hafif ayak sesleri duyuldu ve anlayamadığım fısıltılar beni tedirgin etti. Sylvia'nın bu kanada musallat olmuş hayaletlerle ilgili hikâyeleri beynimde döndü ve ani bir ürpertiyle irkildim.

Birden içim dehşetle öylesine doldu ki her düşüncemi, her dürtümü ele geçirdi. Halı etrafımı tüm ağırlığıyla sarmış, beni köşeye kıstırmıştı. Mumu elimden düşürüp tökezledim ve buradan kurtulmak için telaş içinde ağır halıya doğru abandım. Saklandığım yerden tökezleyince duvara çarptım, hızla ve kesik kesik solumaya başladım. Koridor az önceki gibi karanlıktı. Artık beni dehşete düşüren fısıMan duymuyordum. Doğrusu az önce duymuş muydum, yoksa sadece rüzgârdan ya da canlı hayal gücümünden ötürü mü öyle sanmıştım, bilmiyordum.

Elimi göğsüme bastırdım ve yavaş nefes almaya, kendimi sakinleştirmeye, hayal gücümün, aklımın kontrolünü ele geçirmesini engellemeye çalıştım. Pencereye doğru dönüp aşağıdaki manzaraya baktım. Ay dolunaya yaklaşmıştı ve bu pencereden okyanusu tüm genişliğiyle görebiliyordum. Ayın suyun üzerindeki gümüşü beyazlığı ruhumu sakinleştirmişti ve birkaç dakika

sonra düzgün nefes alıp düşünebiliyordum artık.

Gizli geçider arayarak kendi kendimi korkutmuştum, hepsi bu. Fısıltıları ve ayak seslerini kafamda canlandırmıştım. Hayalet diye bir şey yoktu. Musallat olmak diye bir şey yoktu. Fakat tam kendi kendime bunu söylemeyi bitirmiştım ki tekrar duydum ayak seslerini. Arkamı dönüp sırtımı duvara dayadım.

Bu kez ışık da vardı; havaya kaldırılmış, tanıdık bir yüzü aydınlatan bir mum. Henry. İçimdeki dehşet kayboldu ve dudaklarımın kaskatı çizgisi bir gülümseyişle yumuşadı. Henry dikildiğim koridorun ucundaki kapıda durup kapıyı çaldı. Biraz bekledikten sonra sakince, “Kate? Uyanık mısın?” dedi ve tekrar kapıya vurdu.

Duyduğum ani hislerle boğazım daralarak nefes alınca, Henry başını çevirip doğruca bana baktı.

“İşte buradasın.” Ay ışığı beni gümüşi beyaz parıltısıyla yıkıyor, Henry’nin mumunun alevi onun etrafında altın ışıklarla parlıyordu. Henry altın saçlarını ay ışığıyla buluşturuncaya dek ilerleyip yanıma geldi.

“Bu karanlıkta dikilmiş ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Mumum vardı,” dedim sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Tedirginlik hâlâ içimde dolaşıyor, ellerimin titremesine neden oluyordu. “Peki sen ne yapıyorsun burada? Neden aşağıda Bayan St. Claire’in arkadaşlığının tadını çıkarmıyorsun?”

Sesimde duyar duymaz beni pişman eden bir iğneleme vardı.

Henry bir omzunu duvara yasladı, bana döndü ve mumunu aramıza, pencerenin pervazına koydu.

“Seni yoklamaya geldim. Burada, batı kanadında tek başına, öyle mi? Sylvia senin yerinde olsaydı şimdiden hayalet gördüğünü söylemeye başlardı.”

“Ben Sylvia gibi değilim.”

“Biliyorum.” Sesinde bir sevgi belirtisi -bir gülümseme-vardı.

“Ama Henry, doğrusu bu evde bir şeyler var... batı kanadında. Daha biraz önce şu halının arkasındayken fısıltılar duydum.”

Henry’nin sesi inceldi. “Fısıltılar mı? Halının arkasınday-ken?”

“Evet. Gizli geçidi arıyordum. Öyle smtmana gerek yok. İlk iş olarak ona bakacağımı tahmin etmiş olmalıydın. Duvar halısının arkasına bakarken hafif ayak sesleri ve fısıltılar duyduğumu sandım. Bu delilik mi?”

Gözleri hiçbir şeyi ele vermiyordu, yüzü sırlardan bir maske gibiydi. “Belki sadece rüzgârdır.”

“Evet. Herhalde öyle.”

“Biliyor musun, gizli geçidi gündüz vakti aramak çok daha kolay olur.”

“Biliyorum.” Hafifçe gülümsedim. “Ben sadece... Vakit öldürüyordum.”

Kaşlarını çattı. “Vakit mi öldürüyordun? Aşağıya neden gelmedin o zaman?”

Ona ne cevap vereceğimi düşünürken dudağımı ısırđım, sonunda sorusuna cevap vermek yerine ona bir soru sordum. “Ben neden buradayım? Blackmoore’da? Annenin beni davet ettiğini söylemeye kalkma, çünkü onun beni burada istemediğı çok açık. Gerçeğı bilmek istiyorum. Lütfen.”

Uzun uzun bana bakarken kalbim küt küt atıyordu. Bana gerçeğı söylemesi için içimden sessizce yalvardım ona.

“Buradasın,” dedi sonunda, “çünkü tutmam gereken bir söz vardı.”

“Ve bu, sözünü yerine getirmek için son şansındı.” Bakışları sertleşti. “Niye öyle söyledin?”

“Sylvia anlattı bana. Senin bu ziyaret sırasında Bayan St. Claire’e evlenme teklif etmeyi düşündüğünü söyledi.”

Henry cevap vermedi.

Öksürüp boğazımı temizledim, ağırlığımı bir ayağımdan ötekine verdim. “Doğru mu peki? Teklif edecek misin?”

Cevap vermeden önce yüzüme uzun uzun baktı. “Öyle bir ihtimal var.”

Nefes aldım. Bir daha aldım. “Anlıyorum.”

“Şimdi sıra sende. Söyle bana, bu akşam niye aşağıya gelmedin? Bize neden katılmadın?”

Derin bir nefes aldım. “Annen aşağıya inmemi istemedi. Sylvia odamda kalmam, Bayan St. Claire üzerindeki ilgini dağıtmamam gerektiğini söyledi. Böyle şeyler konusunda nasıl hissettiğimi de biliyorsun tabii... Odamda kalmak konusunda yani.” Olmaması için çabalamama rağmen sözlerimin sonunda sesim titremiştir.

Henry başını ay ışığına doğru biraz, gözlerindeki öfkeyi görmeme yetecek kadar çevirdi.

Burnumu ovuşturup gözlerimi kaçırdım. “Ona ağlamıyo-

rum. Aslına bakarsan yalnız kaldığıma memnunum ve dediğim gibi, keşfe çıkmıştım...”

“Kate.” Sesi yumuşacıktı ve hislerimi bir arada tutan narin ipleri çekmişti sanki.

Burnumu daha da sertçe ovuşturup arkamı döndüm. Ayağım sert bir şeye takıldı, eğilince ayağımın altında mumumu buldum. Öksürdüm. “Seni bırakayım da misafirlerinin yanına git,” diye mırıldandım Henry’den uzaklaşırken. Koridoru yürüyüp odamın kapısını açtım. Ateşin ve mum ışığının aydınlığı karanlık koridora süzüldü. Beni

yoklamaya geldiğine teşekkür etmek için Henry'ye döndüğümde çok yakınımda durduğunu gördüm.

“Dinle,” dedi kararlı ve alçak sesle. “Sen de burada misa-firimsin. En az Bayan St. Claire ve gelecek olan diğer misafirler kadar. Sen *benim* misafirimsin Katherine Worthington. Blackmoore benim olacak, annemin değil. İşin aslı, annemin burada hiçbir hükmü yok.”

Bu sözlerin ahengine bayılmıştım: *Annemin burada hiçbir hükmü yok*. Fakat Henry yanıliyordu. Annesinin burada fazlasıyla hükmü vardı.

“Şimdi. Dilediğin zaman aşağıya gelebilirsin,” dedi Henry. “Gizli geçitleri canının istediği kadar arayabilirsin.” Elim uzattı ve başparmağını yanağımda nazikçe gezdirerek benden habersiz akan başıboş bir gözyaşını sildi. Şaşkınlık içinde nefesimi tuttum. “Ama annemin söylediği ya da yaptığı bir şey yüzünden ziyaretinin herhangi bir bölümünü odanda oturup ağlayarak geçirmene çok üzülürüm. Sen... annemi umursama. Olabildiğince yani.”

Hiniz gülümsedim. “Teşekkür ederim. Ama dürüst olmam gerekirse odamda oturup ağlamıyordum. Batı kanadını keşfediyordum ve kesinlikle ağlamıyordum.”

Gözleri anlayışlı bir ilgiyle aydınlandı. “Tabii ki öyledir. Seni hiçbir şeyle itham etmem asla.”

Yüreğim I lenry'ye uzandı, bense onu hızla çekip kontrolüm altına aldım. Mislerimi saklamaya çalışarak başımı eğdim. Normalde nazik hislerimi Henry'den saklamak konusunda çok iyiydim. Fakat bu gece, dünyanın kıyısındaki bu karanlık evde, kendimi normalden fersah fersah uzak hissediyordum.

“O halde bu akşam aşağıya gelecek misiniz Bayan Kate? İskambil oyununda bize katılacak mısınız?”

Başımı salladım. “Hayır. Şu keşif ve ağlamama işi beni bitkin düşürdü.”

“İki gündür süren mırıltıyı saymıyoruz bile.”

“Aynen öyle!” Kıkırdadım. “Bu mırıldanma meselesini başından beri bildiğine yemin edebilirim. Biliyordun, değil mi?” Sırıttı. “Bu soruyu yanıdamayı reddediyorum.” Arkamdaki odaya baktı. “Batı kanadında yalnız olacaksın. Burada kalmak istediğine emin misin? Senin için başka bir oda bulabilirim...”

“Flayır. Bu odayı çok sevdim.” Gerçekten de sevmiştim. Koyu ahşap kaplamaları, kadife perdeleri ve kıra özgü renklerini sevmiştim. Aslına bakılırsa bu odada kırlar konusunda fikrim değişmeye başlıyordu. Şimdiden hoşuma gitmeye başlayacağını tahmin edebiliyordum. “Burada iyiyim. Benim İçin endişelenme.”

Başını sağa sola salladı. “Sanırım senin için daima endişeleneceğim,” diye mırıldandı. Bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi nefes alıp bana baktı. Sonra birden gitmek üzere arkasını döndü. Onun karanlık koridoru geçip pencerenin önüne bıraktığı mumu alışını izledim.

“Henry.”

Arkasına baktı ama yaklaştımadı.

“Sözünü tuttuğun için teşekkür etmek istiyorum. Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim.

Gülümsedi ama geri geri yürümeye devam etti. “Sana verdiğim sözleri hep tutacağım.” Sonra dönüp uzun bacaklarının olanca hızıyla ayrıldı. Neredeyse koşuyor gibiydi. Elindeki mumun alevi titredi, derken kayboldu.

Yatak odamın kapısını kapattım, geceliğimi giydim, yatağa girdim, yorganı çeneme kadar çektim ve odanın serinliğinde kıvrılıp yattım. Taşların arasından hafif, iniltli bir ses süzüldü, perdeler birazcık kıpırdanıp dalgalandı, kadifesi birazcık kınıştı. Rüzgânın kırlardan mı, okyanustan mı geldiğini merak ettim. İnilti sesleri hangi rüzgâr çıkanyor, uğultular hangisinden geliyordu acaba? Kapının ardından

bir gıcirtı gelince orada biri mi var, yoksa eski ev şiddetli rüzgârla mı sarsılıyor diye düşündüm.

Ateş duvarlara gölgeler düşürüyor, perdeler küçük bir el onları çekiştiriyormuş gibi başıboş kıpırdanıyordu. Rüzgâr inleyip eski ev etrafımda gıcirdarken gözlerimi sıkıca kapadım. Ve uzun bir sürenin ardından nihayet uykuya daldım.

Rüzgâr gece boyunca beni mırıltı ve uğultularıyla uyandırdı. Gözlerimi karanlık bir odaya açtım, sonra yeniden kapatıp uluyan kuşlar, karanlık koridorlar ve benden kaçıp ne kadar seslensem de geri dönmeyen bir delikanlının olduğu tuhaf rüyalara daldım. Odamın kapısının vurulma sesiyle kendimi karanlık rüyalardan nihayet çekip çıkardım. Dönüp etrafıma anlamsız şekilde baktım. Kapı tekrar vuruldu.

“Bayan Worthington?” diye seslendi birisi kapının ardından.

“Evet?” diye cevapladım uyku sersemi halde. Rüyalarımın gölgeli kalıntılarını üzerimden atmaya çalıştım.

Kapı aralandı ve beyaz hizmetçi başlığıyla çevrelenmiş genç bir yüz belirdi karşımda. “Ben sizin hizmetçinizim. Girebilir miyim?”

“Ah.” Doğrulup koyu saçları geriye ittim. “Evet, gel lütfen.”

Odaya girip reverans yaptı. Yanaldan pembe ve çillerle kaplıydı. Beyaz önlüğüne dayalı elleri durmadan kıpırdanıyordu.

Açıkça görülen tedirginliğini dağıtabilmek için gülümsedim. ‘Adın ne?’

‘Alice hanımefendi.’ Tekrar reverans yaptı.

“Sen Robin Hood Koyu’ndan mı geliyorsun Alice?” diye sordum Bayan Delafield’ın önceki gece Dawson’a verdiği talimatı hatırlayarak.

“Evet hanımefendi.”

“Pekâlâ, burada olduğun için çok memnunum.”

Mahcup gülümsedi ve bavulumu işaret ederek eşyayı yerleştirme işine kendisinin devam edebileceğini söyledi. Başımı sallayarak onayladım ama perdeleri açmak için hareketlendiğinde çok geç saate kadar uyuduğumu fark edip hayal kırıklığıyla homurdandım. Pencereye doğru gidince, ben rüyadayken güneşin yükselmiş olduğunu, kırların aydınlandığını fakat sisle örtülü olduğunu gördüm. Buradaki ilk sabahımda şafak vaktini nasıl uykuda geçirmiştım? Kuşlan dinlemek için gün doğmadan dışarı çıkmak niyetiyle uyumuştum oysa.

Çıplak ayaklarımı soğuk zemine basarak pencere kenarında dikilirken ürperdim. Yarın sabah fazla uyumayacaktım. Bu yerin gece hayaletlerinin, sabah kuşlarını benden çalmasına izin vermeyecektim.

Alice’in yardımıyla giyindim, sonra da kahvaltı için aşağıya indim. Yemek odasında sadece Sylvia ile Bayan St. Claire vardı. Girişte duraksayıp soğukkanlılığımı, iyi niyetimi toplamaya çalıştım. Yolculukla geçen günlerin ardından yorgun bir gece geçirmiştım. Bayan St. Claire’in biraz sinir bozucu ve bi-

raz küstah olduğunu düşünmemin tek nedeni buydu. Belki de insan olarak son derece makbul biriydi. Belki de Henry’ye iyi bir eş olacaktı.

Ben misafirlerin seçmesi için kahvaltılıkların yerleştirildiği büfeye doğru ilerlerken, “Günaydın Bayan Worthington,” diye seslendi Bayan St. Claire. “Umarım iyi uyumuşsunuzdur.”

“Evet, iyi uyudum, teşekkür ederim.” Onun değil, Henry’nin misafiri olduğum, Blackmoore’a yaptığım bu ilk ve tek ziyarette onun burada olmaması gerektiği hakkındaki nezaketten uzak sözlerimi yutmak durumunda kaldım. Aslında sadece ben, Henry ve Sylvia olmalıydık; beraber büyüdüğümüz zamanlarda olduğu gibi. Bana İyi uyuyup

uyumadığımı soracak biri varsa bu Sylvia olmalıydı. Dilimin ucuna gelen sert sözleri yuttum ve her işe burnunu sokan bu kişi hakkında, yapacağım belli olan bu ziyareti benden çalmaya çalışan bu genç kadın hakkında nazik bir şeyler düşünebilmek için uğraştım. Tabağıma yiyecek bir şeyler koyarken epey kafa yordum; masaya ve ikisinin karşısındaki boş sandalyeye döndüğümde ise düşündüğüm bir tek şey vardı: Bayan St. Claire işlere burnunu sokarken düşünceliydi. Onun hakkında bu kadarını kabul edebilirdim.

“Anladığım kadarıyla Hindistan’a epey ilgi duyuyorsunuz,” dedi Bayan St. Claire. Sabah ışıklan altında güzel görünüyordu. Saçı gerçekten derin, olağanüstü bir kestane rengiydi ve güneş doğru şekilde vurduğunda bakır ışıltılarla parlıyordu. Ve şu birbirinden ayrıık, yeşil gözleri hafife almamak gerekiyordu.

“Ah. Bunu size kim söyledi?”

Sylvia söze girdi. “Ben söyledim. Juliet ile Londra’da çok zaman geçirdik.”

Buna içermemeye çalıştım. Sylvia’nın Londra’da yeni arkadaşlar edindiğini biliyordum. Fakat bu yabancınn hakkımda bir şeyler bilmesinden hoşlanmamıştım. Bayan St. Claire kaşlarının ikisini de havaya kaldırmış, bana bakıyordu. Bir cevap beklediğini anladım.

“Evet, Hindistan’a büyük ilgi duyuyorum. Hatta yakında teyzemle birlikte oraya seyahat etmeyi umuyorum.”

Peri kraliçesi vahlanır gibi hafif bir ses çıkararak başını iki yana salladı. “İnsanın İngiltere kıyılarından o kadar uzaklaşmayı istemesini bir türlü aklım almıyor. Bu çok tehlikeli gibi geliyor!”

“Tehlikeli olabilir.”

“Yolculuk ne kadar sürüyor?”

“Mevsime bağılı olarak dört ile altı ay arası.”

Yeşil gözleri kocaman açıldı. Fincanını elinden bıraktı. “Bu durumda oraya gidip gelmek en az... bir yıl sürer. Muhtemelen yani.”

Başımı evet anlamında salladım.

O ise başını sağa sola salladı, gözleri şefkade büyümüştü. “Zavallıcık.” Elini masanın karşı tarafından uzatıp elime dokundu ve tam çatalımı ağzıma götüreceken durdurdu beni. “Evdeki durumunuzun... biz şanslı olanları gibi kusursuz olmadığını anlıyorum. Ve bu durumun sevdiklerinizle aranızda böyle büyük bir mesafe koymayı seçeceğiniz kadar rahatsızlık verici olmasına üzülüyorum, gerçekten.” Sesini alçaltıp fısıldadı. “Ebeveyninizin benimki kadar ilgili olmadığını anlayabiliyorum. Zavallıcık.”

Çatalımı bıraktım ve yerin dibine girmeyi diliyormuş gibi görünen Sylvia’ya sert bir bakış attım. Bayan St. Claire’e hakkımda bu kadar özel şeyleri nasıl anlatabilmişti?

Sylvia bana gülümsemeye çalıştı ama gözleri korku ve endişeyle doluydu. “Bana kızmamalısın Kitty. Juliet’in aileden biri gibi olduğunu biliyorsun.”

Peçetemle ağzımı silip bu hareketimi, Bayan St. Claire’in hoşuma gitmeyen dokunuşu altından elimi çekmeye bahane olarak kullandım.

“Kate,” dedim sessizce. “Bana Kate denmesini istiyorum.” “Ah, olacak şey değil. Hayatınıza dair böylesi ayrıntıları bildiğim için canınız sıkılmış olamaz!” Bayan St. Claire ellerini göğsüne yasladı. “Sizi temin ederim ki benim ağzım çok sıkıdır! Ve sizi hiçbir şekilde yargılamam! Sevgili Bayan VC’orthington, doğrusunu isterseniz yıllardır Delafield’lardan hakkınızda o kadar çok şey işittim ki sizinle eski dostmuşuz gibi hissediyorum. Hayır, hayır, üzülmemelisiniz. Sylvia ya yardımımı isteyecek kadar iyi bir dost olduğu için teşekkür etmelisiniz.”

Hiç kıpırdamadan oturdum, gözlerimi sandalyesinde eğilip bükülen Sylvia’ya çevirdim. “Yardıminızı mı?” Boğazımı temizledim. “Rica

etsem bunun ne tür bir yardım olduğunu söyleyebilir misiniz?”

Bayan St. Claire izin istercesine Sylvia’ya baktı ama Sylvia kontrolü elden bırakmış gibi omuz silkmekle yetindi.

“Ah, sizi buraya getirmek konusunda vardım elbette,” dedi peri kraliçesi beni kutsar gibi gülümseyerek.

Birden kalp atışlarımın ve yanaklanma hücum eden kanın farkına vardım. “Öyle mi?” Gülümsemeye çalıştım. “Tam olarak ne gibi bir yardımınız oldu Bayan St. Claire?”

Hislerimden tamamen bihaber gülümsemeye devam etti. “Hayatınızda olumlu etkilere ne kadar **umutsuzca** ihtiyaç duyduğunuzu bildiğim için Bayan Delafield’ı sizin varlığınızdaki rahatsız olmayacağıma ikna ettim.”

inanamayarak gözlerimi ondan ayırıp Sylvia’ya çevirdim. Daha önce onda hiç görmediğim bir sabırla tabağına bakıyordu.

“Pekâlâ...” Böylesine küçümseyici bir şefkat karşısında nasıl tepki vereceğimi bilemez haldeydim. “Yüce gönüllülüğünüz için teşekkür ederim Bayan St. Claire,” dedim sonunda. Aklıma gelen sayısız kaba düşüncüyü bastırmaya çalışırken gülümseyişim kaskatıydı.

“Yardım etmekten memnuniyet duydum,” dedi çatalım alıp zarıfçe kahvaltısına devam ederken.

İştahım tamamen kaçmıştı ve Bayan St. Claire’in yanında öfkeye kapılmadan uzun süre kalabileceğimi sanmıyordum. Derin bir nefes aldım ve konuyu daha sakin bir yere çekmeye çalıştım.

“Sylvia, bu sabah beni büyükbabanla tanıştıracaklarını umuyorum.”

“Ne yazık ki büyükbabam iyi değil Kitty,” dedi pişmanlık dolu bir bakışla. “Burada olduğun süre içinde onunla tanışma fırsatı bulabileceğinden şüpheliyim.”

Bu haber karşısında büyük hayal kırıklığına uğradım. Henry'nin hayatında böylesine önemli rol oynamış adamla tanışmayı iple çekiyordum. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Baykan St. Claire başını sallayarak vahlandı. "Büyükbaba'yı

kaybetmek ailemiz için gerçekten çok büyük bir üzüntü olacak.

Bayan St. Claire'e hayretler içinde baktım. Bu aileyi kendi ailesi sayarak fazla ileri gidiyordu ve onun yanında kalmaya bir dakika bile dayanamazdım artık. Tabağımı itip ayağa kalktım. "Sylvia. Gel de bana evi gezdir."

Sanki ona başından İkinci bir baş çıkarmasını istemişim gibi baktı. "Kitty. Ev çok büyük."

"Evet, ben de tamamını görmek istiyorum." Ona cesaret verecek şekilde gülümsedim.

Sylvia homurdanıp arkasına yaslandı. "Düşüncesi bile çok yorucu."

"Gel. Biraz hareket sana iyi gelir. Ayılmana yardımcı olur." Elini sallayarak geçiştirdi beni. "Tüm evi dolanıp durmak istemiyorum. Henry'yi bul ve onun sana evi gezdirmesini iste." Bunun üzerine Bayan St. Claire çatalını bıraktı ve masaya çarpıp her şeyi titreterek aniden ayağa kalktı. "Sizi ben gezdiririm Bayan Worthington. Benim için de alıştırma olur."

Memnuniyetsizliğimin derecesini görmesi için Sylvia'ya çevirdim gözlerimi. "Ne kadar nazıksınız. Ama ben Sylvia'mn gelmesi için ısrar ediyorum."

"Hayır, Juliet de evi benim kadar iyi—"

Ona karanlık bir bakış attım. Bayan St. Claire'in yanında acı çekeceksem, Sylvia da benimle beraber acı çekecekti. Rekabet halindeki bakışmaların ardından büyük bir isteksizlikle, "Elbette, ben de gelmek isterim," dedi.

“Büyük salondan başlayacağız,” dedi Bayan St. Claire bizi yemek odasından ve girişe açılan koridordan geçirirken. Odanın ortasında, kubbeli tavanın tam altında durdu. Önceki gece benden saklanan şeyleri aydınlatan güneş ışığından memnun halde, merak içinde etrafa bakındım.

“Burası evin orijinal kısmı,” dedi içinde durduğumuz yuvarlak odan göstererek. “Yapımı 1504 yılında tamamlanmış. Evin diğer kısımları sonradan eklenmiş. Buranın en önemli özelliği, İkarus’un hikâyesinin tasvir edildiği kubbeli tavanı elbette.”

Başımı geriye yatırıp bizden iki kat yukarıdaki kubbeyi süsleyen resmi inceledim. “Bu İkarus değil.”

“Evet. O.” Sesi daha güçlü ve onu sorguladığıma inanamı-yormuş gibi hayret içindeydi. “Tabii ki o.”

İki elini “bana sorma” der gibi kaldırmış Sylvia’ya baktı. Kubbeyi işaret ettim. “Bu İkarus değil, Phaeton. Phaeton güneşin atlı arabasını gökyüzünde sürerken adarın kontrolünü kaybeder ve dünyada yangın çıkardığı için Zeus’un yıldırımıyla öldürülür. İkarus da uçmaya çalışırken ölür,” diye devam ettim. “Fakat o Girit’ten kaçabilmeleri için babası Daedalus tarafından yapılmış kanadlarla uçar. Güneşe çok yakın uçtuğu ve bal-mumundan kanadan eridiği için ölür.”

Tepemizdeki kubbeyle bakarken Bayan St. Claire’in kaşları çatıldı. “Hımm. Sanırım söyledikleriniz doğru olabilir ama kulağa çok okumuş, bilgiç kadınlar gibi geliyorsunuz Bayan Worthington. Ve fikrimi sorarsanız...” Bana yaklaştı, başını benimkine doğru eğdi. “Ben bilgiç kadın olarak görülmeyi istemezdim. Bu şansınızı azaltır, bilirsiniz.”

Dudaklarımı gülümser halde tutmaktan başka bir şey yapamadım. “Ne şansını?”

“Evlilik şansım elbette,” dedi kahkaha atarak. “Ne kadar komiksiniz. Sylvia bana araştırma yapmayı çok sevdiğinizi söylemişti ama ona

inanmadım. Öyle değil mi Sylvia? Arkadaşının çok okumuş olduğunu söylediğinde sana inanmadım.” Sylvia ayakta durmak onun için çok zahmetliymiş gibi şöminenin yanındaki bir koltuğa yığılmıştı. “Ama şimdi çok haklı olduğunu görüyorum! Havasız bir kütüphanede eski kitapları okuyarak o kadar uzun süre oturmakla çok sıkıcı bir gençlik geçirmiş olmalısınız! İtiraf edeyim ki hayatınızla ilgili ne kadar çok şey öğrenirsem size o kadar acıyorum Bayan Worthington. Gerçekten öyle.”

Ona inanamıyordum. Aynı anda bu kadar düşünceli ve bu kadar saldırgan olan biriyle hiç tanışmamıştım. Fakat onun bilmediği anlaşılan bir sırrım vardı ve bu nedenle gülümseyişimi bastırmak zorunda kaldım. Bilmediği şey, Delafield Köş-kü’nün eski kütüphanesinde geçirdiğim günlerin hiç de sıkıcı olmadığıydı. Bilmediği şey, Henry’nin yıllar boyunca çalışma arkadaşım olduğuydu.

“Şimdi nereyi göreceğiz Bayan St. Claire?” diye sordum.

Arkasını döndü. “Bu taraftan.”

Syivia’yı koltuğundan kaldırdım, kolumu onunkine dolayıp silktim onu. Homurdandı. “Bacaklarım yoruldu bile Kittv. Evi tek başına da keşfedebilirsin, biliyorsun.”

“Merak etme. İlk fırsatta o teklifi yapacağım,” diye mırıldandım.

Fırsat elime birkaç oda sonra geçti. Bayan St. Claire bari yemek odasını, misafir odasını, kütüphaneyi, müzik odasını ve uzun geçidi göstermişti ve geri dönüp beni büyük salondan tekrar üst kata çıkarmak üzereydi. Fakat koridorlardan birinin sonundaki bir oyuğun içinde bir kapı vardı. Unutulmuş gibi görünüyordu. Ben de unutulmuş şeylere sempati duyan biri olarak, “Şu kapı nereye açılıyor?” diye sordum.

Bayan St. Claire geçiştirmek için elini salladı. “Küçük bir başka müzik odası sadece.”

Sylvia'mn ağrıyan ayaklarından şikâyet etmesini umursamadan kapıya doğru yürüdüm. Bu gördüğüm iç kapıların hiçbirine benzemeyken, karmaşık oymalı bir kapıydı. Elimi yüzeyinde gezdirdim; ahşaba oyulmuş sarmaşıklar, yapraklar ve etrafa dağılmış küçük kuşlara dokundum. Kolu çevirip ağır kapıyı açtım, ağır perdelerle karanlığa gömülmüş odaya girdim. Fakat içeride bir şey kıpırdandı ve bu kalbimde de bir şeylerin kıpırdamasına neden oldu. Hızlanan adımlarla odada yürüyüp yerden tavana kadar yükselen uzun pencerelerin perdelerini açtım, içeriye güneş ışığı dolunca arkamı döndüm. Yüksek tavanlı küçük bir odaydı burası. Gözlerimi odada gezdirip ortadaki piyanoya, po-fuduk koltuklara, duvarları kaplayan halılara, tabloları baktım. Hissettiğim şu şeyi arıyordum; kıpırdanan şeyi. Derken gözlerim bir köşeye sıkıştırılmış, perdelerin arkasında neredeyse görülmeyen, gösterişli, yaldızlı bir kuş kafesine takıldı.

Bu odada bir şeylerin kıpırdandığını düşünmemin nedenini o zaman anladım. Kara bir kuş, kafesin içinde delice çırpınıyor, tüyleri demir parmaklıklara çarpıyordu. Fakat kanatlarının sesi dışında hiç ses çıkmıyordu kuştan. Onu izlerken nefesimi tuttum ve bu kara, yabani kuşla aramda açıklayamadığım bir bağ olduğunu hissettim.

“Bunun zaman kaybı olduğunu söylemiştim,” dedi Sylvia arkamdan.

Bayan St. Claire kusursuz burnunu kırıştıran bir memnuniyetsizlik ifadesiyle eşikte dikiliyordu. “Kuş kokusundan nefret ederim,” dedi kuşkulu gözlerle kuşa bakarak. “Değiştireceğim ilk oda burası olacak. Şey yaptığım zaman...”

Cümlesini bitirmeye çekinerek kendini durdurdu ama söylemediği şeyin ne olduğunu anlamıştım: bu evin hanımı olduğu zaman, içimde ani ve şiddetli bir küskünlük, alev alev bir hoşnutsuzluk yükseldi ve Bayan St. Claire'i bu odadan atmak, kapıyı kilideyip burada nöbet tutmak, onun zararlı dokunuşundan burayı korumak yönünde yoğun bir istek duydum.

Burası benim odam.

Bu düşünce zihnimde hiç hesapsızca belirmişti. Sadece gerçeğin tasdik edilmesi idi. Burası benim odamdı. Böyle bir his vardı içimde. Bu oda asla yok edilmemeliydi. Bu duvar halıları, tablolar, yüksek pencereler ve özellikle —ah, özellikle— bu karakuş korunmalı, kıymet ve itibar görmeliydi.

“Umarım bu oda asla değişmez,” dedim gözlerinin içine bakarak. “Burayı çok sevdim. Umanm hep bu haliyle kalır.

Gülümseyişi yumuşak ve masum olmaktan çok uzaktı. “Her şey değişir Bayan Worthington. Bir ev yeni sahiplerinin eline geçtiğinde olan budur.”

Orada âciz ve öfkeli hissederek dikildim.

“Gezintimizi bitirmeye hazır mısınız?” diye sordu kapıyı işaret ederek.

“Hayır.” Bu kelime içimden kopup çıkmıştı. Onun eşliğine bir dakika daha kadanamavacaktım. “Hayır. Ben burada kalmak istiyorum. Biraz da tek başıma devam edeyim.”

Sylvia aramızda bir tercih yapmaya çalışırcasına gözlerini benden St. Claire e çevirdi. Fakat bir an bile geçmeden kararını verdi. Bayan St. Claire’in koluna girdi. “İzin verirsen biz misafir odasına gidip şöminenin kenarında oturalım. Pencereden misafirlerin gelişini izleriz.”

Beni yalnız bıraktıklarında kafesin önünde diz çöküp karakuşa yakından bakım. Tüyleri güneş ışığında maviye çalan, parlak, koyu bir siyahtı. Kuyruğu durmadan çatallanıyor, seğiriyordu. Daha önce ne kitaplarda ne de gerçek dünyada görmüştüm bu kuşu. Ve uzun süre onu izlediğim halde bir kez bile ötmedi.

Alice beni hayal kırıklığına uğratmadı. O akşam yemek için giyinmeme yardım etti, dalgalı, koyu saçlanmı evdeki hizmetçimizin sahip olmadığı bir beceriyle taradı. Fakat tek kelime bile etmeyip beni kendi düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Planımı enine boyuna düşünmenin zamanı gelmişti. Stratejimi kurmanın. Kendi başıma dolandığım birkaç saatin ardından öğleden sonrayı Sylvia ve Bayan St. Claire ile birlikte pencereden bakıp avluya giren arabaları izleyerek geçirmiştım. Gün boyunca akın akın misafir gelmişti. Genci, yaşlısı, yakışıklısı, çirkini vardı aralarında. Bu akşam hep birlikte yemek yiyecektik. Bu akşam Hindistan gezimi kazanmak için planımı uygulamaya koymak zorundaydım.

Bu düşünce kalbimin endişeyle hızlanmasına neden oldu. Annemle yaptığım anlaşma bir anda hayatımda kabul ettiğim en aptalca şey gibi geldi bana. Üç beyefendiyi bana evlilik tek lif etmeye ikna edecektim, öyle mi? Beni ne tür bir delilik ele geçirmişti de bunun ulaşılabilir bir amaç olduğunu düşünmemi

sağlamıştı? Bana hayatımda bir tek kişi evlenme teklif etmişti, o da Bay Cooper'dı. Tek isteği ölüm döşeginde kendisine göz kulak olacak sıcak bir vücut olan, halsiz düşmüş, yaşlı bir adam. O nefes alan herhangi birine evlenme teklif edebilirdi zaten. Fakat Delafield ailesinin dostları olan bu kişiler Bay Cooper gibi değildi. Onun gibi çaresiz değil, seçkin, varlıklı kimselerdi. Ve ben aralarından *üç kişinin* bana evlenme teklif etmesini sağlayacaktım, öyle mi?

Kötü hissediyordum. Bu anlaşmada asla galip gelemezdim. Bir erkeği ayartmak konusunda en ufak fikrim yoktu. Ve başarısız olursam çok büyük bir bedel ödeyecektim. Annemin aklında benimle ilgili her ne varsa sevmeyeceğimi biliyordum. Kendime başaracağımı söyleyerek cesaretimi güçlendirmeye çalıştım. Bu işi başaracaktım. Kaybetmek gibi bir seçeneğim yoktu. Hele de annemin amaçlarım, hayallerini, taşanlarını biliyorken. O kendisine ait olmayanları elde etmiş, bir şeyden şüphelenmeyen aptalların geleceklerini almıştı. Ben neden bu dalavereyi kabul edecek kadar aptalca davranmıştım peki? Kaybedersem ona borçlu olacağım şeyler konusunda neden bir sınır koymamıştım?

Panik beni ele geçirirken kafamda düşünceler hızla dönüyordu. Aynadan saçımı yapan Alice'i izledim ve birden yıllar önce başka bir aynaya bakarak Eleanor'un bir balo için hazırlanışını izlediğimi hatırladım.

“Çok güyelsiti, ” dedim hizmetçimiz Mary saçım tokalarla tuttururken onlanyataktan imleyerek. Yüzüstü yatmış, elimi çeneme dayamıştım. Eleanor ile birbirimize ve annemime çok benziyorduk; aynı koyu

renk saç, aynı ela gökler. Eleanor’un gürelliğini fark edince ileride bir gün onun gibi gürel olacağımı umuyordum. Ben on dört yaşıyordum, o ise on altı. Baloya gidecek yaşta değildim ama iki yıl sonra en arından onun kadar gürel olmayı umuyordum.

“Sence bu gece kiminle dans edeceksin?”

Başını çevirip aynada Mary ’nin çıkardığı işe baktı. ‘Kiminle istersem onunla dans edeceğim elbette. ’

Kaşlarımı çattım. “Sen seçemezsin. Seçilmelisin. ”

Kahkaha attı ve bakışlarını bana çevirdi. 'Bunu anlamayacak kadar küçüksün. ’ Sesindeki böbürlenmeye sinir olarak yüzümü daha da astım. Fakat ben sert bir cevap veremedim Mary kenara çekilip “Nasıl buldunuz Bayan Eleanor?” diye sordu.

*Eleanor bana epey uzun gelen bir süre boyunca sağa sola dönerek saçına baktı, başını sallayıp teşekkür etti ve Mary odadan çıktı. İşte o zaman, “Senden çok küçük değilim, bunu biliyorsun, ” dedim. *Nazik davranıp beni eğitebilirsin, böylece senin yaşına geldiğimde ne yapacağımı bilirim. ”*

Eleanor dudaklarını geren içten bir gülümsemeyle yüzüme baktı.

‘Tabii ki eğitirim Kitty. Ama bu gece vaktim yok. Sana sadece şunu söyleyeyim. Kontrol daima şendedir. Bir erkek seni kendi keyfince seçtiğini düşünebilir ama onun dönüp bakmasını sağlayan kişi sen olacaksın. ’ “Nasıl buldunuz hanımefendi?” Alice’in sesi beni daldığım düşüncelerden uyandırdı. Başımı Eleanor’un yaptığı gibi sağa sola çevirdim, sonra da hafifçe gülümseyerek, “Çok güzel. Teşekkür ederim,” dedim.

Alice rahatlamaya benzer bir tavırla iç geçirerek geri çekildi. Zamanı gelmişti o halde. Merdivenlerden inerken Elea-nor'un söylediklerini düşündüm. Onun fikrince bu tür şeyleri bilecek kadar büyüdüğüm zaman, ona bir şeyler sormayı bıraktığım için bana bundan fazlasını öğretmemişdi. Fakat şu dünyada bu işi başarabilecek biri varsa o Eleanor'du. Ben de onda gözlemlediğim şekilde davranabilirsem başarıya giden doğru yolu bulabilirdim. Derin derin nefes alıp kendi kendime tüm bunların işe yarayacağını söyledim ama kalbimin hızı kesilmiyor, ellerimin titremesi geçmiyordu.

Batı kanadından dolaşıp iki kat merdiven indikten sonra büyük kapısından girdiğim misafir odası kalabalıklaşmıştı bile. Syivia içeri girer girmez beni görüp koluma girdi.

"Gel. Seni tanıştırayım," dedi beni odaya çekerek.

Ateş çok sıcak, oda çok kalabalıktı ve havanın ağırlığı beni rahatsız etmişti. Uzun eldivenlerim sıcaktan tenime batmaya başlayanca bir yelpazem olsaydı diye düşündüm. Bir sürü elbise, bir sürü omuz ve bir sürü tüylü baş süsü vardı. Londra'nın yeni modalarına hazırlıklı değildim. Duymuştum ama görmemiştım daha önce. Üzerimdeki etkisi beni telaşa düşürmek oldu. Farklı türlerle dolu tuhaf bir sürünün arasına dalmış bir kuş gibi hissediyordum kendimi.

Üstelik burada seçebileceğim bir sürü beyefendi vardı. Aralarından üçünü nasıl belirleyecektim? Hangi üçünün bana evlenme teklif etme ihtimalinin en yüksek olduğunu nasıl anlayacaktım? Pazarlığımın şardan aklıma geldi yine. Annemle bu anlaşmayı yaptığımı yapacağıma pişman olmuşum. Bu çok büyük bir baskıydı.

Pişmanlıkla ayaklarım birbirine dolandı; bu sıcak, boğucu

odada nefes almakta güçlük çekerek sağa sola dönüp omuzlar, sırtlar, kuştüyleri dışında bir şeyler aradım. Derken telaşlı bakış-lanm tanıdık bir görüntüye takıldı. Koyu renk saçlara, sonra gri gözlere, ağzının kenarındaki çizgiye ilişti gözüm; yüzü aşağıya eğildi, oraya bir gülümseme yerleşmeye başladı. Ve gülümsediği kişiyi gördüm: onun çok yakınında duran, onunla konuşan, gövdesini onunkine

doğru yanaştıran Bayan St. Claire. Gözleri bu ışıpta parıltıyor gibiydi.

Bu görüntü pişmanlığım, kararsızlığım ve şüphemin arasında tutuşarak azmimi güçlendirdi. Üç evlilik teklifimi kazanacak, Hindistan yolculuğuna çıkacaktım ve ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Bayan St. Claire'in burada olacağını bilseydim —ikisini yan yana görmek, birbirlerine kur yapmalanna tanık olmak zorunda kalacağımı bilseydim- gelmezdim.

Sylvia beni sürüklemeyi bıraktı ve ilgimi karşısında dikilen iki beyefendiye yönlendirdi. “Bay Brandon ve oğlu Bay Thomas Brandon.”

Ah. Sylvia'nın Bay Brandon'ı. Merakım uyandı, kendi endişelerimi bir kenara bırakıp tüm ilgimi karşımdaki genç ve yakışıklı beyefendiye verdim. Kahverengi saçları, güzel gözleri ve geniş, bulaşıcı bir gülümsemesi vardı. Sylvia'ya, *Tebrikler arkadaşım*, dercesine yan yan baktım. Shakespeare'in değerini bilen, mutlu görünen ve en yakın arkadaşına yakınlık duyan bir beyefendi, öyle mi? Daha hoşnut olamazdım. Sylvia'nın iyiliği için sıntmamaya çalıştım.

Babası yaşlı Bay Brandon ise burada olmaktan ötürü onun yansı kadar bile coşkulu görünmüyordu. Sanki bir çalışma odasında çok daha rahat edermiş gibi bir hali vardı; tıpkı babam gibi. Belli ki sakın alışkanlıkları olan bir adamdı.

Oysa oğlu öyle değildi. Ellerini ovuşturdu ve hevesle, “Yarın sahili keşfe çıkmak için sabırsızlanıyorum. Bir de şu yanından geçtiğimiz yer viran bir manastır mıydı acaba? Buranın yaklaşık iki kilometre güneyinde hani?”

Sylvia başıyla onaylayanca Bay Thomas Brandon'ın yüzü daha da aydınlandı.

“Orada piknik yapmalıyız! Yarın!” Gözlerini Sylvia'dan ayırıp bana, sonra tekrar ona baktı. “Ne diyorsunuz?”

Coşkusu hoşuma gitmişti. “Daha iyi bir fikir düşünemezdim.”

Genç Bay Brandon babasına döndü. “Peki sen baba? Bize katılır mısın?”

Yaşlı Bay Brandon tereddüt etti, sonra sakın bir sesle, “Burada, okyanusun tam kıyısında hava epey serin.”

“Ama bunun bizi engellemesine izin vermeyeceğiz baba. Yaşanacak maceralar varken!”

Genç Bay Brandon’a sııttım. Karşımda iyi ilişki kurabileceğim bir adam vardı. Kafa dengi biri. Sylvia’ya şöyle bir baktım ve yüzündeki aşk sarhoşu gülümsemeyi görünce gözlerim parladı. Gerçekten gururlanmıştım. Benim mizacıma son derece uygun bir adam seçmişti. Bunun çok parlak bir ilişki olacağına şüphe yoktu. Sylvia ile birlikte büyümüştük ve birbirimizin en yakın arkadaşıldık. Birbirimizi dengeler, tamamlardık. Bu y üzden de Bay Brandon’ın onun için mükemmel biri olacağı kesindi.

“Karar verildi o halele,” dedi oğul. “Yarın piknik! Gökyüzünün açık olmasını dileyelim.”

“Aynen öyle,” dedi Sylvia kolumu çekiştirerek. “Bize izin verin. Karşılamam gereken başka misafirler de var.”

İki adam başlarıyla onaylayıp bizi selamladılar. Uzaklaşırken yaşlı Bay Brandon’ın bakışlarının üzerimizde kaldığını, bizi takip ettiğini fark ettim. Aklıma bir şey geldi, bir fikir. “Bayan Brandon nerede?” diye sordum Sylvia’ya sessizce.

“Bay Brandon dul,” diye cevap verdi.

Kendi kendime gülümsedim. Dul adamlar daima bir eş peşinde olurlardı. Ve yaşlı beyefendiler, genç beyefendilerden v daha kısa sürede evlilik teklif ederlerdi. En azından ben öyle duymuştum. Yaşlı Bay Brandon anlaşımam için çok iyi bir ihtimal olabilirdi. Ayrıca bu süreçte yaşlı Bay Brandon’ı meşgul edecek, böylece Sylvia’nın

kendisine hayranlık duyan oğulun tüm ilgisini üzerine çekmesine yardımcı olacaktım. Belki de durumum sandığım kadar vahim değildi.

Sylvia beni tüm misafirlerle tanıştırdığında pazarlığım için düşünebileceğim iki ihtimalim daha olmuştu. Yaşlı Bay Bran-don'ın yanı sıra Bay Dyer adında, daha genç ve daha endişeli görünen bir beyefendi!, bir de Bay Pritchard adında, Hindistan'dan henüz dönmüş bir beyefendiyi seçmiştim. Amacımla ilgili düşüncelerim ancak Sylvia beni Almanya'dan gelmiş müzisyenler olan Bay ve Bayan Spohr ile tanıştırdınca yön değiştirdi.

“Bay Spohr bir bestekâr,” dedi Sylvia girizgâhın ardından.
“Londra'dayken kendisi ve eşinden klarnet ve arpla harika bir düet dinledik. Buraya gelip bizi müzikleriyle şereflendirmek

için ülkemizde kalacakları süreyi uzatmaları büyük lütuf.”

Bay Spohr saçları ehlileştirilmemiş gibi görünen, orta yaşlı bir adamdı. Karısı ondan daha gençti; gür kahverengi saçları ve sessiz ama asil bir havası vardı.

“Tanıştığımıza memnun oldum Bay Spohr, Bayan Spohr,” dedim.
“Performansınızı dinlemek için sabırsızlanıyorum.” “Bayan Worthington da müzisyendir,” dedi Sylvia. Bunun üzerine yanaklarım kızardı.

Bay Spohr'un ilgisi uyanmış gibiydi. “Öyle mi? Ne çalışıyorsunuz?”

“Sadece piyano.”

Bakışlarına nazik bir sitem yerleşti. “Asla *sadece* piyano demeyin. Bu enstrümanı asla hafife almayın Bayan Worthington.” “Hafife aldığım enstrüman değildi Bay Spohr. Ben kendi yeteneğimi kastetmiştim,” diye açıkladım. “Piyanoyu fazlasıyla önemsiyorum. Hatta Mozart'ın büyük bir hayranıyım.”

Sadakatimi kazanmış büyük müzisyen hakkında bir şeyler daha söyledim ama yemeğe geçileceği duyuruldu ve misafir kalabalığıyla birlikte yemek odasına gitme vakti geldi. Henry ile Bayan St. Claire'i gördüm yine. Kızın bakır rengi saçları kalabalığın içinde görülmemesini imkânsız kılıyordu.

Fakat memnuniyet verici biçimde ben de tamamen görünmez değildim. Henry beni iki kez fark etmiş, dönüp bakmıştı. Alice'in yaptığı saç modelini düşündüm ve nasıl göründüğümü merak ederek saçıma dokunmamak için kendimi tuttum. Henry bana iyi olup olmadığını sorarcasına baktı, ben de gülümseyerek karşılık verdim. Arük bir planımın olması çok iyiydi.

Akşam yemeğinde iki evli adamın arasında oturduğum için planıma dair en ufak bir gelişme olmadı. Ben de misafir odasında beyefendiler aramıza katıldıklarında bulduğum ilk imkânı değerlendirdim. Önce Hindistan'dan yeni dönmüş adam, ateşin başına yerleştirilmiş kanepelerden birine oturdu. Yanındaki yere başka kimse göz dikmeden ona katılmak için elimi çabuk tuttum.

“Bay Pritchard,” dedim. “Sizinle Hindistan hakkında konuşmak çok ilgimi çeker.”

Herhalde benden yirmi yaş kadar büyüktü ama Sylvia evli olmadığını söylemişti. Kum sarısı saçları vardı ve epey esmerleşmişti. Ortak ilgi alanlarımızın olduğunu bilerek seçmiştim onu.

Hiç acele etmeden cebinden bir enfiye kutusu çıkardı, tırnağını arasına soktu ve kutuyu açtı. Bana bakarak bir tutam aldı ve “Öyle mi? Ne konuşacağız?” dedi. Enfiyeyi burun deliklerinden birine tutup kokladı, sonra aynı şeyi diğer burun deliğiyle de yaptı. Parmaklarındaki tozu çırpı ve tekrar bana

dönmeden önce enfiye kutusunu cebine koydu.

Artık planımı yürürlüğe koyduğum için tedirginliğim doruktaydı. Ne yapıyordum ben? Ve bu adamı benden hoşlanmaya teşvik etmek için ne şekilde işe koyulacaktım?

Eleanor. Yine bu düşünce geldi aklıma ve onu birilerine kur yaparken gördüğüm tüm anları düşündüm. Onun gülümseyişini, başını eğişini, nasıl oturup kalktığını, ellerini nasıl kullandığını düşündüm.

Kanepede ona doğru kaydım ve birden etrafımızdaki insanları fark ettim. Eleanor'un yaptığı gibi başımı yana eğip ona gülümsedim. "Hindistan'ın nasıl bir yer olduğunu sizden dinlemeyi çok isterim."

Bana gözlerini kırpmadan baktı. "Sıcak."

Ben ikimizin yerine de yeterince kırıştıırıyordum gözlerimi. "Sıcak mı?"

"Evet. Sıcak."

Gülüşüm soldu, özellikle de bizi dinleyen kişilerin yüzlerindeki alay ifadesini görünce.

"Evet, sıcak bir iklim olduğunu anladım Bay Pritchard. Ama bana bundan daha fazlasını anlatabileceğinizi umuyordum. Ben de çok yakında oraya seyahat etmeyi düşünüyorum da." Eleanor'un ilgi duyduğu bir adama nasıl yanaştığını hatırladım. Bu yüzden ben de Bay Pritchard'a yanaştım.

Göz ucuyla gördüğüm bir hareket ilgimi çekti. Henry orada durmuş, gülümsemeyen bir ifadeyle bizi izliyordu. Aslına bakılırsa gülümsememekten öteydi ifadesindeki. Çenesi gerilmiş, gözleri çakmak çakmak olmuştu.

"Hindistan'a gitmeyi mi planlıyorsunuz?" Bay Pritchard'ın yüzünde herhangi bir ifade görmek beni şaşırtmıştı. "Kiminle?" "Teyzemle."

"Sadece ikiniz mi? Kendi başınıza?"

Başımı evet anlamında salladım.

Gözlerini bizi izleyip dinleyen insanlara çevirdi, sonra da bu müthiş bir şakaymış gibi kıkırdadı. Etraftakiler de gülümsedi. Bayan Claire gülümsedi, Sylvia ve adlarını hatırlayamadığım yaşlıca bir çift de

öyle. Yüzüm yanıyordu. Bu gülümsemelere ve şu kahkahalara sebep olduğuma emindim ama niye güldüklerini kestiremiyordum. Endişeli görünen Bay Dver aralarında en çok sırtandı. Tepkisini görmek için Henry'ye bakmadım.

“Bu size neden komik geldi bayım?” Gülümseyip ona yanaşmayı unutuvermiştim.

“İki sebepten.” Parmaklarının kaldırıp sırayla gösterdi. “İki bekâr hanım. Hindistan’a kendi başlarına gidiyorlar.” Başını salladı. “Hayatımda bu kadar aptalca bir şeyi hiç duymamıştım.” Beni başından savar gibi koltukta yer değiştirdi ve bana sırtını döndü. Fakat gururum yüzünden kaybetmeyecektim.

“Ben aptalca olduğumu düşünmüyorum,” dedim gruptaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. “Ben bunun maceralı olduğunu düşünüyorum.”

Bay Pritchard tekrar bana döndü, bir kaşını kaldırdı ve beni küçümseyerek süzdü. Gözlerimin içine baktı ve pervasız bir tavırla, “Hindistan macera arayan kızlara göre bir yer değil. Saldırgan bir ülke. Yolculuk sırasında ölmeniz bile yüksek bir ihtimal. Denizde kaybolmazsanız da oraya vardığınızda bir

hastalıktan ölürsünüz.” Gözleri miskin miskin üzerimde gezindi. “Çirkin değilsiniz. Evlenip maceralarınızı onlara layık kişilere saklasanız iyi edersiniz.”

Ayağa kalktı, ceketini düzeltti ve yanımdan ayrıldı. Yüzüm alev alevdi. Kimseye bakmaya cesaret edemesem de bakışlarını hissediyordum. Henry'nin bakışını hissettim. O kadar küçük düşmüştüm ki bir daha Henry ile göz göze gelebileceğimi sanmıyordum. Uzun bir an boyunca şaşkın halde oturduktan sonra ayağa kalktım ve elimden geldiğince rahat bir tavır takınmaya çalışarak yürüdüm.

Nereye bakacağımı, nereye gideceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim Bay Pritchard'ın beni küçük düşürmesine tanık olan gruptan

ayrılmam gerektiğiydi. Odada ilerlerken sığınacak hiçbir limanım yoktu. Fakat sonra yaşlı Bay Brandon'ın bir demet güneş ışığı gibi parlayan bakışını gördüm. Gruptan konuşmalarımızı duyamayacak kadar uzak bir köşede oturmuş, beni izliyordu.

Her şeyi göze alarak cesaretimi topladım ve adımlarımı ona yönelttim. Bir kez daha deneyecektim. Bay Pritchard zalimce davranmıştı ve tedirgin Bay Dyer'in da onunla aynı fikirde olduğu açıktı. Fakat Bay Brandon nazikti. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

Ben yaklaşıncaya ayağa kalkıp beni selamladı ve kolunu genişçe açarak yanındaki koltuğa buyur etti. Rahadayaarak gülümsedim. Bu sefer tahminimde yanılmamıştım. O nazik bir adamdı.

“Bayan Worthington, epey kızarmışsınız. Ateş sizin için fazla mı sıcak oldu acaba?”

Elimi kızaran yanağıma bastırdım ve yüzümün sıcaktan değil, utançtan yandığım düşündüm.

“Sanırım.” Annemle yaptığım pazarlığı, Hindistan'a kaçışımı ve Eleanor örneğini düşündüm cesaretle. Tekrar deneyecektim. Tekrar denemek zorundaydım. Bir adamın kabalığı yüzünden her şeyden vazgeçemezdim. Bay Brandon'ın yanına oturup Eleanor'un gülümsediği gibi gülümsedim, ona doğru yanaştım ve bana kendisinden söz etmesini istedim.

“Seninle konuşmam gerek Kitty” Sylvia karşımda dikiliyordu. Eldivenli ellerini yumruk yapmıştı, soğuk mavi gözlerinde bir ikaz ateşi yanıyordu.

Yaşlı Bay Brandon ile son bir saattir sürdürdüğüm sohbetten henüz ayrılmıştım. Eleanor gibi davranmak beni bitap düşürmüştü ve içerisi çok sıcaktı. Koridorun serinliğine ulaşmak isteyerek kapıdan geçerken de Sylvia önümü kesmişti. “Tabü,” dedim tavn karşısında biraz şaşırarak.

Peşinden dışarı çıktım, koridoru yürüdüm ve yemeğin ardından temizlenmiş ve boş olan yemek odasına girdim. Sylvia kapıları dikkade kapattı ve yüzüme bakmak için bana döndü. “Bunu nasıl yaparsın Kitty?”

İrkilerek bir adım geri attım. “Nevi nasıl yapanm?” “Bunu bana nasıl yaparsın? Senin için yaptığım onca şeyden sonra?” Yüzü al al olmuştu ve gözleri yaşlarla parlıyordu.

Şaşkınlıktan dilim tutularak başımı sağa sola salladım. “Ben ne yaptım ki sana?”

Bana doğru ilerledi, parmağını göğsüme dayadı ve hıçkı rarak, “Son bir saati Bay Brandon’ı benden çalmaya çalışarak geçirdin! Sana ondan hoşlandığımı söyledikten sonra! Sana... bana verdiği düzeyi... gösterdikten sonra!” Dudakları titriyordu. “Benim hakkımdaki dize}!. Belki sen kendisi yazmadığı için bunun Önemsiz olduğunu düşünmüş olabilirsin ama benim çok hoşuma gitmişti! Bir erkeğin benim için yaptığı en tatlı şeydi bu ve ona kolaylıkla âşık olabildim. Sen bunu biliyordun ama orada öylece oturup son derece açık ve tiksiniç bir biçimde ona *kuryaptınV*

Ağzım daha ilk cümlesinde açık kalmıştı ve sersemlemiş halde gözlerimi ona dikmişim. ⁴“Yani o kâğıt *yaçh* Bay Bran-don’dan mıydı?”

“Tabii ki öyleydi!” Yanaklarındaki yaşlan sildi. “Başka kimden olabilir?”

“Oğlundan elbette!” Artık bağıırıyordum. Yaptığım şey karşısında dehşete düşmüştüm ama Sylvia’mn bu durumun benim için kafa kanştıncı olabileceğini düşünmemesi karşısında afallamışım da. “Yaşı seninkine daha yakın olanından! Yakışıklı olanından!”

Söylediklerime inanamayarak gözlerini kocaman açtı. “O *genç* bir oğul Kitty. Çocuklanma hiçbir şey miras kalması ihtimali olmaz bu durumda. Babasının sadece baron olsa bile bir unvanı var hiç değilse. Aynca oğlu benim ilgimi asla çekmez. Beni taşrada oradan

oraya sürükler, maceralardan söz eder ve istemediğim yerlere gitmeye mecbur bırakır beni. Bu tıpkı... tıpkı seninle evli olmak gibi olur! Asla istemem bunu!”

Tokat yemiş gibi hissederek diklendim. “Ben... Ben ada-

mm oğlunu beğenmeni kendime bir iltifat gibi düşünmüştüm. Ben seninle...” Bir nefes aldım ve bü)ik bir kayba uğramışçasına nefes verdim. “Seninle çok yakın arkadaş olduğumuzu sanıyordum.”

Uzun bir an boyunca sessiz kaldı. “Bence çocukken iyi arkadaşlık Kitty. Ama uzun bir süredir birbirimizden farklıyız.” İç geçirerek alnımı ovuşturdu. Birdenbire bunu sürdüremeyecek kadar bitkin hissettim kendimi. “Kate. Lütfen. Lütfen bana Kate de.”

İfadesi yeniden sertleşti, dudaklarını birbirine kenetleyerek bana baktı.

“Büyüyünce olduğum kişiden hiçbir zaman hoşlanmadın, değil mi?” diye sordum bir anda gerçeği görerek. “Bu yüzden bana Kate demeyi reddediyorsun.”

Gönülsüzce omuz silkti. Bunu teyit etmesine gerek yoktu. Doğru olduğunu biliyordum. Ve bu bilgi, ağır bir kayıp hissini beraberinde getirdi.

“Boş ver,” dedim. “Bana nasıl hitap ettiğin önemli değil. Bay Brandon’ına kur yaptığım için çok üzgünüm. Hiç tahmin edemedim. Bu sana daha iyi hissettirecekse, onu senden çalmış olmam gibi bir ihtimal olduğunu sanmıyorum. Senin yolunu gözleyip durdu.”

“Gerçekten mi?” Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. “Evet. Gerçekten. Kalıcı bir hasar olmadığını umuyorum.” Bir sandalye çektim ve bozguna uğramış halde üzerine yığıldım. Beklentilerimin ikisi boşa çıkmıştı böylece. Bay Prit-chard’ı da Bay Brandon’ı da listemden çıkarmam gerekiyordu.

Bu durumda geriye sadece endişeli Bay Dyer kalıyordu ve ondan yana hiç umudum yoktu. Elimi çeneme dayadım. Sylvia yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu ve bana döndü. Bakışlarını yüzümde hissediyordum ama onunla göz göze gelemeyecek kadar utanıyordum.

“Böyle davrandığını hiç görmedim daha önce” dedi sakince. “Senin bırak bir gecede iki adamı, hiç kimseye kur yaptığını görmemiştin daha önce. Ama seni izleyince başka birini hatırladım.”

Sıradaki sözlerinden korkarak ellerimi gözlerime kapadım. Başımı salladım. “Söyleme.”

“Tıpkı Eleanor gibi görünüyordun. Önce Bay Pritc-hard’la. Sonra da Bay Brandon’la.”

Gözlerimi sıkıca kapatıp gözyaşlanma hâkim olmaya çalıştım.

“Neden böyle davrandığını bilmem gerek Kitty. Burada kalmak istiyorsan işin aslını anlamam gerek.”

Sözleri bir tür tehdit gibiydi. Burada kalmak istiyorsam, öyle mi? Ellerimi indirdim ve kulaklarıma inanamayarak ona baktım. İki beyefendiyle flört ettiğim için beni Blackmoore’dan gönderecek miydi gerçekten? Gözlerimin içine bakıyordu ve şaka yapıyormuş gibi bir hali yoktu.

“Pekâlâ. Sana bu akşam neden flört ettiğimi söyleyeyim, gerçi bu büyük bir suç filan değil ama olsun.” Derin bir nefes aldım. “Annemle bir anlaşma yaptım. Eğer üç kişiden evlenme teklifi alırsam bana Hindistan’a gitme özgürlüğü -bağımsızlığı- verecek.”

Sylvia bana bakakaldı, sonra kısaca, neşesizce kahkaha

attı. “Yani bir iki beyefendiyle flört edip onlardan *evlenme teklifi* alabileceğini mi sanıyordun?”

Yüzüm yine yanmaya başladı. “Başka genç hanımların başına geldi bu.”

Başını sağa sola sallıyordu. İnanamaz hali daha da nefret ettiğim bir şeye dönüşmüştü: acımaya.

“Sana bir şeyi söylemem gerek Kit... Kate. Ve bunu sana sinirli olduğum için söylemiyorum. Söylüyorum, çünkü sen benim arkadaşımsın ve gerçeği duymayı hak ediyorsun.”

İçimi endişe kapladı. Kalbim tedirginlikle hızlandı. Söyleyeceği her neyse, duymam istemediğime kesinlikle emindim.

Bana doğru eğilip gözlerimin içine baktı. “Buradaki adamların hiçbiri sana evlenme teklif etmez.”

İrkilerek geri çekildim. Gururum şaha kalkmıştı. “Kendinden çok emin gibisin Sylvia.” Sesim sertti. “Bunu nasıl söylersin?”

“Çünkü buradakilerin hepsi annemin dosdan. Ve hepsi Eleanor’u biliyor.”

Benzim attı. “Ama o haber çok eski. Eleanor evli artık. Bana zararı dokunamaz.”

Sylvia başını salladı, donuk mavi gözleri acımayla doluydu. “Londra’da yeni dedikodular dönüyor. Sana söylemek istemedim ama bizim çevredeki herkes, Ton’un tamamı onun hakkında fısıldaşıyor.”

“Ama o evli,” dedim bu fikri geride bırakamayarak.

“Evli kadınlar da bekârlar kadar büyük skandallara neden olabilir,” dedi Sylvia bıkkınlıkla.

Başımı ellerimin arasına aldım. İçimdeki tüm umudun benden uzaklaştığını hissediyordum.

“İşin aslı, annem dedikoduları duyunca Henry’ye mektup y^Tazdı ve senin bu durumda Blackmoore’a gelemeyeceğini söyledi. Ama Henry ona karşı çıktı ve ben de seni savundum Kitty. Ona senin hiçbir zaman Eleanor gibi davranmadığını ve asla da davranmayacağını söyledim. Konuklarımızın senin burada bulunmandan korkmalarına hiç gerek olmadığını... sen burada bizimle birlikteyken isimlerinin hiçbir skandalla lekelenmeyeceğini söyledim/”

Ağlamamaya çalışarak soluk alıp veriyordum. “Ben sadece Hindistan’a gitmek istiyorum. Yaptığım şeyin başka bir sebebi y^rok/”

Sessizliği öylesine uzun sürdü ki başımı kaldırıp ona baktım. Suçlayıcı ifadesi bütün yüzünden okunuyordu; yargılama, sitem, reddetme. “Başarman gibi bir ihtimal olsa bile istediğini elde etmek için masum bir adamı kullanacak olmana inanamıyorum. Planının ahlaki sonuçlarını hiç düşünmedin mi? O adamları kullanmak, hisleriyle oynamak, onları kendine âşık etmek. .. Hem de onları reddedeceğini başından itibaren bilerek! Bu kalpsizlik. Kesinlikle kalpsizlik. Ve bencillik... ve...” Bir nefes aldı. “Doğrusunu istersen akla anneni getiriyor. Tam da annenin yapacağı türden bir şey bu.”

Üzerime savurduğu sözlerle irkildim. “Öyle değil,” dedim yabani bir sesle. Sandalyemi geriye itip ayağa kalktım, yumruklarımı sıktım. “Ben annem değilim. Asla onun gibi olmayacağım. Bunu söylediğine inanamıyorum. Onunla ilgili neler hissettiğimi, onun gibi olmaktan nasıl sakındığımı bunca yıldır

bilmene rağmen hem de! Nasıl böyle bir şey söylersin:”

Bana öylece baktı. Gözleri acıyla doluydu ama dudakları sımsıkı kapalıydı. Dileyecekmiş gibi görüldüğü özür bir türlü çıkmıyordu. O benden ayrıydı. Bana acıdığı ama önemsemediği biriymişim gibi bakıyordu.

Sözlerinin doğruluğu ruhumu sarsıyordu ama o bir özrü bile dilemezken ben bu sözlerin ruhuma işlemesine izin vermeyecektim. Birbirimize erişemeyecek kadar uzaktık ve ikimizin birden sürdürdüğü uzun bir gerilim, sessizlik ve inadin ardından başını

çevirip kapıya baktı. Ait olduğu dünyaya dönüş yoluna. “Misafirlerin yanına dönmeliyim. Annem beni merak eder.” Ağırlığını bir ayağından ötekine vererek bekledi, bense savunma kalkanımda bir yank olduğunu hissettim; gerçeğin bir aralık açmak için kestiği, oyduğu ve kopardığı zayıf bir nokta. Savunmasızlığımı Sylvia’nın görmesine kadanamazdım. Yanından sıyrılıp geçtim ve kapıyı kendim açtım. Onu uzun ve güçlü adımlar, dik bir baş ve kendi hatalarını kabul etmeyen birinin yaralı gururuyla terk ettim.

Fakat ikinci müzik odasının -kıpırtının, sessiz kuşun olduğu, kendimin ilan ettiğim odanın- kapısını açtığım anda, beni korumakta olan her şeyi kaybediverdim. Hakikat, zayıf noktayı yakalayıp büyütürken, sonra içine süzülüp beni aydınlanmanın acısıyla kör ederken ellerimi gözlerime bastırdım. Son birkaç yılı annem gibi olmaktan kaçınarak geçirmiştım. Fakat kaderimden kurtulmak için çabalarken anneme dönüşmüştüm. Başkalannı kendi çıkarım için kullanmayı ister olmuştum. Başkalannın zayıflıklarını -hayallerini, umudannı lc

yüreklerindeki en hassas duyguları- hedef almayı, onları idare etmeyi, tuzağa düşürmeyi, tahrip etmeyi ister olmuştum. Hepsi kendi Hindistan hayalim içindi. İşte bu aydınlanma anında kendimden nefret ettim.

Benimki kadar acınası haldeki bir ruhu yatıştırabilecek tek şey vardı. İkinci müzik odasından —artık kuş odası olarak düşündüğüm odadan— gizlice çıktım ve daha önceki gezintimde keşfettiğim arka merdiveni buldum. Misafirlerden birinin beni bu halde görmesini göze alamazdım. Ağlamıyordum ama ağlamaya çok çok yakındım. Kalbimin bu korunmasız haliyle kalmasına izin verecek kadar yakın.

Aceleyle iki kat çıktım ve koridor labirentinden geçip batı kanadına ulaştım. Eski taş duvarlardan içeri sızan rüzgânın serinliğiyle titriyordum. Orada odamdan Mozart notalarını alıncaya kadar durdum sadece; sonra da merdivenleri hızlı, daha hızlı inerek kaçtım. Kalbimin bu akşam farkına vardığım her şeyin ağırlığıyla parçalandığım hissediyordum.

Kimseye görünmeden koşarak kuş odasına döndüğümde, odadaki diğer mumları yakmak ve birini piyanonun yanına taşımakla oyalandım sadece. Kafesindeki kuşa şöyle bir baktım. Bana parlayan gözler ve ağırbaşlı bir tavırla baktı, başını çevirdi ve kanatlarını çırpı. Fakat ötmedi.

Ardından notalarımı enstrümanın' üzerine koyup oturdum. Gözlerimi kapayıp kendime sızlayan kalbimi susturacağımı söyledim, içimde alevlenen utanç hissini defedecektim. Annemle pazarlığa kalkışarak neler kaybettiğim hakkındaki zıvanadan çıkmış düşüncelerime bir son verecektim. Onun gibi birine dönüştüğümü düşünmeyecektim. Hakikat karşısında umutsuzluğa düşmeyecektim. Mozart hepsini düzeltecekti. Gözlerimi açıp derin bir nefes aldım, parmaklarımı tuşların üzerine yerleştirdim ve çalmaya başladım.

Mozart'ın Konçerto No. 2rinin notaları düzenli adımlarla yürümeleri için yazılmıştı. Ben de onları daima düzenli adımlarla yürütür ve bu notaları kontrol ederken kalbimi de kontrol ederdim. Kalbin eğitilmesi böyle olurdu. Disiplin. Düzen. Akıl. Klasisizmin özü buydu işte.

Fakat küçük askerler bu gece uygun adım yürümüyordu. Çalmak için oturduğum anda Sylvia'mın söyledikleri hücum etti yine üzerime. Bay Pritchard'ın bana tahsis ettiği küçük düşmüşlük hali yine canımı yakmaya başladı. Ve annemle yaptığım pazarlıkta galip gelme ihtimalimin hiçbir zaman var olmadığını anlamak —artık kendimi onun iradesine bırakmak zorunda olduğumu anlamak- ruhumu en derin çaresizlikle kararttı.

Mozart'ın tüm bunları iyileştirmesini delicesine istiyordum. Aklımın boşalmasını, berraklaşmasını delicesine istiyordum. Konçertoyu bir kez baştan sona çaldım ve tekrar başa döndüm. Fakat kalbim göğsümde ümitsizlik, utanç ve kendim için gerçekleştirmeye kalkıştığım her şeyin beyhudeliğiyle çarpıyordu. Bana bu durumu hiçbir müziğin düzeltemeyeceğini,

hiçbir dünya görüşünün annemle giriştiğim bu pazarlığın kaybını telafi edemeyeceğini haykırıyordu. Annem gibi olmaya kalkışarak yaptığım şeyi geri almanın bir yolu yoktu.

Yanaklarımdan yaşlar akarken bile müzikle mücadele ettim. O küçük nota askerleriyle ve kalbimle mücadele ettim ama askerler uzun adımlarla koştular, birbirlerine çarptılar ya da yanlara düştüler ve yerlerinde durmadılar.

“Durun!”

İrkilerek piyanodan geriye doğru çekildim. Bakışlarım odanın karşısından kollarını sallayarak gelen adama çevrildi. “Durun! Derhal kesin şunu.”

Yabani saçları ve koyu Alman aksanıyla Bay Spohr’du bu. Hızla, aceleyle yürüyüp yanıma geldi. “Buna, bu yaptığınıza bir son vermelisiniz. Bu doğru değil.”

Şaşkına dönmüş halde ona diktim gözlerimi. Bir eliyle başını ovuşturdu, misafir odasından buraya kadar koşmuş gibi kesik kesik soludu. Sonra yumuşak bir sesle, “Siz ne yapıyorsunuz küçük hanım?” diye sordu.

“Ben... ben... çakyorum. Mozart çalışıyorum.”

“Hayır. Bu çalmak değil.” Duyduğu şeyi silmeye çalışır-casına başını, ellerini salladı. “Bu kavga etmek. Siz bu müzikle kavga ediyorsunuz.”

Bana doğru eğilip yüzüme dikkade baktı. Berrak mavi gözleri vardı. Bir an için korkuyla titredim. Karşımda ruhumun içini görebilen birinin olduğunu hissetmiştim. Ve kimsenin görmesini istemediğim o kadar çok şey vardı ki.

“Burada bir savaş, içsel bir mücadele var.” İki parmağıyla köprücük kemiğimin hemen altına hafifçe vurdu. “Mücadele ettiğiniz iblis mükemmel müziği yapmaktan alıkoyuyor sizi. Mücadelenize, iblisinize uygun müziği bulmalısınız.” Tek yapabildiğim kafam karışmış halde ona bakmak oldu. İngilizcesini anlıyordum ama sözleri, benim klasik biçimde eğitilmiş aklımın alacağı şeyhler değildi.

Göğsüme vurdu tekrar. “Bu yaratığı özgür bırakacak müziği bulun. İçinizde dövüşen, mücadele eden yaratığı. Onu boyunduruk altına alamazsınız. Müzik acı çeker. Siz acı çekersiniz. Anlıyor musunuz?”

Hiçbir şey anlamıyordum. Herhalde aklımın karışıklığını yüzümden okuyordu, iç geçirip ellerini saçında ileri geri gezdirdi çünkü.

“Mozart sizin için çözüm değil. Mozart canınızı yakıyor.” Eğilip notalarımı aldı ve göğsüne bastırdı. Ardından beni başını eğerek selamladı ve “Kusura bakmayın ama bunu almak zorundayım,” dedi.

Başka bir şey söylemeden aceleyle yürüyüp kapıdan çıktı ve beni eli boş bıraktı. Sersemlemiş halde kapıya bakarak geri dönmesini, hepsinin bir şaka olduğunu söylemesini bekledim. Fakat geri dönmedi. Piyano koltuğundan kalktım ve uyuşmuş halde kuş kafesine yürüdüm. Kafesin önünde diz çöküp kara, sessiz kuşa diktim gözlerimi. Yıldızlı demir parmaklıklara hafifçe dokundum, sonra parmaklarımı üzerinde bir yukan, bir aşağı gezdirdim. Kalbim parçalanıyordu. Bu kırılmanın tamiri mümkün değildi. Çok derine inmişti.

Parmaklarım kafesin demirlerine dolandı ve bu kafesin

dekoratif olduğu kadar sağlam da olduğunu hissettim. Ve birdenbire kafesten nefret ettim. Bu kafesle ilgili her şeyden, kendi hayatımın kafesiyle ilgili her şeyden nefret ediyordum. Öfkem içimde yükseldi, hiç düşünmeden parmaklıkları tıngırdattım. Kuş buna karşılık delicesine uçtu, kanadan parmaklıklara vuran bulanık birer leke gibiydi. Ürkerek geri çekildim. Kalbim hızla çarpıyordu. Kafesin tabanına kuş tüyleri döküldü.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım çılgına dönmüş küçük yaratığa. Yüzümden yaşlar akarken alnımı parmaklıklara dayadım. “Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm.”

Dizlerimi dayadığım zemin sert ve soğuktu ama kafesin önündeki nöbetimi terk etmedim. Benim için hem bir türbe hem de bir mabet gibiydi; hayatımın dönüştüğü şeyin bir sembolü olduğu kadar,

kurtuluş için dua ettiğim bir sunaktı da. Ve geleceğime dair biraz umuda tekrar kavuşmadan buradan nasıl ayrılacağımı bilemiyordum.

Kapının aralandığını duyunca dönüp bakmadım. Soran bir sesle adımın söylendiğini duyunca dönmedim. Yumuşak, temkinli adımlar gelip hemen yanımda durunca da dönmedim. Bakışlarımı tekrar tüneğine yerleşmiş kuştan ayırmadan durdum ama göz ucuyla yanıma oturmak için yere eğilen Henry'yi gördüm.

“Sylvia sana ne söyledi?” Sesim çatallıydı, burnum o kadar ağlamanın ardından hâlâ doluydu.

“Sylvia mı? Bir şey söylemedi.”

Bunun üzerine Henry'ye baktım. “O zaman neden buradasın?”

Ona bakmamalıydım. Bakışları o kadar yumuşak, o kadar endişeliydi ki. Gözlerimin yeniden yaşlarla dolmasına neden oldu. Hal böyleyken güçlkle nefes alıyordum. Biraz daha gözyaşı beni boğardı.

“Bay Pritchard'ın sana söylediklerine kulak misafiri oldum. Sen gidip dönmeyince canını sıkmış olduğunu düşündüm. Bu yüzden de seni aramaya çıktım.” Kafesindeki kuşa bir göz attı. “Burada olduğunu tahmin etmeliydim. İlk önce buraya bakmaya neden akıl edemedim bilmem.”

Yaldızlı demir parmaklığın dibinden tepesine kadar elimi gezdirdim. İçindeki karakuş ciddiye beni izlerken ben de onu izledim.

“Ötmüyor,” dedim kendimle konuşuyormuş gibi.

“Biliyorum.” Henry'nin sesindeki üzüntüyü — şefkati-duydum. “Bu yüzden büyükbabama onu burada, kendi müziğini vapamasa da en azından dinleyebileceği yerde tutmayı önerdim.”

Bakışlarım Henry'nin yüzüne döndü. O beni izliyordu, kuşu değil. Gözleri loş ışıktta daha koyu görünüyordu, bakışlarında acı, kaygı ve bir şey daha vardı; adını koyamadığım bir tür çekim, cazibe ya da mücadele.

“Seninle öyle konuşmaması gerekirdi” dedi öfkeyle dolu bir sesle.
“Hindistan’a gitme hayalini onaylamıyorum ama hiç kimse sana böyle alaycı, böyle... baştan savar gibi davranmamalı.” Hatırladığım utançla yüzüm yandı.

“Onu düelloya davet edeyim mi?” diye sordu.

Kıkırdayarak yaşla dolu gözlerimi kırptırdım.

“Ben ciddiym.” Çenesini ovuşturdu, gözlerini kıstı. ‘Yarın sabah kırda düello yaparız. Çok sis var. Epey heyecanlı olur bence. Ve onurunu kırmasının intikamını almak için onu vururum.”

Bir daha kahkaha attım. Henry’nin dudakları hafif bir gülümsemeyle büzüştü.

“Olmaz mı?” diye sordu kaşını kaldırarak.

“Hayır. Ama teşekkür ederim.” Kesik bir soluk aldım. “Hem canımı sıkıan Bay Pritchard değildi. İlgisi yok.”

Gözlerini kisti. “Kim o halde?”

Son sözümü geri alabilmeyi istedim o anda. Nasıl birine dönüştüğümle ilgili utanç verici aydınlanmamı Henry’ye itiraf etmeye hazır değildim. Sylvia ile yaptığım konuşmadan ötürü küçük düştüğümü de paylaşmak istemiyordum onunla. Keşke beni burada bulamasaydı. Burnum aktı ve mendilim olmadığı için kolumla sildim.

Aman Tanrım! Tıpkı Maria gibi davranıyordum! Tuhaf bir yerde oturmuş, ağlıyor, burnumun akmasına, yüzümden sel gibi yaş süzülmesine izin veriyordum. Kendimden öğrenerek başımı iki yana salladım. Birkaç kısa gün içinde nasıl bu kadar dibe batmıştım?

Saçımı yüzümden geriye ittim. “Kimse değil. Önemli değil.”

“Kate, böyle ağladığım hiç görmedim şimdiye dek. Elbette önemli.”

Başımı salladım. “Yapamam... Sana söyleyemem Henry.” Küçük karakuşa bakıyordum ama algıladığım tek şey, Henry’nin yüzüme odaklanmış bakışlarının ağırlığıydı.

Uzun bir sessizliğin ardından yine o alçak, sakın sesle, “Ormandaki o günü hatırlıyor musun?” diye sordu. “Babamın öldüğü günü?”

Bakışlarım hızla yüzüne döndü. Nefesimi tuttum. Bunca yıldır sessiz kaldıktan sonra bu konuyu açtığına inanamıyor-dum. O günden beri bu konudan hiç söz etmemiştik; en azından birbirimize. Gerçi ben başkasına da söz etmemiştim ve Henry’nin de bunu yaptığından şüpheliydim. Ve şimdi, bunca zaman sonra...

“Tabii ki,” diye fısıldadım.

Gözleri benimkileri buldu ve aramızda bir şey oldu; aramızdaki mesafeyi harekederle, bir kıpırtı, bir eğilme, uzanmış bir kol, bükülmüş bir boyunla ölçülebilir kılan bir duygu taşması. Fakat hiç kıpırdamadan, sadece bu anıyla birbirimize bağlanarak öylece oturduk.

Ta ki Henry eğilip bir elini uzatana, bileğime dokunana dek. Eli kolumda nazıkçe ilerledi, sonunda omzumu kavradı. Ve beni öylece tuttuktan sonra, “Benim için ne kadar önemli olduğunu anlatacak sözleri hiçbir zaman bulamadım,” dedi. Sesi bir okşama gibi yumuşak, kısıktı, içimde bir şey ürperdi. “Bunca yıl sonra bile, şimdi bile ne yapacağımı bilemiyorum. Ama o gün kendi kendime söz verdim. Seni boğulur halde bulursam, kurtarılmaya muhtaç halde bulursam, sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.”

Yanağımdan bir yaş süzüldü ve çenemin köşesinde asılı kaldı. Henry elini omzumdan çekip gözyaşımı sildi. Ardından geri çekilip benden uzaklaştı ve iç geçirdi. “Ama sen bana sır-

rını söylemiyorsun.” Kaşını kaldırdı. “Herhalde güvenini kazanamadım.”

Dudaklarım titredi, kesik bir nefesle, “Hayır,” dedim. “Kazandın.”

Orada öylece oturup bekledi; gerekirse bütün gece bekleyebilirmiş gibi. Sonra birden ona söylemem gerektiğini hissettim. Sylvia ile olanları değil, burada, bu kafesin önünde ağlayarak oturmuş, ne yaptığımı. Parmaklarımı yine kafesin demirlerine doladım ama bu kez parmaklıkları sarsmadım. Kuşu bir daha korkutmak istemiyordum. Kuş yine de havalandı ve ansızın kelimeler boğazımdan yükselip dudaklarımdan döküldü.

“Hapsedilmiş hissediyorum. Hep böyle. Bu kuş gibi kapana kısıtılmış, zapt edilmiş, kafese kapatılmış hissediyor ve kaçmanın bir yolunu arayıp duruyorum. Ama her defasında önümü parmaklıklar kesiyor.” Bir nefes aldım ve Henry’nin kafası karışık yüzüne baktım. “Sen anlayamazsın belki de, sen erkeksin. Hayatın birçok yönüyle farklı. Ama sen...” Derin bir nefes aldım, kalbimin sızladığını hissettim. “Sen bir şeyi acı çekecek kadar istedin mi hiç? Bu istek sende fiziksel bir acıya sebep oldu mu?”

Hiç kıpırdamadan durmuş, koyu gözleriyle bana bakıyordu. “Evet,” dedi sakın, ciddi bir sesle.

“İşte ben Hindistan konusunda böyle hissediyorum. Gitmeyi o kadar çok istiyorum ki bu istek canımı acıtıyor. Ama asla gidemeyeceğimden korkuyorum, bu hayali gerçekleştiremeyeceğimden korkuyorum ve bu hayali gerçekleştiremezsem hiçbir hayali gerçekleştiremeyebilirim. Ve kasvetli, maceranın,

neşenin, tercihin, *yaşamının* olmadığı, hayalden yoksun bir hayat sürerim o zaman.” Nefesim kesildi. “Bunu düşündüğümde; sırf kız olarak doğduğum için nasıl bir çıkmazda olduğumu, benden beklenenleri, neyi yapıp neyi yapamayacağımı, ne kadar küçük bir güç ve iradem olduğunu düşündüğümde içimde delicesine çırpınıp canımı acıtan milyonlarca kanat varmış gibi hissediyorum.”

Gözlerimden yeni yaşlar taşarken sesim titredi. “Üstelik Bay Spohr benim için yanlış olduğunu söylemeden Mozart bile çalamıyorum.

Hindistan ya da Mozart yoksa geriye ne kalıyor benim için? Hayatımın kafesinde nasıl yaşayacağım ben?" Gözlerimden yaşlar akarken kendimi öfkeli, perişan hissederek başımı salladım. "Tek düşünebildiğim, sonumun bu zavallı kuşunki gibi olacağı. Kendimi bitap düşünceye dek kafesimin parmaklıklarına vuracağım, sonra da pes edip hayatımın geri kalanım unutulmuş bir odada, şarkısız geçireceğim."

Sesim çatallandı. Dudaklarımı birbirine kenetledim ve özgür kalmak isteyen sözlerimi bastırdım. Duygularımı kontrol etmekte zorlandığım için Henry'nin gözlerine bakamıyordum. Bu aptalcaydı; Hindistan hayalimi kaybetmekten duyduğum acıyı Henry'nin babasını kaybetmekten duyduğu acıyla kıyaslamak aptalcaydı. Henry de böyle düşünüyor olmalıydı. Hindistan'a gitme arzumu hiçbir zaman anlamamıştı. Ve birden sözlerimi reddedeceğinden, hassasiyetini anlayamayacağından ya da hayalimi önemsiz bir şey olarak görüp umursamayacağından korkarak acıyla dolu bir korku duydum.

Ama o özenli bir sesle, "Demek sen bu kuşsun," dedi. "Bu kafesin içindeki."

Başımı salladım.

"Ve kendin için gördüğün bir tek seçenek var: bitap düşüp tüm hayallerinden vazgeçinceye dek kendini parmaklıklara vurmak."

Yine başımı sallayarak onayladıktan sonra ona bakmaya cesaret ettim. Beni şefkat ve yakınlıkla karışık bir ifadeyle izliyordu. Uzun bir süre bana baktıktan sonra kafesindeki karakuşa döndü tekrar. Sonra kafese bir şey yaptı; kapısını açan küçük bir hareket. Kafesin içine uzandı. Kuşu yakalamasını izlerken nefesimi tuttum. Kuşu avuçlarının arasına alıp kafesinden çıkarırken son derece özenli ve nazikti.

Henry kollarını uzatarak bana döndü.

Ona, sonra da kanat çırparak özgür kalmaya çabalayan kuşa baktım.

“İşte. Al.” Güzel ve nazik ellerinin arasındaki kuşu bana uzattı.

Tereddüt içinde uzandım. Ellerimi Henry’nin ellerinin arasına soktum, parmaklarım küçük kuşun etrafına dolandı. Parlak siyah tüyleri ipek gibiydi, altındaki narin kemikleri ve uçmak isteyen kanatların kıpırtısını hissettim.

“Tuttun mu?” diye sordu Henry.

Tedirginlikle hızlı hızlı soluyarak başımı salladım. Sonra Henry ellerini çekti ve kuşu tek başıma tutmaya başladım. Uçmak için duyduğu sabırsızlığı, hızlı harekederini, kalbinin sü ratli patırtılarla atışını hissettim. Ellerimi araladım. Ve uçtu.

Kuş telaşlı kanatlar ve neredeyse çılgınca bir hızla haklandı. Onun başımın üzerinde dönüşünü izlerken birdenbire.

yoğun bir canlılık hissettim. Nedenini bilmeden kahkaha attım. Beni gülümseyerek seyreden Henry’ye baktım.

“Hayatta birden fazla seçenek olmalı Kate,” dedi. “Olmak zorunda.”

Duvara yaslandım, başımı geriye yatırdım ve Henry’nin sözleri kafamda dönüp dururken karakuşun uçuşunu seyrettim.

Henry de duvara yaslandı, yanımdaydı, kollarımız birbirine değiyordu.

“Onu yakalamamız gerekecek,” dedim. “Ve kafesine geri koymamız.” Yüksek tavana bakıp kuşu nasıl yakalayacağımızı düşündüm. “Kolay olmayacak sanırım.”

“Olmayacak. Ama buna değer.”

Aramızda uzayıp giden bir sessizliğin ardından, “Teşekkür ederim. Kuş için,” diye fısıldadım.

Kendimi Henry’ye yaslanmış halde buldum. Gecenin geç vakti enerjimi çekip bitirmiş, sonunda başım Henry’nin omzuna

dayanmıştı. İkimiz de kıpırdamadan durduk. Biz derin ve huzurlu bir sessizlikle onu izlerken küçük karakuşumuz uçu, uçu, uçu.

Saat on ikiyi vurduğunda artık kıpırdamaya zorladım kendimi. Doğrulup esnedim. “Onu nasıl yakalayacağız? Kuş büyükbaban için önemlidir herhalde.”

“Bırak bir geceliğine özgür kalsın. Sabah gelip onunla ilgilenirim.”

Henry odada dolanıp biri hariç tüm mumları söndürürken onu uykulu gözlerle seyrettim. Odadan çıkarken son mumu aldı. Kapıyı sıkıca kapadı. Ev karanlık ve ayaklarımızın altındaki basamakların gıcirtısı dışında tamamen sessizdi.

Konuşmadan batı kanadına yürüdük. Odama vardığımızda dırdırcı bir his geçti içimden; sanki sorunumun bir çözümü varmış, tam karşımdaymış da göremiyormuşum gibi. Fakat görmek için ne kadar dikkatli bakarsam o kadar bulanıklaşıyordu. Henry kapımın önünde durdu ve sessizce açtı kapıyı. “İyi geceler minik kuşum,” diye mırıldandı. O kadar yavaşça söyledi ki minik kuş dediğini ya da sesindeki sevecen tınıyı uydurmuş olduğumdan şüphelendim.

Odanın açık kapısı önünde durup Henry’nin koridorda ilerleyişini seyrettim. Bu kez acele etmedi. Hiç kıpırdamadan durup bekledim; ta ki elinde tuttuğu mumun ışığı süzülerek köşeyi dönüp beni karanlıkta bırakıncaya dek. Ardından yüzümü sessiz odama ve baş başa kaldığım korkularıma döndüm.

Bir kuşu özgür bırakmak kolaydı. Peki ama kendimi nasıl özgür bırakacaktım? Gözlerim açık uzanıp iniltileri, gıcirtıları ve okyanustan esip kırlara vuran rüzgârı dinledim. Annemle yaptığım anlaşmayı düşününce içimi yine umutsuzluk kapladı. Kapana kısılmış tavşanın ve özgürce uçan karakuşun görüntüleri arasında, çaresiz hissederek, sonra küçük bir umut ışığı görerek gidip gidip geldim. Ta ki kendi düşüncelerimi, hislerimi ayırt edemez oluncaya dek. Ve nihayet yorgun, tükenmiş halde huzursuz bir uykuya daldım.

Kuş sesiyle uyandım. Odam karanlığa gömölüydü ve huzursuz uykumda nevresimler bacaklarıma dolanıp etrafıma mürdüm rengi bir koza örmüştü. Tekmeleyerek nevresimden kurtuldum. Perdeleri çekip camları açmak için aceleyle soğuk ahşap zemine basınca ürperdim.

Sağım solum sisle örtölmüş, bu sis de toprağı bir başka koza gibi kaplamıştı. Güneş henüz doğmamıştı ama yola çıktığına dair işaretler vardı; doğuda aydınlanan gökyüzü ve kuşların ötüşü. Dirseklerimi pervaza dayadım, dışan eğildim ve nemli, soğuk havayı içime çektim. Gözlerimi kapadım ve tanıdığım ötüşleri duymaya çalıştım; karatavuk, kırlangıç, tarla-kuşu, serçe, ardıçkuşu, saka. Ancak evden çok uzağı gelmişim ve burada, kıyıdaki kuşlar bilmediğim şarkılar söylüyordu.

Başımı içeri sokup camı kapattım ve giyinmek için derhal harekete geçtim. Güneş doğup kuşlardan bazılarını susturmadan çıkmak için acele etmeliydim. En kalın giysilerimi üzerime geçirdim, saçımla hiç uğraşmadım, koridorda koşarken botla-rını ayağıma taktım ve tek ayak üstünde sekerek eğilip çekiştirerek giydim. Doğruca büyük giriş salonuna koştum ve yüksek ön kapıdan çıktım.

Sis ıslak parmaklarını etrafıma sararak beni içine, serinliğine aldı. Beni kırlara götüreceğini bildiğim için doğruca batiya yöneldim. Okyanus, evin doğu sınırını oluşturuyordu çünkü. Arazi beyazlara bürünmüştü ama ayaklarımin altındaki kuru fundalık çıtırtısını hissedince doğru yerde olduğumu anladım.

Sislerin arasından geniş bir kayanın yükseldiğini gördüm ve adımlarımı o yöne çevirdim. Lacivert gökyüzü ben yürürken aydınlanıp açık bir maviye döndü. Çiy ve sisle ıslanmış eğrel-tiotlan ve fundalar eteklerimi yalıyordu. Uzak otlaklarda atlar kışniyordu. Fakat benim asıl dinlediğim kuşlardı.

Kayaya ulaşınca üzerine tırmanmanın bir yolunu bulmaya yetecek kadar duraksadım sadece. Uzaktan sandığımdan daha büyüktü kaya. Sarp, rüzgârın yonttuğı bir kale gibi yükseliyor, tepesini görmek için başımı arkaya yatırmam gerekiyordu. Islak yüzeyinde iki

kez kaydım ama ellerimle tutunarak kendimi tepesine çektim. Tüneğime oturdum, ellerimi kucağımda birleştirdim, serin havayı içime çektim ve her yanımdan kuş sesleri yükselirken sisin incelmesini izledim. Cıvıltılar, ciyaklamalar, git git, pır pır sesleri ve yüksek sesli, tatlı, tiz ısıklar vardı. Hiçbiri tanıdık değildi.

Kırların ortasındaki o kayanın tepesinde, etrafımı yabancı bir arazi ve yabancı kuşlar sarmışken kendimi küçük hissettim. Belki de bilmediğim, tecrübe etmediğim, hiç görmediğim şeylerin uçsuz bucaksızlığıydı hissettiğim. Aslında dünyanın

ne kadar küçük bir kısmını bildiğimi fark etmek beni korkutmuştu. Korkutmuştu, çünkü annemle olan pazarlığımın şartını nasıl yerine getireceğimi hiç bilmiyordum. Özgürlüğümü kazanmak için bir planım yoktu. Ve özgürlüğümü kazanamazsam dünyam daima bu küçüklükte kalacaktı.

Gökyüzü artık pembe ve şeftali rengi tonlara bürünmüştü, güneşin az sonra kendini göstereceğini biliyordum. Sis birazdan kül olup araziden çekilecek, her şeyi berrak halde bırakacaktı. Oysa ben geleceğimdeki belirsizliklerin nasıl yanıp kül olacağını, buradan Hindistan'a, Charlotte Teyze'yle süreceğim hayata giden yolumu berrak bir şekilde görmemin nasıl mümkün olacağını kestiremiyordum.

Henry hayatta birden çok seçenek olması gerektiğini söylemişti. Fakat ben kendimi anneme bağlamıştım. Kazanamayacağım bir iddiaya girişmiştim. Uygulamada kazanamazdım, ahlaka uygun bir kazanç da mümkün değildi. Burada bana evlenme teklif edecek üç beyefendi bulamazdım. Bu da beni annemin hükmü altında kalmaya, beni altüst edecek düşüncesizce anlaşmamdan pişmanlık duymaya terk ediyordu. Gözlerimi kapadım, zamanı geri çevirip yaptığım anlaşmayı geri alabilmeyi diledim. Neden sonuç konusunda ona bu kadar geniş bir seçenek bırakmıştım ki? Kaybedeceğimi düşünememişim çünkü. Oysa şimdi, annemin yenilgimi öğrendiğinde neler yapabileceğini düşününce sinip kalmıştım.

Aklıma birkaç bariz şey geldi. Beni Bay Cooper ile evlenmeye zorlayabilirdi. Beni Eleanor ile yaşamak ve onun çocuklarına bakmak üzere Londra'ya gönderebilirdi. Hatta Bri-

ghton'da Eleanor için çevirdiği türden bir entrika bile düşünebilirdi. Annemin aklına gelebilecekleri düşününce tüylerim ürperdi. Fırsatçılık konusunda sınırı yoktu, ahlaki'yönden de sınır tanımazdı.

Kulağıma tanıdık bir ıslık takıldı. Başımı eğip dikkatle dinleyince bir daha duydum. Eve dönüş şarkısını söyleyen karatavuğun ötüşüydü bu. Yüzüme bir gülümseme yerleşti. Ellerimi ağzıma kapatıp ben de ona ıslık çaldım. Az sonra yine öttü. Bir süre birbirimize seslenip durduk ve sisin arasında Henry'yi görmek için dikkatle baktım. Ama o gelmedi ve uzun bir bekleyişin ardından duyduğum sesin gerçekten karatavuk ötüşü olduğunu hayal kırıklığıyla anladım.

İç geçirdim, ellerimden destek alarak geriye yaslandım ve yüzümü aydınlanmakta olan gökyüzüne çevirdim. Aklımı bir düşünce dürttü. Bir düşüncenin belirtisi hatta. Sorunumun bir çözümü olduğuna, yeterince uzun ve yeterince dikkatle düşünürsem bulabileceğime dair bir his.

Zihnimde yatak odasında annemle yaptığımız konuşmayı canlandırdım tekrar. Evlenmeye razı olmamı istemişti benden, ben de bunu asla yapmayacağımı söylemişim ısrarla. Ona bağırdığımı hatırladım. Asla evlenmemek konusunda ciddi olduğuma inanması için kaç teklifi geri çevirmem gerektiğini sormuştum ona. *Üf.* Oturduğum yerde dikleştim. Bunları söylediğimize emin miydim? Dikkatle düşündüm. Bu konuşmanın aklıma kazındığını hissediyordum. O kadar önemliydi ki yanlış hatırlamazdım. Evet. Emindim. Evlilik teklifi sorusunu sormuştum. Annem de üç demişti. Üç beyefendiyi bana teklifte

bulunmaya ikna etmek zorunda değildim; üç *teklif* almam gerekiyordu sadece.

içimde bir umut ve rahadama dalgası yükseldi birden; kafesinin dışındaki karakuş kadar hafif ve özgür bir his. Tek ihtiyacım bana üç

kez evlenme teklif edecek bir adam bulmaktı; bana bu iyiliği yapacak kadar iyi dostum olan bir adam. Yüzümde bir gülümseme parladı.

Fakat umudumun yükselişi aniden sekteye uğradı. Kalbim sızladı. Böyle bir şey yapabilir miydim? Henry'den bana evlenme teklif etmesini gerçekten isteyebilir miydim? Eğer bu planı kabul ederse, uzun süredir duymak için can attığım sözleri söyleyişini, hem de reddetmek zorunda kalacağımı bile bile duymanın ıstırabına kadanabilir miydim?

içimde korku ve endişe geziniyor, kalbimin sımsıkı kapadığım yerlerini çekiştiriyordu. Bir elimle rüzgârın savurduğu saçlarımı tuttum, ötekini de alnıma dayadım. Bu oyun tehlikeliydi. Henry için değil; onun önünde kendisi için seçtiği bir yol vardı zaten. Onun için Bayan St. Claire, Blackmoore ve ona ömür boyu rahatlık ve saygınlık sağlayacak bu yerdeki yaşam vardı. Bana bu iyiliği yaptığı için acı çekmezdi o. Ama ben, ah, benim acı çekmem çok olasıydı.

Başımı kaldırdım ve bu düşüncüyü yerleşmesine fırsat vermeden, derhal kafamdan kovdum. Kötü bir şey olmayacaktı. Bu benim kaçışımdı! Tüm sorunlarımın çözümüydü bu ve kalbim için bir tehlike filan yoktu. Bir buçuk yıl önce onu sımsıkı kilitlemiştim. Güvendeydi. Ondan ne istersem tam olarak onu yapacaktı. Sonuçta Henry'yi son on sekiz ayın her gününde

görmüş ama kararlılığımı asla yitirmemiştim. Bir kez bile kararlarımı sorgulamamış, onları zayıflatacak hiçbir şey yapmamıştım; ne dokunmuş, ne söz ne de eylemle. Henry'den üç evlilik teklifini isteyebilirdim. Bunu benim için yapardı. Böylece Hindistan hayalime kavuşurdum.

İçimde öyle hızlı ve şiddetli bir heyecan kabardı ki havaya uçuvermekten korktum. Yerimden kalktım ve kayanın çıkıntılarına basarak aşağıya yöneldim. Kaygan taşın üzerinde ayaklarım sürçtü. Ellerim sıyrıldı. Kayıp gittim ve zemin büyük bir hızla bana doğru yükseldi.

Kulaklarıma hızlı patırtılar geldi, tutunacak bir şey bulmak için etrafı tırmaladım ve kendimi bacaklarım boşlukta sallanır halde buldum. Omzumdan geriye bakıp zemine göz attım ve ulaşılabilir mesafede olduğunu görünce ayaklarımın üzerine adayıp ellerimi silkeledim, sonra da gülümseyerek arkamı döndüm.

Bay Brandon -genç Bay Brandon- yaklaşık bir metre ötede, yüzünde büyük bir hayret ifadesiyle dikiliyordu.

“Ah!” Şaşırmıştım ve söyleyecek başka bir şey bulamıyordum.

“Bu muhteşemdi!” Dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrıldı ve gözleri hayranlıkla ışıldadı. “Sizi kurtarmak için koşuyordum ama anlaşılan çabamı kendime saklasam da olurmuş.”

Kayanın üzerinden kaymaya başlarken duyduğum patırtılar onun ayak sesleri olmalıydı.

“Evet. Şey...” Kendimi tuhaf hissederek alnımı ovuşturdum ve öylece çekip gidersem çok kabalık etmiş olur muyum

diye düşündüm. Fakat Bay Brandon bir açıklama bekliyormuş gibiydi. Ben de omuz silktim. “Sık sık pencerelerden dışarı at-ıl-ın da.”

Gülümseyişi bulaşıcıdan da öteydi, göz alıcıydı; özellikle de sisin arasından nihayet panldayan güneş, kahverengi saçlarını altın ışıltılarla aydınlatırken.

“Gerçekten mi?” diye sordu bana doğru yaklaşarak.

Birbirine kanşmış saçlarımı geriye iterken yataktan kalktığım gibi kırlara geldiğimi, rüzgârın saçlarımı nasıl savurmuş olduğunu ve en iyi ihtimalle çok bakımsız göründüğümü düşündüm.

Fakat Bay Brandon’ın neredeyse etrafımızı saran bitkile-rinkiyle aynı defne yeşili olduğunu fark ettiğim gözlerindeki hayranlık parıltısı

yerini terk etmemişti. Gölüşü doğruca yüzüme vuran başka bir güneş ışığı huzmesi gibiydi.

“Peki neden sık sık pencerelerden atlıyorsunuz Bayan Worthington?”

Yüzümün ısınmaya başladığını hissettim. Birden Syl-via’nın önceki gece söylediklerini hatırladım; ailemin şöhreti yüzünden insanların hakkımda kötü şeyler düşündüğünü söylemişti. Buradaki bir adamın bana evlenme teklif edeceği fikrine nasıl güldüğünü hatırladım. Asla rezillik sayılacak davranışlar sergilemediysem de bu sabah düzgün davranmak için hiçbir çaba da göstermemiştim üstelik.

Tüm bunları fark etmenin utancıyla kıvranırken aklıma birden parlak, sağaltıcı bir düşünce geldi. Diğer seçeneğimi keşfetmiştim. Henry’nin yardımıyla buradan kaçıp Hindistan’a

gidecek, Bay Brandon’ı ya da babasını bir daha asla görmek zorunda kalmayacaktım. Bir daha asla Worthington olduğum için utanmama gerek kalmayacaktı. Ablamın rezillikleri oradayken bana dokunamayacaktı ve Charlotte Teyze beni anlayışla karşılayacaktı. Bir daha asla bir erkeğin ilgisini çekmeye mecbur olmayacaktım.

Özgürlük ve bağımsızlığımın uzanabileceğim kadar yakında olduğunu düşününce rahatlamayla, katışıksız ve kontrolsüz bir mudulukla gülümsedim. Ve şu Bay Brandon’ın hakkımda ne düşündüğünü zerre kadar önemsememeye karar verdim. Sorusunu dürüstçe cevapladım.

“Sık sık kaçma ihtiyacı hissediyorum.”

İki kaşını birden kaldırdı. “Kaçmak için seçtiğiniz yol da pencere, öyle mi? Kapı yeterli olmuyor mu?”

Dudaklarım hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bazen pencere genç bir hanımın atılabileceği tek macera oluyor Bay Brandon.”

Bana daha da yaklaştı; artık tıraşı gelmiş, belli belirsiz sakallarını görebiliyordum ve yakışıklı olduğunu inkâr edemezdim. Aslına

bakılırsa epey yakışıklıydı.

“An itibarıyla ilgimi daha da çok çektiniz Bayan Worthing-ton.” Gözleri de aynı şeyleri söylüyordu. Beni öyle yoğun biçimde süzdü ki kızardım ve bir kez daha darmadağın görüntümden ötürü tedirginlik duydum. “Büyük bir maceraperest misiniz yani? Sizi bu erken saatte evden dışarıya çeken şey bu mu?”

“Ortada pek ilginç bir şey yok ne yazık ki.” Gülümsedim. “Kuşlan dinlemek için gelmiştim sadece. Bizim Lancashire’da-

ki kuşlarımızdan farklılar. Tahmin edeceğiniz gibi.” Bana daha önce hiç karşılaşmadığı tuhaf bir yaratıkmışım gibi bakıyordu. Saçım nasıl görünüyordu acaba? Ben yüzümden itiyordum ama rüzgâr yine her şeyi mahvetmiş, saçımı, eteklerimi savurmuş, fundalıkların sallanmasına, uzun çimenlerin denizdeki dalgalar gibi hareketlenmesine neden olmuştu. Bay Brandon’dan geri geri uzaklaşıp başımı evin bulunduğunu düşündüğüm yöne çevirdim. “Eve dönmem gerek. Eğer izin vererseniz...”

“Hayır, izin vermem.”

Durup ona dik dik baktım. “Anlayamadım.”

Başını salladı. “Hayır. Buraya kuşlan dinlemeye geldiğinizi söyleyip, sonra beni merakımla baş başa bırakıp gidemezsiniz.” Tereddütle güldüm. “Kuşları sevmenin sıra dışı bir şey olmadığına eminim.”

“Ah evet, ona ben de eminim. Kuşlan kim sevmez ki?” Sesi alçalıp daha da samimi bir hal aldı. “Ama siz kuşlan dinlemek için gün doğmadan kırlara gelmişsiniz. Ve bu, Bayan Worthington, sizi büyüleyici kılıyor.”

Sözleri, gülümseyişi ve gözlerindeki bakışın birleşimi beni şaşkına çevirmiş, dilimin tutulmasına neden olmuştu. Bana gülümserken ona öylece bakmaktan başka bir şey yapamadım ve yüzüme bir kızarıklık yayıldı.

“Şaşırmış gibisiniz,” dedi yumuşak bir sesle.

Kahkaha attım. Başka ne yapam bilemiyordum. “Kusura bakmayın. İnsanların kuşlara olan ilgimi *büyüleyici* bulmasına pek alışkın değilim de.”

Gülümseyişi büyüdü. “Ne mutlu bana o halde.”

“Peki siz sabahın bu erken saatinde burada ne yapıyorsunuz Bay Brandon?”

Derin bir nefes alıp yüzünü gökyüzüne çevirdi. Güneş görkemli altın ışıltılarıyla ufku henüz aşmıştı. “Keşif yapmaya çıktım. Bilirsiniz, bu kırlara ilk gelişim. Ve böyle bir yerde olmak, aynı anda okyanus ve kırlan görebilmek, bu gerçekten...” Bakışları üzerimdeydi. “Bu gerçekten mükemmel, öyle değil mi?” Hislerine katılarak başımı salladım. Güneş daha da kuvvedendi, ışık değişti, ben de onun göz rengi konusundaki fikrimi değiştirdim. Kırların yeşili değildi gözlerindeki. Evimdeki ağaçların yeşiliydi. Bay Brandon şafak vaktinin ışığında altın gibi parlıyordu; altın saçlar ve altın ten rengi, yanakları ve çenesinde bir günlük tıraşı. Uzun boylu olduğunu fark ettim; muhtemelen Henry ile aynı boylardaydı. Ve birdenbire Sylvia’nın onu gözden kaçırıp babasından nasıl hoşlanabildiğim merak ettim.

Sol tarafı işaret etti. “Eve beraber yürüyelim mi? Bu kadar keşfin ardından epey acıktım, sizin de maceranızın ardından benim gibi acıktığınızı tahmin ediyorum.”

Yanımdan yürüdüm. Bir süre sonra hafifçe öksürdüm. “Maceramdan söz açılmışken, diğerlerine bu konudan söz etmeseniz olur mu? Korkarım aralarından bazıları böyle bir şeyi onaylamaz.”

Hemen dönüp bana baktı, kaşları çatıldı ama gülümsedi sadece. “Sizinle bir sırrı paylaştığım için muduyum Bayan Worthington.” Daha sözlerini düşünecek vakit bulamadan, “Şimdi,” dedi, “bana kuşlarınızdan bahsedin.”

Rüzgâr saçımı yüzümün etrafında dağıtırken ona baktım. “Kuşların nesinden bahsedeyim?”

“Her şey. Herhangi bir şey. İlginizi çeken nedir?” “Ötüşleri. Huyları.” Sesindeki ilginin gerçek olup olmadığını anlamak için ona kısaca baktım. Fakat bakışları yüzümden hiç ayrılmadı ve ifadesi gerçekten büyülenmiş gibiydi. Beni kuşlara duyduğum ilgi konusunda konuşmaya davet eden çok az kişi olmuştu o zamana dek; ben de konuşmaya hevesli olduğumu fark ettim birden. “Yanılıcı bir topluluk onlar. Belki tüm kuşların benzer olduğunu düşünenler olabilir ama her bir türü diğerinden ayıran bariz özellikler var.”

Başını salladı, ben de devam ettim.

“Her kuşun ötüşü diğerinden ayırt edilebilir. Cık cıkten, cıvıltıdan daha karmaşıktır bunlar. Mesela karatavuğun sesi şöyledir.” Yıllar önce yağmurlu bir günde Henry ile birlikte kusursuz hale getirmek için saaderce uğraştığımız ısılgı çaldım.

Kaşları kalktı. “Az önceki sizdiniz. Öyle değil mi? Kırdıyken aynı ısılgı duydum.”

Başımla onayladım. “Aslında ısıklardan biri bendim. Birisi ise... Gerçek bir kuştı. Sanırım.” Sis in içinden Henry çıkmayınca uğradığım hayal kırıklığını düşündüm yine.

“En sevdiğiniz kuş hangisi?” diye sordu Bay Brandon. Sorusunu elimi sallayarak geçiştirdim. “Buna cevap vermek imkânsız.”

Gülümseyişi ışıldadı. “Peki o halde. En sevdiklerinizden *birini* anlatın bana.”

Cevap vermeden önce biraz düşündüm. Ona tarlakuşu-nu anlatabilirdim. Fakat tarlakuşundan söz etmenin bir şekilde Henry’ye ihanet olacağını hissettim.

Kuru fundalıklar, yerini Blackmoore’u çevreleyen yeşil çimenlere bırakmıştı. Güneş artık tamamen doğmuş, altın ışıkları ve sıcaklığı

sisi azar azar eritiyordu. Bay Brandon yürümeyi bırakıp yüzüme baktı, öylece bekledi.

Ben de durup sevdiğim kuşları düşündüm. Sonunda cevap verdim. “Ökse ardıcı.”

“Nesi var onun?”

Soran gözlerle ona baktım.

Beni devam etmeye zorlamak istercesine elini salladı. “Bu kuşu en sevdiklerinizden biri yapan ne özelliği var?”

Kuşlar hakkındaki düşüncelerimle gerçekten ilgileniyormuş gibi sormuştu. Bu bana çok tuhaf geldi.

“Ee... Şey... Gerçekten merak ediyorsanız...” “Ediyorum.”

“Bir kere yukarıdan görüldüğünde, pürüzsüz, gri bir kürk giymiş gibidir. Fakat göğsü ve karnı beneklidir. Beyazın üzerinde son derece görkemli görünen koyu gri benekler. Sanki bir partiye gidiyormuş gibi. Bu havalı benekleri görene kadar onun sıradan, sıkıcı bir yaratık olduğunu düşünebilirsiniz ama gördükten sonra, başta yanlış düşündüğünüzü anlarsınız. Onu hafife aldığınızı.” Bir soluk aldım. “Ama sanırım ökse ardıcının en sevdiğim yanı... Son derece gözü pek olması. Çok büyük ağaçların tepesine tüneler ve fırtınanın ortasında öter. Fırtınaya onu korkutması için meydan okuyormuş gibi. Şiddetli rüzgân ötüşüyle bastırmaya çalışıyormuş gibi. Bu çok cesur bir hareket.” Gülümseyerek omuz silktim. “Hayranlık duyuyorum.” Anlamını bilemediğim bir bakışla beni inceliyordu. Adeta benim kuşlarıma baktığım gibi bakıyordu bana. Birden şeffaf-

mışım gibi hissettim ve kollarımı göğsümde bağladım. “Sizce bu tuhaf mı? Bir kuşa hayranlık duymam?”

“Hiç değil,” dedi coşkulu bir sesle. “Aslına bakarsanız ben de aniden kuşlara çok ilgi duymaya başladım ”

Okyanustan rüzgâr esiyor, saçlanmı karman çorman edip yüzüme savuruyordu. Saçlanmı geriye itip bir elimle tuttum ve rüzgâr onları arkaya savursun diye yönümü değiştirdim. “Şiddetli rüzgârdan söz etmişken...” dedim.

“Evet. Haydi içeri girelim,” dedi Bay Brandon. Benimle birlikte yeşilliklerin, avlunun içinden geçip Blackmoore’un ön kapısından girdi. Büyük giriş salonundan geçtim. Kimse beni bu vaziyette görmeden önce yukan çıkıp kendime çekidüzen vermek için sabırsızlanıyordum. Merdivenin dönemecinde yukarıya bakıp kubbeli tavandaki Phaeton resmini görebilirdim. Ya da aşağıda kalan giriş salonuna bakabilirdim. Aşağıya baktım. Bay Brandon hâlâ orada dikiliyor, yüzünde o bulaşıcı gülümsemesiyle başını kaldırmış, bana bakıyordu. Ben de ona gülümseyerek karşılık vermekten alamadım kendimi.

Ona cevap veren gülümsememi gördüğü belliydi. Yüzüm adını koyamadığım bir sebepten yanınca aceleyle arkamı dönüp yüzümdeki kızarıklığı ondan gizledim. Bir bulanıklık gördüm ve tam arkamda dikilmekte olan birine çarptım.

“Ah! Affedersiniz!” dedim dengemi sağlamak için tırabzana tutunarak.

Bayan Delafield geri çekildi. “Yürürken önüne bak Kitty.” “Kusura bakmayın. Sizi görmedim.”

Bayan Delafield üşüten mavi gözlerini yüzüme çevirdi, sonra

bakışları yükselip saçımda durdu. “Sen **dışanda** miydin Kitty?”

“Kate,” diye hatırlattım saçımı düzeltme isteğime karşı koyarak. “Ve evet, dışarıdaydım.”

İç geçirdi ve ilahi bir yardım bekliyormuş gibi havaya baktı.

“Buradayken nasıl davranman gerektiğiyle ilgili konuşmalıyım seninle.”

Başımı çevirip bakmaktan alamadım kendimi. Nutuk çekeceğini hissetmiştim ve Bay Brandon'ın kulak misafiri olmasını istemiyordum. Fakat o hâlâ aşağıda durmuş, yukarı bakıyordu ve Bayan Delafield'in sesi, aramızdaki kubbeli alanda açıkça duyuluyordu.

Bayan Delafield öne adım attı, merdiven tırabzanına şöyle bir baka ve damarları kabarmış eliyle ahşabı kavradı.

“Bay Brandon.” Sesi yapmacık nezaketin somut bir örneği idi.
“Günaydın. Umanm iyi uyumuşsunuzdur.”

“Çok iyi uynadım.” Hayran olduğum o bulaşıcı, geniş gülümsemesi daha kontrollü, daha katı bir nezaket ifadesine dönüşmüştü.

Tırabzandan yavaşça geri çekildim. “Bayan Delafield, izin verirsiniz...”

“Kitty, seninle biraz konuşmak istiyorum.”

Bana doğru yaklaşırken durup onu büyüyen bir korku ve endişe hissiyle izledim. “Bana doğru eğilip fısıldadı. “Dışanda Bay Brandon'la birlikte miydin? Baş başa? İkiniz bir... randevu filan mı ayarladınız?”

“Elbette hayır,” diye fısıldadım afallamış halde. “Dışanda birbirimize rasdadık, onunla buluşmak gibi bir planım yoktu.”

Gözleri küçüldü, mavi derinliklerinde bir ikaz belirdi. “Burada skandal olmayacak Kitty. Brighton'daki gibi.”

İçim imasından duyduğum utançla alevlendi. “Ben Eleanor değilim Bayan Delafield. Hiçbir zaman da olmadım.”

Ona sırtımı döndüm ve merdivenleri aslında hissetmediğim bir sakinlik havasıyla çıktım. Köşeyi dönünce aşağıya bakma isteğim alt etti beni. Yanlış olduğunu bile bile tırabzandan aşağıya baktım. Bayan Delafield merdivenleri inmiş, giriş salonundan Bay Brandon'a

doğru ilerliyordu. Yanına varmak üzereydi. Bay Brandon alnını çatarak bana şöyle bir baka, sonra koluna girip kulağına bir şeyler fısıldayan Bayan Delafield'a döndü.

Bayan Delafield'ın hakkımda ona söyleyeceklerini hayal edince yüzüm cayır cayır yandı. Fakat hissettiğim bitmeyen utancı kafamdan atıp adımlarımı batı kanadına çevirdim. Bay Brandon'ın hakkımdaki düşüncelerinin benim için önemi yoktu. Ben Henry'yı bulacak, üç teklifimi alacak ve bir an önce Hindistan'a gitmek üzere yola çıkacaktım. Orada hiç kimse bana tepeden bakamayacaktı. Hiç kimse beni dışlayamayacak, kontrol altına almaya çalışamayacaktı. Hindistan her şeyi çözecekti.

Henry ile konuşmam gerekiyordu. Kaçış umudum -kafesimin açık kapısı- içimde öylesine gergin bir enerji yaratmıştı ki yerimde duramıyordum. Onunla konuşmak zorundaydım. Bana bu iyiliği yapıp yapmayacağını, beni kafesimden azat edip etmeyeceğini sormak zorundaydım. Fakat kahvaltı zamanı onu yemek odasında bulduğumda yalnız konuşamadım. Etrafımızda bizi duyabilecek başkaları da varken bana evlenme teklif etmesini kesinlikle isteyemezdim.

Misafirlerin en az yansı yemek odasında toplanmıştı. Oda çene çalanların sesleri ve gümüş çatal bıçakların çingirtilanıyla uğulduyordu. Girişte durup insanlara göz gezdirerek nerede oturacağıma karar vermeye çalıştım. Henry bana soran gözlerle şöyle bir bakınca önceki geceyi, beni derin bir çaresizliğe gömülü halde bırakmış olduğunu hatırladım. Sevinmiş görünüyordu. Ona ağlamak üzere değilsem de onunla yalnız konuşmaya delicesine ihtiyacım olduğuna dair bir işaret veremedim başını çevirdi.

Hüsrana uğrayarak yemeğimi tırtıkladım ve Henry'nin Bay Spohr ile ettiği sohbeti büyük bir sabırsızlıkla izledim. Sylvia içeri girdi, masada karşıma otururken onunla göz göze geldim.

Önceki gece onunla neler konuştuğumuzu hatırlayınca yanaklarım ısınmaya başladı. Bana bakışı kısa ve tereddüt içindeydi. Bense nasıl davranacağımı bilemiyordum. Önceki gece zalimlik

derecesinde anlayışsız davranmıştı ve kahvaltıdan önce gelip benden özür dilemediği için biraz şaşırmıştım doğrusu. Bayan St. Claire onun yanına oturdu ve Bay Spohr'un yanından eğilerek Henry'ye günaydın dedi.

Henry ona gülümseyince tiksintiyle başımı çevirdim.

Derken Bay Brandon içeri girdi. Bakışları bana yöneldi. Ona kısaca baktım, gözlerimi çevirmemek için çabaladım, sonra o başka tarafa baktı. Onun beni hiçe saymak niyetinde olduğuna, Bayan Delafield'ın onu bana karşı zehirlediğine emindim. Fakat yeniden baktığımda kırlardaki yürüyüşünü hatırlatan uzun, rahat adımlarla odanın karşı tarafından bana doğru yürüdüğünü gördüm. Sandalyeme yaklaşıncaya durdu ve yanımdaki boş yeri işaret etti.

“Size eşlik edebilir miyim Bayan Worthington?”

Sandalyemde dikleştirdim ve ona şaşkınlıkla baktım. “Tabii edebilirsiniz.”

Yanıma oturdu, sandalyesini az öncekinden daha da yakınımı doğru çekti ve odadaki herkesi görmezden gelerek bana döndü.

“Saçınızı toplamışsınız,” dedi fısıltı denebilecek kadar kısık sesle. Sabahleyin kırdaki ne kadar dağınık halde olduğumu

hatırlayınca mahcubiyetle boynuma dokundum. Bakışları yü^ zümde gezindi, sonra yine sessizce ama ciddiyedeÇok güzelsiniz,” dedi.

“Fakat bu sabah kırdaki olduğunuzdan daha güzel olamazsınız.”

Yüzüm yanmaya başladı. Masanın karşı tarafına kısaca baktım. Henry gözlerini bana dikmişti, Sylvia da öyle.

Öksürüp tekrar Bay Brandon'a, dosdoğru bana bakan berrak yeşil gözlerine döndüm. “Sayenizde sözlerimi kaybettim Bay Brandon.”

“Eğer bu doğruysa çok yazık Bayan Worthington.” Bana o kocaman gülümsemesiyle baktı, sonra ilgisini masanın öte yanına çevirdi.

“Günaydın Bayan Delafield, Bay Delafield, Bayan St. Claire.”

Selamına mırıltılı yanidar ve şaşkın bakışlarla karşılık aldı. “Sanırım dün gece, bugün için viran manastırda bir piknik planlamıştık ve bunun için harika bir gün gibi görünüyor.” Bay Brandon diğerlerinden bana doğru döndü ve gözleri heyecanla parladı. “Hep birlikte gitmeliyiz.”

Demek ki Bayan Delafield ona her ne söylediyse, sonucu beklediğim hakir görme olmamıştı. Dudaklanm bir gülümsemeye kıpırdandı ve Bay Brandon bu davetin beni ne kadar mutlu ettiğini görmesin diye başımı öne eğdim.

“Yağmur yağacak gibi,” dedi Henry sert bir sesle. Sandalyemde dönüp pencereden dışarıya baktım. Gökyüzü masmaviydi ve sabah güneşi sisi dağıtmıştı.

“Öyle mi?” dedim geri dönüp ona kaşlarımı çatarak.

O da bana somurtarak baktıktan sonra tabağına döndü vc*

çatalını sapladığı bir parça salama bıçağıyla saldırdı.

“Bence piknik kulağa çok hoş geliyor,” dedi Bayan Claire Henry’ye gülümseyip onunla göz göze gelmek için yüzünün açısını ayarlamaya çalışarak. Fakat Henry öfkeli gözlerini tabağına dikmişti, ona bakmıyordu.

“Babanız da bize katılacak mı?” diye sordu Sylvia.

“Elbette! Ne kadar kalabalık, o kadar neşeli.” Bay Bran-don’ın bu planla ilgili hevesinin sınırı yoktu anlaşılan. “Ne diyorsun Henry? Mükemmel mutfak ekibinizin bize bir piknik sofrası kurmasını sağlayabilir misin?”

Henry tabağını itti. “Tabii ki yapabilirim Bay Brandon.” Bana baktı; gözleri küçük kaya parçaları gibiydi ve ifadesinde suçlamaya benzer

bir şey vardı. “Mademki bu planı gerçekleştirmeye hepiniz heveslisiniz..

Kaşımı kaldırdım. “Neden hevesli olmayalım? Eğlenceli bir macera olacağı benziyor.”

Henry omuz silkip sandalyesini masadan geriye itti ve ayağa kalktı. “O halde öğlen sizinle giriş salonunda buluşuruz.” Kısaca başını salladı, sonra da tek kelime etmeden yürüyüp gitti.

Onun gidişini izledim ve Bay Brandon’ın planına neden karşı olduğunu merak ettim. Henry’nin bana viran bir manastırdan söz edip etmediğini hatırlamaya çalıştım. Bana saader boyunca Blackmoore hikâyeleri anlatmıştı. Daha doğrusu saader boyunca Blackmoore hakkındaki sorularını cevaplamıştı. Fakat ondan viran bir manastırla ilgili bir şey duyduğumu hiç hatırlamıyordum. Nedenini merak etmiştim.

Kırlardan viran manastıra doğru yaptığımız yürüyüş tuhaflıklarla doluydu. Sylvia önceki geceki konuşmamızdan beri bana tek kelime etmemişti hâlâ. Yürüyüş boyunca benden uzakta durmuş, yaşlı Bay Brandon’a yakın olmaya çalışmıştı. Bayan St. Claire, Henry’nin koluna sımsıkı yapışmıştı ve yanından ayrılmaya hiç niyeti yokmuş gibiydi. Henry gülümsemiyor, kahkaha atmıyordu; hiç de eğleniyormuş gibi görünmüyordu ve benimle de konuşmamıştı. Aslına bakılırsa benimle konuşmak isteyen tek kişi, güne dair her şey için; hava, yürüyüş, yiyeceğimiz yemek, gökyüzü, okyanus ve gözüne takılan başka şeyler için coşku duyan genç Bay Brandon’dı.

Biz grubun ortasında yürüyorduk, Henry ile Bayan St. Claire önden gidiyor, Sylvia ile yaşlı Bay Brandon arkadan geliyordu. Hizmetçiler piknik malzemelerini taşıyan iki midilliye yönlendiriyordu. Güneş berrak mavi gökyüzünde parılıyordu ama rüzgâr da başlıklarımızı, şapkalarımızı, eteklerimizi çekiştiriyordu. Fundalıklar ve eğreliotlarının arasındaki zorlu bir yolu izlerken birden en yakın iki arkadaşımın da benimle konuşmadığı kafama dank etti.

Bu ziyaretin böyle olmaması gerekiyordu. Nihayet burada, Blackmoore'da birlikte vakit geçirmemiz, her anın tadını çıkarmamız gerekiyordu. Tuhaf sessizlikler ve aramıza giren yabancılar olmamalıydı, içimdeki öfke ve hüsrân yükseldi, sonunda Henry'nin sırtına ve Bayan St. Claire'in onunkine dolanmış koluna baktığım için sinir oldum. Sylvia'nın sessizliğine sinir oldum.

Kırda bir tepeye çıkınca aşağıdaki viran manastırı görebildim. Nefesimi tuttum, ayaklarım yavaşladı, manzarayı izlerken de durdular. Yıkık kuleler, un ufak olmuş duvarlar ve yeşil bir çimen denizi içinde yükselen kemerli, kararmış pencere boşlukları. Vahşi ve harap hali inanılmaz güzeldi.

Gözlerimi çevirince Henry'nin gözlerinde beklenti dolu bir bakışla beni izlediğini fark ettim.

“İşte orada!” dedi yanımdaki Bay Brandon. “Viran manastır! Gelin Bayan Worthington! İlk keşfeden biz olalım!” Elimi tutup beni yanma çekerken arkasını dönüp kocaman gülümsemesiyle sırtıttı. Elimi kavrayan eli güçlü ve sıcaktı. Ve bu his beni hiç etkilemedi.

Kargalar gökyüzünde dönüp duruyor, en yüksek kulenin kendilerine ait olduğunu ilan ediyordu. Sesleri hem sert hem de kırılıyordu; tepemdeki kara gövdelerini hissedebiliyordum. Manastır muhteşemdi. Binanın kendisi muhteşemdi ama viran hali de öyleydi. Ufalanan taşların, çatısız duvarların ve boş, karanlık pencerelerin büyüüne kapılmıştım.

Yanm saatlik gezintinin ardından kulelerden birinin gölgesine oturduk. Piknik soframız, oturduğumuz battaniyenin üzerine kurulmuştu. Güneş bir bulutun ardına kaydı, rüzgâr ürpertici bir dalga saldı üzerimize. Gerçi gezintimizi soğutan tek şey rüzgâr değildi. Henry'nin sessizliği ve ne zaman göz göze gelsek karşılaştığım suçlayıcı bakışları da vardı. Onu bir kenara çekip beni ne için suçladığını sormayı çok istiyordum. Bir de arkadaşım Henry'yi geri istiyordum ki ondan dileğimi gerçekleştirmesini, Hindistan'a gitmemi mümkün kılmasını rica edebileyim.

Salatalıklı bir sandviçten ısırık alırken bir kulağımla Bay Brandon'ın yıkıntılarının ne kadar da görkemli olduğuna dair nidalarını dinliyordum. Gezi boyunca yanımdan hiç ayrılmamıştı. Bayan St. Claire de aynısını Henry'ye yapmıştı. Şimdi Henry'nin yanında oturuyordu, ben de onunla özenli biçimde ilgilenişini izliyordum. Henry'nin tabağındaki yemeği gözden kaçırmayıp ona biraz daha çilek ikram edişini, hizmetçi servis yapmaya fırsat bulamadan Henry'nin limonatasını dolduruşunu izledim. Henry konuşurken yüzüne sevgiyle yerleşen bakışlarını izledim. Hareketlerindeki zarafeti izledim, kahkahasındaki hoş ahengi duydum ve beyaz elbisesini tozun bile kirletmeye kıyamadığına dikkat ettim.

Bayan St. Claire çok iyiydi. Ondan nefret etmek istiyordum ama ondan nefret etmek, onun kusurlarından çok kendi-minkileri ayıplamam anlamına gelecekti.

Bayan St. Claire ile Henry'yi daha fazla izlemek istemiyordum. Ellerimi silkip dikleştirdim ve "Henry, bize buradaki kaçakçılardan söz etsene," dedim.

Bana baktı. "Ne olmuş onlara?"

"Hah! Burada kaçakçıların olduğunu kabul ettin! Sonunda yakaladım seni!"

Bana gülümsedi. Gün boyunca bana ilk gülümseyişiydi bu, kuvveti nefesimin kesilmesine neden oldu. "Kendince sonuçlar çıkarıyorsun hep," dedi.

"Bu bölgelerde gerçekten kaçakçılar var mı?" diye sordu genç Bay Brandon.

Henry'nin yüzünden öfkeli bir bakış geçti, gülümseyişi tamamen yok oldu. Bay Brandon'a ters bir şeyler söylemeye

hazır görünüyordu ama o yapamadan Sylvia söze girdi.

“Kaçakçılık söylentilerini duyarız hep, özellikle de Robin Hood Koyu’nda. Ama şu anda endişe edilecek bir durum yok. Annem Blackmoore’da uygunsuz bir şeylerin olmasına asla müsaade etmez.”

“Ben de kesinlikle öyle umuyorum,” dedi Bayan St. Claire kocaman yeşil gözlerini normalden daha kocaman açarak.

Yaşlı Bay Brandon başını sallayarak Sylvia’ya bir sandviç daha ikram etti, o da mahcup bir gülümsemeyle kabul etti. Henry hiçbir şey söylemedi. Az önce bana yıkıntılarda biraz daha gezinmeyi teklif eden genç Bay Brandon’a yüzünü asarak bakmaya devam etti.

Göz ucuyla Henry’nin çenesini sıkıldığını, tepemizde dolanan kargalara kaşlarını çatıldığını gördüm. Bu güzel günde onu bu kadar huysuz davranmaya iten şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Ayağa kalkıp eteğimdeki çimenleri silkeledim. “Çok isterim Bay Brandon,” dedim. Ama bu bir yalandı. Asıl istediğim tüm bu yabancıların gitmesi, beni Henry’yle, yıkıntılar ve kuşlarla baş başa bırakmalarıydı.

Viran manastıra yürüyüş, yıkılmış iskeletini incelemek, piknik ve Blackmoore’a geri dönüş, günün büyük bölümünü almıştı. Bay Brandon’ın arkadaşlığı ne kadar hoş olsa da bütün bu süre boyunca sadece Henry ve Sylvia’nın arkadaşlığını isteyip durdum. Fakat Henry ile Sylvia’nın bugünkü halleri, sırasıyla birinin öfkeli, diğerinin soğuk halleri değildi istediğim. Ben hayatım boyunca en sevdiğim arkadaşlarım olan Henry ve

Sylvia’yı istiyordum. Bize ne olmuştu böyle? Ve nasıl bu kadar kısa süre içinde olmuştu olan?

Bir de Henry ile yalnız konuşmaya ihtiyacım vardı. Ondan evlenme tekliflerini istemeliydim. Tıpkı dün gece gibi bugün de gitme kararımın haklılığına daha da ikna olmuşum. Burada benim için mutlu bir hayat yoktu. Sylvia evlenip başka yere taşınacaktı. Henry, Bayan St. Claire ile evlenecekti, ikisi Black-moore’da yaşayacaklardı ve büyük ihtimalle Henry’yi bir daha asla göremeyecektim. Ben de

evde tek başıma, hiçbir beklentim ve özgürlüğüm olmadan kalakalacaktım. Hayır. Ya Hindistan olacaktı ya da kafeste bir hayat.

Fakat Henry ile yalnız konuşmak imkânsızdı. Onunla sessizce konuşabileceğim her fırsatta Bayan St. Claire yanında beliriyor, koluna dokunmak için bir bahane buluyor, ona gülümsüyor ya da saçının bakır rengini aydınlatacak başıboş bir ışık demeti buluyordu. Her şeyiyle çok güzeldi ve daha da kötüsü, bunun farkında gibiydi.

Blackmoore’a döndüğümüzde yemek için giyinme zamanı gelmişti. Yemek ise büyük yemek odasında, kırk konuğun eksiksiz katıldığı büyük bir olaydı. Ben masanın Henry ile Syl-via’dan çok uzak bir ucunda, Bay Spohr’un yanında oturdum. Gerçi bundan rahatsız değildim, ona soracağım önemli bir şey vardı çünkü.

“Bay Spohr, sanıyorum ki geçen gece aramızda bir yanlış anlaşılma oldu. Notalarımı aldığınızda yani.”

Kızarmış ördekten aldığı bir lokmayı çiğneyişini izledim. Yanıtını beklerken bana uzunca gelen bir süre boyunca çiğnedi. Geçen gece niyetini yanlış anlamış olmalıydım. Beyefendiler ortalıkta dolanıp genç hanımlara ait şeylere el koymazlardı. Davranışı son derece uygunsuzdu. Bunun elbette bir açıklaması olmalıydı.

Nihayet lokmasını yuttu, bana kısaca baktı ve başını salladı. “Hayır. Mozart sizin için iyi değil.”

“Ama notalar bana ait. Başkasına ait bir şeyi öylece alamazsınız.”

Bir parça ördek daha aldı. “Sizin iyiliğiniz için *metne kleine Vogel*¹ Güvenin bana.”

Ne yapacağımı bilemez halde başımı hayır anlamında salladım. Hırpani saçları, Alman aksam ve bana hitap şekli olmasaydı bu sert davranışı karşısında içlerim hissetmeliydim. Oysa ona saygı duyduğumu hissediyordum; gerçek bir besteciydi. Profesyonel bir müzisyen. Genç müzisyenleri müzik dehası olarak gördükleri

kişilerden ayırmak konusundaki sıra dışı yöntemlerine rağmen ona saygı duyuyordum.

“Faust’u bilir misiniz Bayan Worthington?”

Oturuşumu dikleştirdim. “Neyi?”

“Faust.” Bana dikkade baktı, gözleri koyu bir maviydi. Kalbim göğsümde hopladı. Gözlerim odamn öbür yanına, sağ tarafında Bayan St. Claire ile birlikte masamn başında oturan Henry’ye kaydı. Başını eğmişti, koyu saçları mum ışığında parlıyordu ve yetkisini belli eden o koltuğu öğretilmeyecek, olsa olsa kazanılabilecek kayıtsız bir zarafetle dolduruyordu. Gözlerimi kaçırdım ve Faust’u ilk kez duyduğum o sabahı dü-şünmemeye çalıştım. Başımı salladım. “Evet. Biraz.”

“Ne biliyorsunuz?” Bay Spohr çatalını bırakmış, bana bir öğretmenin öğrencisine gösterdiği azimli ilgiyle bakıyordu.

“Faust sahip olduklarından fazlasını arzu eden zeki bir adamdı. Şeytanla, Mephistoteles’le bir pazarlığa girişti. Daha fazla bilgi, daha büyük lütuflar, daha büyük başarılar karşılığında ruhunu teklif etti.”

“Peki sonunda?” dedi Bay Spohr çabucak.

Yutkundum. “Sonunda ruhunu kaybetti.”

Bay Spohr başını salladı, saçı bu hareketle savruldu. “Evet küçük hanım. Bu iyi. Önemli şeyleri biliyorsunuz. Hırs. Tatminsizlik. Açgözlülük. Daha fazlası için büyük mücadeleler.” Elini başının tepesine sürdü. “Onun hakkında bir opera yazdım ben. Faust hakkında.” Çatabnı alıp bir parça daha et aldı. Devamını bekleyerek ona baktım; uzun uzun çiğnedi, sonra içkisini kaldırıp büyük bir yudum aldı.

“Peki ama Faust’un Mozart’la ne ilgisi var?” diye sordum sonunda sabredemeyerek.

Başını salladı. “Hayır, hayır. Faust’un Mozart’la bir ilgisi yok.” Anlam yüklü bakışlarını benden ayırmadan baktı. “Tıpkı sizin Mozart’la bir ilginiz olmadığı gibi.”

Beni açıkça geçiştirerek yemeğine döndü, bense kafa karışıklığımla baş başa kaldım.

Misafir kalabalığı sinir bozucuydu. Ortabkta bu kadar çok misafir varken Henry ile yalnız kalma fırsatı bulabileceğimden şüpheliydim. Yemekten sonra hep birlikte misafir odasında oturduk, Bay Spohr’un bir bestesini keman ve arpla çalan Bay ve Bayan Spohr’un kısa resitalini dinledik. Müziğin ardından Bay Brandon yanıma gelip Sylvia ve babasıyla birlikte oynayacakları iskambil oyununda eşi olmamı istedi. Fakat aklım oyunda değildi. Tek düşünebildiğim Hindistan’a kaçışımı gerçekleştirmem gerektiği, Henry ile konuşmam gerektiği ve ona her baktığımda misafirlerden biriyle ya da ötekiyle meşgul olduğuydu. Bazen de Bayan St. Claire yanındaydı. Ve birden çok kez Bayan Delafield’ı bana ikaz edercesine bakarken yakalamıştım. Önceki gece flört etmeye çalışırkenki yanlışlarımı tekrarlayacakmışım gibi bakıyordu. Mercek altında hissediyordum kendimi, mutsuz ve bıkkındım. Henry’yi de hiç yakalaya-mıyordum artık. Ondan yardım alma planım daha başlamadan başarısızlığa mahkûm olmuştu ve bu misafir odasında bir dakika daha durmaya tahammülüm kalmamıştı.

Tüm misafirler yatmak üzere dağılırken bana eşlik eden hayal kırıklığımla birlikte merdivenleri çıktım. Bütün günü bir tek şey için, Henry ile yalnız konuşma fırsatı yakalamak için uğraşarak geçirmiştim. Şimdi yatma vakti gelmişti ve buradaki bir günüm daha Hindistan seyahatimi hak etmek için kurduğum planımda ilerleme kaydedemeden bitmişti.

Alice odamda beni bekliyordu ama yatmaya hazır değildim. Bu gün içinde bir şeyleri başarmak zorundaydım. Alice’e, “İnsan kimseye görünmeden dışarıda bir gece geçirmek istese, bunu nasıl başarabilir?” diye sordum.

Yüzünden bir hayret ifadesi geçti. “Dışarıya gitmeyi düşünmüyorsunuzdur herhalde hanımefendi. Gece vakti.”

Soru değil, tespit gibi söylemişti bunu. “Belki de düşünüyor umdur. Neden düşünmeyeyim?”

Gözleri bir korku belirtisiyle gölgelendi. “Ah, hayır hanımefendi, yapmamalısınız. Buralarda gece vakti hiç kimse dışarı çıkmayı göze almaz. Herkes Linger Hayaleti’nden sakınılması gerektiğini bilir.” Bana daha dikkatli baktı. “Linger Hayaletini duymuş olmalısınız hanımefendi.”

Başımı hayır anlamında salladım. Hayalet hikâyelerine inanmıyordum ve Alice’in de artık bunlara inanmayacak kadar büyümüş olması gerektiğini düşünüyordum.

“Geceleri kırdan at sırtında dolaşır hanımefendi, özellikle de dolunay olduğu geceler. Onu görürseniz derhal saklanmalısınız ve eğer saklanacak hiçbir yerin olmadığı kırdaysanız.. Başını salladı, eli boynuna doğru tırmandı. Gece vakti doğaüstü bir karşılaşma düşüncesini boğmak istercesine boğazını tuttu.

içimden bir ürperti geçti ve Alice’ten geriye doğru bir adım attım. “Ben hayaletlere inanmam.”

Bana parmağını sallayarak kısık sesle, “Bir şeyin gerçek olması için ona inanmanız şart değildir hanımefendi,” dedi.

ikimiz de fikrimizden caymayarak birbirimize uzun uzun baktık. İç geçirdim. “Ben sahile inmek istiyorum sadece. Erkek kardeşime ay ışığında bulduğum bir deniz kabuğu götüreceğime söz verdim. Kirlere gitmek gibi bir niyetim yok.”

Gözleri büyüdü. “Sahile mi? Gece gece?” Sesi çatallandı. Dudaklarını sıkıca kapatıp başını salladı. “Hayır. Bu akılsızlık olur. Gitmemelisiniz hanımefendi. Gece vakti sahile asla gitmemelisiniz.” EngeUenişimin öfkeye dönüştüğünü hissederek yumruklarımı sıktım.

“Ama ben sahile gidip kardeşime deniz kabuğu bulmak istiyorum. Çok büyük bir istek değil bana kalırsa

“Size yardımcı olamam hanımefendi. Üzgünüm.” Başını eğdi ve karşımda öylesine alçakgönüllü bir halde durdu ki ona kızamadım.

Yenilgi hissiyle iç geçirerek yatağıma oturdum. “Gidebilirsin Alice.”

“Üstünüzü çıkarmanıza yardım etmemi istemez misiniz?” Başımı salladım. “Hayır. Teşekkür ederim.”

Ben tek kelime daha edemedim kapıyı açıp odadan dışarı süzüldü. İçimde kıpırdanan huzursuzluğun iyice büyüdüğünü hissederek gözlerimi kapalı kapıdan kapalı pencereye çevirdim. Bu odadan çıkmak zorundaydım.

Alice yanımdan ayrıldıktan sonra saatin kollarını izleyerek on dakika geçmesini bekledim. Sonra bir mum aldım, odamın kapısını açtım ve Blackmoore’un koridorlarına çıkma cüretini gösterdim.

Evden fark edilmeden çıkabilmek için Alice’in yardımına ihtiyacım olmadığını fark ettim; yardım etseydi buna minnettar olurum gerçi. Hizmetçilerin kullandığı bir arka merdiven buldum. Üzerimde bir pelerin vardı ve beni kimse görmemişti. Artık mesele sadece açabileceğim bir pencere bulmaktı, kapı işe yaramazdı çünkü. Böylesi bir kaçış için pencere şarttı. Hesaba katmadığım tek şey, pencerenin hemen altına ekilmiş gül çalılıydı. Pervazdan aşağıya atlayınca bir diken elimi çizdi.

Çiziğin sızısını elimi sallayarak geçiştirdim ve okyanusla karşı karşıya gelinceye kadar evin köşesinden sürünerek ilerledim. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapadım ve kendimi dalga seslerine, havadaki serinliğine bıraktım. Birkaç dakika sonra içimi sıkan o huzursuzluktan kurtulduğumu hissettim ve sahile inmenin bir yolunu aramaya başladım.

Kv denize tepeden bakan bir uçurumun üzerinde oturuyordu. Fakat binadan sahile ulaşmanın bir yokı olmalıydı. Parlak av —dolunaya

sadece birkaç gün kalmıştı— yolumu aydınlattığı için şükreliyordum. Uçurumun kenarından aşağıya uzanan dik merdiven basamaklarını bulduğumda hiç duraksamadım. Macera dediğin buydu; atlamamanın telaşı, yere inmenin sevinci. Bu sıkıntıyla, kafese kapatılmış hayallerle dolu gecede ruhumun ihtiyacı olan şey buydu.

İki yüz yetmiş ala taş basamak saydıktan sonra ayaklarım kuma değdi. İşte o zaman uçurumdan aşağıya inmek için çabalayan bacaklarım titredi. Nefesimi toparlamak ve önümdeki manzarayı gerçekten görmek için bir anlığına durdum.

Ay suyoın üzerinde gümüş bir şerit oluşturmuştu. Soğuk bir rüzgâr esince pelerinime daha da sıkıca sarındım. Sağıma, soluma baküm ve yaklaşık iki kilometre ötede bulunan Robin Hood Koyu'nun ışıklarını gördüm. Alice'in gece vakti sahile inmeye neden karşı çıkağını, neden beni bu konuda uyarması gerektiğini düşündüğünü merak ettim. Suya doğru yürüdüm ve dokunmak için eğildim. Buz gibiydi, köpürüyor, kumun üzerinde kıvrılıyordu. Parmaklarımı ıslak kumların arasında gezdirip bir avuç dolusu küçük deniz kabuğu aldım. Parmaklarımı kapatıp elimi suya soktum ve kumdan arındırmak için öne arkaya salladım. Az sonra elim neredeyse tamamen uyuşmuştu. Ayağa kalkıp kabukları pelerinimin cebine soktum, bu sırada ellerimi de kuruladım.

Sonra başımı arkaya yaarak dikildim ve aya, yıldızlara, sonsuzluğa uzanan okyanusa ilgiyle baktım. İşte bu su, beni

Hindistan'a taşıyacaktı. Beni buradaki tüm derderimden uzağa götürebilirdi. Annemle yaptığım o anlaşma olmasay dı eğer, yapabilirdim...

Bir şıptı dikkatimi çekti. Öne adım attım, sonra irkilerek geri çekildim. Suyun içinde bir şey vardı. Tam karşımday-dı. Hatta bana doğru geliyordu. O sesleri çıkarabilecek kadar büyük bir şeydi. Balık olamayacak kadar büyüktü. Başka bir açıklama bulmak için kafa yordum. Yunus muydu? Köpekbalığı mı? Bana doğru gelen başka ne olabilirdi?

Alice'in korkularını düşündüm ve kısa bir an için onun hakkında yanlış hüküm verdiğimden şüphelendim. Belki de bu sularda gerçekten tehlikeli bir şeyler vardı. Belki de burada gerçekten korkulacak bir şey vardı. Belki de...

O *bir şey* su sıçratmayı kesip tam ay ışığının çizdiği yolda yüzeye çıktı.

Linger Hayaleti.

Kalbim kaburgalarımı dövercesine atıyordu. Beyaz gövde bana doğru ilerledi. Bir adım geri attım, sonra iki; birden aklımda tuhaf bir düşünce belirdi ve boğazımı bir çığlık doldurdu.

Ay ışığında bu görüntüye dikkatle bakarak durdum ve endişeli bir sesle, "İyi akşamlar!" dedim. Sudaki bir adam olduğu kesin olan birine başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için kendimi inanılmaz aptal hissediyordum.

Hayalet -yani adam- kıpırdanmayı kesip bulunduğu tarafa baktı dikkade. "Kate? Sen misin?"

Ağzım açık kalmıştı. "Henry?"

"Evet."

Tekrar hareketlenince, "Şey... Sen... Giyinik misin?" diye kekeledim.

Sorumu kısa bir sessizlik karşıladı. "Hayır," dedi Henry kahkaha atarak.

Yüzüm yanıyordu. Sırtımı suya dönüp seslendim. "Seninle konuşmam gerek. Dışan... Gelebilir misin? Bir de üstüne bir şeyler giyebilir misin?"

Yüzüm alev alev yanarak beklerken kulaklarıma alçak sesli bir kıkırdama daha ulaştı. Sonra hafif bir su sesi duydum ve onun kumlarda yürüdüğünü hayal ettim. Daha doğrusu üzerinde tek bir kumaş parçası bile olmadan kumun üzerinde yürüdüğünü hayal

etmemeye çalıştım. Saniyeler o kadar uzadı ki utançtan öleceğimi sandım. Sinirlerim bozuluyor, fikrimin akıllıca olup olmadığı sorgulamaya başlıyordum.

[1](#)

Alm. Benim minik kuşum, (ç.n.)

Derken yumuşak adımlar bana arkadan yaklaştı ve Henry'nin sesi, "Artık dönebilirsin," dedi.

Arkamı döndüm ama karşımda göreceğim manzaraya tam anlamıyla hazırlanmış değildim. Ağzımın açık kalmasına engel olamadım. Henry kısa pantolonunu giymişti —kalçalarının etrafında gevşekçe sallanıyordu pantolon— ama üzerinde başka hiçbir şey yoktu. Ay ışığı çıplak göğsünde, omuzlarında parlıyordu; teninde su damlaları vardı. Teni son derece pürüzsüzdü ve asla hayal edemediğim kadar kaslıydı. Yağsız ve belirgin kaslarını sergilemeye devam ediyor, bir Yunan tanrısı gibi görünmek onun için sıradan bir şeymişçesine, görüntüsünden hiç endişe duymadan öylece dikiliyordu.

"Neye ihtiyacın vardı?" diye sordu ıslak saçlarında elini gezdirerek.

Ağzımı kapanmaya zorladım, sonra yutkunmaya çalıştım. Aklımdaki tüm mantıklı düşünceler uçup gitmişti. Gözlerimi ondan ayıramıyordum; omuzlanndan, göğsünden ve...

"Kate?"

Gözlerimi yüzüne çevirdim ama böylesi de daha iyi sayılmazdı. Gözleri gece kadar koyuydu, dudaklan...

"Şey... Gömleğin var mı?" Elinde beyaz bir kumaş gördüm. "Şu gömlek mi? Onu giysen iyi olur." Çok hızlı konuşuyordum, sesim çatallanmıştı.

Henry hafif, buğulu bir sesle kıkırdadı. "Neden? Böylesi seni rahatsız mı ediyor?" Muzip bir gülümseme takındı. Yüzüm daha da alevlendi.

"Hayır. Üşümüş olduğunu düşündüm sadece. Su soğuk değil mi?" Hâlâ çok hızlı konuşuyordum ama kendimi engel-leyemiyordum.

"Endişelenme," dedi. Gömleğim giymeye yeltenmedi. Fakat ellerini kalçalarına koydu ki bu, pantolonunun ne kadar aşağıda olduğuna

dikkatimi çekmekten başka bir işe yaramadı. “Ne yapıyorsun sen burada?” diye sordu.

Böylesine şaşkına döndüğüm için içimden kendime lanet ederek ilgimi yeniden Henry’nin yüzüne çevirdim. “Deniz kabuğu arıyordum. Oliver için. Ama seni burada bulduğuma sevindim. Seninle konuşmayı umuyordum. Yalnız.”

Kaşlarını çattı. “Neden?”

“Sana ihtiyacım var.” Bu sözlerin çok aşın olduğunu, çok geniş anlamı olduğunu fark ettim birden. Henry’nin başını geriye atışından, onun da aynı şeyi düşündüğünü anladım.

Açtığım anlam boşluğunu doldurmak için aceleyle konuştum. “Daha doğrusu, yardımına ihtiyacım var/”

Kollarını göğsünde bağladı ama bu, benim açımdan durumu daha da kötü hale getirdi. Kol kasların nasıl şiştiğine baktım. Kasları hakkında düşünmeyi gerçekten bırakmam gerekiyordu. “Burada olduğunu kimse biliyor mu?” diye sordu.

Başımı hayır anlamında salladım. “Gizlice çıktım.” Gülümsemesini bekledim. Ama yapmadı. Aksine, az öncekinden daha ciddi görünüyordu.

Başını sallayıp bıkkınlıkla nefes verdi. Su damlaları sıçratarak bir eliyle ıslak saçlarını taradı. Evden kaçma alışkanlığım hakkında bir nutuk çekmesini bekledim ama yapmadı. Bunun yerine, “Peki ya Bay Brandon?” dedi.

Ona şaşkınlıkla baktım. Bu ciddiyetine, bu sert tavrına anlam veremiyordum. Hayır, sert tavırdan da öteydi. Öfkeydi bu. “Ne olmuş ona?”

“O ne biliyor?”

Kafam daha da çok karıştı, başımı salladım. “Ne demek istediğini anlamıyorum.”

Bana yaklaştı; o kadar yaklaştı ki üzerinde okyanusun tuzlu kokusunu duyabildim. Kalbim hızlandı. Ay ışığı Henry’ye olanca lütfiını gösteriyor, üzerine gece yarısını, gümüş rengini, karanlığı, gücü yansıtıyordu.

“Bana yüzlerce kez söylediğin şeyi ona da söyledin mi?” Sesi kısıktı, içinde bir şeylerin dolaştığına dair bir tehdit barındırıyordu. Öfke miydi bu? Yoksa başka bir duygu mu? “Ona evlenmeye niyetin olmadığını söyledin mi? Asla evlenmeyeceğini?” Şaşkınlık içinde gözlerimi kırptırdım; konuşmakta güç-

lük çekiyordum, dilim tutulmuştu sanki. Henry’den dalgalar halinde güçlü bir duygu yükseliyordu ve ben darbenin etkisiyle sarsılmıştım. Geriye doğru çekildim.

“Bunu ona söylemem gerektiğini düşünmüyorum.” Hatta böyle bir şeyi aklımdan geçirmek bile tamamen kendini bilmezlik gibi geliyordu bana.

“Neden?”

Ne yapacağımı bilemeyerek ellerimi kaldırdım. “Onu bana yakınlık göstermeye teşvik edecek hiçbir şey yapmadım.” Çenesi kasıldı, başını iki yana salladı ve koyu gözlerinde serzeniş dolu bir bakış belirdi. “Bir erkeğin kalbini kaptırmak için teşvik edilmeye ihtiyacı yoktur.”

Kalbim delicesine çarpıyordu. Titrek bir nefes aldım. Bu iş tamamen ters gidiyordu. “Buraya Bay Brandon hakkında konuşmaya gelmedim. Önce bu konuda anlaşılm, olur mu?” Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini çevirdi. Gülümsemeye, havayı yumuşatmaya çalıştım. “Demek... Okyanusta yüzmeyi seviyorsun. Gece. Tek başına.” Arkasındaki dalgalara bakarak kaşlarımı çamm. “Çok tehlikeli görünüyor. Burada olduğun zamanlar düzenli olarak yaptığın bir şey mi bu?” Ağzının bir köşesi hafif bir gülümsemeye

havaya kalktı. “Pek sayılmaz.” Elindeki gömleği kaldırdı, silkeledi ve başından geçirdi. Bunu yaparken belirginleşen kaslarına bakmadım. En azından bakmamak için çok uğraştım.

“Peki bu gece neden geldin?”

Yine hafif bir gülümseme. “Cesaret isteyen bir şey yapma ihtiyacı hissettim. Hepsi bu.”

Aramızda bir şey vardı. Birbirimizden sakladığımız sırlar. Bunda ben de en az Henry kadar suçluydum, bu nedenle de üstü kapalı cevabına söyleyecek sözüm yoktu. Fakat aramızdaki bu yeni gerilimi düşününce, yapmayı tasarladığım şeyin mümkün olup olmadığını sorgulamaya başlamıştım.

“Evet Bayan Kate. Benden istediğiniz nedir?” Sesi daha yumuşak, daha oyunbazdı. Öfkesi geçmiş —en azından gizlenmiş— gibiydi ve dostum Henry geri dönmüştü.

İçimi bir umut kapladı ve cesaretimi kaybetmeden, çabucak, “Bana evlenme teklif etmeni istiyorum,” dedim.

Henry buz kesmişti adeta. Hiç kıpırdamadan gözlerini bana dikince kendimi dünyanın en ahmak insanı gibi hissettim.

“Doğru ifade edemedim,” dedim aceleyle. Yüzüm utançtan yanıyordu. “Gelmeden önce annemle bir anlaşma yaptım. Eğer üç evlilik teklifi alır ve geri çevirirsem, evlenmem için umutlanmayı bırakacağını, Hindistan’a gitmeme izin vereceğini söyledi. Bana bu planın ne kadar çılgınca olduğunu söylemene gerek yok ama kabul ettiğim sırada çok çaresizdim. Ne diye kabul ettim bilmiyorum.” Titrek bir nefes aldım. “Ama Sylvia önceki gece burada bana evlenme teklif edecek üç kişi bulabileceğimi düşünmekle ne kadar aptallık ettiğimi söyledi.”

Henry’nin yüzünden öfkeye benzer bir şey geçti, konuşmak için ağzını açtı ama elimi kaldırıp durdurdum onu. “İzin ver, bitireyim- Geçen gece bana birden fazla seçenek olması gerektiğini söyledi.”

Ben de bu sabah diğerk seçeneğimi buldum! Annemle üç beyefendi için değil, üç *teklif* için anlaştığımızı hatırladım ve sen de bana kurtarılmaya ihtiyacım olursa şey yapacağını söylemiştin...” Yutkunup sakince, “Beni kurtaracağını söylemiştin,” dedim.

Henry’nin yüzündeki ifade, yeni bulduğum umudu siliverdi. Sert, soğuktu ve az önceki öfke de oradaydı. “Evlenme teklif etmemi istiyorsun. Üç kez.”

Başımı salladım.

“İçinde bulunduğum durumu anlayabiliyorsun, değil mi? Bayan St. Claire ile yakınlık kurmak için buradayım. Ona evlenme teklif etmek için. Aynı anda seninle de flört ediyormuş gibi görünemem.”

Kendime rağmen kızardım. Utancım o kadar büyüktü ki neredeyse çekip gidecektim. Konuşmaya devam etmem, şu Hindistan seyahati için nasıl yanıp tutuştuğumun göstergesiydi. “Benimle flört etmeni istemiyorum Henry.”

Yanıma yaklaştı ve gözlerimin içine baktı. “Ne istiyorsun peki?”

Aceleyle nefes aldım ve utancımı konuşarak bastırdım. “Üç teklife ihtiyacım var sadece. Seni reddedeceğime söz veriyorum. Derhal. Tartışmasız biçimde.”

Hafifçe, alaycı bir ifadeyle gülümsedi. “Başka türlüünü hiç düşünmedim zaten.”

“Peki yapacak mısın?”

Derin bir nefes aldı ve bu kez o başka yöne baktı. İfadesinde öyle belirgin bir mücadele vardı ki az kalsın onun için üzülecektim. Ama cebelleştiği şey her ne olursa olsun, benimki kadar şiddetli bir eziyet olduğunu sanmıyordum. Hindistan’a gitmem konusundaki gönülsüzlüğünün, benim gitme arzum

kadar güçlü ve boyun eğmez bir şey olduğuna inanmıyordum.

Sonunda, “Benden zor bir şey istiyorsun,” dedi. Tekrar bana döndü. “Ama gönlünün dileği buysa...”

“Öyle. Gerçekten öyle Henry.” Ellerimi birbirine kenetledim. Aynı anda o kadar sabırsız, umudu ve korku doluydum ki canım yanıyordu. “Ne olur. Ne olur bunu benim için yap.” İstirap dolu bir ifade vardı bakışında. Hiç düşünmeden uzanıp kolunu tuttum. “Karşılığını veririm.”

Başını şaşkırdıkla geriye çekti. “Ne?”

Karşısında çaresiz halde dikilmiş, koluna yapışmış, ona evlilik teklifinin karşılığım vereceğimi söylüyordum. Tamı tamına üç teklifin aslında. Ve bu sahneye tanıklık eden biri olsaydı eğer, asla yapmayacağıma yemin ettiğim şeyi yapıyormuşum gibi görebilirdi durumu. Evlilik adı altında yalvarmak, değiş tokuş yapmak ve çalmak.

Fakat burada çok önemli bir fark vardı; sonuç nişanlanmak olmayacaktı. Ve karşımdaki Henry’ydi. Hayatta bunu isteyebileceğim biri varsa oydu. Niyetimi yanlış anlamazdı. Yine de Eleanor’u ve Henry’nin onun hakkında bildiklerim düşününce içime bir kurt düştü.

“Henry.” Böyle yaparak iradesini yönlendirebilirmişim gibi kolunu çekti. “İşin içinde bir hile olmayacağına söz veriyorum. Teklifini reddedeceğim ve hiç kimse bilmeyecek bunu. Sana hiçbir yansıması olmayacak. Yemin ederim. Seni tuzağa düşürmeyeceğim. Bu işten hiçbir şekilde mağdur olmayacaksın. Buna emin olabilirsiniz.”

Dudaklarından bir ses, hafif, neşesiz bir kahkaha döküklü.

“Beni reddedeceğine söz veriyorsun. Hiçbir şekilde mağdur olmayacağıma söz veriyorsun. Verdiğin güvence bu.”

“Evet/” Sesim hissettiğim çaresizliği yansıtacak şekilde kısık ve gıcırtilı çıkmıştı.

Henry daha da yaklaştı. “Peki karşılığında ne vereceksin?” Sesi birden değışmişti ve yanıma yaklaşmasında kontrolün artık onda olduğuna dair bir işaret vardı.

Bunun üzerine nabzım hızlandı. Kolunu bıraktım. Karşılığında ona ne verecektim? Düşünmeden konuşmuştum. Param yoktu, Henry’nin isteyebileceğı hiçbir şeyim yoktu. Ama fikrini değıştirmeden önce ona bir cevap vermek zorundaydım. Sonunda ne yapacağımı bilemez halde, pat diye söyleyiverdim. “Ne istersen.”

Anında sözlerimi geri alabilmeyi İstedim. Fakat ben bir şey söyleyemeden Henry, “Kabul ediyorum öyleyse,” dedi.

Sözleri beni şaşırttı ve bir an için bana yardım edeceğı için rahadama ile karşılığını isteyeceğı için huzursuzluk hisleri arasında gidip geldim. Fakat sonra kendime karşımdaki kişinin Henry olduğunu, İngiltere sınırları içerisinde bulunabilecek en iyi adam olduğunu hatırlattım. Vermek istemeyeceğim bir şey talep etmezdi benden. Buna emindim.

Sağ elimi ona doğru uzattım. şaşkınlıkla elime baktı. “İş hayatında böyle yapılır,” dedim ona. “Anlaşmamız üzerine el sıkışacağız. Böylece iş bağlanmış olacak.”

Henry elimi eline aldı ve bu ilk kez oluyormuş gibi tuttu. Aslında yıllar boyunca elimi tutmak için pek çok nedeni olmuştu. Fakat şimdi elinde tuttuğı elime baktı ve başparmağını ha-

fifçe üzerinde gezdirdi. Dokunuşuyla yerinden hoplayan kalbimi de okşasaydı iyi olurdu. Elimini çekmemek için, kalbimin ne kadar hızlı attığını belli etmemek için kaskatı durmak zorunda kaldım. Hızlanan nabzımın kendisinden ötürü olduğunu hissedecek diye ödüm kopuyordu.

Parmağı bileğimin kenarındaki çiziliğın üzerinde gezindi. “Bu yeni,” dedi yumuşak bir sesle. “Nasıl oldu bu?”

“Şey, gül çalısı. Çıktığım pencerenin önündeki.” Benimkilere kayan gözleri tadı bir alaycılıkta doluydu. “Tahmin etmeliydim.” Sonra elimi sıkıca tutup bir kez salladı. “Oldu işte. Anlaşma sağlandı.”

Bana sadece bakıyor, hoşgörüyü gülümsüyordu ama gülüşünde bir sızı da vardı aynı zamanda; sanki bu âna dair bir şey onu üzmüş gibi.

“Ee?” dedim karşımdaki boşluğa doğru başımı sallayarak. “Yapacak mısın?”

Gözleri büyüdü. “Ne? Hemen mi?”

“Yani evet. Elbette.”

Başını salladı. “Geç oldu. Gel. İçeri girelim.”

Henry sahilden benim de indiğim merdivenlere doğru yürürken gönülsüzce peşinden gittim. “Ama kolay olacaktı. Ye hızlı. Söyle gitsin işte.”

Durup arkasını döndü, kumda sessiz ama emin ve uzun adımlarla bana yürüdü tekrar. Yanıma gelince durdu, o kadar yakındaydı ki sıcaklığını hissediyordum. Gözlerimin içine bak ti. Ay ikimizi de aydınlatıyor, okyanusun dalgalan arkamdaki kumlan yalıyordu. Bakışı karşı çıkışımı susturdu; konuştuğunda sesi nazik, ayırı zamanda katıydı. “Hayır. Ne zaman ve nasıl teklif edeceğimi sen belirlemeyeceksin. Bu da anlaşmamızın bir parçası olmalı.”

Bana baktı. Dudakları düz bir çizgi, çenesi gölge ve ışığın oluşturduğu güçlü bir açı gibiydi. Ben de suskunluk içinde ona baktım ve Henry’nin bu yanının nereden çıktığını merak ettim. Gece okyanusta yüzen, böyle güçlü ve bana böyle bakan Henry’nin.

Derin bir nefes alıp az önce aramızda ne olduğunu, hangi çizgiyi aştığımızı merak ettim. “Pekâlâ,” dedim ve tepeye çıkan taş merdivenlerde onu takip ettim. Elini arkaya uzattı, ben de tuttum ve

bacaklarım titrerken beni yukarı çıkarmasına izin verdim. Ta ki tepeye ulaşınca kadar.

Ertesi sabah zili çalıp çağırdığımda Alice memnuniyetsizliğini dile getirmekten hiç çekinmedi. Hangisini daha yanlış bulduğuna karar veremedim; gece vakd sahile gitmemi mi, yoksa dönünce onu çağırmamamı mı? Bodanmı ve elbisemin eteklerini kaplayan kumla ilgili homurdanıp durdu. Pelerininin cebindeki avuç dolusu deniz kabuğunu çıkarınca bana karanlık bir bakış atı. “Ama bu son olsun hanımefendi. Bir daha yok. Özellikle de dolunay zamanı.”

Pencere kenarında oturup kuşları dinlediğim yerden dönüp, “Neden dolunayda olmuyor?” diye sordum.

Onu tam anlamıyla çileden çıkarmışım gibi başını salladı. Sonunda, “Çünkü sahillerde kaçakçılık oluyor hanımefendi!” dedi. “Özellikle de dolunay zamanı.”

Aceleyle yerimden indim, heyecandan az kalsın yere düşecektim. “Burada gerçekten kaçakçılık oluyor mu?”

Gözleri pişmanlıkla doldu. Elinde bodarımla geri çekildi ve kumu temizlemek gerektiğiyle ilgili bir şeyler mırıldandı. Sonra da aceleyle kapıdan çıktı. Keşke bu kadar meraklı davranmasaydım! Bana Robin Hood Koyu’nun sırlarından bahsedebilirdi belki. Sabırlı olursam bu şansı tamamen kaybetmeyeceğimi umdum.

Fakat sabırlı olmak bana pek kolay gelmiyordu ve bu zayıflığım Henry’nin teklifi yapacağına dair bir işaret beklerken her zamankinden daha belirgin oluyordu. Onu sıkıştırmamam gerektiği konusundaki sözlerini ciddiye almıştım. Ama Bayan Delafield ne zaman bana baksa gözlerinde öfke oluyordu ve Sylvia Bay Brandon’a kur yaptığım geceden beri benimle ko-nuşmamıştı. Bayan St. Claire’in Henry’nin koluna girmesini izlemek beni hasta ediyordu. Gitmek zorundaydım. Bir an önce.

Kahvaltıda Bayan St. Claire ona Robin Hood Koyu’nu keşfe çıkmayı çok istediğini, havanın bulutlu ve yağmurlu olmasının çok yazık

olduğunu söylerken Henry'yi izledim. Bay Brandon bana o sabah kirlarda seslerini duyduğu kuşlardan bahsetti. Fakat kuşlar, Bay Brandon'la paylaşmak istediğim bir konu değildi.

Kahvaltı boyunca Henry bir kez olsun gözlerime bakmadı ve bir anlık panikle, dün gece olan her şeyi hayalimde mi canlandırıdım diye düşündüm. Belki de Henry fikrini değıştirmişti ve sonuç olarak bana yardım etmeyecekti. Fakat Bay Bran-don'dan izin isteyip odadan ayrılmak üzere ayağa kalktığımda birden Henry'nin de kalkmakta olduğunu fark ettim. Ben kapıya yürürken nazikçe adımı söyledi. Niyetinin ne olduğunu merak ederek durup döndüm.

“Bunu düşürdün,” dedi düşürmediğime emin olduğum bir mendili uzatarak.

Yine de mendili alıp ona teşekkür ettim, o da arkasını dönüp masaya geri yürüdü. Bayan St. Claire bana meraklı gözlerle baktı.

Mendili cebime sokup odadan aceleyle çıktım. İki köşe döndükten sonra bulduğum ilk boş odaya süzüldüm. Burası kütüphaneydi ve sabahın bu saatinde tamamen boş oluyordu. Sırtımı kapıya dönüp katlı mendili özenle açtım. İçinde aynı şekilde katlanmış bir kâğıt vardı. Açınca Henry'nin muntazam elyazısını tanıdım.

Bu gece gi^li geçidin girişinde buluşalım.

Bütün günü Blackmoore'un odaları ve koridorlarını gizli geçide dair bir iz bulmak için didik didik arayarak geçirdim. Burası gerçekten de devasa bir evdi. Öğleden sonra batı kanadındaki koridorda Henry ile karşılaştım. Kısaca durup gülümsedi ve “Bulabildin mi bari?” dedi.

“Hayır!” diye fısıldadım. “Bana söyleyen olmaz mı?”

Başını hayır anlamında salladı. Her zamanki gibi inatçıydı ve haylazca gülümsüyordu. “Bunca yıldır bunun için başıma bela oldun Kate. Kendin bulmak zorundasın.”

Henry yürüyüp gidecekken, “Bir ipucu ver öyleyse,” dedim.

Arkasını dönüp baktı ve yardım etmeyeceğine emin olduğum halde köşeyi dönmeden hemen önce, “Bir tablonun arkasında,” dedi.

Blackmoore’da yüzlerce tablo vardı. Doğu ve batı kanadının en üst iki katındaki tüm odalar ve koridorları aradım. Batı kanadındaki diğer odaların uzun süredir kullanılmadığı belliydi. Mobilyalar çarşaflarla örtülmüştü ve havada toz zerrecikleri uçuşuyordu. Doğu kanadındaki odalardan hiçbirine girecek cesaretini yoktu. Henry’nin beni başkalarının mahremine izinsiz girmemi gerektirecek bir arayışa sürüklemeyeceği kesindi. Saatlerce araştırdıktan sonra evin üst katlarında gizli geçit filan olmadığı sonucuna vardım.

Derken yemek zamanı geldi; aceleyle üstümü değiştirdim ve derli toplu görünmek için Alice’e saçımı yaptırdım. Akşam yemeği bitmek bilmedi ve Bayan Delafield’ın oturma düzeni sayesinde ilginç binlerinin yanına da oturmadım. Hanımlar yemek odasından ayrılırken grubun arkasında kaldım ve herkes misafir odasına gitmek üzere sağa dönerken ben sola dönüp kütüphane kapısının ardına saklandım. Burada çokça tablo vardı ve henüz zemin kattaki odaların hepsine bakma fırsatı bulamamıştım.

Ancak kütüphane de tıpkı geniş giriş salonu ve iki yanından uzanan koridorlar gibi benim için hayal kinklığı oldu. Sonunda geriye bir tek oda kalmıştı. İkinci müzik odası. Kuş odası.

Duvarlardan birine asılı, koyu ahşap çerçeveli bir tablonun önünde durdum. Daha önce dikkatimi çekmemesine şaşırarak gözlerimi tabloya diktim. Muhtemelen kuş ve piyano dikkatimi çekmiş, bu sanat eserini gözden kaçırmama neden olmuştu.

İkarus’tu bu. Görür görmez tanımıştım. Babası onun için yaptığı kanadan bağlıyor, İkarus’u çok yüksekte uçmaması için uyarır gibi, yüzünde onaylamayan bir bakışla gökyüzünü gösteriyordu. Güzel bir tasvirdi bu; köşesindeki imzaya bakılırsa Anthony Van Dyck’a ait orijinal bir eserd.

Çerçeveye dokundum ve gün boyunca ilk kez kendimi sakin hissettim. Derken çerçeve hareket etti, duvar bana doğru dönerek

gizli geçidi açığa çıkardı.

Gece yansına on dakika kala odamdan gizlice çıktım, yolumu aydınlatması için bir mum kullanarak arka merdivenleri inip kuş odasına gittim, içerisi karanlık ve boştu; kuş, kafesinde sessizdi. Piyanonun önündeki oturağa oturdum ve ayak seslerini duymak için kulak kabartarak tedirginlikle bekledim. Nihayet, tam da kalbim gelmeyeceğinden duyduğum endişeyle hızlanmaya başladığında kapı sessizce açıldı ve Henry odaya girdi.

“Bulmuşsun,” dedi bu sessiz, karanlık geceye uygun kısık bir sesle.

“Elbette.” Sesimdeki gurur ifadesini saklayamadım. Ayağa kalktım ve Henry’ye dönüp mum ışığında olabildiğince inceledim onu. Işık koyu saçlarını, gülümsemesinin pıltısını ve gözlerindeki heyecan belirtisini görmem için yeterliydi.

Elinde perdeli bir fener tutuyordu. “Muma ihtiyacımız yok.” Peşinden İkarus tablosuna doğru ilerledim. Elini çerçevenin arkasına sokup daha önce yanlışlıkla bastığım düğmeye basu.

Duvar açıldı ve karanlık bir boşluk çıktı ortaya. Henry fe-

neri kaldırıp perdelerinden birini ışık vursun diye araladı. Yine bir sırtış ve gözlerinde heyecan pıltısıyla karanlığın içinde yolu gösterdi.

Üstümü kirletip halimi misafirlerden birine ya da -Tanrı korusun— Bayan Delafield’a açıklamak zorunda kalırım diye daha önce geçide girmemiştim. Fakat şimdi Henry beni uyardığı zaman eğilerek, dar dönemeçlerde yavaşça hareket ederek, bana uzun gelen bir süre boyunca dar bir döner merdiveni inerken duvarların taştan toprağa dönüştüğünü hissederek Henry’yi ve taşıdığı ışığı takip ediyordum. Basamakları saymayı unutmuştum ama sahile indiğim basamaklar kadar fazla olmadığını tahmin ediyordum.

Geçidi izleyip ev boyunca ilerlemiştik ve şimdi tahtadan kirişlerle desteklenmiş, duvarları ve zemini topraktan yapılmış bir yeraltı

tünelindeydik. Duvarların bazı yerlerinde fener koymak için raflar vardı. Alice'i ve kaçakçılık meselesini düşünerek fenerlerden birkaçına dokundum. Fakat hepsi etrafımızı saran duvarlar kadar soğuktu. Bu durumda en azından yakın zamanda kullanılmamış olmalıydı.

Bir başka merdivene ulaştığımızda bir kilometreye yakın yürümüştük. Henry beni taş merdivenlerden çıkardı. Basamakları görebileyim diye epey alçaktan taşıdığı ışığı takip ettim. Basamaklar bizi yukarı, daha yukarı çıkardı. Henry başını çevirip, "Geldik sayılır," diye fısıldadı. Nefes nefese kalmıştım, tırmanmaktan bacak kaslarımın yandığını hissediyordum. Derken Henry önümdeki basamakta bodannı hiç kıpırdatmadan durdu ve tozlu, sert bir gıcırta duydum. Bir esinti beni ürpert-

ti, sonra Henry'nin botları yeniden hareketlenip yıldız ışığıyla dolu bir karenin içinde kayboldu.

Başımı tavan kapısı olduğunu sandığım açıklığa dönüp durdum. Tepemde yıldızların ışığıyla boyanmış gece gökyüzü uzanıyordu. Kapının kenarlarına tutundum ve parmaklarımın altında çimleri hissedince şaşırdım. Zemin seviyesinden yükseğe tırmandığımızı şüphe yoktu. Derken Henry bana uzandı. Elimi onun eline koydum ve kalan basamaklardan yukarı çekti beni. Gözlerim kocaman açık halde yukarı çıktım. Ayaklarımın altındaki gerçekten de çimendi. Fakat etrafımız dağılmış bir taş duvarla çevriliydi ve ötesinde gökyüzünden başka bir şey yoktu. Ne ağaç. Ne okyanus. Ne kırlar. Kafam karışarak Henry'ye baktım ve havaya tuttuğu fenerin yan aydınlığında, yüzünde son derece tuhaf bir ifade gördüm. Hem heyecanlı hem de tedirgindi. Henry'nin tedirgin olduğunu pek az görmüştüm. Dudaklarını sıkıca kapamıştı, gözlerini fenerin titreyen gölgeleriyle karardığı için tam olarak göremiyordum.

"Burası neresi?" diye sordum ihtiyatlı adımlarla ilerleyerek. Zeminin beni taşıyacağından emin değildim, bu yer doğanın kanunlarına aykırı gibiydi çünkü.

“Gel de bak,” dedi taş duvara doğru yürüyerek. Peşinden gittim. Duvar göğüs seviyemdeki yıkık taşlarla son buluyordu. Aşağıya baktım ve başım dönünce aceleyle taşlara tutundum. Çok yüksekteydik. Bu ağaçları tanıyordum. Ne kadar uzayabil-diklerini biliyordum. Ve şimdi tepelerini aşağıda görebiliyordum. Dönüp sağıma baktım; aşağı tarafımızda ağaçlardan bir deniz, rüzgârla sallanıyordu. Soluma döndüm; birbirine çarpan

uzak dalgalar ay ışığında bembeyaz köpürmüştü. Okyanustu bu.

Yukan baktım ve tek bir ağacın bile görüşüme engel olmadığı geniş gökyüzünü gördüm yeniden. Sonra birden boğuk bir çığlık duyuldu ve çırpınan kara gölgeler doldurdu havayı. Ekin kargalarının kulak tırmalayan haykırışları karanlığı delip geçti. Kuşlar çok gürültücüydü ve çığlıkları camın üzerine bir şey kazınıyormuş gibi ruhumu kazıyordu sanki.

“Burası viran manastır,” diye iç geçirdim.

“Aslına bakarsan viran manastırın en yüksek kulesi.” Sesindeki gülümsemeyi duydum. “Hoşuna gitti mi?”

“Gitti,” diye fısıldadım. “Çok hoşuma gitti.”

Bunun üzerine Henry gülümsemesini salıverdi, dirseklerini duvara yerleştirdi, okyanusa baktı. “On yaşındayken gizli geçidi keşfettiğimden beri her ziyaretimde, neredeyse her gece geliyorum buraya. On iki yaşındayken oturup yıldızları seyredebileceğim rahat bir yer istediğime karar verdim. Bu yüzden her gece kovalarca toprak taşıdım yukarıya. Buraya zemini kap-layamaya yetecek kadar toprak getirmek koca bir ayımı aldı. Sonra bahçivandan biraz çim tohumu dilendim ve gitmeden önceki gece ekim onları. Çimlerin bitip bitmediğini görmek için bir yıl boyunca beklemem gerekti.”

Eğilip elimi çimlerin yumuşak yapraklarında gezdirdim. On iki yaşındaki Henry’nin bunca yıl sonra görüp dokunacağım bir şeyler ektiğini düşünmek tuhaftı.

“Buraya başka kimseyi getirdin mi?” diye sordum Sylvia’yi düşünerek, Bayan St. Claire’İ ise düşünmemeye çalışarak.

Henry bir soluk alıp duvara yaslandı ve bir an için bana ses-

sizce bakü. “Hayır.” Bu sözcük aramızdaki sessizlikte uzunca bir süre asılı kaldı, içimi öyle bir memnuniyetle doldurdu ki gülümsemekten alamadım kendimi. “Bir şey itiraf etmeliyim Kate.” Tüm ilgim onun üzerindeydi. Henry’den bir itiraf, çok ender rastlanan ve son derece kıymetli bir şeydi.

“Neymiş?” diye fısıldadım ona yaklaşarak.

“Küçükken Blackmoore’u sevmiyordum. Yıllarca sevmedim.”

Ona şaşkınlıkla baktım. “Bunu hatırlamıyorum.”

“Hayır. Kimseye söylemedim. Burayı sevmem gerekiyordu, bilirsin. Bana miras kalacaktı. Ama o kadar tuhaf ve ev diye bildiğim yerden o kadar uzaktı ki. Sevmedim. Gizli geçidi bulunca bunu her gece evden kaçmak için kullandım. Ama Blackmoore düşüncesi senin ilgini o kadar çok çekti ki buraya gelmeyi nasıl istediğini görünce, dönüşte senin soru yağmuruna maruz kalınca benim düşüncelerim de değişti. Sen buraya çok değer verdiğin için ben de vermeye başladım.” Daha da yaklaştı, gri gözlerindeki hafif gülümsemeyi görebiliyordum. “Bir gün seni buraya getirip bunu söyleyeceğimi başından beri biliyordum. Sana teşekkür edeceğimi.”

O kadar şaşırmıştım ki nasıl tepki vereceğimi bilemedim. İçimde yumuşak, tatlı bir his büyürken öylece durdum sadece. Birisi beni takdir etmişti. Herhangi birisi de değil, Henry. Gülümsedim ve “Rica ederim,” diye fısıldadım.

“Buranın anlaşmamızın şartlarını yerine getirmek için iyi bir yer olacağını düşündüm,” diye devam etti. “Üç teklif için. Ve karşılığında vereceğin şey için.”

Gülümseyişim kayıp gitti. Bir an için karşılık meselesini unutmuştum.

“Evet, karşılık. Ne istediğine karar verdin mi?”

“Verdim.”

Eğilip elini arkamdaki duvara koydu. Ona bakmak için başımı eğmem gerekti. Kalbim gerginlikle hızlandı. “Gönlünün dileği hepimizi terk edip uzaklara, Hindistan’a uçmak. Benim gönlümün dileği ise Kate Worthington’ın gizemini çözmek.” Tedirginlikle güldüm ve ondan uzaklaşacak bir yer bulmaya çalıştım. Ama arkamdaki taşlar kaçmamı engelliyordu. Bu karanlık gecede, tepemizde mücevher gibi yıldızlar varken ve tek refakatçimiz kara kargalarken Henry’ye bu kadar yakın olduğum için çok korunmasız hissediyordum kendimi. “Ben gizemli değilim Henry. Nasıl da abartıyorsun.”

O kadar eğildi ki ay ışığında gözlerindeki kararlı bakışı görebildim. Konuşurken sesi alçak perdeden, güçlü ve tereddütsüzdü. “İki yıl önce sana bir şey oldu. Tanıdığım Kitty aniden Kate’e dönüştü.” Dalga geçer gibi bir hali yoktu. “Benimle dans etmeyi reddeden Kate. Bütün dünyaya asla evlenmeyeceğini ilan eden Kate. Kalbini kedisinden başka hiç kimseye vermeyen Kate.” Duraksadı ve sözlerinde bir itirafın ağırlığını hissettim sanki. “O zaman bir şeyi kaybettim. Ve iki yıldır bunu geri istiyorum. Hiç değilse neden kaybettiğimi anlamak istiyorum.” Kafamda düşünceler hızla dönüyordu. Arkamdaki taşları sanki dünya etrafımda dönüyormuş ve beni kıyısından düşmekten koruyabilecek tek şey onlarmış gibi tuttum.

“İşte karşılığında istediğim şey bu Kate. Üç evlenme tek-

lifi karşılığında senin üç sırrın. İki yıl önce dönüştüğün gizemi çözecek cevaplar.”

Bunları söylediğine inanamıyordum. Benden bunu istediğine inanamıyordum. Bunları konuşmadan o kadar uzun zaman geçirmiştik ki. O kadar uzundu ki sırlanmın sonsuza dek benimle kalacağına emin olmuştum. Doğru düzgün bir nefes almaya,

söylediklerini idrak etmeye, ay ışığı altındaki bu Henry'ye akıl erdirmeye çalıştım.

Ama çok yakındı. O bu kadar yakınımda dururken, sıcaklığını hissedebileceğim şekilde bana doğru eğilirken bunların hiçbirini yapamazdım. Neresine dokunacağımı, onu nasıl kendime çekeceğimi rahatlıkla gözümün önüne getirebiliyor, öpe-bilsem dudaklarından çalacağım nefesini duyabiliyordum.

Soluğum hızlandıkça hızlandı ve aramızdaki gerilim kıpırdanan, esneyen ve tenimin arzuyla yanmasına neden olan somut bir şeye dönüştü. Ve sonunda daha fazla dayanamadım. Kolunun altından eğilip beni sıkıştırdığı köşeden sıyrıldım ve hızla kaçtım. Ondan birkaç adım uzaklaştıktan sonra dönüp, “Şartlarına uyacağım,” dedim. “Üç teklif karşılığında üç sır. Haydi yapalım o halde. Üç kez ‘Benimle evlenir misin?’ de, ben üç kez hayır diyeyim, sonra soruların sorabilirsin ve işimiz biter.”

Başını salladı. “Hayır. Aceleye getirmeyeceğiz. Oldu bitti olmayacak. Sana bir gecede bir kez evlenme teklif edeceğim.” Hissettiğim savunmasızlık beni telaşa sürüklüyordu. “Neden tek seferde yapmıyoruz?”

“Çünkü,” dedi sesinde hüzünlü bir tınıyla, “benim seni rüzgâra bırakmak ve uçup gitmeni izlemek konusunda acelem yok.”

Sesindeki hüznün beni hazırlıksız yakalamıştı. Şaşkınlığımı bastırmak için yutkundum ve sessizce, “Peki. Şardarını kabul ediyorum/” dedim.

Henry bana yaklaştı, uzanıp elimi nazikçe elinin arasına aldı. Kalbim tedirginlikle delicesine çarpıyordu ve kendimi kahkahanın ya da gözyaşlarının kıyısında hissediyordum; hangisi olduğunu bilmiyordum. Ellerimin terlemesinden korkuyordum. Dudağımı ısırdım ve ağırlığımı bir ayağımdan ötekine verdim. Terli elim onun elinde gevşemişti. Bu sahnede doğru olmayan o kadar çok şey vardı ki.

“Katherine Worthington.”

Kaşıımı kaldırdım. “Katherine mi?”

“Şşşt. Resmiyetle konuşuyorum. Uygun olan bu.” Önümde diz çöktü.

“Ah, hayır/” diye mırıldandım. “Yapma lütfen. Kalk. Ne olur.” Bana dik dik baktı. “Şikâyet etmek yasak.” Bir nefes alıp elindeki elime baktı. “Katherine, sen kalbimi çaldın,” dedi. Tuhaf bir gülme isteği ele geçirdi beni.

“Sensiz yaşamak düşüncesine katlanamıyorum.”

Elim o kadar terlemişti ki elinden kaydı. Bir kahkaha isteği daha yükseldi içimde. Ama gülmemem gerekiyordu. Dudaklarım seğirdi, omuzlarım titremeye başladı. Boştaki elimi ağzıma kapatarak gülüşümü sakladım.

“Ve sana yalvarıyorum.

Kıkırtımı yuttum.

Henry süratim astı. “Gülüyor musun sen?”

Yeni bir kahkaha dalgasını bastırarak başımı iki yana salladım.

“Evet, gülüyorsun.” Henry ayağa kalktı, tuttuğu elimi bıraktı. “Ağzına bakayım.”

Bir güldü gülecek sesi daha çıktı benden. Ağzımı iki elimle kapatıp başımı hayır anlamında salladım.

“Kate,” dedi Henry ikaz eder gibi bir sesle. Yanıma daha da yaklaştı. Bileklerimi kavrayıp ellerimi ağzımdan çekti. Dudağımı ısırdım ama padayan kıkırtıma engel olamadım. Henry bıkkın bir ifadeyle bileklerimi bırakıp geri çekildi.

“Bu bir hataydı. Hiç büyümeyeceksin, değil mi Kitty?” Kesik bir iç geçirdim. “Kitty mi? Bunu nasıl söylersin?” “Bana güldün!”

“Saçma harekeder yapıyordun!”

Elini savurdu. “Ciddi olmaya çalışıyordum!”

“Keşke olmasaydın.”

“Neden olmayacakmışım? İlk kez evlenme teklif ediyorum. Güzel olmasını istedim.”

İşin aslı kafama dank edince gözlerimi ona diktim. “İlk kez evlenme teklif ediyorsun.” Elimi uzatıp koluna koydum. “Ah, Henry. Sen... Sen... Riske girdiğini mi hissediyorsun?” Başını geriye çekti, kısa ve neşesiz bir kahkaha attı. “Evet,” dedi alaycı bir sesle. “Riske girdiğimi hissediyorum Kitty.” Göz devirdiğini görebiliyordum. “Hayır! Öyle bir şey hissetmiyorum! Beni ne sanıyorsun sen? Süt çocuğu muyum ben?”

Elimi kolundan çektim. “Bana bağırma Henry Delafield. Duyarlı olmaya çalışıyordum.”

“Olma o zaman. Hiç sana göre değil.”

Başımı dikleştirdim. “Olmayacağım o zaman.”

“İyi.”

Uzunca bir süre birbirimize baktık. Hava kırgınlık, öfke ve yanlış anlaşılmalara ağırlaşmıştı. Bir süre sonra arkamı dönüp taş duvara doğru yürüdüm. Bağladığım kollarımı duvarın üzerine, çenemi de kollarıma dayadım. “Ne fenaydı,” diye mırıldandım. “Yıllardır böyle kavga etmemiştik seninle.”

Uzun bir an sonra Henry’nin gelip arkamda durduğunu hissettim. “Doğru. Etmemiştik.” Artık sesi daha sakindi.

“Ve bana yine **Kitty** demeye başladın.” İç geçirmeme engel olamadım. Kendimi kelimelerle anlatılamayacak kadar üzgün, keyifsiz ve umutsuz hissediyor, ağlamak istiyordum. Henry benim son çarem. Onun yardımı olmadan Hindistan’a gitme hayalimi gerçekleştiremezdim. Fakat ondan arkadaşlığımıza mal olacak bir

yardımı da kabul edemezdım. Keşke kahkaha atasım gelmeseydi! Burnum sızladı, ovuşturdum. Önceden, işime yarayabilecekken değil, **şimdi** ağlamanın tam bana göre olduğunu düşündüm.

Henry iç geçirdi. “Burnunu ovuşturma. Lütfen. Buna hiç dayanamıyorum.”

“Elimde değil.” Gözlerimi kırptıştırarak yaşları kovarken bir daha ovuşturdum burnumu.

Henry bir daha iç geçirdi. “Özür dilerim **Kate**” En azından bu olması gereken şekle dönmüştü. “Son zamanlarda kendimi. .. Çok keyifsiz hissediyorum.”

Burnumu çekip hızla gözlerimi kırparken ele avuca sığmaz hislerime lanet ettim. “Ben de özür dilerim. Bana ne oluyor böyle bilmiyorum.”

“Bir daha deneyelim mi?” diye sordu sakın bir sesle.

Burnumu son kez çektim, gözlerimi sildim ve tekrar Henry’ye döndüm. “Eğer böyle olacaksa değmez Henry. Ben Hindistan’a gitmenin başka bir yolunu bulurum. Kavga edelim istemiyorum.”

“Sadece... Bir şans daha ver bana,” dedi gülümseyerek. Başımla onayladım.

Bu kez elimi tutmadı, diz çökmedi, bana Katherine demedi. Sadece karşımda durdu ve “Kate, sen inatçı, aptal, yabancı memleketleri düşündüğün zamanlar haricinde romantizmden korkunç derecede uzak birisin. Bunlardan ve başka pek çok sebepten ötürü seninle evlenmeyi çok istiyorum,” dedi.

Kıkırdadım, burnumu koluma sildim. “Bu daha iyi oldu. Hayır Henry, teşekkür ederim.”

Bana uzun uzun baktıktan sonra derin bir nefes alıp, “Sıra alacağım karşılıklıta,” dedi.

Kalbim hızla çarpıyordu.

“Gönlünün dileğini gerçekleştirdiğim günü hatırlıyor musun?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Bana onu sen vermedin.” “Bu arada, bana öyle hitap ettiğini duymayı halâ istiyorum.” Hafifçe güldüm. “Asla.”

“Belki de anlaşma şartlarını değiştirsek iyi olacak. Benimle üç sırrını paylaşacak ve bana Gönlümün Dileğini Gerçekleştiren Kişi diyeceksin.”

Gülümseyerek başımı sağa sola salladım. “Asla böyle bir şey olmayacak Henry.”

Onun da gülümsediğini biliyordum. Taş duvara yaslandı,

dirseklerini üzerine koydu ve dışarıdaki ağaçlara doğru baktı. “Sana kedini verdiğim gün, artık sana Kitty demememi istediğin gündü.”

Ciddileşerek başımı salladım.

“O gün ne oldu?”

Derin bir nefes alıp duvarda onun yanma yaslandım ve bana sorduğu şeyi idrak etmenin acısını hissettim. Hangi sorunun içime işleyeceğini nereden biliyordu? En çok saklamak istediğim şeyi nasıl tahmin ediyordu? Bu bedeli ödemeye değip değmeyeceğini bir kez daha sordum kendime.

ÜÇ YIL ÖNCE

*Eleanor yanımda durup dükkânın vitrinindeki şapkayı gösterdi.
“Şuradaki. Geniş dantel süsleri olan. Ortada.”*

*Sökünü ettiği şapkayı mümkün olan her açıdan inceledim. “Çok güreliymiş. Alabilmek için harçlığından aylarca biriktirmen gerekecek.”
“Annem alır onu bana.” Kendine has sonsu% özgüveniyle konuşuyordu. Bu güveni en büyük çocuk olmasından mı, yoksa Eleanor olmasından mı ileri geliyordu acaba ?*

“Alma% ” dedim ama sesimde bir parça şüphe de vardı. Eleanor ile annem sö\ konusu olduğunda birçok ke% şaşırmıştım.

Eleanor pençelerinin arasında kanaya tutan bir kedi gibi gülümsedi. Banayanaşıp sesini alçalttı ve “Ona haftaya yapılacak piknikte bu şapkayı takarsam Henty Delafield’ın göklerini benden ayıramayacağını söylerim, alır. ”

Henry’den sö% edince kaşlarımı çatarak baktım ona; içimde şiddetli, korumacı bir dürtü alevlenmişti. Henry yi rahat bırak Eleanor. ”

Gülümseyişi büyüdü. “Buralarda golleri gören tek kişi sen misin

sanıyorsun?”* Başını yana eğip beni inceledi. ‘Ya da şöyle sorayım, senin göklerin görüyor mu küçük Kitty? Hımm? Onun büyüdüğü ne kadar yakışıklı olduğunu fark ettin mi?”

1 ü^üm yanmaya başladı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Sorusunu cevaplamayı reddediyordum, bu Sör’ü bir cevabı hak etmiyordu çünkü. Tıpkı Eleanor’un Henry’nin ilgisini hak etmediği gibi.

Eleanor kahkaha atıp elini ulattı ve yanağımdan makas aldı. “Ciddiyetin bu kadarı senin için iyi değil. ”

Başımı geri çektim ve eline vurdum. ‘Henry’yi alamazsın Eleanor, ” dedim hiddetle fısıldayarak. “Onu bir oyuncağa çevirmene i%in vermem. ” Gülüşü kayboldu, gökleri sertleşti, içlerinde meydan okuyan bir parıltı belirdi. “İ%in vermeksın, öyle mi?”

O anda korkunç bir hata yaptığımı anladım. Yanlışımı düzeltmeye çalıştım. O mmı silktim ve alelade olmasına gayret ettiğim bir sesle, ‘Ya da oyna onunla. Ne istersen yap, ” dedim.

Gülümseyişi eski yerine döndü. “Öyle planlıyorum. ” Bakışları sağ omzumun arkasındaki bir şeye yöneldi. “Ah, bak. Annem geldi işte. Şapkayı almasını isteyeceğim.” El sallayarak, “Anne,” diye seslendi ama ben bakmadım. Parke taşlı sokağa gözlerimi diktim ve beni tüketmeye çalışan kınamlı mücadele ettim.

‘Ne var Eleanor?’ Annem sinirliydi. Sesinden anlaşılıyordu. Takat Eleanor, ‘Sence şu şapka... ’ dışında bir şey söyleyemeden konuşmaya yeni bir ses katıldı.

‘Bayan Worthington. ’ Bu bir erkek sesiydi ve sırlarla doluydu. Hız^ dönüp baktım ve annemden uzaklaşıp ağzını sıkıca kapatan Eleanor’a yaklaştım. Adam uzun boylu ve gençti, kırmış bir asker ceketi giymişti. Ve annem akşam yemeğine gelen beyefendilere baktığı gibi bakıyordu ona.

‘Kim bu adam?’ diye fısıldadım Eleanor’a.

Bir omzunu kaldırıp fısıltıyla cevap verdi. ‘Son flörtü. Bana benüz adını söylemedi. ’

Adam bana da Eleanor’a da bakmıyordu. Hatta anneminyamna yaklaşıp gülümserken gökleri ondan başkasını görmüyor gibiydi. ‘Son görüşmemizin üstünden uzun zaman geçti. Nasılsınız?’

Onları seyreden başka kimse var mı diye aceleyle etrafa bakındım. Eleanor ikimiZj elindeki şemsiye ve dükkânın duvarı ardında annemi yoldan geçen hiç kimse göremesin diye durduğu yeri değiştirdi. Bense yelpazemi hiddetle sallıyor, adam hepimizle birden konuşuyormuş gibi geniş bir gülümsemeyle başımı sallıyordum.

Annem kahkaha attı ve duyamayacağım kadar sessiz bir şeyler mırıldandı. Sonra adam yüzümü kızartacak kadar yüksek sesle, ‘Çok cilvelisin kediciğim, ’ dedi.

Artık yelpazemi daha da hızlı sallıyor, aptal gibi sırtıyordum ama içimdeki kasma isteğini zor bastırıyordum. Eleanor bana yanaşıp, ‘Adam onun yan yaşında olmalı, ’ dedi. Sesinde duyduğum hayranlığı kafamda kurmuş olduğumu düşünerek ona döndüm hemen. Ama hayır, gözlerinde de aynı hayranlıkpmıltısı vardı ve o anda Eleanor’un bu manzarada gördüğü şeyin tiksiniyecek değil, arzu edilecek bir şey olduğunu açıkça anladım.

Çok şükür ki adam gidiyordu. Duyamadığım bir şeyler fısıldadı ve hınzır bir sınıtışla uzaklaştı. Yelpazemi ve aptal sınıtışımı bıraktım ve anneme de Eleanor'a da tek kelime etmeden aksi istikamette yürümeye başladım. Yüzümdeki ifadenin olabildiğince boş olmasına çalışarak kasabayı en kısa yoldan terk ettim ve nehre ulaştım. Ölçülü adımlarla yürüyerek nehir kıyısındaki bir ağacın geniş gölgesine vardım.

Şapkam çıkarıp suyun kenarına çömeldim, ellerimi soğuk suya daldım yanan yanaklarıma çarptım. Utancım beni terk etmiyordu; su, bu utancın alevini soğutmuyordu. O adamın aşağılık sınıtışını, anneme soyh diği söyleri de aklımdan alıp götürmüyordu, bunları düşününce midem iyice bulandı.

Bu türden davranışlara dair işaretleri kendi evimde, yemeğe gelen beyefendilerde de görmüştüm. Masanın öbür ucundaki babamın artan tiksintisine şahit olmuşum. Fakat bu, annemin toplum içinde böyle düşüncesizce davrandığını ilk görüşümdü. Kendi kasabamızda, herkesin onları görebileceği yerde. Annem bu şekilde devam ederse bu bizi, hepimizi mahvetmeye yeterdi. Eleanor'un, benim, Maria'nın ya da Lily'nin düzgün bir evlilik yapma şansını tamamen yok etmeye yeterdi. Annem Olivera zprar veremezdi ama biz Karar görürdük. Asla telafi edemeyeceğimiz Şekilde zprargörürdük.

Topuklarıma üzerine oturdum, ıslak ellerimi sudan çıkardım, çaresizlik ve utanç beni boğarken güneşin sudaki yansımasına baktım. Annemden utanıyordum ve yakında ablamdan da utanıyor olacaktım. Eleanor un annemin izinden gittiği, her geçen gün daha da aşikâr oluyordu çünkü. Onun Henry ile flört ettiğini —hisleriyle oynadığını- düşünmek, üzerime yeni bir utanç dalgasının şiddetle çarpmasına neden oldu. Sonra bu utanan ortasından şu sözler çıkıverdi birden: Ben onlar gibi değilim. Asla onlar gibi olmayacağım. Cümleler kendi kendilerine oluştu ve ben bir can simidi gibi tutundum onlara. Asla onlar gibi olmayacağım, ” diye tekrarlardım defalarca; önce çaresizlik, sonra artan, kuvvetli bir inançla. Ben başka bir şey yapacaktım. Ben başka türlü olacaktım.

Daldığım düşünceler bir sesle kesintiye uğradı; sert, kulak tırmalayan bir ses. Bir grup oğlan, nehrin yukarısında bağılıyor, gülüyor, bir şey

için kavga ediyordu. Derken aralarından biri siyah bir şeyi öne arkaya salladı ve hepsinin tezahüratıyla havaya savurdu. O şey nehrin ürerinde kıvıncırken ayağa kalkmışım. Suyu çarptığında koşuyordum. Batmaya başladığında ise nehre balıklama dalıyordum.

Soğuk su nefesimi kesti, öksürdüm, su yuttum, batmakta olan siyah şeye ulaşabilmek için akıntıda kulaç attım. Gözlerim açık suya daldım, uzandım, ayak çırpıttım, kollarımı sağa sola salladım ve sonunda parmaklarım çuval bezinden torbaya değdi. Kavrayıp suyun yüzeyine doğru döndüm ve sertçe ayak çırpıtmaya başladım. Botlanm ve elbisem beni aşağıya çekiyordu. Torba ise daha da beterdi. Çapa gibiydi m her saniye daha da ağırlaşıyordu. Ciğerlerim nefes almak için can atarken ayaklarımı daha hızlı çırpıttım. Takat suyun yüzeyi geri çekildi\ güneş ışığı benden uzaklaştı, bacaklarım yanmaya başladı, torba çok ağırdı ve nefes almak zorundaydım.

Birden belime bir kol dolandı, benimkilerin yanında ayaklar çırpılmaya başladı ve yukarıya, suyun üstüne çekildim. Nefes alıp öksürdüm ve ağır torbayı tutabilmek için uğraştım.

“Sakin ol. Tuttum seni. ” Bedenime dolanan Henry \nin koluydu, kulağımdaki ses Henry’nin sesiydi. Güvende olduğumu anlayıp sakinleştim hemen. Henry benden üç yaş büyüktü. Güçlüydü. Sağlamdı. Güvendeydim.

Akıntıdan kurtulup nehrin kıyısına ulaşmamız bir ömür gibi geldi. Islak torbayı sudan güçlükle çıkardım ve kendimi çimenlere altım. Kesik kesik soluyor, hâlâ öksürerek yuttuğum sulan çıkarıyordum. Henry nefessiz kalmış halde yanıma oturdu ve ıslak saçlarını sallayarak gözlerinden çekti.

“Suda ne işin vardı senin?”

Dizlerimin ürerine oturup torbayı çevirdim ve bağlandığı yeri aradım. “Onlan kurtarmak zorundaydım. ” İpi bulmuştum ama parmak -lanm

düğümleri çözemiyordu. Soğuktan deli gibi titriyordum, saçımdan göklerime akan sular doğru düzgün görmeme imkân vermiyordu. Fakat Henry benden daha hızlıydı. Saniyeler içinde düğümü çözüp torbanın ağzını açtı.

Grili beyaz/ı altı kedi yavrusu torbanın içinde harehetsizjatiyordu. Onları teher teker alıp ıslak gövdelerini ovaladım, yüzüme doğru kaldırıp nefeslerini, kalp atışlarını hissetmeye çalıştım. Henry de aynısını yaptı. İkimiz de aceleyle, sessizçe çabalarken sonunda Henry, “İşte!” dedi.

Avuçlarının arasında tuttuğu gri beyaz kedi yavrusu halsizce kıpırdandı ve hüzünle miyavladı. Henry kediye bana verdi, onu titrek ellerimle göğsüme bastırdım ve birden ağlamaya başladım. Ben hıçkırıp soğuktan titrerken Henry hiç kıpırdamadan yanımda durdu.

(“Yaşar mı sence?” diye sordum gözyaşları içinde.

“Kmdineyahn tut ki ısınsın, ” dedi. “Ve bir an önce kurutahm onu. ”

Akan burnumu sildim ve Henry’ye baktım. ‘Teşekkür ederim, ” dedim yanaklarımdan yaşlar süzülmeye devam ederken. Henry başını salladı. Yanakları soğuktan kızarmış, saçları başına yapışmıştı. Ama gözeri⁰ kadar sıcak, o kadar şefkat doluydu ki onu hiç bu kadar yakışıklı görmemiştim. Gözlerim görüyor Eleanor, diye düşündüm. Ve ablamı düşününce Henry için duyduğum o güçlü koruma hissi, bu kez öncekinden daha şiddetli biçimde yükseldi içimde.

“Canın mı acıyor Kitty?” diye sordu Henry.

Başımı hayır anlamında salladım. Ona neden böyle ağladığımı, kediciğin hayatını neden kendiminkini tehlikeye atmaya değer bulduğumu açıklayamazdım. Ona annemden, FLleanorndan söz edemezdim. Ama

başımı dikleştirdim ve titrek bir sesle, “Bundan sonra bana Kitty denmesini istemiyorum, ” dedim.

Dudakları hafif bir gülümseyişle kıvrıldı. “Peki. Ne denmesini istiyorsun?”

‘Kate. ’

Gülümseyişi genişledi. ‘Kate diyoruz o halde. ’

Kedicik hafif bitkin bir sesle miyavladı ve onun soğuktan titrediğini hissettim. Henry ayağa kalkıp beni kolumdan tuttu ve kaldırdı. “Gel haydi. Sz’i eve götürüyüm.” Beni nehir kıyısına yakın bir yerde duran atının yanına götürdü. Nehre atladığımı gördüğünde kasabaya doğru gidiyor olmalıydı.

Önüme geçti, ellerini belime koyup beni kaldırmaya hasırlandı. Ama onu durdurdum. Omzuna elimi koyup, ‘Henry, bekle, ’ dedim. “Sana bir şey söylemem gerek Önemli. ”

Henry duraksadı.

‘Eleanor’dan uzak durmalısın. ’

Biran için yüzüme dikkatle baktıktan sonra başım salladı ve aynı ciddiyetle, ‘Dururum, ’ dedi. Bu bana verilmiş bir sözgibiydi, duyunca rahatlayarak iç geçirdim.

Atın üstüne çıkmama yardım etti, sonra arkama bindi ve dizginleri tutmak için kollarını etrafıma doladı. Göğsü geniş ve sıcaktı. Beni eve götürürken gövde mi ona yasladım.

ŞİMDİ

Yüksekten uçan, ıgıllıklar atıp dönen kuşlar beni daldığım düşlerden uyandırdı. Öbür kuledeki tünelerine geri dönünce-ye kadar onları seyredip Henry’nin sorusuna nasıl cevap vereceğimi düşündüm.

“Ekin kargası bunlar,” dedim sonunda. Başımla kulenin tepesini işaret ettim. “Bir yeri sahiplenir ve orada yüzyıllar boyunca yaşarlar. Nesiller önce de ekin kargaları burada, sürekli bu kulenin etrafındaydı. Yavrular ebeveynin alışkanlıklarını sürdürüyor.”

Kuşların konup yeniden uçuşlarını, sonra bir tur daha çığlık atarak yeniden konuşların izledim. “Sorgulamıyorlar, değil mi?” Derin bir nefes aldım. “Ama ben sorguluyorum.”

Bu kez Henry’ye baktım ve gözlerinin üstümde olduğunu gördüm. “Beni nehirden kurtardığın gün...” Başını salladı. “O gün ben annemden kaçıyordum. Kasabadaydı... Milislerden bir... yüzbaşıyla birlikte.” Yüzüm kızarak gözlerimi kaçırdım. Karanlıkta olsak bile bu hikayeyi Henry’ye bakarak anlatamaz dım. “Annem... uygunsuz davrandı. Onu gördüm. Birbirlerine neler söylediklerini duydum. Adam anneme kedici dedi.” Bu kelime ağzımdan tiksintiyle çıkmıştı. **“Kediciğim.”**

Ellerim titriyordu. Kollarımı göğsümde sıkıca bağladım. “Böyie bir şeye ilk kez şahit oluyordum. Daha önceden kördüm ya da çok saftım galiba. Ama o gün gördüm.” Henry yanımda hâlâ kıpırtısız ve sessizdi. “Ben annem gibi değilim Henry,” diye fısıldadım hiddetle, ellerimi yumruk yaptım. “Değilim.”

“Biliyorum,” dedi kısık sesle.

Bunu söylediğinde içimde bir şeyler yatıştı. Biliyordu. **Biliyordu.** Nefes aldım. Dudaklarımın titremesi kesildi. Uzunca bir süre, rüzgâr esip beni ürpertinceye kadar sessizce durduk.

“Bu kadar mı?” diye sordum. “Bu gecelik bilmek istediğin bu kadar mı?”

“Evet. Bu kadar.” Henry feneri aldı ve peşinden tavan kapısına ilerledim. Henry aşağıya inmeden önce bana döndü ve sessizce, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Ah! Sevgili arkadaşım Bayan Louisa Wyndham’dan mektup var.” Bayan St. Claire’in neşeli sesi beni aniden kendime getirdi. Kahvaltıdan sonra Sylvia ve onunla birlikte oturma odasında otururken düşüncelere dalmıştım. Bayan Delafield’ın misafirlerinin çoğu yaşlı, kahvaltılarını yataklarına isteyen ve biz yedikten saatler sonrasına dek aşağıya inmeyen evli kadınlardı. Bu yüzden oturma

odasında sadece üçümüz vardık ve Sylvia ile Bayan St. Claire gevezelik ederken kendi düşüncelerimden çabucak sıyrıldım. Dün gece odama gizlice döndükten sonra bir türlü uyku tutmamıştı. Yatağa uzanıp Henry'nin elimi tutuşunu, önümde diz çöküşünü, bana aşkını ilan edişini düşünmüştüm.

Bayan St. Claire'e bakıp Henry'nin ona böyle şeyler yaptığını ve bunların gerçek olduğunu düşünmek beni hasta ediyordu.

“Hatırlarsın, Londra'dayken seni onunla tanıştırmıştım,” diye söze devam etti Bayan St. Claire. “İşte onlar çevresi çok geniş bir aile. Artık evlenmemiş oğullarının kalmamış olması çok kötü. Senin için yani.”

Sylvia'Ya sert bir bakış attım, o da karşılığında bana uyarıcı bir bakış attı. Bayan St. Claire'e yaşlı Bay Brandon'la kurduğu yakınlıktan söz etmemiş miydi yani?

“Evet, çok kötü,” dedi Sylvia bana tekrar imalı imalı bakıp.

Ona gülümseyip benden yana endişeleneceği bir durum olmadığını anlamasını sağladım. O da bana yüzünde bir rahatlama belirtisiyle, ürkekçe gülümsedi.

“Sana onun mektubunu okumam gerek Sylvia. Londra'daki tanıdıklarımız hakkında anlattıkları çok ilginç olacak.” Bana şöyle bir baktı. “Gerçi bu yazışma hayatında Londra'ya hiç gitmemiş birine ne kadar ilginç gelir, bilemiyorum...” Mektubu kadadı. “Bayan Worthington, sizin yanınızda dahil olamayacağınız şeylerden konuşarak kabalık ettim. Çok üzgünüm. Orada görücüye çıkmak için nasıl da can atıyorsunuzdur! Ve anladığım kadarıyla annenizin size böyle bir fırsat vermeye niyeti yok. Neyse,” dedi neşeyle gülümseyerek. “Boş verin. Siz buradayken başka şeylerden konuşuruz.”

Ayağa kalktım. “Çok nazıksınız Bayan St. Claire. Hatta düşünceli kelimesinin vücut bulmuş halisiniz. Ama sanırım ben başka bir şeyler yapıp ikinizi konuşmanız için yalnız bırakacağım.”

“Nereye gidiyorsun Kitty?” diye sordu Sylvia.

“Herhalde yine evde gezintiye çıkarım, hava kırlara gidemeyeceğim kadar yağmurlu.”

Bayan St. Claire kaşlarını çatarak pencereye doğru baktı. “Burada geçirdiğimiz üç günün ikisinde yağmur yağması büyük hayal kırıklığı oldu. Ama biz kendimize eğlence buluruz. Belki

daha sonra sessiz sinema oynarız. Ya da iskambil. Ya da bir balo düzenleyebiliriz! Ah, balo düzenleyelim. Diğer misafirler için çok eğlenceli olur. Bilirsiniz, onları eğlendirmek bizim sorumluluğumuz ve misafirlerimizden birinin bile burada sıkılmasını asla istemem.”

Bayan St. Claire’in yorucu düşünceliliğinden kurtulmaya hazırlanarak kapıya doğru yürüdüm.

Kapıyı kapatmadan önce Bayan St. Claire, “Öğleden sonra hava açarsa Bayan Worthington,” diye seslendi bana, “hep birlikte Robin Hood Koyu’na gidelim.”

İnanılmaz derecede nazikti. Ondan hoşlanmamayı benim için çok zorlaştırmıştı. Gülümsedim. “Bunu çok isterim.”

Fakat hemen evde gezinmeye başlamak yerine kuş odasına gittim. İkarus tablosuna dokunarak kuleyi ve Henry’nin itirafını düşündüm yine. Benden istediği sırrı, zihnimde canlanıp bütün gün benimle kalan anıları düşündüm. Kısa bir süreliğine zamanda geriye, üç yıl öncesine, Henry’nin beni kurtuluşunun hemen ertesindeki günlere gittim.

ÜÇ YIL ÖNCE

Hava beklenmedik biçimde dönmüş, gri gökyüzü can sıkıntısıyla geçen yamanımın dekoru haline gelmişti. Nihayet, yağmurun dördüncü gününde yavru kedimi aldım, eski bir şala sardım ve kabanımm altına soktum. Sonra şapkamı başıma bağladım, bir şemsiye aldım ve ormanın içinden Sylvia’nın evine doğru yürüdüm.

U%un pencerelerin ardında Sylvia'yı görünce koşarak gidip cama vurdum. Beni aceleyle içeri aldı, ürerimden sular damlarken oturma odasına götürdü. Neyse ki annesi ortalarda yoktu.

“Daha fazla ayrı kalamadım dedim Sylvia sırlıslıkla olmuş kabanımı çıkarmama yardım ederken. “Eleanor ilgilendiği yeni adamdan söz ediyordu durmadan ve anlattığı adamın sayısı% iyi özelliği hakkında bir tek kelime daha dinlemeye tahammülüm kalmadı. ” Şaldan yaptığım bohçayı kaldırdım. ‘Ben de oynarız diye yavru kedimi alıp getirdim. ” Sylvia cıvıladı ve kedinin gri beyazüzünü, uykuda kapattığı gözlerini görünceye kadar şalın katlarını kaldırdı.

“Geldiğine çok sevindim, ” dedi Sylvia yavru kediye benden alıp bir bebek gibi kollarının arasında tutarak. “Sıkıntıdan patlıyordum. Henry de öyle. Son birkaç gündür dünyanın en sabırsız% en çabuk öfkelenen insanı oldu. Sürekli yağmurdan şikâyet edip camdan dışarıya bakıyor.

*Henry'nin beni nehirden kurtarışını her düşündüğümde olduğu gibi kalbim hırlandı. Ama Sylvia'ya bu konudan sö% etmedim. Ona kediciği bulduğumu anlatmıştım ama Henry*tiin nehre atlayıp beni kurtardığını söylememiştim. Bu Sylvia'dan sakladığım ilk sırdı.*

“Peki ona ne isim vereceksin?” diye sordu Sylvia.

“Daha isim seçmedim. Ben de bu konudayardım edersin diye umuyordum. ”

Sylvia yavru kedinin yüküne baktı. ^f Bence bu kediye Mimi ismi yakışır. ”

Yükümü buruşturdum. ‘Mimi?’

“Evet. Ya da Dorothy olabilir, kasaca D ot dersin. ”

Başımı hayır anlamında salladım.

“Neden olmasın? Güzel isimler işte. ”

‘Düşünmeye devam edelim’ dedim. Sylvia bir çırpıda başka fikirler ortaya attı, hepsi de bana aptalca geldi. Ama ilgimi Sylvia’ya veremiyordum aslında. Son dört gündür başıma bela olan sabırsızlık her zamankinden daha şiddetliydi. Henry yi görmek için sabırsızlandığımı fark ettim. Doğrusu bu evde onu görmeden, sesini duymadan oturdukça daha da çok huzursuzlanıyordum.

Sonunda ayağa kalkıp, ‘Henryye soralım. Onun aklına hep güzel fikirler gelir, ’ dedim.

Sylvia kucağında kediyle peşimden gelirken kedi ismi için bir erkeğin bulacağından daha iyi fikirleri olduğuna dair bir şeyler mırıldandı.

Henryyi nerede bulacağımızı biliyordum. Sabahlarım öğretmeniyile

geçirdikten sonra, öğleden sonralarının büyük bölümü boyunca kütüphanedeki kocaman yuvarlak masada çalışırdı. Eğitimine çok önem veriyordu. Pencereleer genellikle açık olur, içeriye canlandırıcı bir esinti dolar, kitap sayfalannı, not kâğıtlarım havalandırırdı. Fakat bugün pencere yağmurdan ötürü örtülmüş, bulanık havanın kasvetini yenmesi için her yanda mumlar yakılmıştı.

Kütüphaneye gererken, (Henry, yardımına ihtiyacımı% var, ” dedi Sylvia.

Henry başını kaldırıp doğruca bana baktı. Bu bakışıyla bana bir sır vermiş gibi hissederek olduğum yerde kalakaldım. Bu yeni bir şeydi. Aynı anda bir soru, bir tespit ve aceleci, giyli bir sır vardı içinde. Başını yeniden işine çevirip kalemını bıraktı, kitaplarım, kâğıtlarını itti ve tekrar biye döndü. O karanlık, giyli bakış yok olmuştu. Karşımda sadece dudağının bir kenart hafifçe kalkık Henry vardı.

“Ne içinyardımıma ihtiyacım^ var?” diye sordu.

Sylvia yavru kedimi havaya kaldırdı. “Uygun bir isim bulamıyorum”

‘Bir bakayım, ’ dedi Henry. Ayağa kalkıp biye doğru geldi. Sylvia kediye ona verdi ve Henry ışığın en yoğun olduğu şömine kenarındaki koltuklara ilerledi. Yere bir halı serilmişti ve bu sıcak alanı koltuklar çevreliyordu. Sylvia ile birlikte Henry yi takip ettik. Henry halının üzerine yayıldı, kanepeye yaslandı ve yavru kediye havaya kaldırıp her açıdan inceledi.

‘Ne yaparsam%yapın,’ dedi, “ama kadınsı güdülere uyup ona Mimi ya da Dotgibi aptalca bir isim vermeyin. ”

Sylvia öfkeli bir ses çıkardı. Bense kendi kendime gülümseyip yerde Henry’nin yanma oturdum.

‘Mimi ya da D of un aptalca bir yanı yok, ’ dedi Sylviayanıma oturup kediye ulanarak. Kediye aldığında Henry yan yan baktı bana. Sylvia’nın dikkati dağılmışken aceleyle yanaşıp kulağıma, “iyi misin?” diye fısıldadı.

Fısıltılı nefesi enseme, sırtımı ürpertti. Başımı evet anlamında salladım. ‘Ya sen?’ Syhna’ya kısaca göt^ attım. Yükünü yavru kedinin tüylerine gömmüş, “Bence Mimigii^el bir isim, ” diyordu. “Sence öyle değil mi?” “Üşütmedin, değil mi?” diye mırıldandım. Bunun neden aramızda bir sır olduğunu bilmiyordum. Sylvia’ya Henry’nin beni kurtarmak için nehre atladığını neden söylemediğimi bilmiyordum. Bildiğim, bunun ara-mv^da sır olarak kalmasını istediğimdi. Bir de büyük bir rahatlamayla öğrendiğim, Henry’nin de benim gibi hissettiğ gerçeği. Bunu düşündükçe yüreğim defalarca hopladı.

Henry’nin ağ^ı alaya bir gülümsemeyle tuhaf bir şekil aldı, başım salladı. “Çok daha soğuk sularda yürüyorum ben. ” Başımı eğince halının üzerine elinin benimkine ne kadar yakın olduğunu gördüm. “Ama düşündüğün için teşekkür ederim Kate, ” diye fısıldadı.

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti, kalbimde ani bir mutluluk dalgası hissettim ve ona gö% ucuyla bakıp onu duyduğumu belli ettim. V’e işte yine o yeni bakış gelmişti; bira% soru, bira% sır, bira^ tespit barındıran o bakış. Ama tespit ettiği şeyin ne olduğunu

bilemiyordum. Sorusunun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Ve sırrını asla öğrene-meyeceğimden korkuyordum.

“Madem Mimi veya Dot koyamıyorum ” dedi Sylvia, “o %aman başka bir isim bulmamıza yardım etmelisin. ”

“Bu Kate’in kedisi, ” dedi Henry. “Belki de kendi istediği birisim bulsa daha iyi olur. ”

‘Kate mi?’ Sylvia kafası karışık bir ifadeyle Henry den bana döndü. “Bu nereden çıktı?”

Uyarup kedimi Sylvia dan aldım. Onu yere bırakıp oynaması için getirdiğim ipi cebimden çıkarırken kayıtsıy bir ifade takınmaya çalıştım. Kedicik patileriyle ipe vurmaya başlayınca göklerimi Sylvia’ya çevirdim ve ciddiyetle, ‘Artık bana Kate diye hitap edilmesini istediğime karar verdim, ” dedim.

Sylvia’nın benyi attı. Başını salladı. “Sana asla böyle hitap edemem. Sen benim için hep Kitty oldun ve hep öyle kalacaksın. ”

Sesi konunun kapandığını söylüyordu. İçim eyildi. Belki de herkes Sylvia gibi hissedecekti. Enyakm arkadaşım değişmeme iyin vermiyorsa, başka kimden bana bu özgürlüğü tanımasını umabilirdim ki?

Kalbimin güm güm attığını hissederek başımı öne eğip kedimi imledim. Uyunca bir süredir kalbime uygun bir yer olmadığını düşünüyordum. Onu emanet edebileceğim kimse yoktu. Worthington kadınlan arasında kalpleri satın almak, satmak, çalmak, görmeyden gelmek çok yaygındı. Ben kendi kalbim için güvenli bir yer istiyordum. Bu kedicik, hiçbir şey için baskı yapmayan, payarlık etmeyen, talepte bulunmayan bu hassas yaratık kalbimi güvende tutardı belki.

‘Kalp kelimesinin Latincesi ne?’ diye sordum Henry’yefısıldayarak

“Cor,” diye fısıldadı bana doğru eğilerek. Onunla göy göye geldiğimde koyu gri göyleri benimkilere sanki ortada başka bir sır, sadece Henry’nin bildiği bir sır varmış gibi bakıyordu.

“Ona Cora adını verebilirsin, ” diye fısıldadı ağyının bir kenarına yukarıya doğru kıvrılan küçük bir gülümsemeyle. “O yaman kimse anla-may.”

Beni görmüştü. Bende o kadar çok şey görmüştü ki sadece o bakış ve o sözlerle beni anladığını söylüyordu. Bu kedinin kalbimin ait olacağı bir yer olduğunu ve bu kadar öyel bir şeyi kimsenin bilmesini istemediğimi bir şekilde biliyordu. Kendisinden başka kimsenin. Nedense onun bu

sırrımı bilmesinden rahatsız değildim. Ondan birazcık geri çekilip hafifçe öksürdüm. “Cora. Ona Cora diyeceğim. ”

Sylvia suratım astı. “Cora mı? Kediye?”

Kaçlarımı çatıp ona sertçe baktım. Bana kendim için seçtiğim isimle hitap etmeyi reddediyor olabilirdi ama kedimin adı konusunda yorbalık yapmasına iyyin vermeyecektim. Şaşkınlıkla sıçradıktan sonra uysalca, “Hoşumagitti,” dedi.

Henry’ye baktığımda, sanki çöymeye çalıştığı yeni bir şeymişim gibi yüyünde düşünceli bir ifadeyle beni iyiliyordu. Bu dikkatli halinden hoşlanıyordum. O gri, düşünceli göylerinden hoşlanıyordum. Ayağa kalkıp masasına, kitaplarına dönerken onu iyiledim ve ilk key onu arkadaş olarak Sylvia ya tercih edeceğimi hissettim.

Bir kitabı büyük yuvarlak masadaki boş sandalyelerden birine doğru çekip, “İkinciye birinin ilgisini çekerse, burada luondradaki bir kitapçıdan alınmış yeni bir kitap var, ” dedi. “Kuşlar hakkında. ”

Sylvia onu duymamış gibi davrandı. Şöminenin önündeki halıya yayılmış, parmağını yavru kedinin sırtında geydiriyordu. Göylerimi ondan ayırıp masaya baktım, sonra geri çevirdim, sonra da kalkıp kütüphanenin öteki ucuna doğru yürüdüm.

“Benim ilgimi çeker, ” dedim boş sandalyeye oturup büyük kitabı kendime doğru çekerken. Bu güyelce çiyilmiş kuş resimlerinin olduğu eski bir koleksiyondu. Altta kuşların isimleriyayılıydı. Henry başını kitabına eğerken ben kaldırdım ama sakladığı küçük gülümseyişin çenesinde oluşturduğu çiyigigöyümden kaçmadı. Biran için o çiygiye baktım ve içimde bir şeyler kıpırdandı. Ardından kuşlarla ilgili araştırmama başladım.

ŞİMDİ

Kuşun kafesinde çırpındığını duyunca gündüz düşümden uyandım. Bu sessiz odada oturup yıllar önce olmuş şeyleri hatırlamaktan daha iyi şeyler vardı yapacağım. Kalbimin zayıflığından ötürü kendimi suçlamayı bırakıp gerçekten bir şeyler başarmaya koyuldum.

Önceki gün yaptığım gezintiler gizli geçidin girişini saklayan tabloyu bulmaya yönelikti. Bugün evi çocukken görmeyi dilediğim haliyle görmek istiyordum; sonsuz bir hazine, Henry ile Sylvia’nın gidip geriye mudu döndükleri yer olarak.

Evin önceki gün keşfetmediğim bir bölümünü buldum. Gözden kaçması normaldi. Eve yüzyıllar içinde defalarca ekleme yapıldığı için yapısında belirli bir doku ya da mantık yoktu çünkü. Bir giriş beni daha önce görmediğim bir kanada götürdü. Burası evin arka tarafında, kıra bakan bir bölüm olmalıydı. Koridorda yürüdüm ama açık bir kapıya rasdayınca durdum. Alçak bir sesin yumuşak mırıltılarını duydum. Bazı yerlerinin gıcırdayacağına emin olduğum eski ahşap zeminde temkinli adımlarla ilerleyerek sessizce yaklaştım.

Odanın kapısı ardına kadar açıktı. Kenarında kendimi saklamadan ama ifşa da etmeden durdum. Duyduğum Henry’nin sesiydi; Henry’nin uzaktan bile, mırıltı halindeyken bile tanıdığım sesi. Elimi kapının çerçevesine koydum ve kırlara bakan geniş pencerenin önünde oturmuş Henry’yi sessizce izledim. Yüksek arkalıklı iki koltuk, birbirine bakacak şekilde pencerenin önüne çekilmişti. Henry’nin ilgisi diğer koltukta oturan yaşlı beyefendinin üzerindeydi.

Yaşlı beyefendinin bakışları ise pencerenin ardındaki manzaraya kilitlenmişti.

“Kırlar her zamanki gibi güzel,” dedi Henry. “Öyle değil mi?” Susup bekledi ama büyükbabası -büyükbabası olmalıydı-bir şey söylemedi. “Kate’in orası hakkında ne söylediğini duymuş olmalısın. Çirkin dedi, çok çok çirkin.” Sesinden gülümsediğini anladım. “Bu konuda söyleyecek bir şeyin vardır, değil mi? Onu kırların yılın bu zamanında bile güzel olduğuna ikna edersin.” Yine sustu ama refakatçisinden ses çıkmadı. “Bana hep fundalıklar çiçek açmadan önce gelmemi söyledin, hatırlıyor musun? Sonbaharda, fundalıklar parlakken, kırlar renklerle ışıldarken burayı herkesin güzel bulacağını söyledin hep. Ama yılın geri kalanında bu arazinin güzelliğini takdir etmek için gerçekten gören gözler gerektiğini söyledin. Derdin ki..” Henry’nin sesi yumuşadı. “Blackmoore’un sahibi olacaksam bu arazi)! senin sevdiğin gibi sevmem gerektiğini söyledin.”

Kulaklarıma bir tıkırtı geldi ve bu yeni sesin kaynağını merak ederek başımı eğdim. O zaman Henry’nin büyükbabasının

ihtiyar ellerinin arasında deniz kabukları tuttuğunu gördüm. Ellerini kıpırdatıyor, kabuklar birbirine vuruyordu ama adam yine bir şey söylemedi ve gözlerini pencereden ayırmadı.

“Evet, Kate burada,” dedi Henry sanki büyükbabası bir şey söylemiş gibi. “Sonunda getirdim onu. Onu hatırlıyorsun elbette. Maketi yaptığım kız. O seferki gelişim burada geçirdiğim en güzel zamanlardandı büyükbaba. Seninle birlikte maket üzerinde çalışarak geçirdiğimiz saatler... Parmaklarımdan çıkarmak zorunda kaldığın kıymıklar...” Henry’nin sesine hüzünlü bir tını yerleşmişti.

Büyükbabası başını çevirip Henry’ye baktı. Kalbim heyecanla hızlandı. Ve bu sahneye davet edilmediğimi unuttum. Öne eğilip söyleyeceklerini duymayı bekledim.

“Kim?” dedi kullanılmamaktan ötürü güçsüz, pürüzlü çıkan bir sesle.

“Kate. Kate burada. Nihayet.” Henry’nin sesini bir gurur ve ferahlık tınısı renklendirmişti.

Yaşlı adam başını sağa sola salladı. Sarsak ellerinin arasındaki kabuklar daha yüksek sesle tıkırdadı. “Sen kimsin?”

İçim acıdı. Kısa bir sessizliğin ardından Henry, “Ben Henry büyükbaba,” dedi.

“Henry. Hangi Henry?”

“Torunun.” Sesi neredeyse fısıltı gibi çıkmıştı.

Kabuklar birbirine daha şiddetli çarpa ve birkaçı tıkırdayarak yere düştü. Henry’ uzanıp kabukları aldı ve nazikçe büyükbabasının kucağına yerleştirip adamın yaşlı ellerini ellerinin arasına aldı.

“Boş ver/” dedi kısık sesle. Fakatt yandan gördüğüm yüzünde kırılgan bir ifade vardı. “Çok gevezelik ettim. Sana bir şeyler okuyayım mı?”

Büyükbabası titrek parmağıyla önlerindeki alçak masadaki kitap yığınının işaret etti. Henry en üstteki kitabı aldı, baktı, sonra kenara koydu. Aynısını iki kitaba daha yaptı. Dördüncü kitapta yüzünde bir gülümseme belirdi ve “Shakespeare senin için uygun mu?” diye sordu.

Yaşlı adam başını kısaca sallayarak onayladı. Henry kitabın kapağını açarken büyükbabasının bakışları pencereye yöneldi, kabukların tıkırtısı kesildi.

Henry’nin sesi bana bir ninni gibi geldi. Gözlerimi kapatıp daha önce, yıllar önce okuduğumu işittiğim dizeleri okumasını dinledim.

*Mutlu birleşmesine hiçbir engel yok bence Gerçekten sevenlerin.
Sevgi demem sevgiye Bir dönemlik yaparsa bir değişme görünce,*

Başka yola saparsa sevgili saptı diye Hayır, sevgi besbelli sağlam bir nirengidir,

Boralan gökler de sallanma% göğüs gerer,

Gemilere yön veren yıldızların dengidir,

Değeri bilinmeden başı ta göğşe erer.

Zamanın soytarısı değildir sevgi asla,

Gülyüklülgöçse de orağına düşerek;

Henry'nin sesi çatallandı. Hafifçe öksürdü ve yanağıma

bir damla yaş düştü. Kederden bitkin düşerek kapının kenarına yaslandım ve elimi kırık kalbimin üzerine bastırdım. Kesik kesik soluduğunu duydum, ardından devam etti:

O değişme^ kısıcık günlerle haftalarla,

Direnir ve kanatlanır mahşerin ucuna dek.

Yanılıyorsam bunda ve çıkarsa yanılsım,

Ne hiç kimse sevmiştir, ne ben şiir yaymışım. r

Henry'nin sesi alçalırken gözlerimi kapatıp bu genç adamın kendisini unutan büyükbabasına olan sadakatinin büyüklüğünü hissettim.

“Bir daha lütfen,” dedi büyükbabası.

Gözlerimi açınca Henry'nin uzanıp yere düşmüş bir başka kabuğu büyükbabasının ellerine koyduğunu gördüm. Henry yeniden okumaya başladı, bense çok uzun kaldığımı bilerek dikkatle geri çekildim. Hayatım boyunca davet edilmediğim yerlerde pek çok şey görmüş, duymuştum. Gizlice bililerini dinlediğim için sayamadığım kadar çok kez pişmanlık duymuştum. Her seferinde kalbime çok ağır gelmişti bu.

Hafif adımlarla uzaklaştım ve kalbimi şahit olduğum şeye kapatmaya çalıştım. Fakat kalbim kapanmayı reddetmiş; açık, hassas ve yaralı

haliyle kalmıştı. **Dünyada ay önce gördüklerinden daha güyel bir şey yok. Sadakatten, o sarsılmaysergiden daha dokunaklı bir şey yok,** diye fısıldadı bana.

Fakat kalbimi susturdum. Bana böyle şeyler söylenmesini

*** Shakespeare'in 116. Sonesi. Talat Sait Halman'ın (enrisındtn alıntıdır. (ç.t.)**

istemiyordum. Böyle hissetmeyi de kesinlikle istemiyordum. Güzelliğın beni hüzünlendirmesini istemiyordum. Kalbime yenik düşmeyi istemiyorum. Benim yolum buydu. Hayatımın yönünü ancak böyle değıştirebilirdim: Worthington kadınlarının doğal biçimde yaptığı her şeyi reddederek.

İKİ BUÇUK YIL ÖNCE

Delafield Köşkü'nün kütüphanesinde giderek daha fayla ^aman geçirmeye başlamıştım. Artık masanın bir yanında kendi kitap yığının vardı ve okumadığım yamanlarda Henry¹ ile tartışıyordum. Bütün sabah öğretmeniyle oluyor.; böylece öğrenmek için benden daha fayla yaman buluyordu. Onun kaydettiğı ilerlemenin yansım kaydettiğimi hissetmek için öğleden sonraların çoğunu vermiştim. Benim annem eğitimimlepek ilgilenmiyordu. Tıpkı günlerimin çoğunu evden ayn geçirmemle ilgilenmediğ gibi.

Sylına ateşin başında uyanıp kediye oynaması için bir ip parçasını sallamaktan memnundu. Sıkı felsefe ve bilim çalışmaları arasında bir molaya ihtiyaç duyduğum yaman kuşlar hakkındaki resimli kitaba dönüyordum hep. Fakat ötüşlerini kendi kulaklarımla duyamıyor olmak, eksikliğini en çok hissettiğim şeydi. Seslerini duymuştum elbette, kuş ötüşünü herkes duyar. Ama ben onları tek tek tanımak, ayırt edebilmek ve her kuşu kendi ötüşüyle bağdaştırabilmek istiyordum.

>^fTarlakuşunun ötüşünü duydun mu hiç?" diye sordum Henry'w.

**Notlanndan başını kaldırdı. Yunan mitolojisinde ikam s t* Pki-
eton'u karşılaştıran bir ödev hayırlıyordu. Bu konuyu önceki
gün uyun**

**uyun tartışmıştık. “Duyduğumu söyleyemem, ” dedi açık
kitabıma şöyle bir bakarak, iç geçirdim.**

“Ne oldur

**Omuy silktim. “Bu ötüşlerden baytlarını duymak istiyorum
sadece. ” “Avlak bekçimiy müthiş bir kuş gözlemcisidir. Ona
sorarım. ” “Sorar mısın?” Başımı kaldırınca Henry’nin
göylerinin üyerimde olduğunu fark ettim. Bir an için bana
sessiyce baktı ve sanki yeniden oluyormuş gibi hatırladım. Beni
nasıl çekip güvenle kıyıya çıkardığını —beni atına bindirirken ne
kadar güçlü olduğunu— öyle istediğim için bana Kate diye hitap
ettiğini.**

**“Evet, ” dedi sakince, ağyının bir kenarında kıvrım oluşturan
hafif gülümsemesiyle. ‘Bunu senin için yaparım Kate. ’**

**Sonra dudaklarını kıpırdatan bir gülümsemeye başını öne eğdi.
Gülüşünü bastırınca yanağında, ağyının kenarına doğru bir
çiygi oluştu. O çiygiye bakınca içimde bir şeylerin eridiğini
hissettim.**

**Çakıltaş pencereye vurduğunda hava tamamen karanlıktı.
Sıçrayarak uyandım ve göylerimi açar açmay uyuyakaldığım için
kendime lanet ettim. Daha gjyinmemiştim bile. Yataktan
alelacele çıkıp yalpalayarak pencereye yürüdüm ve camı açtım.**

**Başımı ve omuylarımı çıkarıp aşağıya bakınca Henry’nin
penceremin aşağısındaki gül çalılığının yanında durduğunu
gördüm. “Giyinmem gerek, ” diye seslendim fısıltıyla. ‘Bir
dakika bekle. ’**

**“Acele et. Carson şimdi tam yamanı olduğunu söyledi. ”
Giysilerimi yastığımın altına koymuştum yaten. Odamı kıy**

kardeşlerimden biriyle paylaşmadığıma şükrettim ki bu ilk şükredişim de-

ğildi. Telaşla elbisemi giydim, en kalın çoraplarımı ve botlarımı ayağıma geçirdim. Bağcıkları karanlıkta bağlamak yordu ama mummyakıpyakalanmayığöye almayacaktım. Çok kısa sürede hayırlanmıştım. Henry pencerenin altında sabırsızca sağa sola yürüyordu. Yarıya kadar inmiştim ki sessiye, “Atla da seni tutayım, ” dedi.

“Kendim yapabilirim,” diye fısıldadım pencere kefesinde her yaman bastığım yerleri arayarak. Kafesin üyeyinde attığım birkaç sarsak adımdan sonra Henry*nin ayak bileğimi kavradığını hissettim.

***Tuttum seni, ” dedi. Yardımına ihtiyacım olursa beni yakalayacağını bilerek kalan mesafeyi de aceleyle indim. Sonunda beni belimden kavrayıp duvardan çekti ve ayaklarımın üzerine bıraktı. Nefes almam için bir saniye bile beklemeden elimi tuttu ve ormana doğru koşmaya başladı.**

Ben de koştum. Bir yandan arkama dönüp evde ışık yanıyor mu diye baktım; bililerinin beni duyduğuna, yakalanmak üyere olduğuma dair herhangi bir belirti var mı diye. Fakat pencereler karanlıktı ve dolunay yo lumuyu aydınlatıyordu. Sırtıaraküyümü ormana, açıklığa ve orada biyi bekleyen kuşlara doğru döndüm.

Carsonyaşlı bir adamdı. Anlaşılan bu arayı kadar yaşlı. Biyi açıklık alanda bekliyordu. Soluk soluğa, maceramıyın heyecanıyyla kahkahalar atarak son ağaç sırasının arasından fırladığınıyıda, yaramay birer çocukmuşuygibi susturdu biyi.

Onu Delafield Köşkündeki tüm hiymetlileri tanıdığım kadar uyun süredir tanıyordum. Orası benim ikinci evim, orada yaşayan insanlarda ikinci ailem olmuştu. Çok ay konuşan biri olan Carson bana daima saygı gösterir, daima mahcup bir gülümsemeyle bakardı.

Ona doğru yanaşıp, (C)Bunuyaptığın için teşekkür ederim," dedim.

Söylerime başını kısaca sallayarak karşılık verdi.

**"Bu sabah eklem ağrıların seni rahatsız etmiyor, değil mi?"
"Hayır Bayatı Katherine. " Sesi alçak perdeden ve boğuktu.**

Heniy bile doğru yaklaştı, sıcaklığı gövdemin o tarafını sabahın serinliğine karşı koruyordu. "Seslerini duydun mu Carson?"

"İkini^yol boyunca gevezelik ederken insan bir şey duyabilir mi sanki?" diye homurdandı.

Kahkahamı bastırmak için elimle ağcımı kapadım ve yanımdaki Henry'nin omurlarının sessizce sarsıldığını hissettim.

"Bu taraftan. " Carson başını açıklık alanın öte yanındaki, Delafield arazisi tarafındaki ormana doğru salladı. Nihayet ağaçların arasındaki ağır ilerleyişini durdurduğunda gökyüzü belli belirsizgeceden sabaha dönmeye başlamıştı. Etrafımız aydınlanıyordu. Çalılıkların arasında çömelip oturduğumuzda toprak çiy damlalarıyla ıslaktı. Henry ile Carson'ın arasına, ikisine de yakın durarak oturdum ve çimenlerin suyu eteğimin katlarından içeri sıkarken onların sıcaklığıyla ısınmaya çalıştım. Carson parmağını kaldırıp sessiz olmamız için uyardı bizi, sonra da elini kulağına dayadı.

Henry bana heyecan ve beklentiyle dopdolu gülümsedi. Ellerimi sıkıca birbirine bağlayıp açıklık alana doğru eğildim. Açıklığın hemen kenarında, hem ormandaki hem de açıklıktaki kuşları görüp duyabile-ceğimi^jerdeydik. Carson'a kalırsa burası bir tarlakuşunu duyma ihtimalimizin en yüksek olduğu yerd.

Kuş ötüşleri sakince başladı ama gökyüzü aydınlanıp kuşlar kahvaltı aramak için yuvalarından çıkınca sesleri heryanımızı sardı. Duyduğumuz her farklı seste Carson fısıldıyordu. 'Karatavuk. " 'Kırlangıç. " "Ardıçkuşu. " Gökyüzü altın, şeftali ve

en açık mavi tonlama boyanıncaya dek kıpırdamadan bekledik. Nefesimi tutup umut ettim.

Tarla kuşunun sesini duymayı her şeyden çok istiyordum.

Derken yeni bir ses duyuldu ve Carson ʻın yanımda kaskatı kesildiğini hissettim. Göklerimi kocaman açarak Henryʻye baktım. Havaya yüksek, kulak tırmalayan bir ses yayıldı. İçe işleyen, sürekli alçalan, tekrar tekrar başlamadan önce hüyükle biten notalar.

“İşte, ” diye fısıldadı Carson. *Tarlakuşu. ”

Göklerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve kuş sesinin ruhumu büyün, kalp sıyısı ve güyellikle doldurmasına iyyin verdim. Bittiğinde elimi göğsüme bastırdım ve kalbimin hâlâ tek parça olup olmadığını kontrol ettikten sonra göylerimi açtım. Yaşlı göylerimi kırıştırdım ve aynı şeyi onun da duyduğundan emin olmak için başımı Henry ye çevirdim.

Henry beni iyiliyordu. Kalbimde hissettiğim şeyin aynısını onungöy-lerinde de gördüm. Kalp sıyısını ve güyelliği gördüm.

Henry bana doğru eğildi. Kulağıma *Kuşunun ötüşüyle ilgili ne düşünüyorsun?” diye fısıldarken nefesi boynuma hafifçe dokunup sırtıma ürpertiler yaydı.

Bu yoğun hislerk kalbimin taşıtığını hissederek duraksadım ve tüm bunları içimde nasıl toplayabildiğime şaşırdım. “Böyle... ” Başımı sağa sola salladım. ‘Böyle unutulmaygüyellikte bir şeyi hayatımda hiç duymamıştım. ” Bakışları yüyümde geyindi, göyleri kalbimin, bastırdığım, taşmak üyere olan tüm hislerimin biryansımasıgibi bakıyordu. ‘Evet, ” dedi sadece benim duyabileceğim kısık bir sesle. “Unutulmaygüyellikte. ” Elini uyattı ve göylerimin önüne dökülen saçları öyle nayik, öyle samimi bir dokunuşla topladı ki irkilerek kendime geldim. “Ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum. ”

Nefesim kesik kesik çıkıyor, kalbim müthiş bir hıyla çarpıyordu. Daha doğrusu o sükûnet anında;güneş havaya, Henry'nin hâlâ uykudan kalktığı yaman ki gibi darmadağın olan saçlarına, yanaklarındaki

tozun arasından bile kendini gösteren çillerine, kömür grisi göklerine, çene çizgisindeki tıraşı gelmiş sakalı, ağanın kıvrımı ve omurlarının genişliğiyle birlikte açıklanamaz bir ağırlık taşıyarak üzerime yerleşen bakışlarına altın damlatırken, karşımdaki yüzde de en az kuşun ötüşündeki kadar dokunaklı bir güzellik olduğunu anlayarak nefesimi tutmuştum.

Bir anda her şey değişmişti. Daha önce Henry ile birlikteyken duyduğum erime hissinden farasıydı hissettiğim. Ani bir alev — biryangırh-hissettim ve anında kiil oluverdim. Yüzüm yandı, gpzlerimi Henry den kaçırdım ama öncesinde dudaklarını kıpırdatan hafif bir gülümseme gördüm. Carson*m bana baktığını fark ettim.

“Ee, Bayan Worthington?”

Hafifçe öksürdüm. “Çok güzeldi. Teşekkür ederim,” dedim ayağa kalkmak için hareketlenirken. Bacaklarım uyuşmuştu. Henry yanımda dikilip beni kolumdan tutana kadar ayaklarımın ürerinde sallanıp durdum. “Ayaklarınıyere sertçe vur. işe yarar.”

Yüzüm kızarınca sanki bütün ilgimi karıncalanan bacaklarıma vermem gerekiyormuş gibi başımı eğdim. ‘E ve gitmem gerek. Millet beni aramaya başlamadan. ”

“Seninle yürüyeyim, ” dedi Henry. Fakat ben ondan uzaklaştım ve çarpan kalbimi, titreyen bacaklarımı gizlemek için neşeyle gülümsedim.

***Hayır!” Bu sö'z amaçladığımdan daha sert çıkmıştı. Kendimipek iyi hissetmiyordum. Aslına bakılırsa kendim gibi bile hissetmiyordum. Kalbim alev almıştı ve bunun yüzümden**

okunacağından ödüm kopuyordu. “Hayır, teşekkür ederim. Ben giderim. Tekrar teşekkürler Carson. Teşekkürler Henry. ” Sonra titreyen bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar aceleyle oradan ayrıldım ama eve gitmedim. Bahçemizin hemen kenarındaki bir ağacın arkasına saklandım, bir elimi göğsüme bastırdım ve kalbime neler olduğunu anlamaya çalıştım.

ŞİMDİ

Bayan St. Claire sözünü tuttu, o öğleden sonra gökyüzü açıldığında beni buldu ve Sylvia’yla bana Robin Hood Koyu’na yürüyüşe çıkmayı teklif etti. Giriş salonunda Sylvia ve onunla buluştuğumda Bayan St. Claire’in elinde bir yemek sepeti vardı. “Yoksullar için,” dedi zarif eliyle sepeti gösterirken. “Talihsiz insanları gözetmek, benim gibi şanslı bir konumdaki her hanımın görevidir,” dedi.

“Kesinlikle,” diye mırıldandım.

Tepeden kasabaya doğru indiğimde bir yandan da Bayan St. Claire’in o sepeti yüzünde güneşli bir gülümsemeyle taşımasını izlerken onun sosyal konumuna ne kadar uygun biri olduğu dank etti kafama. Bayan Delafield’in Henry için neden onu seçtiğini anlayabiliyordum. Onu Blackmoore’un yeni ev sahibesi olarak kolaylıkla hayal edebiliyordum. Bu konuma gelmek için eğitilmişti. Hayatı boyunca Henry’nin yanında hak ettiği yeri almak için hazırlanmıştı. Ve onun Henry’yi onurlandıracağı inkâr edemeyeceğim bir gerçektir. Düzgün, hoş, düşünceli, cömert ve her bakımdan tamamen güvenilir bir eş olacaktı. Tüm bu nedenlerden ötürü ondan hiç hoşlanmıyordum.

Robin Hood Koyu’na inen yol, denize ulaşan bir dağ geçidi üzerindeki sarp ve parke taşlı bir sokaktı. Kırmızı çatılı kulübeler yokuş boyunca değişik açılarla yuvarlanıyormuş gibi görünüyordu ve yuvarlanıp suya düşmekten endişe duyuyormuş gibi zemine sımsıkı tutunmuşlardı. Çatlayıp kararmış elleriyle, dalgalan savurup kumlarda iz bırakan rüzgâr tarafından oyulmuş gibi görünen, kınşık, kurumuş yüzleriyle balıkçıların burada ha-yatlarını epey zor kazandıklarını tahmin edebiliyordum. Hayatta kalma azimleriyle

denizin kendilerini, evlerini ve kasabalarını yutma azminin karşısında duran bu aileleri takdir ettim.

Bayan St. Claire sepeti yandan bana değecek kadar yaklaştı.

“Böylesine ilgi çekici bir köyde bu kadar keskin balık kokusu olması hiç iyi değil,” dedi eldivenli elini burnuna dayayıp yere bakarak. Parke taşları ıslaktı ve balık kokusu çok yoğundu. Bayan St. Claire bir balıkçı köyünün başka nasıl olmasını bekliyordu acaba?

“İnsan bu balıkçı hanımlarının sokakları biraz daha temiz tutacaklarını sanır oysa,” dedi çamaşırlarını ipe asan bir kadının etrafından dolanarak geçerken. Kadının Bayan St. Claire’e attığı karanlık bakışı gördüm ama peri kraliçesi durumu fark etmemiş gibiydi. “Onlar için iyi bir şeyler yapacağım sanırım. Belki onlara sokaklarını ve evlerini nasıl temiz tutacaklarını öğretilirim, böylece burası bu kadar fena kokmaz.”

Beyaz eldivenli ellerinden birini yelpaze gibi yüzüne salladı. “Çok şükür ki Blackmoore böyle kokmuyor.”

Sonra sepetini birden hatırlamış gibi durdu, bir yiyecek çıkını alıp çamaşır asan kadına uzattı.

Kadın ıslak ellerini önlüğüne kuruladı. Bayan St. Claire’in elinden çıkını alırken gözleri hâlâ şüpheyle karanlıktı.

“Burada biraz yiyecek var, Blackmoore’dan Bay Henry Delafield’ın hediyesi.”

Kadın hafifçe eğilerek reverans yapıp aksi bir tavırla teşekkür ettikten sonra yiyecekleri yanındaki çocuğun eline tutuşturdu. Kadın çamaşırlarına geri döndü, Bayan St. Claire ise ısıltılı gülümsemesini tekrar sokağa ve karşısındaki insanlara çevirdi.

“Gördünüz mü Bayan Worthington?” Gülümseyişi genişledi, gözleri iyilikle parlıyordu. “Yüzünü gördünüz mü? Başkalarına yardım etmek büyük bir muduluk. İhtiyacım olan tek mükâfat, yardım ettiğim

insanların yüzündeki ifade. Yaptığım her işte beni teşvik eden şey bu. Hem Henry de şimdiden görevimi yerine getirdiğim için çok memnun olacak, öyle değil mi Sylvia?”

Sylvia karşılığında bir şeyler geveledi. Yüzündeki bitkin ifadeyi görünce, Blackmoore’dan buraya yaptığı zahmetli yürüyüşün ardından oturacak bir yer bulmak için sabırsızlandığını düşündüm.

“Ah, finn mı şurası? Ne kadar ilginç! Burada daha önce fırın gördüğümü hatırlamıyorum. Gelin haydi, yiyecek bir şeyler alalım. İçerisi biraz daha iyi kokuyordur herhalde.” Bayan St. Claire parke taşlı yoldan, vitrininde ekmekler olan küçük, dar, taş binaya doğru yöneldi.

Sylvia da onu takip etti. Bayan St. Claire’in yanından geçen köylülere yemek çıkını vermesi için iki kez durdular. Ben geriden gidip kendi kendimi Bayan St. Claire’den hoşlanmaya ikna etmeye çalıştım. O bir düşüncelilik, cömertlik timsaliydi ama yine de söylediği, yaptığı her şey beni sonsuz derecede sinir ediyordu.

“Haydi! Annem acele etmemizi söyledi!” Çocuk sesi duyunca dikkatim yanımdan geçen iki küçük kıza yöneldi. Kızlardan biri **yeâi** yaşlarında kadardı. Oliver’ın yaşlarında. Ayak direktip ağlayan daha küçük bir kızın kolunu sıkıca tutmuştu. Abla çekiştirirken küçük olanı ıslak taşların üzerinde kayıp düştü ve başını yere çarptı.

Hemen fırlayıp yanına çömeldim. “Ah canım. Sana yardım edeyim.” Olsa olsa dört yaşındaki minik kıza uzandım. Kir içindeki yanakları gözyaşlarıyla yol yol olmuştu, uzun kahverengi saçları gözlerine giriyordu. Dudağı titredi ve onu tutup ayağa kaldırırken bana kocaman kahverengi gözleriyle baktı.

“Mary! Ne düşünüyorsun öyle?” Ablası kızın yanına geldi ama ona şöyle bir baktığımda geri adım attı. “Kusura bakmayın hanımefendi,” dedi hafif, beceriksizce bir reveransla. “Umarım kardeşim sizi rahatsız etmemiştir.”

“Hayır. Hiç rahatsız etmedi,” dedim onu ikna etmek için gülümseyerek. Sonra küçük **Mary’ye** döndüm yine. “Bakalım bir yerine bir şey olmuş mu, tamam mı?”

Başını sallayarak onayladı ve ben elimi başında gezdirirken kıpırdamadan durdu. Arka taraftaki şişliği hissedince durdum.

“Ah, evet. Şişmiş burası. Ama kanamıyor. İyi olacaksın bence.”

Gözleri yaşlarla doldu, alt dudağı son derece sevimli ve acıklı bir şekilde titredi. “Hanımefendi, bana tadı verir misiniz, ne olur?”

“Mary!” Büyük kız Mary’nin saçını sertçe çekti.

Mary yine bağırarak ağlamaya başladı.

“Ah, hayır, yapma,” dedim Mary’nin saçını düzelterek. “Yanlış bir şey yapmadı, gerçekten. Şu anda yanımda tatlı bir şey yok ama alıp sana getireceğim. Ne dersin?”

Mary hıçkırdı. “E-evet, lütfen.”

Büyük kıza gülümsedim. “Senin adın ne peki?”

“Katherine hanımefendi.”

Gülümsemem büyüdü. “Benim adım da Katherine. Evet Katherine, görüyorum ki sen kardeşini annenin istediği yere götürmeye çalışan, sorumluluk sahibi bir küçük kızsın. Bu yüzden sana da tatlı getireceğim.”

Gülümsedi, Oliver’inkiyile aynı dişsiz gülümseyişi bu. Birden onu çok özledim. Bu iki küçük kıızı kollanma alıp sarılmamak için kendimi tutmam gerekti. Ayağa kalktım. “Tadılan vermek için nerede bulurum sizi?”

Katherine dönüp arka tarafımızı gösterdi. “Evimiz şu, mavi olan.”

Onlara birazdan geleceğimi söyledim ve fırındaki Sylvia ile Bayan St. Claire'in yanına gitmek için döndüğümde birden çok köylünün beni izlediğini gördüm.

"Nereye gittin?" diye sordu Sylvia fırında yanına gittiğimde. Bayan St. Claire zarifçe çörek yiyordu.

"Ah, hemen şuradaydım." Cebimden para çantamı çıkar-dini ve dört mantarlı çörek, iki kıymalı börek, iki meyveli kurabiye ve bir avuç dolusu yumuşak şeker aldım.

Sylvia aldıklarımı kocaman gözlerle baktı. "Sen kahvaltı yapmamış mıydın?"

"Hayır, pek yemedim."

Satın aldıklarımı elimde tutup Bayan St. Claire'in küçük lokmalarla yiyişine bir daha baktım ve "Ulaştırmam gereken bir haber var. Sizinle Blackmoore'da görüşürüz," dedim.

"Ne? Tek başına mı? Böyle bir şey..."

Dönüp eskiden en yakın arkadaşım olan ama artık öyle sayılmayacak Sylvia'ya baktım. Aramızdaki bu mesafenin daha ne kadar süreceğini, daha ne kadar büyüyeceğini merak ettim. Böylesine ayrı düştüğümüz için üzgün hissettim kendimi.

"Güvenliğimden mi, yoksa itibarımdan mı endişe ediyorsun?" diye sordum.

Bana yanaştı ve gözlerini kısarak fısıldadı. "İtibarından elbette."

İç geçirdim. "Önemi yok Sylvia. Yakında Hindistan'a gidiyorum zaten. Eve tek başıma yürümem hiçbir şeyi değiştirmez."

Mavi evi bulmak zor olmadı. Fakat kapıyı çaldığımda kızlar evde yoksa ne söyleyeceğimi düşündüm. Kapıyı genç bir adam açtı ve gözlerini bana dikti.

“İyi günler. Mary ile Katherine evde mi?”

Adam tedirgin bir ifadeyle başını evet anlamında salladı. “Yine ne yaptılar?”

“Ah, hiçbir şey! Ben... Onlara bir şeyler getirmiştım.”

Kızlar koşarak geldiler. Yüzleri hevesli gülümsemelerle aydınlanmıştı. Onlara fmnndan aldığım paketi verdim. “Diğer kardeşlerinizle de paylaşın.”

“Ah, olur. Teşekkür ederiz hanımefendi!” Katherine paketi göğsüne yaslarken bir reverans daha yapmaya çalıştı.

Mary kahverengi gözlerini bana çevirdi, yüzündeki gözyaşları silinmişti. “Evet, çok teşekkür ederiz.”

Arkamı döndüm ve bir an için Blackmoore’a tek başıma yürümenin gerçekten iyi bir fikir olup olmadığını düşündüm. Fakat tam bu sırada tanıdık bir sesin, “Bayan Worthington! Ne yapıyorsunuz burada?” dediğini duydum.

Yolculuk arkadaşım Bayan Pettigrew’u görünce gülümsedim. “Blackmoore’a birlikte yürüyeceğim birini anyordum. Ama siz oraya gitmiyorsunuzdur herhalde, değil mi Bayan Pettigrew?” “Aslına bakarsanız oraya gidiyorum.” Yokuşu yanımda ağır ağır çıktı. Sylvia’yı öyle bırakmanın doğru bir tercih olup olmadığını düşündüm. Ayrılığımızın iki yıl önceki tercihlerimden ne ölçüde etkilendiğini merak ettim. Tepeye tırmanıp uçurumdaki eve giden kirlardan geçerken, iki yıl önce o günü -Bay Delafield’ın öldüğü günü— ve yaptığım seçimi düşündüm. Şu anda olan her şeyin o an ve o seçimden ötürü olabileceğim düşündüm.

İKİ YIL ÖNCE

'Evlerimizi ayıran ormanın içinden koçtum. Yağmur kocaman damlalar halinde omuzlanma düşüyordu. Şapkamı ve pelerinimi unutmuştum. Toprağı yapraklar, kurumuş şeylerden oluşan

ıslak ve kalın bir örtü kaplamış, koşan ayaklarımın sesini boğuyordu. Gökyüzü karar-mıştı,yapraklar kahverengi tonlanndaydı ve ileride büyük, çok yaşlı bir akçaağaç vardı. Biyim evle Sylviahnn evinin tam ortasındaaydı bu ağaç. En alt dallan bile başımınıyukansındaaydı. O kadar yüksek, dallan o kadar geniş bir ağaçtı ki bir tente oluşturunuyordu;yağmurdan korunacak bir sığınmak. Ağaç gövdesinin yanında Henry dikiliyordu.

Kesik kesik soluyarak olduğum yerde kaldım ve ona baktım. Başını eğmişti, saçından sular damlıyordu. İçinde kınlanmış şeyleri tutmaya çalışır gibi kollannı göğsünde sıkıca bağlamıştı. Dikkatle bakınca omuzlannın sarsıldığını gördüm. Buna hiç kimsenin şahit olmaması gerekiyordu ve ben orada dikilmiş, asla benim olmayacak bir şeyi çalın hrr hırsıygibi hissediyordum kendimi.

Gözlerimi kapatıp nefes aldım ve gördüklerimi unutmaya çahışttm.

Doğru olanı yapmak —çekip gitmek ve Henty'ye onu bu halde gördüğümü asla belli etmemek— için cesaretimi toplamaya çalıştım. Fakat yağın yağmurun, düşmüş yapraklara tıptırtıyla inen damlaların arasında bir ses geldi kulağıma. Sessi% boğuk bir hıçkırık sesi.

Tabii ki biliyordum. O sabah uşağıımı^ Bay Delafield'm ölmek üzere olduğu haberiyle geldiğinde öğrenmiştim. Sadece birkaç gündür hasta yatıyordu ve iriyan, kuvvetli bir adam olduğu için ölümü korkunç bir şoktu. Sylvia'nın nasıl acı çektiğini düşündüm. Henry'yi ise orada, o ağacın arkasında, kendisini ya da acısının ağırlığını taşıyamayacak kadar güçsüz halde ağacın gövdesine yaslanmış görene kadar düşünmemiştim.

Bir karar verdim. Göklerimi açtım ve ona doğru, yaprakların ıslak olmadığı, ayak sesimin duyulduğu kuru alana doğru ilerledim. Başı kalkıverdi, gökleri açıldı. O göklerin o halinin sonsuza dek aklımdan çıkmayacağını biliyordum. Henry'nin

göklerinde daha önce hiç görmediğim kadar büyük bir keder, boşluk, acı bir çaresizlik vardı. Bana baktığında birden göğsümde bir sancı duydum. Kederinin şiddetli dalgası üzerime çarpmıştı da kızıpırdıyamadım, nefes alamıyordum sanki. Hayatım boyunca tanıdığım Henry o hassas, o ıstıraplı anında hayatım boyunca tanıdığım o çocuktan çok daha fazlasıydı.

Orada olmamam gerektiğini biliyordum ve biran onu bu halde gördüğüm için benden nefret edeceğinden korktum. Ama sonra kıpırdandı. Hızlı adımlarla bana doğru yürüdü, ben de tüm tereddüdümü bir kenara atıp ona doğru ilerledim. Bana uzandı, kollan beni kendine çekip sımsıkı sardı. Üstüne ıslak yaprakların kokusu sinmişti. Yanağıma değen s ağlan ıslaktı. Yüzünü omzuma gömdü.

“Üzgünüm, ” diye fısıldadım kollanmı ona dolayarak Yine omuzlan sarsılmaya başladı.

O halde ne kadar kaldık, hiç bilmiyorum. Yüüyüm kendigösyaslarım ve onunkilerle ıslanmıştı, ağlarkenyüyünü gömdüğü om yum da öyle. Günışığı derin bir alacakaranlığa dönüştüğünde beni kavrayan kollan gevşedi, sonra yine kendine çekti beni. Yerdeki yaprak örtüsüne bakarak derin bir nefes aldı ve hiç titremeden nefes verdi. Sonra göylerini bana çevirdi. Kıpırmıyı fakat sakindiler. Bana bambaşka biriymişim gibi baktı. O anda bunun doğru olduğuna emindim. Artık yeni biriydim, çünkü on beş yıllık hayatım boyunca Henry’yi tanıyor olmama rağmen onu o güne kadar gerçekten tanımamıştım.

O anda anlatamayacağım kadar utandım. Sonra Henry başını eğip göylerimin içine baktı. Gülümsedi. Geniş değilse de huyurlu bir gülümsemeydi. Bu bir hediye gibi geldi bana. Sonra beni şaşkına çevirecek şekilde elini yanağıma koydu. Eli soğuk, yanağım ıslaktı. Başını eğip dudaklarını alnıma, saçımın dolaşıpyüyüme düştüğü yere bastırdı. ‘Teşekkür ederim, ’ diye fısıldadı nefesi tenimi dudaklangibi nayıkçe okşayarak

Kendimi orada kök salmış, altında durduğumuy yaşı akçaağaç gibi toprağın derinliklerine uyanmış hissettim. İçimin derinliklerinde bir şey duydum; Henry'nin kollanndan, göylerinden ve bana bir hediye gj,bi verdiği o küçük, sıcak gülümsemesinden doğan bir şey.

“Bir şey değil, ” diye fısıldadım. Kelimeler içimdeki sessiy şaşkınlıktan çıkıp gelmişti.

Sonra elini yanağımdan çekti, bu sırada parmağı çeneme dokundu hafifçe. Geri çekildi. Seni eve götürüyüm, ” dedi. ‘ Hava kararmak üyere. ” Başımı salladım ve derin, yumuşak, sıcak bir sessiylik içinde yürüdük. Sessiylik boyulamayacak kadar önemliydi sanki. Sanki söylenecek herhangi bir şey, aramıyâa hiçbir sö% olmaksıyın geçen şeyleri önemsiy-leştirecekmiş gibi.

Çok kısa süre sonra evimi, pencerelerinde kıpırdanan mum ışıklarım gördüm. Çimlerin kenarında durdum, Henry de durdu. Asıl amacımı unuttuğumu fark ettim. Sylvia'yı ziyaret etmek. Onu teselli etmek. Elimden gelirse ona güç vermek. Ama şimdi gidemendim. Neyim varsa Henry ye vermiştim. Her şeyimi.

Hiç düşünmeden ona ulandım ve elimin onunkini kolayca, rahatça kavradığımı fark ettim. “Sylvia'ya... Sylvia'ya söyle, onuyarın ziyaret edeceğim. ”

“Söylerim, ” dedi elimi tutarak. Az önce beni kollarında tuttuğu gibi. Bana ihtiyacı varmış gibi. Beni istiyormuş gibi.

Boğazım birden konuşamayacağım kadar kurumuştı. Ben de başımı salladım ve elimi elinden hafifçe kaydırdım. Arkamı dönüp hızla eve koşarken, yol boyunca bakışlarını üzerinde hissettiğime emindim.

ŞİMDİ

Hiçbir akşamım, gece yarısının gelip beraberinde Henry ile kuleye yeni bir gezinti getirmesini beklediğim o akşam kadar uzun

sürmemişti.

“Bugün nerelerdeydin?” diye sordu Henry kuleye tırmandığımızda.

Burayı kuş odasından bile daha çok seviyordum. Her şeyden yüksekte olmayı çok seviyordum. Ağaç tepelerini ve ay ışığında genişçe yayılan okyanusu görmeyi çok seviyordum. Yan kuledeki ekin kargalarının kulak tırmalayan çığlıklarını çok seviyordum.

“Sylvia ve Bayan St. Claire ile birlikte Robin Hood Ko-yu’na gittim.” Onun adını söylerken ses tonumda istemsiz bir serdeşme olmuştu.

“Ama eve onlarla birlikte gelmedin.” Bunu bir soru gibi söylemişti.

“Hayır. Benim... Yapmam gereken bir şey vardı. Ama gördüğün gibi sağ salim dönebildim/”

Bir yorum yapmadan baktı sadece ama söylemek istediğı başka şeyler de olduğunu hissedebiliyordum.

“Adap konusunda nutuk mu çekeceksin?” diye sordum kaşımı kaldırarak.

Başını salladı. “Hayır. Seninle gelmek isterdim diyecektim sadece. Sana Robin Hood Koyu’nu gezdirmeyi uzun süredir istiyordum.”

Bunu hiç düşünmemiştim. “Kusura bakma.”

Omuz silkti. “Önemli değil.” Henry’de bu gece bir soğukluk var gibiydi. İçten içe kızgındı sanki. Fakat yanlış olan her neyse, nasıl düzelteceğimi bilemiyordum.

Bu yüzden, “O zaman ilerleyelim, olmaz mı? Bu gece öğrenmek istediğın sırrı baştan sorabilirsin,” dedim.

Kollarını göğsünde kavuşturdu, bana karşısındaki bir rakipmişim gibi baktı ve “Evliliğe neden bu kadar karşı olduğunu bilmek istiyorum,” dedi.

Derin bir nefes aldım. Bunu daha önce defalarca sormuştu, ben de her seferinde cevapsız bırakmıştım. Fakat şimdi ona cevap vermek durumundaydım ve bu konuda dürüst olmak beni korkutuyordu. Çenem titredi. İçimde tutunup cesaret alabileceğim bir şeyler arayarak gözlerimi kaçırdım. Hindistan. Bu Hindistan için, kafesleri açmak için, özgürlük içindi. Henry ile Bayan St. Claire'in evlendiğini asla görmek zorunda kalmayacağım, uzak bir ülke içindi. Cesaretimi topladım, tedirginliğimi öfke ve sertliğe dönüştürdüm. Annemi, babamı düşündüm; Eleanor'u ve kocası James'i düşündüm. Sonra da "Evlilik esaret ve sefalet demek," dedim.

"Esaret ve sefalet mi?" Şaşkınlıktan sesi değişmişti. Başını salladı. "Ben evliliğe farklı bakıyorum. Benzer kafalann arkadaşlığı. Birleştiren bir bağ, evet ama o birleşmeden kuvvet doğuyor. En sevdiğin arkadaşına, en sadık ve en iyi şekilde refakat ederek geçireceğin bir ömür. Böyle de olabilir. Ben buna inanıyorum."

Bu saflığı beni anlayamadığım bir nedenle öfkelenmişti. "Bayan St. Claire'le bu tür bir evlilik yapacağını mı umuyorsun yani?"

Henry ona tokat atmışım gibi başını çekti aniden.

Cevap vermeden önce iki kez nefes alıp verdi. "Benim geleceğimden söz etmiyoruz. Seninki üzerine düşünüyoruz." "Bu hiç tatmin edici bir cevap değil Henry Delafield." Ağzının kenarı zoraki bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Canın sikkinken bana tam adıyla hitap etme yoluna başvuruyorsun hep. Sanki annemmişsin gibi."

Ona ters ters baktım. "Sen de açık konuşmak istemediğin zamanlarda konuyu değiştirme yoluna başvuruyorsun hep." Hiç düşünmeden uzanıp gömleğinin önünden tuttum ve göz göze gelelim diye aşağıya çektim onu. Gözlerinde görebildiğim tek şey şaşkınlık ve neşeydi. "Neden kendini savunmasız bırakan tek kişi ben olayım? Bana sırlarımı sordun; şimdi senin de bir şeyler paylaşman gerek. Adil olan bu."

Henry kollarını etrafıma doladı, ellerini arkamdaki alçak duvara dayayıp beni hapsetti. Ve ben çabucak elimi gömleğinden çektiğim

halde (Ne demeye tutmuştum ki?) bana doğru eğilmeye devam etti. O kadar yaklaştı ki yüz ifadesindeki neşenin ciddiyete dönüştüğü anı görebildim. “Seninle ne paylaşmamı istersin?”

“Dürüstçe bir şey. Başka kimseye söylemediğin bir şey. Senin bir sırrın.” Biraz durduktan sonra ekledim. “Bayan St. Claire hakkında bir şey.”

Başını hayır anlamında salladı. “O bunun bir parçası değil. Bu ikimizin arasında.”

Bu bastırılmış ve öfkeli hissetmeme neden oldu. Bayan St. Claire’den hiç söz etmiyordu. Bu haftaya kadar hakkında bildiğim her şeyi de Sylvia’dan öğrenmiştim. Yıllardır Henry evlenmeyi düşündüğü kişi hakkında tutarlı bir suskunluk izliyor, bense kıskançlıkla tutuşuyordum. Ağzından alamayacağım bir sırrı olmasına sinir oluyordum. Her yılın bir ayını burada, onunla geçirmiş olmasına, benimse bunun bir parçası olmama asla izin verilmemesine sinir oluyordum. Ve tecrübelerimden bildiğim kadarıyla insanın hiç kimseye asla sözünü etmediği sırlar, en değerli sırlardı.

Onu yanımdan itme isteğime direndim ve bu dürtüyü dizginlemek için kollarımı göğsümde birleştirdim. “Ondan hiç söz etmiyorsun. Sana anlattığım onca şeyden sonra benden bir şeyler gizlemen çok kötü.”

“Sana bir sırrımı vereceğim. Bunun Juliet hakkında olmayacağını söyledim sadece.”

Juliet. Ona adıyla hitap ediyordu, sanki aralarında şimdiden bir söz verilmiş gibi. Sanki ona evlenme teklif etmiş gibi. Sanki birbirlerine bağlanmışlar gibi.

“Bu arada o isimden nefret ediyorum,” diye mırıldandım.

Henry, onun isminden nefret etmem hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. Hatta onu neşelendirmiş gibi. “Öyle mi? Nedenmiş?” “Kulağa çok mağrur geliyor.”

“Hımm.” Henry başını salladı. “Mağrur.”

“Evet! Sanki onda klasik bir şeyler varmış gibi. Sanki Sha-kespeare trajedilerinden birinin yıldızı olabilirmiş gibi. Kesinlikle çok mağrur. Ailesi onu bu şekilde nasıl bir hayal kırıklığına ittiklerini hiç düşünmediler mi acaba? Çünkü ben onunla tanıştığım anda böyle hissettim; çok şahsiyetsiz olduğu için hayal kırıklığına uğradım.”

Çok ileri gittiğimi fark ederek sustum. Henry gözlerini kisti. Onun sözlüsünden bahsediyordum. Belki de nişanlısından. Bunları söylememeliydim.

“Şahsiyetsiz mi? Ah, anlıyorum. Senin gibi inatçı, dik kafalı ve açık sözlü olmadığı için ona karşı çıkıyorsun. Öyle mi?” Patavatsızlığıma lanet ederek dudaklanmı birbirine kenetledim. Ama geri adım atmadım. “Evet. Sanırım öyle.”

Umursamazca cevap verdi. “Bazı erkekler sakın kadınları tercih eder.”

“Ama sen sakın kadınları tercih etmiyorsun,” dedim başımı dikleştirerek. “Ediyor musun?” Bunu sormama gururum neden olmuştu. Benim halimi onaylayıp onaylamadığını merak eden gururum. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Henry’nin beni onaylamaması ihtimalini hiç düşünmemiştim. Ama şimdi öğrenmek zorundaydım.

Bir an için sessizce, dudaklarında asılı kalan belli belirsiz gülümsemesiyle beni süzdü, sonra da yumuşak bir tonla konuştu. “Bence Bayan St. Claire hakkında yanılıyorsun. O zeki ve incelikli biri.”

Henry’nin onun hakkındaki övgülerini duyunca Bayan St. Claire’e daha da sinir olmuşum. “Eğer bir eşte aradığın özellikler bu kadarsa, zeki ve incelikli Bayan St. Claire’inle çok mudu olacağını sanıyorum. Mırıldanmama engel olamadım. “Phaeton’la Ikarus arasındaki farkı bile bilmiyor ama olsun.”

Dudakları kıpırdandı.

“Ne var? Ne gülüyorsun?”

“Kıskanıyorsun,” dedi kahkaha atarak.

“Kıskanmıyorum,” dedim gülerek.

Söylediğim her şeyden gerçek anlamda zevk alıyormuş gibi gülümsedi. “Sırrımı bilmek istiyor musun, istemiyor musun?” diye sordu alçak sesle.

Derin bir nefes aldım. Çok yakınımda duruyordu. “İstiyorum.”

Ağırlığını verdiği ayağını değiştirdi, bana daha da yaklaştı. O kadar ki dengemi kaybettim; sanki dünya yan dönmüş de bir yere tutunmazsam düşecekmişim gibi. Kalp atışlarım hızlandı, soluğum da. İki yanımda kollarını hissediyordum; beni bağlayan ya da hapseden kollarını. Hangisi olduğunu bilmiyordum.

Bu an uzadıkça uzadı, aramızda o kadar gergin bir sessizlik vardı ki az sonra bir şeyler patlayacak gibiydi. Sanki paylaşabileceği tüm sırları düşünüp taşıyormuş gibi bakıyordu bana. Merakım korkuyla karıştı.

“Kaşların,” dedi sonunda.

Gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldı. “Kaşlarım mı? Ne olmuş kaşlarıma?”

“Bayılıyorum/” dedi sanki bu bir hakikatmiş gibi. Doğru söylüyormuş gibi.

Yine güldüm, bu kez soluk soluğaydım. Başımı iki yana salladım. “Çok koyu kaşlarım. Çok kalın.”

“Hayır. Kaşların yüzüne bir karakter kazandıyor. Bir de çok... Zarif bir halleri var.” Sesi alçalıp neredeyse fısıltıya dönüştü. “Herhalde kıvnmlanndan ötürü. Uçan bir kuşun kanatlan gibi görünüyorlar.”

inanılmaz mahcup hissediyor, yüzümün kızarıklığını gizlediği için karanlığa şükrediyordum. Henry yine kıpırdanıp elini yüzüme getirdi. Şaşkınlıkla köşeye sıkışmış halde, yüreğim ağzımda, hiç kıpırdamadan durdum. Yüzüme kafesteki kuşa dokunduğu kadar nazik ve özenle dokundu. Parmakları sol kaşımın kıvamında hafifçe gezinip ilerledi, gözleri de parmaklarıyla aynı yolu izledi, içimden şiddetli bir ürperti geçti, kalbim hızlandı. Parmaklarının tersiyle yanağımı hafifçe okşadı. Elleri çeneme doğru inmeden önce geçtiği yolda hafif bir sızı, bir yanma hissi bıraktı.

“Ne zaman bir kuşa baksam seni düşünmeden edemiyorum,” dedi. “Kanatlarını bulunca onlarla ne yapacağını düşünüyorum. Seni ne kadar uzaklara uçuracaklarını düşünüyorum. Ve senin adına onları bulmanı umarken, kendi adıma bulmandan korkuyorum.”

Havanın ürpertiyle ciğerlerime doluşunu hissederek nefes aldım. Fakat söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum. Bana hiç böyle dokunmamıştı. Bana hiç böyle bakmamıştı. Benimle hiç böyle konuşmamıştı. Kalbim boğazıma doğru yükseliyordu, dokunduğu yerlerde belirgin değişikliklerin olduğuna emin halde, yanaklarımın alevini hissediyordum.

“Evet,” dedi. Sesi alçak ve buğul^du. Gözlerini hiç kaçırmadan gözlerimin içine bakıyordu. “Ödeşti mi? Kendimi bu kadar savunmasız bırakmam senin için yeterli mi?”

Ona doğru eğilebilir, onu öpebilirdim. O kadar yakınımdaydı. Kalbim küt küt atıyordu. Gözlerimi dudaklarına dikmiş halde buldum kendimi. Arkamdaki taş duvara tutundum ve ona doğru eğilmemek, dudaklarımı uzatıp onunkilere dokundurmak, ona sıkıca sarılmamak ve ondan uzaklara uçmak istemediğimi söylememek için telkin ettim kendimi.

Sırlar ve yan hakikatlerle yay gibi gerilmiş bu âna hapsol-muş, aynı havayı solurken ikimiz de çok hassastık. Yanlış bir adımla, yanlış bir sözle her şeyin tersine dönebileceğini hissediyordum. Bu yüzden başımı evet anlamında salladım ve hiçbir şey söylemedim. Konuşup

da aramızda dengelemeye çalıştığımız şeyi, bu kırılgan, derin ve kolayca alev alacak arkadaşlığı mahvetmekten ödüm kopuyordu.

“İyi,” diye fısıldadı Henry duruşunu dikleştirip bir adım gerilerken. Yanımda dururken hissettiğim sıcaklığı kaybolunca ani bir soğukla ürperdim.

“İçeri girmek ister misin?” dedi üşüdüğümü fark ederek. “Hayır. Bu işi... Buradayken bitirelim.” Duyduğum tuhaf hisler yüzünden dilim dönmüyordu sanki. “Evliliğe neden karşı olduğumu öğrenmek istiyorsun.”

“Doğrusunu istersen fikrimi değiştirdim. Aşktan neden korktuğunu öğrenmek istiyorum.”

Soluğum kesildi. Kahkaha atmayı denedim ama yapamadım. Bana bunu sormaması gerekiyordu. Hatta bana bunu sormak aklına bile gelmemeliydi. Kollarım bağlayıp duvara yaslandı. Gerekirse bütün gece bekleyeceğini ima eder gibi bir hali vardı.

Ben de kendimi koruma isteğiyle kollarımı bağladım ve derin bir nefes aldım. “Aşkım bir humma gibi...”

“Shakespeare’den alıntı yapmak mı istiyorsun?” Başını hayır anlamında salladı. “Bundan daha iyisini yapabilirsin.”

Ellerimi yumruk yapıp ona dik dik baktım. Öfke, korku kadar karmaşık değildi; savunmaya geçmek, korunmasızlıktan daha güvenliydi. “Ama bu doğru. Aşk gerçekten de hastalık gibi. Kınp geçiriyor. Sakat bırakıyor. Beraberindeki her şeyi tahrip ediyor. Ben bu düşünceden sakınacak kadar akıllıyım, tıpkı bir salgından sakınacak kadar akıllı olduğum gibi. Tutkuyla başlayan bir şeyin süreceğine inanmak insan kalbinin bir zaafı. Tutku yanarken etrafındaki her şeyi kül eden bir ateş. Mantıksız ve aşın bir şey. Aşk erkeklerin çöküşü, kadınların kapana kısılışı. İnsanın bir kez girdi mi asla kaçamayacağı bir kafes.

“Bunu tekrar tekrar gördüm ben. Annemde. Babamda. Eleanor’da. Şimdi de Maria’da. Aşk hassas ve iyi olan her şeye zaran var. Sadakatsiz. İnsana insan olduğu için değer vermiyor. Esaret, kalp sızısı, ihanet, hınç yaratıyor...” Beklenmedik biçimde nefesim kesilince durup yutkunmak zorunda kaldım. Elimi göğsüme, nefes almamı engelleyecek kadar çok acıyan kalbime bastırdım. “Ben aşkta bunları gördüm. Bu yüzden de uzak duracağım. Ebeveynimden, kız kardeşlerimden ve geçici bir hissin esiri olup hayatları boyunca bunun acısını çekmek zorunda kalan herkesten daha akıllı olacağım.”

Henry ay ışığında yüzünü görebileceğim kadar yaklaştı bana. Yüzünde acı, şefkat ve itirazla dolu bir ifade vardı. “Senin sözünü ettiğin aşk değil. Sahte aşkların parçalanmasını görmüşsün sen. Annenle baban hiç sevmemiş. Kardeşlerin hiç gerçekten sevmemiş. Onların bunu yapabileceklerinden bile şüpheliyim. Ama sen, sevgili Kate...” Başını iki yana salladı. “Sen onlar gibi değilsin.”

Peki ya öyleyse? Kafamda bu soruyu döndürüp durdum, içimi şüpheyle parçalanmaya bıraktım, sonra başımı karanlık gökyüzüne kaldırıp iç geçirdim.

“Sana cevabımı verdim Henry. Şimdi sıra sende.” Gözlerimi ondan kaçırıyordum. Yıldızlara bakıyor, zamanı geriye alabilmen ve o baloda konuşulanlara kulak kabartmamış olmayı diliyordum. Kaderlerimizi baştan yazıp doğduğumuz aileleri değiştirebilmeyi diliyordum.

Henry’nin elime dokunmasına hazırlıksız yakalandım, içimden bir şaşkınlık dalgası geçti ve gözlerim yüzüne döndü. Kalbimi hızlandıran sessiz bir yoğunlukla beni izliyordu. Sadece elimi tutmadı. Elimden üzerinden kaydırarak parmakları bileğimi kavrayıp avucumdan geçerken, sonra parmakları arasından akarken dokunuşu sevgi doluydu. Henry birleşmiş ellerimizi kaldırıp başını eğerken, elime bir öpücük kondururken kalbim küt küt atıyordu.

Hızlanan kalbimle birlikte paniğim de içimde nabız gibi atmaya başladı. Ve bir şey daha. Derin, ağır ağır eriyip beni tamamen bitap

düşüren bir şey.

“Kate ” diye fısıldadı Henry bana yaklaşıarak. “Sen annen

gibi değilsin. Sen kız kardeşlerinden farklısın. Ruhunun ölçülemeyecek bir derinliği var. Cesur, sadık ve hakikatlisin. Çok iyi bir yüreğin var.” Elimi göğsüne dayayıp öteki eliyle bastırdı. “Korkuyor sadece. Ama kalbini bana verirsen, ona çok iyi bakarım aşkım.” Başını eğip dudaklarını parmaklarıma bastırdı.

İçim ateş, korku ve daha fazla korkuyla doluydu. Kalbim göğsümden dışarı fırlayacakmış gibiydi. İçimde eriyen şey dizlerimin bağını da çözmüştü. Her yanımda titriyordu. Düşünceler kafamda delicesine dönerken bulabildiğim ilk mantıklı düşünceye tutundum.

Titrek bir sesle, “Teşekkür ederim ama hayır,” dedim.

İrkildiğini hissettim. Fakat gözlerimi açtığımda yüzünü başka yöne dönmüştü. Benden uzaklaştı, elimi bıraktı. Yaralı ve halsiz hissederek kollarımı kendime sardım. Henry sırtını bana dönmüştü, geriye yatırdığı başından yıldızlara baktığını anladım. Belki bizim bulunduğumuz kulenin yamndakinde yuva yapmış kuşlardı baktığı.

Uzun bir sessizlik anından sonra duvardaki fenere uzanıp, “Bu iki oldu,” dedi. “Geriye sadece bir tane kaldı.”

Onu başımla onayladım ve soğukkanlılığımı tehdit eden zayıflıktan kurtulmaya çalıştım. Olması gereken buydu. Hayalimi, Hindistan seyahatimi bana verecek olan buydu. Yapılacak en doğru şey buydu. Gizli geçit boyunca hiç konuşmadan yürüdük. Henry batı kanadında yanımdan ayrılırken tek söylediği, “İyi geceler,” oldu.

Kırda Bay Brandon yakaladı beni. Gece boyunca hemen hemen hiç uyuyamamış, şafak sökmeden gizlice evden çıkmıştım. Bu sabah, buradaki zamanımın sonuna ne kadar çabuk yaklaştığımı düşünmeden edemiyordum. Henry’den sadece bir teklif daha alacak, bu yerden ayrılacak ve muhtemelen bir daha hiç görmeyecektim. Bunu düşününce gözüme her şey acı verecek kadar güzel

görünmeye başlamıştı. Eğreltiotlan, bataklıklar, kurumuş fundalıklar, dikenli sarı çiçekler, eğri büğrü çalılar, kayalıklar. Hepsini çok güzel ve kıymetli buluyor, çok seviyordum. Eğilip biraz çiçek ve çimen kopardım, bir funda dalını kırdım ve hepsini cebime soktum. Bay Brandon seslendiğinde eğildiğim yerden yeni doğruluyordum.

“Bayan Worthington! Son zamanlarda sizinle konuşma fırsatı bulamıyorum hiç. Dün bütün gün yoktunuz.”

Bay Brandon bana doğru yürürken güneş arkasında yükseliyordu. Hoş bir adamdı. Başka bir hanımı lavıkıyla mutlu ederdi muhtemelen. Ama beni değil.

“Haklısınız. Robin Hood Koyu’na gezintiye çıkmıştım.” Gözleri hatırladığımdan daha yeşil, saçları daha altınimsıydı. Elini kulağına götürdü. “Sizin kuşları dinliyordum Bayan Worthington. Fakat onları ayırt edebilmek için bana yardım edecek birine ihtiyacım olacak sanırım. Ben onlar hakkında yeteri kadar çok şey bilmiyorum.”

Henry’nin söylediği şeyi düşündüm; bir erkeğin kalbini kaptırmak için teşvik edilmeye ihtiyacı olmadığını söylemişti. Elbette Bay Brandon’ın kalbini bana kaptırdığım sanmıyordum ama çok özel bir ilgi gösteriyordu. Benim de ona bir hoşluk yapmamın zamam gelmişti.

“Bu çok hoşuma giderdi Bay Brandon ama ne yazık ki kısa süre sonra gideceğim.”

İki kaşım birden kaldırdı. “Öyle mi? Nereye gidiyorsunuz?”
“Hindistan’a. Teyzemle birlikte.”

Bay Brandon’ın yüzü düştü. “Ben onun uzak bir plan olduğunu sanıyordum. Bayan Delafield’ın söylediklerinden yola çıkarak durumun pek kesin olmadığı düşünmüştüm.”

Altın çiçekleri sıkıca kavradım. “Gayet kesin. Çok yakında gideceğim. Belki de yarın.”

Yüzünde kararlı bir ifadeyle bana yaklaştı. “Madem öyle, sizinle yalnız konuşabilme fırsatı bulduğuma sevindim. Zaten açıkça gördüğünüzü tahmin ettiğim şeyi size söylemeliyim Bayan Worthington. Sizi büyüleyici buluyorum. Ve çok güzel. Ve nazik. Bilirsiniz, beni büyüleyen genç bir hamma çok nadiren rastlıyorum. Çoğunlukla sıkıyorlar beni.” Bana o bulaşıcı sırıtışıyla baktı. “Sizi daha yakından tanımayı çok isterim. Kalbinizi kazanmak

için bir şansa sahip olmayı. Bu yüzden sizden... Sizden yolculuğunuzu erteleyip bana bir şans vermenizi rica ediyorum.”

Yüreğim hopladı. Böyle güçlü hisleri olduğunu hiç bilmiyordum. Her gün yanımda olmasının sadece makul bir refakatçi olmamdan ileri geldiğini sanmışım.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadım. Hafifçe öksürdüm. “Sanırım bir şeyi size daha önceden söylemeliydim. Benim... Benim evlenmek gibi bir niyetim yok. Hiçbir zaman. Eğer farkında olmadan, sizi karşılık veremeyeceğim hisler beslemeye teşvik ettiysem beni affedin ne olur.”

Bulaşıcı gülüşü kayboldu, gözleri hayal kinklığıyla kısıldı.
“Evlenmeye niyetiniz yok mu? Beni reddetmek için bu kadar ileri

gitmenize gerek yoktu. Beni yakından tanımayı istemediğınızı söylemeniz yeterdi.”

“Hayır! Doğru söylüyorum.” Bay Brandon benden geri geri uzaklaşırken uzanıp kolunu tuttum. “Kabalık etmek için değil. Sylvia’ya sorabilirsiniz. Ya da Bayan Delafield’a. Ya da Henry Ye. Onlar biliyor. Son iki yıldır söylüyorum bunu onlara.”

Kendini geri çekti. “Ne yazık ki hiçbirini beni uyarmaya gerek görmemiş.” Beni başıyla selamladı. “İzninizle Bayan \\\brt-hington.”

O uzaklaşırken elime şiddetli bir acı saplandı. Başımı eğip parmaklarımı araladım. Elimde tuttuğum pörsümüş, dikenli çiçekler kanımla boyanmıştı.

Tereddüt içinde dudağımı ısırarak açık kapının önünde oyalandım. Buraya kadar gelmişim. Ceplerim deniz kabuk-hırı ve kırlardan topladığım çiçeklerle doluydu. Hizmetlilerin gündelik işlerini yapmalarını seyretmiş, görevli kadının şömine başında öğle uykusuna daldığından emin olana kadar beklemişim. Henry’nin büyükbabasının pencere kenarındaki koltuğunda oturduğunu görebiliyordum.

Derin bir nefes aldım, kapıyı iyice açtım ve sakın adımlarla içeri yürüdüm. Onu ürkütmek istemiyordum. Hizmetçi kadın ateşin karşısında hafifçe horluyordu. Büyükbaba’mın yanındaki koltuk boştu. Bekliyordu. Koltuğun arkasına dokundum ve Büyükbaba’ya bakmak için başımı eğdim. Yüzünü pencereye dönmüştü, bakışları boştu. Kucağına koyduğu hareketsiz elleri bir battaniyeyle örtülmüştü.

“Merhaba,” dedim yumuşak bir tonla.

Omuzlarım, bacaklarım oynatarak kıpırdandı. Ama bana doğru dönmedi. Koltuğun etrafından dolamp rahat minderine oturdum; bunu yaparken onun koltuğuna ya da önündeki sehpayla çarpmamaya özen gösterdim.

“Oturmamın sakıncası var mı?” diye sordum yüzüne dik-kade bakarak. Gözleri aşağı yukarı küçük harekelerle kıpırdandı ama pencereden dışarı bakmaya devam etti.

Biraz bekledim ama başka bir şey yapmadı. Ceplerimden birine uzamp bir avuç dolusu deniz kabuğu çıkardım. Öne doğru eğilip onları sehpanın üzerine özenle, teker teker, kimi aşağıya, kimi saydam karmın göstererek yukarıya bakacak şekilde yerleştirdim. İsim bitene kadar başımı kaldırmadım.

Bittiğinde gözleri pencereden sehpaye doğru döndü.

“Kabukları sevdiğinizi biliyorum, bu yüzden sahilde bu-

lup size getirdim.” Tekrar elimi cebime sokup kalan kabukları çıkardım. “Bu diğerlerinden farklı.” Ona bulduğum kurşun biçimli, koyu renkli, tuhaf kabuğu gösterdim. Deniz kabuğuna benzemiyordu ama sahile ait bir şey olduğu belliydi. “Acaba siz ne olduğunu biliyor musunuz diye merak etmiştim.”

Dizlerini saran battaniyenin altından bir elini çıkardı ve titreyerek bana doğru uzattı. Kabuğu eline koydum, boğumlu parmaklarının arasında döndürdü. “Bu bir...” Sesi boğuk bir fısıltı gibi çıkmıştı. Hafifçe öksürüp boğazını temizledi ve konuşmaya devam etti. “Bu bir fosil. Çok eski bir fosil.”

Titizlikle kontrol ettiğim ifademi bozacağından korktuğum gülüşümü bastırdım. Benimle konuşmuştu.

Elimi öbür cebime sokup kırlardan topladığım altın renkli çiçekleri çıkardım. Onları da sehpaye, kabukların yanına bıraktım. Rengi koyu, morumsu kahverengi bir funda dalı ile kırlardaki soğuğa dayanıklı, defne yeşili çimenden birkaç yaprak koparmıştım. Bunları da sehpaye koydum, arkama yaslanıp bekledim.

San çiçekleri aldı. Dikenleri hatırlatmak için uzandım ama daha onu uyaramadan yüzünü buruşturduğunu, sonra da şaşkın bir ifadeyle başparmağındaki kan damlasına baktığını gördüm. Gözlerini ilk kez

banaya çevirdi. Tanıdık bir griydiler. Kaşları kalın, beyaz ve tel teldi. Yüzü çökmüştü. Fakat gözleri parlaktı ve birden benzediklerini fark ettim. Henry'nin gözleriydi bunlar. Daha doğrusu Henry, gözlerini büyükbabasından almıştı.

“Sen kimsin?” diye sordu önceki gün Henry'ye sorduğu gibi.

“Ben Kate. Kate Worthington.”

Gür kaşları kalktı. “Henry'nin Kate mi?”

Kalbim tekledi. Yanaklarımın yandığını hissettim. “Henry'nin Kate mi? Ben onun arkadaşayım. Birlikte büyüdük.” Büyükbaba hâlâ bekliyordu. “Şey... Sanırım... Evet, benim.” “Nihayet geldin demek.” Gözleri parlak, bakışları netti. Beni görüyordu. Düşünceleri yerli yerindeydi. Zaman zaman böyle anları olduğunu Henry'den duymuştum daha önce. Fakat ilk denememde böylesine muduluk verici bir duruma denk geldiğim için şaşkındım.

“Evet.” Gülüşüm o kadar genişledi ki yanaklarım ayrılacaktı neredeyse. “Evet, nihayet geldim.

Bakışı yüzüme değdi ve yüz hatlarını esneten memnun bir gülümsemeye arkasına yaslandı. “Sen güzelsin. Çok güzelsin. Tıpkı onun söylediği gibi.”

Ellerimi kucağımda kenededim; zor nefes alıyordum, yüzüm alev alevdi. “Henry'nin söylediği gibi mi?”

Fakat bakışları pencereye doğru kayd ve az önce gözlerinde gördüğüm o keskinliğin yerini yumuşak bir ifade aldı. Parmakları bir şey arıyormuş gibi kucağında huzursuzlukla kıpırdandı. Ona doğru eğilip ellerinin arasına nazikçe bir kabuk yerleştirdim. Parmakları kabuğu defalarca evirip çevirdi, oluklarını, çıkıntılarını yokladı.

Beklenti içinde ona baktım ama yine kayıp gittiğini hemen anlamıştım.

Henry'nin ziyaretinden aldığım ipucuyla, "Size kitap okuyayım mı?" diye sordum.

Gözlerini pencereden ayırmadan başıyla onayladı beni.

Ben kitaplara uzanırken sessizce bir şey söyledi. O kadar sessizdi ki ne dediğini duyamadım. Ona doğru eğildim.

"Ne dediniz?"

"Tarlakuşu," diye mırıldandı deniz kabuğunu evirip çevirerek.

Gözlerimi yüzünden ayırdım ve baktığı pencereye döndüm. Fakat camın ardında kuş filan göremedim.

"Anlayamadım."

"Tarlakuşu. Henry'nin tarlakuşu. Tarlakuşu." Titrek parmağıyla sehpayı işaret etti. Önümdeki yığınının en üstündeki kitabı aldım ve kaşlarımı kaldırarak ona gösterdim. Yine parmağını uzattı.

"Tarlakuşu." Başka bir kitap aldım, sonra bir başka kitap. Derken iki kitabın arasına sıkışmış bir kâğıt buldum. Bir şiirdi anlaşılan. Elyazısıyla yazılmıştı. En üstünde *RÛ-BERT BURNS, TARLAKUŞU* yazıyordu.

Kâğıdı alıp Büyükbaba'ya gösterdim. "Bu mu? Size bunu okumamı mı istiyorsunuz?"

Yüzünde mutlu bir ifadeyle arkasına yaslanıp başını salladı.

Henry'nin tarlakuşu demişti buna. Sesimi temizledim ve kalbim hızlanarak okumaya başladım.

Kal, tath ötüşlü tarlakuşu, gitme Ne olur titreyen bahar dalını terk etme Bahtsı^ bir âşık senin şarkını istiyor Teselli edişini, sevgiyle inleyişini.

*O dokunaklı kısmını bir daha, bir daha söyle Belki içimi eriten
hünerim duyarım böyle;*

Bu ona da dokunacaktır elbette,

Hor görerek beni öldüren kalbine.

Büyük çaresizlik ve tarifsiz k der;

Ne olursun tatlı kuş, buna bir son ver!

Yoksa zavallı kalbim kırılıp gider.

Okumayı bitirince kâğıdı elimde özenle tuttum. “Bu çok güzel,” diye mırıldandım.

“Kalbi kırık,” dedi Büyükbaba camdan dışarı bakarak. “Tarlakuşunu bu yüzden seviyor.”

Ona bakakaldım. “Kim? Kimin kalbi kırık?” diye sordum fısıltıyla.

Yüzünü bana çevirdi, gri gözlerindeki berraklığı gördüm. Buradaydı. Ne dediğini çok iyi biliyordu. Konuşmak için ağzını açtı.

“Sen ne yapıyorsun burada?”

Sesi duyunca sıçrayarak kapıya döndüm. Bayan Delafield çarpışmaya hazır halde, uzun adımlarla odaya girdi.

Çabucak ayağa kalkıp koltuktan uzaklaştım. Gözlerini benden babasına çevirdi. Deniz kabuklarını ve çiçekleri süzdüğünü gördüm.

“Ben sadece... Ona kitap okuyordum,” dedim bunun yeterli bir mazeret olmadığını bilerek. Burada olmamam gerektiğinin farkındaydım. Uyuyan muhafız da bunun göstergesiydi.

Bayan Delafield yanına gitmemi işaret etti, ben de kalbim çarparak, damarlarımda dolaşan endişeyi hissederek dediğini yaptım. Koridora

doğru çekilip kapıyı sertçe kapattıktan sonra bana döndü. Geriye bir adım attım.

“Babama ne söyledin? Vasiyetiyle ilgili mi konuştun?” Ağzım açık kaldı. “Hayır!”

“Vasiyet değiştirilemez Kitty. Ona ne söylediğin, onun sana ne söylediği umurumda değil. O vasiyet değiştirilemez. Yani eğer onu ziyaret etmekteki amacın.

“Hayır!” Dehşete kapılmıştım. “Vasiyetiyle ilgili tek kelime etmedim!” Mesele kafama dank ederken ona gözlerimi dikip baktım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. On sekiz ay öncesini, Delafield balosunun olduğu akşamı düşündüm yeniden. O karanlık odayı ve dinlemeye davet edilmediğim bir konuşmayı gizlice dinlerken beni saklayan perdeleri hatırladım. “Neden böyle düşünüyorsunuz?” diye sordum kısık sesle. Korkmuştum. Şakayıkların kokusu zihnimde o kadar tazeydi ki az kalsın yakında bir yerde var mı diye bakacaktım. “Neden onunla vasiyeti hakkında konuştuğumdan şüpheleniyorsunuz?”

Gözleri o soğuk, mavi kuşkuyla doluydu. “Babam iyi değil. Sana söylediği şeylere güvenilmez. Ve hiçbir gaspçı buraya gelip oğlum için kurduğum planları değiştiremez.”

“Anne!” Sydvia’y’dı bu. Sesi telaşlıydı. Koridorun köşesini dönüp daha önce hiç görmediğim kadar hızlı hareketlerle yaklaştı. Beni annesinin yanında dikilirken görünce, yüzünde bir dehşet ifadesiyle aniden durdu.

“Ne oldu?” Bayan Delafield onun yanına gitti. “Sorun ne?” Sylvia cevap verirken bana baktı. “Annen, Kitty. O burada. Maria’yı getirmiş.”

“Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır,” diye mırıldandım koridorlardan aceleyle koşup merdivenleri inerken. Giriş salonuna geldiğimde uşak, etrafında yığılmış bavullarla birlikte tek başına dikiliyordu.

“Annem?” diye sordum.

Beni selamladı. “Misafir odasındalar hanımefendi.”

Ayaklarım mermer zeminde kayarak misafir odasına koştum ve nefes nefese içeriye girdim.

Buğulu, ihtiraslı kahkahası odada çınladı. Kanepede genç Bay Brandon’ın yanına oturmuştu. O kadar yakındı ki bacağı Bay Brandon’inkine yaslanmış, göğsü onun koluna dayanmıştı. Odada göz gezdirince ağzı şaşkınlıktan açık kalmış Bayan St. Claire’i, ayıplayan, sert bakışlarıyla Bay Pritchard’ı, Bay ve Bayan Spohr’u, adını hep unuttuğum şu ihtiyar çifti, Delafield’la-rın kuzenlerini ve başkalarını gördüm. Misafirlerin en az yansı buradaydı. Tanıştığım insanların en az yansı, annemin Bay Brandon’ın neredeyse kucağında oturmasına şahit oluyordu.

“Anne!” diyerek ona koştum. “Seni beklemiyordum. Hem de hiç.”

Dönüp bana baktı ama bir anlık şaşkınlıkta beni tanımadığı gibi tuhaf bir hisse kapıldım. Bakışı içime işledi. “Kitty! Canım kızını! Seni o kadar özledim ki ayrılığa dayanamadım.” Elini Bay Brandon’ın koluna dolayıp sıktı. Bay Brandon bana hiç bakmıyordu.

Hızlanan kalbimi yatıştırmaya çalıştım. “Ah, öyle mi? Ne saçma. Peki Maria nerede?”

Elini şöyle bir salladı. “Yukarıda üstünü değiştiriyor. Ama ben bu harika arkadaştan bir an bile ayrılamadım ve hislerimde ne kadar haklı olduğumu görüyorum şimdi.” Bay Brandon’a baktı; yüzleri o kadar yakındı ki aynı havayı soluyorlardı adeta. Annem dudaklarını yaladı.

“Anne.” Sesim niyetlendiğimden daha telaşlı çıkmıştı. “Seninle konuşmalıyım. Derhal.”

Bakışlarını ağır ağır bana çevirdi. Orada, gözlerinde daha önce sayısız kez gördüğüm donuk kararlılık ışığı vardı. “Budalalık etme Kitty.”

“Kate,” dedim yumruklarımı sıkarak.

Hafifçe güldü. “Budalalık etme Kitty. Ben burada Bay Brandon’la oturacağım.” Gözlerini tekrar ona çevirdi. “Bana arazinizden bahsediyordunuz. Devam edin.”

Bay Brandon bana bir göz attı. Bakışı acımayla doluydu. Bunu görünce midem altüst oldu. Şu anda muhtemelen bana bağlanmadığı için şansına şükreliyordu.

Hafifçe yana kayıp kolunu annemden çekti ve nazikçe,

“Babamın arazisi Surrey’de Bayan \X'brthington,” dedi.

“Surrey mi! Her şeyi duymak isterim.”

Anneme nazikçe gülümsedi ama “Memnuniyetle yardımcı olurum,” derken bana bakıyordu.

Annem onun baktığı yöne döndü ve beni görünce şaşırdı. Kaşları çatıldı. “Neden hâlâ burada dikiliyorsun Kitty? Git de kardeşini gör.”

İçim hayal kırıklığı, korku ve çaresizlikle doldu. Misafir odasına bakındım, sonra tekrar anneme döndüm. Sonunda arkamı dönüp odadan hızla çıktım.

“Annemle ikinizin burada ne işi var?” diye bağırdım odama girerken. Uşak bana Maria’nın oraya götürüldüğünü söylemişti.

Maria’nın botları, çorapları, şapkası, üzerine yayıldığı mürdüm rengi yatağımın her yanına dağılmıştı.

Başını kaldırıp kaşlarını çattı. “Neden burada olmayacakmışız? Beni buraya davet etmeyi ilk akıl eden de şendin ayrıca.” “Evet ama o zaman hastaydın! Yani gelemeyecektin!” Elini çenesine dayadı, bakışları belli belirsiz bir merakla üzerimde gezindi. “Ben hasta değildim. Onu nereden çıkardın?” Ona dik dik baktım. “Blackmoore’a doğru yola çıktığım sabah annem ateşli olduğunu söyledi.”

Homurdandı. “Hasta değildim.”

“Peki annem neden öyle söyledi?”

Maria elini salladı. “Bilmiyorum! Bana da buraya davetli olduğumuzu ama sana katılmadan önce birkaç gün beklememiz gerektiğini söyledi.” Kahkaha attı. “Gerçekten de hasta olduğumu mu söyledi sana? Ve gelişimiz senin için büyük bir sürpriz mi oldu? Ah, bu çok komik. Annem çok zeki biri.” “Maria!” Telaş beni pençelerinin arasına almıştı. Yatağımın üzerinde Maria’nın nesi varsa tutup yere fırlattım. “Bunda gülecek bir şey yok! Bayan Delafield *beni* bile istemiyor burada. *Annemin* gelmesiyle ilgili ne hisseder sence?”

“Burnundan soluyacağına bahse girerim.”

“Aynen öyle!” Maria’yı kolundan tutup çektim.

“Ah! Ne yapıyorsun?”

“Gitmek zorundasın. Derhal. Ayakkabılarını giy.”

Beni itti ama onu bırakmayınca tekme attı ve odanın ortasına sırtüstü yığıldım. “Hiçbir yere gitmiyorum Kitty. Tek eğlenen neden sen olacaktıydın?”

Kendimi duvarın dibinden kaldırıp Maria’nın üzerine ilerledim tekrar. Bu kez ayağından tutup çektim onu. “Eğlendiğim. Filan. Yok!”

Maria tutunacak bir şeyler arandı ve yerdeki bir yığının üzerine inerken yatak örtülerini de çekip beraberinde götürdü. Nefes nefese yatağın etrafında dolanıp ayakkabılarını, çoraplarını aradım. Ayakkabısının teki nereye gitmişti? Dört ayak üzerine eğilip yatağın altına uzandım. “Sizi geldiğiniz arabaya derhal geri götüreceğiz ve bunu hiç olmamış farz edeceğiz. Ben Hindistan’a gitme hakkını elde edeceğim ve...”

“Hayır! Gitmiyorum ben! Benden daha büyük olabilirsin Kitty’r ama kurallan sen koymuyorsun!”

Elimde Maria'nın bir ayakkabısını ve çoraplarını tutarak ayağa kalktım. Şiddetli bir öfke sardı içimi. Ayakkabıyı ona

doğru salladım ve "Kate! Bana Kate denmesini istiyorum!" diye bağırdım.

Kollarını bağlayıp bana ters ters baktı. Ve içimden bir şev koptu. Her şeyi yere fırlatıp odadan çıktım ve kapıyı çarptım.

Büyük kayaya ulaşınca kadar kırdı koştum. Dikkatli olmaya çalışmadan kayaya tırmandım. Üzerinde oturup kırlara baktım ve içimdeki çadaklara sızsın diye buranın yabani sessizliğine bıraktım kendimi. Kulağıma kuş sesleri gelince -kıyıdaki ve kırdaki kuşların çığlıkları- buraya Henry ile hiç gelmediğim için pişmanlık duydum. Buradaki kuşlardan bazılarını tanırdı o, ötüşü Suda esen rüzgârın sesine benzeyen kuşun adını söyleyebilirdi bana.

Annemle Maria'nın beklenmedik gelişiyile birlikte buradaki zamanımın dolduğunu anlamıştım. Adımın Kate Worthin-gton olduğunu bildiğim kadar iyi biliyordum ki her şeyi mahvedeceklerdi. Annem şimdiden her şeyi mahvetmişti belki de. Eve döndüğümde Bayan Delafield'ı öfkelenmiş ve bizi kıymetli soyadına leke düşürecek bir skandala sebep olmadan önce kapı dışarı etmeye hazır halde bulabilirdim.

Bugün gökyüzü kapalıydı, rüzgâr soğuk esiyordu. Ara ara koluma düşen serseri damlaların ürpertisiyle yağmurun atıştırmaya başladığını hissettim. Derin bir nefes aldım ve okyanusu kokladığımı düşündüm. Bu cezbedici bir koku, özgürlüğe, maceraya, kaçışa bir davetti.

Blackmoore'a yaptığım bu seyahat on yıldır beslediğini hayalimdeki gibi olmamıştı. En yakın iki arkadaşım Henry ve Sylvia ile cennetteymişiz gibi bir tatil hayal etmiştim. Hayalle-rimdekinden o kadar farklı çıkmıştı ki hem işin.ailından hem de kendimden yana derin bir hayal kırıklığına uğramıştım. Bu kadar özlemini çektiğim bir şeyden pişmanlık duyacağım hiç aklıma gelmezdi. Buradaki ağır

boşluk hissini asla hayal etmemiştim. Ve bu beni derin bir üzüntüye boğmuştu.

Korkutmuştu da. Eğer Blackmoore böyle bir hayal kırıklığı olduysa, Hindistan'ın da hayal kırıklığı olmayacağını garantisini kim verebilirdi? Kayadan aşağıya indim ve kırlarda dolandım. Ta ki annemin ne yaptığına dair endişem, bu el değmemiş yalnızlığa duyduğum arzuyu bastırmaya dek. Sonunda eve, orada beni bekleyen sıkıntılara geri döndüm.

Giriş salonundan geçmiş, misafir odasına ilerliyordum ki Bayan Delafield'in sesini duydum.

"Katherine!" Donakaldım. Bayan Delafield hiddetli adımlarla bana doğru geliyordu. "Bir dakika konuşabilir miyiz rica etsem?"

Bayan Delafield'in gülümseyişi soğuk bir hırs, kontrollü bir öfkeyle doluydu. Yakındaki uşağa şöyle bir baktım ve kendimi ayaklarının dibine atıp beni kurtar diye yalvarmamak için kendimi zor tuttum.

Bayan Delafield'in eli, kolumu kavradı. Kubbeli giriş salonunun kemerli çıkışını işaret etti. "Kütüphaneye gidelim istersen."

Kalbim korku ve endişeyle hızlandı. Fakat bu buz gibi nezaketin ve bu delici, tehditkâr gülümseyişin üstüne, onunla gitmekten başka çare bulamadım.

Bayan Delafield beni kütüphaneye doğru yönlendirirken kalbim deli gibi çarparak onu takip ettim. Benden uzaklaşıp iki uzun, derin nefes aldı ve sonra yüzünü bana döndü.

"Çocuklarım burada bulunmanı kabul etmemi istediler, ikna oldum. Ama sen şimdi de *o kadım* büyüdüğüm eve getirdin; bana, babama, Delafield adına yakışmayacak bir rezalete sebep oldun. Misafirlerimin hepsi yazın geri kalanını geçirmek için başka bir yer anyorlardır eminim."

Yüzüm yanıyordu, siktiğim ellerim titriyordu. “Annemin gelişiyle hiçbir ilgim olmadığına yemin ederim.”

Gözleri söylediklerime inanamayarak kısıldı. “Bana kendisini ve kız kardeşini senin davet ettiğini söyledi.”

Başımı salladım. “Hayır. Ben sadece Maria’yı davet ettim. Onu değil.”

Çenesini kaldırıp bana tepeden baktı. Duydukları karşısında sesi titriyordu. “Peki böyle bir şey yapma hakkını kim verdi sana?”

“Henry.”

Onun adını söylemem bir hataydı. Bunu anında anladım ve adını havada yakalayıp Bayan Delafield’da yarattığı etkiyi si-lebilmeyi istedim. Bayan Delafield’ın yanakları al al oldu. Başı öne arkaya, öne arkaya sallanmaya başladı ve gözlerinde büyüyen hiddeti gördüm.

“Oğlumla konuşacağım. Ama bir konuya açıklık getirelim. Asla Blackmoore’un hanımı olmayacaksın. Asla Delafield adını taşımayacaksın. Delafield ailesiyle bağ kurma şerefini hak etmiyorsun. Sen, kız kardeşlerin ve özellikle de annen.” Titreyen

parmağım bana çevirdi yine. “Anlıyor musun?”

İçime bir utanç dalgası yayıldı. “Çok iyi anlıyorum,” diye fısıldadım.

“Şimdi.” Omuzlarını geriye atıp saçlarını düzeltti. “Git de her şeyi mahvetmeden önce o kadını zapt edebilecek misin bak bakalım. Yapamazsan eğer, sabahın ilk ışıklarıyla üçünüz de gideceksiniz buradan.”

Ağır adımlarla odadan çıktı. En yakın duvara doğru yığılıp başımı ellerimin arasına aldım. Ağlamak işe yaramazdı, özellikle de yapacak işlerim varken. Misafir odasına girdiğim anda biri beni kolumdan yakalayıp kenara çekti. Sylvia’ydı bu, dehşete kapılmış görünüyordu.

“Bu bir felaket Kitty!” diye fısıldadı. “Annem her an anneni boğabilir. Buradaki erkeklerin hepsine kur yapıyor ve *benim* Bay Brandon planının değiştiğini, yann büyük ihtimalle gideceklerini söyledi! İşler tamamen kontrolden çıkmadan önce bir şeyler yapmak zorundasın!”

“Biliyorum. Bu durumu düzelteceğim. Söz veriyorum.” Gülümsemeye çalıştım. Bana inanması için kendimden emin görünmeye çalıştım. Fakat işin aslı, annemi nasıl düzelteceğimi hiç bilmiyordum.

Annem de benim yaptığım hatayı yapmış, İğrençlik derecesinde kaba biri olan Bay Pritchard ile konuşuyordu. Adam anneme hiç saklamadığı bir aşağılamayla bakıyordu. Onlara yaklaşırken yanaklarım utançla yandı.

“Anne,” dedim sakın bir sesle. “Maria pek iyi hissetmiyor. Gelip ona bir baksan iyi olacak. Haydi. Seni hemen ona götürüyüm.”

Annem güldü. “Saçmalık. Maria gayet iyi durumda.”

Bay Pritchard’ın bakışlarını üzerimde hissederek anneme ters ters baktım. “Aslına bakarsan çok kötü durumda anne.” Annem bana yanaştı ve yüksek sesle fısıldayarak, “Eğlencemi baltalamaya çalışma Kitty!” dedi.

“Bayan Worthington.” Arkamda Henry’nin sesini duyunca ürkerek arkamı döndüm. Yüzünde geniş bir gülümsemeyle bize doğru yürüyordu.

“Henry!” Annem gözlerini Bay Pritchard’dan ayırıp elini Henry’ye uzattı. Henry onu başıyla selamlayıp eline bir öpücük kondurdu. Annem kıkırdadı. “Ah, Tanrım! Ne kadar nazıksın!” Henry annemin elini aldı, koluna doladı ve öteki eliyle orada tuttu. “Geldiğinizi duyunca Blackmoore’u gezdirme şerefini bana bahşetmenizi istemek için hemen buraya koştum.” “Bana özel bir tur! Nasıl da üzerime titriyorsun.” Henry’nin kolunu sıktı.

Henry’nin gülümseyişi olduğu gibi duruyordu. Gözlerini bana çevirdi. “Kate? Bize eşlik etmek ister misin?”

“Ah, hayır!” Ben konuşmaya fırsat bulamadan annem cevap verdi. “Onun Maria’yla ilgilenmesi gerek. Araba yolculuğu sırasında epey rahatsızlandı. Hatta onu bu kadar uzun süre yalnız bıraktığına bile şaşıyorum. Aklından ne geçiyor Kitty? Hasta kardeşini böyle bir başına mı bırakacaksın? Koş haydi, yoksa herkes senin tam bir merhametsiz olduğunu düşünecek.” Anneme bağırarak geliyordu içimden.

Henry omzuma dokundu. “Gitsen iyi olur Kate,” diye mırıldanınca onun beni kendimden korumaya çalıştığını anladım.

Başımı sallayıp arkamı döndüm ve sessizce kapıdan dışarı, sonra da batı kanadına çıkan merdivenler boyunca yürüdüm. Yatak odamın önündeki duvara doğru yığıldım. Kendimde içeri girecek gücü bulamıyordum.

BİR BUÇUK YIL ÖNCE

“Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim. ” Henry ağaçların arasından çıktı, açıklık alandan geçti ve elimde resimli kitabımla oturduğum ağaç gölgesine geldi. Çimenlerde yanıma oturup iç geçirerek yayılırken ona gülümseyerek baktım.

“Ne oldu?”

“Agnes halam geldi. ” Cora kedilere özgü yayılma pozisyonunu bozarak çimenlerden kalkıp Henry’nin üzerine sürüldü. Henry kulaklarının arkasını kaşımaya başlayana kadarda başım onun göğsüne sürttü.

Henry’nin Agnes halası, babasının en büyük ablasıydı. Bay Delafield’ın ölümünden beri her yıl gelmeyi, işlere burnunu sokması, merak/ılığı ve yeni düzenlemeler yapmasıyla Delafield Köşkü’teki herkese hayatı zindan etmeyi âdet edinmişti.

Delafield’lantı yılda bir kereliğine zorluk çekmesinin o kadar da kötü bir şey olmadığını düşünerek gülümsedim. Büyükbabasının

mülkünün vârisi olması, bu kadar yakışıklı, zeki ve sevimli olması sayesinde Henry'nin çok kolay bir hayatı vardı z?ten.

"Ben onun gelmesine sevindim, " dedim. "Birinin şife tevazu öğretmesi gerek. "

Henry sıırttı. 'Ne demek istediğini hiç anlamadım. Mütevafihk benim en önemli özelliğim dir Kate. "

Göklerimi devirerek ona baktım, sonra da gerinip mırlayan, burnunu Henry'nin eline sürten Corayı bıkkınlıkla imledim. "Seni ne şamarı görse kedi değil de köpek gibi davranıyor. "

Henry kıkırdadı. "Kıskanmışgibisin."

"Seni mi?" dedim gülerek "Senin anlamadığın çok belli ama ben insanın bir kediye gerçekte sahip olamayacağını, kedilerin sevgilerini gösterirken mantık gözetmediklerini anlayabiliyorum. Anlamadığım, sana neden böyle davrandığı sadece. "

Gülüşü ııldadı, gri göklerinde hay laf birpırlıtı belirdi. "Ben kediye kıskanıyorsun demek istemiştım. "

Kaşlarımı kaldırdım. <(Kediye mi?"

Başını sallayarak onayladı. Cora göğsüne sürtünürken hınfırca gülümsedi.

"Saçmalama. Kulaklarımın arkasını kaşıman için en ufak bir istek duyduğum olmadı. "

Henry dolu dolu, içten bir kahkaha attı.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordum.

Başını iki yana salladı.

Kaşlarımı çattım. "Söyle. "

Dudaklarına asılı kalan gülümsemesiyle yere baktı. “Komik değil, ” diye mırıldandı. ‘Hatlı sadece. Her konuda hu kadar düf düşünmen. ” Yüfümü asıp onu kuşkuyla, söylediklerine de, dudaklarından ve göflerinden silinmeyen gülümseyişine de inanmayarak ifledim.

“Coramn benimyammdayketı neden böyle davrandığına gelince,” dedi sesini bira^ alçaltarak. Bir sırrı fısıldayacakmış gibi bana yanaştı. Esmerleşmiş yanaklarının üst kısmında hâlâ silik çiller olduğunu gördüm. Kirpiklerinin hâlâ kömür gibi kara olduğunu gördüm. Gölünün grisinin hâlâ o kömür grisiyle çevreleniyor olduğunu gördüm. Yakınlığıyla kalbim hırlandı, bana her seferinde bu kadar yaklaştığında olduğu gibi. Beni nehirden kurtardığı o günden beri her seferinde. Kalbimin böyle çarpması şaşırtıcı değildi.

“Nedenmiş?”

“Çünkü Cora senin kalbin ve kalbin beni seviyor. ”

Yü^ümyanmaya başladı. Cora, Henry’nin göğsüne tırmanıp başını onun çenesine sürterek beni daha da utandırdı.

“Şuna bak Kate. Kalbinin beni ne kadar sevdiğine bak. Kalbin bana bayılıyor. Tapıyor hatta. ”

‘Hiç de değil Henry Delafield. ” Başına bir avuç yaprak attım. Başını eğdi, sırtarak kaldırdı ve *Kalbin benimkinin yanına kıvrılmak ve hiç ayrılmamak istiyor... ”

“Şşşt!Bu doğru değil Biri duyacak!” Bir avuç daha yaprak attım. Başım eğip ‘Kate’in kalbi... ” diye bağırdı.

Hiç düşünmeden ürerine atılıp elimi ağcına kapattım. Kahkahalar atarak arkaya devrildi. Daha çokyaparak altp ona fırlattım. Kalbimle ilgili saçma sapan şeyler söylüyordu. Aramızda yapraklar uçuşuyordu, biri ağcıma takıldı, ben de alıp Henry’nin kafasına attım. Beni aniden bileklerimden yakalayınca dengemi kaybederek geriye düştüm. <(İtiraf et, ” dedi. ‘Kalbinin bana bayıldığım itiraf et. ”

"Asla teslim olmam, " dedim kahkaha atarak. Bileklerimi sertçe çekerek elinden kurtuldum, onu ittim ve kolunun altındaki, çocukken

gıdıklandığı yeri buldum. Kaburgalarının etrafından tutup gıdıkladım onu. Şaşkınlığım belli eden bir kahkaha attı ve kıvranmaya başladı. Fakat ben ona hiç acımadım.

"İtibarımı zedeliyorsun Kate, " dedi kıkırdayarak. Filerimi tutup kaburgalarından çekti, beni emrip çevirdi ve kendi yanında hapsetti.

Bileklerimi yere, başımın iki yanına dayadı ve bana doğru eğildi. Gökleri gülümsemekten hırışmıştı, sırtışı hiç görmediğim kadar parlaktı. Benim de gülmekten yanaklarım ağnmıştı. Göğsünün benimkinin ürerinde inip kalktığını hissettim, bacalarının bacaklarım ürerindeki ağırlığını hissettim. Kalbim hırlandı. Güneş altın ışıklarını açıklık alana, üzerimize yayıyordu.

'Büyüyünce gıdıklanmanın geçtiğini söylemiştin diye hatırlıyorum, " dedim nefes nefese.

"Geçtiğini sanıyordum Yanakları kılarmış, saçına yapraklar takılmıştı. Koyu gri gökleri benimkilere gülümsüyordu. "Sanırım bende büyümekle asla geçmeyecek ba%t şeyler var. " Gülümseyişi yumuşayıp ağcının bir köşesini daha yukarı çekti, gökleri pişmanlıkla sevgi karışımı bir şeyle doluydu. "Senin gibi. " Sesi artık neredeyse fısıltı gibi, buğulu ve kahkahasının kalıntılarıyla pürüzlüydü. "Sanırım sen asla geçmeyeceksin Kate. "

Ve o anda anladım. Haklı olduğunu, kalbimin ona bayıldığını anladım. Ona bayılıyordum. Onu seviyordum. Kalbim deli gibi atıyor, nefesim hızlı hızlı çıkıyordu. Bir şeyler oluyordu. Bir şeyler yerinden oynuyor, değişiyordu. Asla geri dönemeyeceğimiz bir çizgiye yaklaşıyorduk Bakışları gözerimden dudaklarıma çevrildi ve yüreğim hoplayarak gözlerindeki arzulu bakışı gördüm.

"Bu gece benimle dans eder misin?" diye sordu kısık sesle. O gece

Delafield Köşkü'tide bir balo vardı. Güçlükle yutkundum, kalbim öyle dörtnala koşuyordu ki hissedebildiğine emindim. Evet, onunla dans etmek istiyordum. Elbette. Cevap vermek için ağcımı açtım ama bir şey diyemeden şaşkınlıkla bağıran bir ses geldi.

“Henry? Kate?”

Sylvia 'mn sesini duyunca Henry irkildi, ben de  yle. Yuvarlanarak geri çekildi, ben de çabucak kalkıp oturdum. Nasıl g r nd ğ m z  düşününce dehşete kapılmıştım.

‘Ne... ne...’ Sylvia sustu. Y k nde şoka uğramış, bi e soracak bir soru bile bulamayacak kadar şaşırmış bir ifade vardı. ‘Ne oluyor burada?’ diye sordu sonunda.

‘Ah, onu mu soruyorsun?’ dedi Henry. Hiçbir şey onu rahatsız edemenmiş gibi bir tavırla, dirseğinden destek alarak yayılmıştı. ‘Kate beni soyuyordu. ’

Nefesim beni boğacaktı a  kalsın. ' Yok  yle bir şey!’ diye haykırdım ona öfkeyle bakıp.

“ tibarımı zedeleyince çıplak kalmış gibi oldum, onu diyorum. ” Y k nde neşeli, yarama^ bir ifade vardı. “Beni gıdıklıyordu. Benim gibi genç ve güçlü bir adamın küçük bir kız tarafından alt edilmesi itibarı müthiş zedeleyen bir şey. ” Ayaklarından destek alarak kalktı ve elini bana uzattı. Eline vurdum ve ben de yalpalayarak ayağa kalktım.

‘Ben küçük bir kız değilim, ’ diye mırıldandım ve utançla Syl-via’ya baktım. Yüzüm yanıyordu. ‘Ağabeyin çok fena şakalar yapıyor. Ben sadece direnmeye çalışıyordum. Gerçi bu imkânsız- ’

Sylvia Henry ye baktı, sonra tekrar bana döndü. Onda Henry’nin neşesinden eser yoktu. Yüreğim hopladı. Durum iyi değildi.   z ttteki kapah, uzak ifadeden anlamıştım bunu.

“Henry'ye bakmaya gelmiştim, annem onu arıyor çünkü. Sanırım balo hasırlı klan için. ” Dudağını ısırdı.

“Hırt” Saçımı geriye attım. “Evet, ikini\ de dönsem^ iyi olur. Ben... Görüşürü% Baloda. ” Henry beni o hay la^ bakışıyla imliyordu. Bir şey daha vardı bakışında; kızarmama, kalbimin çarpmasına neden olan birşe)^1. Gerçeği, onu sevdiğimi bilip bilmediğini merak ettiren bir şey. Sylvia müsamahası£ ve hu%ursu% görünüyordu. Gerçeği o da mı biliyor acaba diye düşündüm. Biliyorsa bu konuda ne düşündüğünü merak ettim.

Kelimelerle anlatılamayacak kadar tuhaftı. Geri çekilip başımı çelerdim. “Ben... Gideyim.”

Hı%la çarpan kalbimde korku ve umut birbiriyle savaşırken koşarak eve gittim.

şİMDİ

Blackmoore’da annem ve Maria’yla akşam yemeği yemeğe katlanacak gücüm olup olmadığını uzun uzun düşündüm. Ve anladığımı kadanyla içimde çok az tahammül kalmıştı. Bayan Delafield, Bayan St. Claire’in Henry’nin sağındaki onur konuğu yerini değiştirmeden ne kadar olabilirse o kadar uzağa oturtmuştu annemle Maria’yı. İkiisi de çok gürültücüydü ve konuştuklarımı her duyduğumda olduğu yere sınıyordum. Utancımın Henry ve Sylvia’ya bakmamaya çalışıyordum. Bir kez Bay Brandon’la —genç Bay Brandon— göz göze geldim. Onda daha önce gördüğüm acıma ifadesini koruyordu. Ondan sonra gözlerimi tabağımdan ayırmadım ve okyanusu, Hindistan’ı, utanç veren ailemden uzağa yapacağım uzun yolculuğu düşündüm.

Bay ve Bayan Spohr konuklar için müzik yaptılar yine. Bu beni içten içe rahatlatı, çünkü böylece annemin ya da Ma-ria’nın kendilerini maskara etmelerine pek fırsat kalmamıştı. Resital sona erer ermez Bayan Delafield annemin yanına gitti

ve soğuk bir gülümsemeyle, “Uzun bir yolculuk yaptınız ve eminim erken ayrılmak istersiniz,” dedi. “Gelin. Size odanızı göstereyim.”

Annem kendisini kurtaracak birilerini ararcasına etrafına bakındı. “Ama beni henüz tüm dostlarınıza takdim etmediniz.”

Bayan Delafield kapıyı işaret etdi. “Yarın takdim için bolca vaktimiz olur.” İki kadın birbirine baktı; ikisi de soğuk, zalim gülümsemelerini takınmıştı. Hangisinin kazanacağını kestire-miyordum. Bayan Delafield atalarından kalma evinde bulunmanın avantajına sahipti, annemse rezalet çıkarmaktan zerrece çekinmemenin avantajına.

Olacakları görmeyi beklemedim. Maria’yı kolundan tutup anneme doğru çektim. “Hepimizin gitme vakti geldi. Size batı kanadını göstereyim,” dedim. Annemin koluna dokundum ve ona sessizce gelmesi için yalvarırcasına baktım. Bayan Dela-field’ı uzun uzun süzdükten sonra nihayet derin bir nefes aldı, başını dikleştirdi ve “Bunu her şeyden çok isterim Kitty,” dedi.

Rahatlayarak iç geçirdim, ardından itiraz eden Maria’yı ve küstahça rencide edilmiş bir anneyi misafir odasından, sonra da merdivenlerden çekiştirerek çıkardım. Yatak odamın kapısında durdum ve odadaki iki yeni bavula şöyle bir baktım. Anlaşılan annemle Maria’ya. ayrı oda verilmeyecekti. Yatağa bakıp yeniden iç geçirdim ama bu seferki sadece derttendi. Belki de kendime yatacak başka bir yer bulurdum. Her yer buradan, ikisiyle uyumaktan iyiydi.

Annemle Maria, genel itibarıyla Bayan Delafield’ın kendilerine yaptığı karşılama hakkındaki şikâyetlerinden oluşan

konuşmalarına son verip uyuyakaldıklarında neredeyse gece yarısı olmuştu. Şöminenin karşısındaki koltukta rahat edeceğimi ısrarla söyleyip onlara yatağı vermiştim. Alice soyunma-lanna yardım etmiş, bizi kocaman gözlerle izleyip dinlemiş ama hiçbir şey söylememişti. O kadar konuştuktan, ortalıkta dolandıktan ve her ayrıntıyla ilgili şikâyet ettikten sonra ikisi de nihayet uyuyordu. Odadan sessizce çıktım, sonra da çok geç kaldığımdan, Henry’nin gitmiş olacağından

korkarak kuş odasına koştum. Fakat odaya daldığımda elinde fener, yüzünde sadece bana özel bir gülümsemeyle dikiliyordu.

“Bu korkunç bir durum,” dedim onu görür görmez.

“Farkındayım.” Bana yaklaştı, elini uzattı. “Gel. Kaçalım seninle.”

Elimi onunkine koydum, parmaklarının benimkilere dolandığını hissettim. Kalbim göğsümü dövüyordu. Bu gece Henry’ye tutunmaya çalışacaktım. Elimden çekti, ben de gizli geçidin karanlığında onu takip ettim.

Gökyüzü buludarla karanlıktı, zaman zaman aradan süzülen yıldız kümeleri geceyi aydınlatan tek ışıktı. Henry feneri kulenin üzerindeki çimenlere bıraktı ve ortalığı aydınlatmak için fenerin tüm perdelerini kaldırdı. Karanlık gökyüzü ve kulelerde öten kargalar buraya başka bir âlemmiş hissi veriyordu. Bir de geçmişe kaçırılmış gibi hissediyordum kendimi. Sanki Henry ile ikimiz, iki yıl önceki, her şeyi değiştiren Delafield Köşkü balosundan önceki halimize çıkan bir gizli geçit bulmuşuz gibi.

Çimenlerin üzerinde oturduk, ellerimden destek alarak geriye yaslandım. Burada çok uzun süre kalmak mutlu ederdi beni. Gerekirse burada uyumak, beni evde öfkeleriyle birlikte bekleyen annemi, Maria’yı, Bayan Delafield’ı unutmak mutlu ederdi. Henry yanaşıp omzuyla dürttü beni. “Kate.”

“Hı?”

“En çok korktuğun şey ne?”

Ona şöyle bir baktım ama o başını benim gibi geriye eğmiş, gözlerini karanlık gökyüzüne dikmişti.

“Bu soru anlaşılmamızın parçası mı?”

Kaşlarını çatıp sertçe baktı bana. “Aramızdaki her şey o anlaşmayla ilgili olmak zorunda mı?”

“Hayır,” dedim tepkisine gülerek. Hâlâ önemseydiği için memnun olmuştum.

Sorusunu düşündüm, sonra ayağa kalkıp kulede dolaşarak kargaların çığlıklarını dinledim, rüzgân hissettim, okyanusu kokladım. Burası yabancı bir yerdi. Özenle koyduğum tüm sınırlarım burada geçen birkaç gün içinde yıkılmıştı. Rüzgâr saçlarımı kara tutamlar halinde savururken kendimi zincirlerimden kurtulmuş, çözülmüş ve yabancı hissediyordum. Bu gece, anlaşmamızın sonu, dolayısıyla kaçışımın başlangıcı olacaktı. Ve her şeyin çözüldüğü bu anda Henry’ye açılmak istedim. Her şeyi itiraf etmek istedim.

“Hindistan beni korkutuyor,” diye itiraf ettim sonunda. Henry de ayağa kalkıp bana doğru geldi. Kafası karışmış gibiydi. “Hindistan’ın senin hayalin olduğunu sanıyordum. İdealin olduğunu...”

“Evet. Ben de öyle düşünüyordum. Ama ya öyle değilse?

Ya orada da buradaki kadar... huzursuz... hapsedilmiş ve... mutsuz hissedersen? Ya oraya gitmek hiçbir şeyi çözmezse? Ya bu sıkıntılara kendimi berbat bir şey için soktuysam?” Beni ele geçiren titremeyi durdurmaya çalışarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. Kendimi bu gerçeği dile getirirken duymak sarsmıştı beni.

“Gerçekten, kurduğum tüm hayallerin hayal kırıklığıyla sonuçlanacağını düşünmek korkutuyor beni. Ve Hindistan konusunda hayal kırıklığına uğramak düşüncesi tamamen çaresiz hissettiriyor. Sanki tam manasıyla mutlu olmaktan âcizmişim gibi. Hırsım benim için bir lanet olacakmış gibi. Hayallerim mahkûmiyetime dönüşecekmiş gibi.”

Parmaklarımı açık saçlarımda gezdirdim. Ve korkularımdan söz etmeye başladığım için artık kendime engel olamayacakmışım gibi sözler ağzımdan dökülmeye devam etti. “Peki Hindistan’ı gördükten sonra ne yapacağım? Daha yirmi yaşında bile değilim Henry! Ne için yaşayacağım? Ya hayatın bana vereceği büyük bir şey yoksa, ben günlerimi başıma bela olan bu huzursuzlukla ziyan ediyorsam ve hepsi... Hepsi bir hiç içinse?”

Henry'nin bakışları üzgün, sıkıntılıydı. Sözlerimi uzun uzun düşündükten sonra iç geçirdi. "Doğrusunu istersen elimden gelse seni yanlış bir karar verdiğine ikna etmek için nefesim tükenene kadar konuşurum. Çıkacağın yolculuğun düşüncesinden bile nefret ediyorum; yolların tehlikesi, o ülkenin bilinmeyen tehditleri. Ama hayallerini senden çalmayacağım." Omuz silktilti. "Sonuçta gönlünün dileği Hindistan değilse de bunu öğrenmiş olacaksın en azından. En azından pişmanlık duymayacaksın, cesaret etseydim ne olurdu acaba demeyeceksin. .Bakışları benimkilere kilitlendi.

Cesaret efseydin. Bu söz düşüncelerime takılıp kaldı. Henry'nin geçen gece okyanusa neden girdiğini açıklarken söylediklerini hatırladım. Cesaret gerektiren bir şey yapmak istediğini söylemişti. O anda birden ben de cesaret gerektiren bir şey yapmayı çok istedim. Ciddi anlamda korkunç bir şeyle yüzleşmek ve hayatta kalmak istedim. Yandaki kuleden karakuşlar havalandı. Başımı geriye eğdim ve havada süzölmelerini izledim. Derken yapmak istediğim şeyin ne olduğunu buldum.

Bir elimle duvara uzandım, öteki elimi Henry'ye uzattım. "Elini ver bana."

Henry kaşını kaldırdı.

"Şaka yapmıyorum. Elini ver."

Bir hediye verir gibi elini uzattı bana. Tuttum ve bir yandan ona tutunurken taş duvarın tepesine tırmanmaya çalıştım. Beni çekip yere indirdi. "Dur. Ne yapıyorsun?"

"Cesaret gerektiren bir şey. Senin yaptığın gibi. Bir farkla, ben uçacağım."

Kalbim gerilimle hızlanarak ona gülümsedim. Teklifimi geri çevirecekmiş gibiydi. Ama sonunda başını sağa sola sallayarak, "Delilik bu," dedi.

Elimi bırakıp bana daha da yanaştı. Ellerini belime doladı. Ceketine tutundum. Elleri sıkılaştı, derken havadaydım. Henry beni yukarı kaldırıyordu. Birden ayağımın altında taşı hissettim. Havada sendeledim, eğildim ve ceketine tutunmaya uğraştım.

“Bırak Kate,” dedi sesinde bir kahkaha ve uyarıyla. “Beni bırakman gerek.”

Dediğini yapıp ayağa kalktım. Henry ellerini belimden teker teker çekerek sol kolumdan tuttu beni. Sağ kolumu açık

havaya doğru uzattım. Ayaklarımı taşlara basarak kulenin duvarında dikildim. Henry’nin eli bileğime sıkıca dolanmıştı, ben de onun bileğini kavradım.

“Hazır mısın?”

Başımı evet anlamında salladım. Ekin kargalan yandaki kuleden sesleniyordu.

“Beni bırakma sakın,” diye ikaz etti beni.

“Bırakmam.” Kalbim korkuyla çarpıyordu.

“Eteklerine dikkat et ve tam karşıya bak. Ayaklarına değil.”

Henry’nin bileğini daha da siktim.

Öne bir adım attı.

Ben de ilerledim, sonra Henry bir adım, bir adım daha attı. Sonunda duvarın üstünde yürüyordum; ağaçlardan ve okyanustan çok yüksekte, yıldız ışıklarının hemen yanındaydım.

Bir kahkaha taştı içimden. Neşe ve korkudan başım dönüyordu.

“Hızlanalım mı?” diye sordu Henry.

“Evet.” Beni tutan elini hiç gevşetmeden daha da hızlandı. Yuvarlak kulenin etrafında bir kez, ikinci kez, hızlana hızla-na dolandık. Sonunda Henry koşuyordu, ben de öyle. Saçımda rüzgâr, etrafta kuşlar ve Henry ile, beni sımsıkı tutan güçlü, güven veren Henry ile böyle koşarak dönüp durmak, hayal edebileceğim en korkutucu, en coşku dolu şeydi. Derken Henry, “Sıçra şimdi!” diye bağırdı.

Ben de teklemedim. Tereddüt etmedim. Bir an bile. Gözlerimi kapatıp sıçradım; tek hissettiğim rüzgâr, özgürlük ve Henry’nin kolumu tutan eliydi. Sonra beni yana doğru sertçe

çekti, kolu beni belimden yakaladı, kollarımı kocaman açtım ve uçtum. Gecenin içinde karatavuklar, ekin kargaları, tarla-kuşları gibi uçtum. Dönüp durdum, kahkahalar attım, kuşlar haykırdı. Sonra yavaşladık. Kollarımı indirip gözlerimi açtım ve Henry’nin sırttan yüzüne baktım. Kollarım omuzlarına düştü, Henry dönmeyi bıraktı ve yavaşça aşağıya kaydırıp beni. Topuklarım çimene değdi.

Başım dönüyordu. Henry’ye yaslanıp gözlerimi kapattım ve yüzümü göğsüne gömdüm. Hızlanmış nefesini, belime dolanıp beni kavrayan, yakınında tutan kollarını hissettim. Sonunda dünyanın y⁷eniden normal düzenine döndüğünü hissedince, başımı geriye yatırıp Henry’ye gülümsedim.

Başını sallıyor, bunun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi bana gülümsüyordu.

“Bana kalırsa,” dedi buğulu bir fısıltıyla, “senin hayatta korkacağın hiçbir şey yok Kate. Bence asıl dünyanın senden korkması gerek, tersi değil.”

Soluk soluğa, kaygısız ve sarhoş hissediyordum; sanki kısa uçuşumla içimdeki her şey yerini şaşırmış ve ayaklarımı yere nasıl basacağımı unutmuşum gibi. Uçmaya devam etmek ya da uzun bir süre boyunca Henry’ye bu kadar yakın durmaya bir bahane bulmak istiyordum. İkisi de tehlikeli isteklerdi.

Bu yüzden Henry'den uzaklaştım ve elleri benden ayrıldığı için, birbirimizden uzak, kendi başımıza kaldığımız için duyduğum hüsrani belli edecek iç geçirme isteğimi bastırdım. Ani esintiyle ürpererek dönüp üzerimizdeki kulede bağrıışan kuşların kara gölgelerine baktım. Az önce birbirimize dokunduğumuz yerlerdeki boşluğu tuhaf hisler doldurdu. Bir şeyler söylemem gerekiyordu.

“Şimdi sıra sende/” dedim gülümsemeye çalışarak. “Cesaret isteyen bir şey yapma sırası mı?”

“Hayır. İtiraf sırası sende. En çok korktuğun şey nedir Henry Delafield?”

Bana uzun uzun baktı, sorumu yanıtlamayı reddedeceğine emindim. Fakat birkaç saniye daha bekledikten sonra, “Hayatım boyunca beni gelecekte ne beklediğini bildim hep. Nerede yaşayacağımı, nasıl yaşayacağımı. Hatta ailemin beni kiminle evlendireceğini bile yıllardır biliyorum,” dedi.

Bir nefes aldı ve boğuk, nazik, yumuşak bir sesle devam etti. “Hayatımdaki tek sürpriz şendin Kate. Ve sen gidersen bir daha şaşırmamaktan korkuyorum, çok ama çok korkuyorum.” Gözlerime batan yaşlan beklemiyordum. Henry'nin söyledikleri, ayrılık sözleriydi. Kalbim ortasından yarılmış gibi hissettim. Gözlerimi kırıştıtararak gözyaşlanmı bastırırken kollarımı kendime doladım ve titrememeye çalıştım. Rahatlamak için bir nefes aldım. Ona kendimle ilgili bir soru sormamıştım. İçimi cız ettirip kararlılığımı sarsacak bir itiraf duymayı beklemiyordum. Mesafeye, kafamı toplamaya ihtiyaç duyarak ondan daha da uzaklaştım.

İki adım attım, sonra beş adım daha, sonra kulenin duvarında bir tur attım. Sonra Henry'nin yanına dönüp ruhsuz bir sesle, “Anlaşmamıza geri dönelim mi?” dedim.

Henry hafifçe öksürdü. “Öyle istiyorsan.”

“Haydi o zaman. Son sırrını sor. Karşılığım al.”

“Once ben mi sorayım yine?”

Başımı evet anlamında salladım. Kalbim dizginlerinden böyle boşanmışken bir başka evlenme teklifini daha kaldıramazdım. Duvara doğru gittim ve destek alma ihtiyacıyla sırtımı yasladım. Fakat Henry de benimle birlikte geldi ve benden sadece bir adım ötede durarak kalbimin hızını artırdı. Çok yakında duruyordu. Uzanıp rahatlıkla tutabilirdim onu.

“Bir buçuk yıl önceki baloda ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Bizim evdeki baloda. Benimle dans etmeden, erkenden ayrıldığı baloda. O gece tam olarak neler olduğunu bilmek istiyorum Kate. Erken gitmene neyin sebep olduğunu. Arkandan seslenirken benden neden kaçtağını. Ertesi gün Sylvia ile bana asla evlenmeyi düşünmediğini söylemenin nedenini.”

İşte gelmiştik, eşikteydik. Bu anlaşmanın bizi buralara kadar getireceğini hiç düşünmemiştim. Kalbim müthiş bir kederle sıkıştı.

BİR BUÇUK YIL ÖNCE

Maria beni koridorda gördü ve yükünde kötücül bir neşeyle, “Annem Bay Cooper’ı koluna takmış, seni anyor, ” diye fısıldadı.

Tiksintiyle ürperdim. “Onunla dans edemem. Yapamam. Hastalığı her neyse, bana da bulaşmasından korkuyorum. ”

Maria sıırttı. “O %aman saklaman iyi edersin. ”

Koridorda annemin sesi duyuldu. Maria’nın gökleri büyüdü, kıkırdamaya başladı. Ona ters bir bakış attım ve kaçacakya da saklanacak bir yer bulmaya çalışarak koridorda aceleyle ilerledim. Oturma odasının kapısı aralıktı. Loş odaya sürölüp nefesimi tuttum ve kapının önünden geçip gitmelerini bekledim. Fakat uyun bir an sonra kapı ağır ağır açıldı, ben de aceleyle saklanmaya çalıştım. Görünürde iki seçenek vardı: kanepenin arkası ya da perdenin arkası. Perdeyi seçtim ve gövdemi kalın katlarının ardındaki duvara yasladım. Burnuma şakayıkların tatlı kokusu geliyordu. Orada,

perdeleri arkasına saklandığım pencerenin önünde, ürerinde en sevdiğim çiçeklerle dolu bir vafço bulunan, yüksek bir masa vardı. Bu gece erin her yanı şakayıklarla doluydu. Delafield ailesi.

süsleme için bölgedeki tüm şakayıkları toplatmıştı anlaşılan.

Perdenin arkasında hiç kıpırdamadan durdum, hastalıklı bay Cooperdan ve onun iğrenç nefesini koklamaktan korunmak için yapamayacağım şey yoktu çünkü. Annemin sesini duymayı bekliyordum ama k.apt tekrar kapandı ve ayak seslerinden başka ses çıkmadı. Sonra kanepede gıcırdadı.

‘Ah, oturmak iyi geldi. ’ Kaskatı kesildim, bayan Delafielddi bu.

‘Gerçekten iyi geldi. Ayaklarım dans etmeye eskisi kadar alışık değil artık. ’ Bu sesi bir yerden tanıyordum sanki. Perdenin kenarından bir gö^ attım. Henry ’nin halası Agnes, kanepede annesinin yanına oturmuştu. Odanın loş olmasına şükrederek gölgelere doğru iyice sindim. Ses çıkarmadığım sürece burada olduğumu asla tahmin etmeklerdi. Şu anda perdenin arkasından çıkmak beni bir aptal gibi göstermekten başka işe yaramaydı. Onlar balo salonuna geri dönene kadar burada kalacaktım.

‘Yalnız konuşma fırsatı bulduğumuza sevindim, ’ dedi Hala.

‘Kardeşim öldüğünden beri seninle ilgili biraz endişeliyim çünkü canım. ’ ‘Ya? ’Endişeli misin? Ne konuda?’ Bayan Delafield’ın sesi ihtiyatlı, savunmacıydı.

‘Neyazık ki endişem muazzam önemli bir konuda. ’

Bunu dinlememeliydim. Ama görünmeden gitmem mümkün değildi. Kötü şansıma lanet ettim ve konuşmalarının fazla özel ya da fazla uzun olmamasını diledim.

‘Delafield ailesinin adım bir skandaldan korumak için üzerine düşeni yapmadığından endişeliyim, ’

Göklerim kocaman açıldı. Böyle bir şeyi söyleme cüretini bulmasına şaşırmıştım. Bayan Delafield'ın gücenmiş, buz &bi sesinden anladığım kadarıyla o da benimle aynı fikirdeydi. "Ne demek istiyorsun ?"

"Worthington'lann burada olduğunu gördüm. Brigbtotıdaki rezaletten sonra onları davet etmiş olmana inanamıyorum..."

"Fark ettiysen Eleanoryok. Aynca rezaletin gerçek olup olmadığı henüz belli değil. Söylentiler ülkenin bu kısmına ulaşmadı bile. Onları dışlamak burada da dedikodulara neden olur. Dedikodudan nasıl tiksindiğimi de bilirsin. Onların varlığına katlanmak, adımızın onlarınkiyle bağdaştırılmaması için ödenecek küçük bir bedel sadece. "

"Evet ama yine de! Önemli olan Delafield adıdır kardeşim!"

Bayan Delafield'ın sesi sertleşti. "Delafield soyadının ne olduğunu ve önemini çok iyi biliyorum. Kardeşinle evlendiğimde de biliyordum ama şimdi daha iyi biliyorum. Bu adı lekeleyecek hiçbir şey yapmadım. Aslına bakarsan George'un eşiyle bu adı yücelttiğime inanıyorum. "

"Evet; George'un eş seçimi iyiydi ama bir unvan yok hâlâ. Ailemizde bir unvan olması gerek "

Gözlerimi devirdim. Konu u%ak bir akrabalarının Kutsal Roma imparatorumdan aldığı unvana gelmişti yine. Soylarında önemü bir kişi olduğu için aileleriyle ve sorumluluklarıyla ilgili kibirleri de artmıştı.

"Ailede bir unvan olması gerektiğini biliyorum ve planımı buna uygun olarak kurdum. S t. Claire ailesinde unvan var. Ve Henry ile Bayan S t. Clairei baş göz edebileceğime eminim. "

"Ama Henry onun yerine Worthington kızlarından birine âşık olursa bu unvanın hiçbir anlamı kalmaz!"

Yüzüm yanıyordu.

“O konuda endişelenmeye gerek yok, ” dedi Bayan Delafield kesin ve kaygısız ^{^r sesle}

‘Emin misin? Çünkü Sylvia nm anlattıklarına bakılırsa...”

‘Eminim. ” Bir anlık sessizlikten sonra endişesiz bir merak tınısıyla, “Sylvia sana ne anlattı ki?” diye sordu.

“Henty ile arkadaşının... Hani şu kalın kaşlı kistti...”

"Kitty . ”

“Evet, Kitty. Güzel kız olmuş, değil mi? Kaşlarına rağmen. ” “Ah, evet, çok gü^et Ç°k etkileyici. Neyse, devam et. Sylvia ne söyledi?”

Aralarında bir yakınlık olabileceğini düşünüyor. ”

Sylvia, halası ve annesinin Henry ile benim hakkımda konuşmaları! Sylvia 'nın ormandaki açıklık alanda gördüklerini düşündüm ve içim utançla kavruldu.

Bayan Delafield canlı bir sesle konuştu. “Boşuna endişeleniyorsun. Yakınlık kurarlarsa ayırırım onları. Derhal. Hatta o Kitty'nin Henry'yi gölüne kestirdiğine dair en ufak bir şey sefersem üçünü de ayırırım. Henry [yi Blackmoore'a, Sylvia'yı senin yanına gönderirim. O kı^ın Henry'ye âşık olmayı akimdan geçirdiği günden bile pişmanlık duyduğuna emin olana kadar da gelemesler. Ben bunların hepsini düşündüm. Onları hiç tereddüt etmeden, hiç acımadan ayırırım. ”

“(Peki arkadaş olmalarına ne diye izin veriyorsun? Neden onları şimdiden ayırmıyorsun?”

“Çünkü bu dedikoduya yol açar! Tahminlere! Ve o küçük kız için bu riske girmeye değmez- Ayrıca Sylvia'nın iyiliği için gözyumuyorum Kitty ye. Sylvia zaten üşengeç, o kı^ın arkadaşlığı olmazsa daha da hımbıl olur ve ona iyi bir evlilik yaptırmak zorlaşır. Hayır, şimdilik

kızın onlarla arkadaş olmasında sorun yok Dahafazla ileri gitmediği sürece. ” *Böyle bir şeyi kontrol edebileceğini mi düşünüyorsun gerçekten?” Yaşlı kadının sesinde bir şüphe tınısı vardı.

‘Elbette edebilirim. ” Sesi alay alıkla çınılıyordu. “Aynca elimde Henry’nin çok istediği bir şey var. Ancak bu konuda benim istediğimi yaparsa elde edebileceği bir şey. ”

“Ney w iş o?”

‘Blackmoore. ”

Yüreğim yerinden hopladı. U%un bir sessizlik oldu. ‘Yasal olarak mı hallettin?”

Kanepe yine gıcırdadı. “Aptal değilim ben. Geçen ya% avukatı buraya getirdim. Babamın durumu kötüye gidiyordu; avukat da son değişiklikleri o aşamadayken, hafızasını daha fa^fa yitirmeden önce yapmanın herkes için en iyisi olacağı konusunda bana hak verdi. Babam yeni vasiyetini imzalamaya kolayca ikna oldu. Ve işin en giizelyanı, bu konuda hiçbir şey hatırlamıyorr Bayan Delafield hafifçe güldü. Midemin altüst olduğunu hissettim. “Artık iş tamam. Henry o IV’otihington kızlarından biriyle ya da benim onaylamadığım herhangi biriyle evlenmeye kalkışırsa Blackmoore*u, evi, araziyi, orada ki yaşamı, her şeyi kaybedecek. Hepsi George’un olacak. ”

Midem bulanıyordu. Yakınımdaki şakayıkların kokusu birden o kadar iğrenç geldi ki öğürecek gibi oldum. Duvara yaslandım, destek almaya ihtiyacım vardı.

“Anlaşılan seni hafife almışım, ” dedi Hala.

“Epeyce. ” Bayan Delafield’ın sesi kendinden o kadar memnun, o kadar kibirliydi ki. Perdelerin katlan altında boğulduğumu hissettim.

“Bu anlattıklarınm son dereceğimi, ” dedi Bayan Delafield. ,%Hii-ry’ye henüz söylemedim. Gerekecekçe de söylemek istemiyorum.^M

“Elbette/ Hiçbir delikanlı dizginlerinin sıkı tutulduğu fikrinden hoşlanmaz ”

“Doğru. ” Duraksadı. “Kapıdaki düşmanı görmesini in lirim ka rdeşim. Ve ona karşı savunma yapmayı da bilirim. Benden şüphe etmekte- liydin. ”

“Seti işleri kontrol altında tuttuğun sürece ben rahat ederim. ” >(inan bana, ben işleri daima kontrol altında tutarım. ”

O kalın perdelerin arkasında kadınların gitmesini bekleyerek ne kadar süre saklandığımı bilmiyorum. Ben içimde öğürme isteği uyandıran çiçekleri koklamadan nefes almaya çalışırken başka şeylerden konuştular. Nihayet odadan ayrıldıklarında alnımdan ter damlıyordu. Birkaç dakika daha bekledikten sonra utanmış, yıkılmış halde, midem bulanarak odadan dışarı sürüldüm. Koridorda Henry yi gördüm ama etrafta balo odasının sıcaklığından kaçıp yüksek pencerelerin önüne gelmiş pek çok misafir vardı. Henry bana seslenip yanma gelmeye çalıştı ama ona sırtımı döndüm ve kalabalığın arasından kaçtım.

Avluya kadar gelip yürümeye devam ettim ama kimse fark etmedi. Sadece dolunayın eşliğinde ormandan geçip eve yürürken serin havayla ürperdim. Evimizin arka kapısını açtığımı, merdivenleri tırmanıp odama gittiğimi kimse fark etmedi. Orada, odamda Blackmoore’un maketi vardı. Bir armağan. Bir hayal. Ne kadar istesem de asla sahip olamayacağım bir gelecek.

Yere oturup ağır ağır botlarımın bağcıklarını çöldüm, teker teker çıkardım. Ayağa kalkıp göklerimi makete diktim. Eve dönüş yolu boyunca ağlamamıştım. Ama şimdi, birden çok öfkelenmişim. Botumu makete fırlattım, tepesine doğru uçtu. Diğer tekini, bu ke% daha hı%lı fırlattım; o da çatısına çarpıp ahşabı paramparça etti. İki saniyeliğine kendimi daha iyi hissettim.

Sonra öfkem alev alev, bastırılamaz bir şiddetle geri döndü. Odamın kapısını açtım ve koridordan Eleanor’un odasına ilerledim. Kapıyı

almadan atımd. Makyaj masasının önündeki tabureye oturmuş, saçlarını tarıyordu. Başını kaldırdı.

‘Tanrım! Neler oluyor Kitty?’

Bir hafta önce eve gelmiş, annemle aralarında saatlerce süren sessiz konuşmalar geçmişti. Gizlice dinleme fırsatı bulamamıştımd. Fakat artık gerçeği bilmek istiyordumd. Gerçeği duymayı hak ediyordumd.

‘Brighton’da tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorum. ’

Sa fırçasını itinaıyla bıraktı, saçlarını düzeltip sırtına doğru attı ve cevap verdi.

‘(Bir evlenme teklifi, almaya alıştımd ama başaramadımd. Hepsi bu. ’

Yanına yaklaştımd ve ne kadar öfkeli olduğumu iyice görsün diye eğilip göklerine baktımd.

‘Nasıl alıştımd? Ne demek başaramadımd? Kefalet olan şey nedir tam olarak?’

Dudaklarını bükerek beni o kadar uyun süzdü ki sabırsızlıktan haykırmak istedim. Sonunda, ‘Sana bunu anlatıyorum, çünkü günün birinde aynısını denemek isteyebilirsinizdedi. f(Bir gece Lord Rule’un yatak odasına gizlice girip gelmesini bekledim. ’

Sendeleyerek bir adım geri çekildim. ‘Hayır, ’ diye fısıldadımd.

‘İşe yaramadı, çünkü uşağı beni fark edip Leydi Covington’a durumu bildirdi. O da beni daha Lord Rule’u göremeden sepetledil geçirip safırasını aldı yine. ‘Ama önemli değil. Bir başkasıyla yeniden denerim canımd. ’

Ayakta durmak için desteğe ihtiyaç duyarak yatak başlığını kavradımd.

“Onu tuzağa düşürmeyi mi düşündün? Böylece seninle evlenmek Zorunda kalsın diye mi?”

‘Bana öyle bakma Kitty! Bu o kadar kötü bir şey değil. Hem

bitlim fikrim de değildi. Annemin fikriydi ”

Onu anlayamıyordumya da anlamak istemiyordum. Ama sırlarını duymak istiyordum. 'Annemden sö\ açılmışken, Bayan Delafield son birkaç yıldır ona karşı neden böyle nefret dolu?”

Eleanor koyu renkli, gür saçlarını taramaya başlamıştı yine. “Bilmiyor muydun sen? Bayan Delafield, annemi Bay Delafield'a kur yaparken yakaladı, bu yüzden de onu affetmedi. ”

Yüreğim hop etti. Annem... Başka bir şey yapmadı, değil mi? Ondan başka bir şey?”

“Hayır,; Bay Delafield yüz vermedi. ”

Aynadaki yansımalarımıza baktım. Birbirimize benziyorduk ama Eleanor a bakınca bir yabancı görüyordum sanki. Bu yüzden içten içe uyuşmuş hissederek yanından ayrıldım ve odama yürüdüm. Gözüm dağılmış Blackmoore maketine takılınca uyuşukluğum beni terk etti ve geriye duyduğum kayıp hissinin karanlık, kavurucu acısı kaldı. Mahvettiğim maketin dibine oturdum ve ümitsizlikle gözyaşı döküm.

ŞİMDİ

Henry cevabımı bekliyordu. Kargalar susmuştu. Gece havasında yaklaşan yağmurun kokusunu alabiliyordum. İstirabım beni yiyip bitiriyordu. Ona cevap veremezdim. Bedeli ne olursa olsun, o gecenin sırlarım ona veremezdim. Başımı salladım. “Hayır.”

“Hayır mı?”

“Hayır”

Eğilip yüzüme baktı. Gri gözleri ne olduğunu bilemediğim güçlü bir hisle kısılmıştı. “Bilmem gerek.”

Dudağımı ısırdım ve şakayıklann kokusunu aklımdan atmaya çalıştım. “Üzgünüm,” diye fısıldadım.

Henry benden aniden uzaklaşıp kulede yürüdü, karşı duvara gidince durup arkasını döndü. “Hindistan gezini kaybetmene neden olsa bile mi?”

Cevaplamayı reddetmek Hindistan gezime mal olabilirdi.

Ama daha önemlisi... Daha önemlisi? Evet, aslında sadece bunun Henry ile kurduğum bağa; bu yakınlığa, bu şeffaflığa, bu dostluğa mal olabileceğini düşündüm.

Güçlkle yutkunarak başımı salladım. “İş oraya gelecekse evet. Öyle olsa bile sorunu cevaplamayacağım.”

Tekrar bana doğru, bu kez daha yavaş yürüdü. “Bilmek istediğim tek şey bu. Lütfen.” Sesi çatallandı. “Ne olur lanet bir ülkeye uçup hayatımın sonuna kadar merakta bırakma beni.” Gözlerimi kaçırdım ve çok küçük, küçücük hissederek, “Üzgünüm Henry,” dedim.

Uzun bir an boyunca sessizce dikildik, sonunda Henry iç geçirerek, “Şimdi ne yapacağız?” dedi.

“Belki... Yeniden anlaşabiliriz.” Hiç umudum yoktu, müsamahayı hiç hak etmiyordum. Ama yine de denedim. “Sana son teklifinin karşılığında bir şeyler verebilirim. O sır kadar çok istediğin herhangi bir şey.”

Gözlerimin içine baktı. Işık kıpırdandı, bakışları alçaldı ve birden dudaklarıma döndü. “Bir öpücük,” dedi kısık sesle.

Tenimden bir ürperti geçti. Tüm bedenimden. “Ciddi değilsin.”

“Değil miyim?” Sesinde alaycı bir tını vardı ama başka bir şey daha vardı. İçimde bir ürpertiye daha neden olan, buğulu, davetkâr bir şey.

Rüzgâr daha sert esip bir daha ürpertti beni, sonra birden, ansızın soğuk bir yağmur indi gökten. Bir anda, buzdan iğneler gibi indi ve şaşkınlıktan nefesimi kesti.

Henry elimi tuttu ve kule boyunca koşmaya başladık. Feneri kavramıştım ama telaştan düşürünce söndü. Kule karan-lığa gömülmüş, bir anda kör olmuştuk. Henry koşmayı bıraktı, ben ona çarptım. Beni yakalayıp kendine çekti ve gürül gürül yağan yağmurun sesi arasında kulağıma, “Yanımda dur. Sana yolu göstereyim. Tavan kapısından düşmeni istemiyorum,” dedi.

“Tamam,” dedim sonunda nefes nefese.

“Bir dakika bekle de gözlerim alışsın,” diye mırıldandı. Kolunu belime sıkıca dolamıştı, elini belime bastırmıştı. Yağmur bizi sıırıslıkla ederken, kalbim delicesine çarpıp aklım bir şeyler yapmamı, aramızda kınlan şeyleri tamir etmenin, asla ondan ayrılmak zorunda kalmamanın bir yolunu bulmamı haykırırken Henry’ye yaslandım. Fakat bunun tamiri yoktu. Biliyordum. Ben de gözlerimi kapadım ve fundalıklara yağan yağmurun karanlık kokusunu içime çekerek kalbimi biraz daha kırılmaya terk ettim.

Zamansızca geri çekildi. Eli kolumdan aşağıya kayıp bileğime dolandı. Elimi kıpırdatıp elini tuttum ve beni tavan kapısının kenanna kadar götürmesine izin verdim. Basamaklar yağmurdan kayganlaşmışü. Dik ve dönemeçli merdiveni ağır adımlarla indik.

Tünelde bir an için durup soluklandık. Sınıslıkla saç tutamlarımı geriye attım. Henry, “Acele etmezsek üşüteceksin. Haydi,” dedi. Elimi eline aldı ve kırların altından ilerleyen karanlık tünelde peşinden gittim. Ve mümkün olsa onun peşinden her yere gideceğimi fark ettim.

Soğuk şiddetlenip ıslak giysilerim üzerime yapıştıkça dişlerim birbirine vuracak kadar titriyordum. Gizli geçitten ihtiyatlı adımlarla çıktık. Henry kuş odasında ya da koridorda kimse var mı diye kontrol ettikten sonra beni de çağırdı. Yanar halde bıraktığı mumu aldı ve batı kanadına giden merdivenleri her yere soğuk yağmur sulan

damlatarak aceleyle tırmandık. Ve sonunda odamın bulunduğu koridora ulaştık. Henry odamın kapısı önünde beni durdurdu, ellerimi saran elleri sıcaktı. Mumu buradaki ilk gecemde önünde konuştuğumuz pencerenin pervazına koydu. Bana döndü. İslak saçları beni nehirden kurtardığı günü hatırlattı bana. Gözleri dışarıdaki fırtına buludan kadar karaydı. Göğsünün soluğuyula inip kalktığını, ıslak gömleğinin omuzlanna, göğsüne, kollarına yapıştığını görebilişordum.

Yutkunup ondan uzaklaştım. İçimde bir tedirginlik hızla dolaşıyor, damarlanma alevler yayıyordu. Anlaşmamızı sona erdirmemiştik. Henry de aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ki du-daklan sıntışla gülümseme arası bir şekilde kıvrılarak, “Şu öpücük meselesi...” dedi.

Sırtım odamın yan tarafındaki duvara dayanıncaya kadar geri çekildim. “Ciddi değildin,” dedim söylediklerime ben de inanmayarak. Ama Henry bana yaklaşmaya devam etti ve tam karşımda durdu. Ellerini başımın üzerine, duvara dayadı. Dudaklarımı yaladım, kalbim tedirginlikle deli gibi atıyordu. Gülme! denedim ama istediğim tavırdan uzak, kısık, boğuk bir ses çıktı sadece.

Bu kadar yakın durmamıza, saçından yanağıma sular damlamasına itiraz edemiyordum. Ama çok korkuyordum. Çizgiyi bu kadar aşmamıştık hiç. Derken diğer eli belime dokundu. Orada, elbisemin kumaşının üzerinde yandı adeta. Avuçlarımı arkamdaki duvara dayayıp soluğumu yavaşlatmaya çalıştım. Normal sayılamayacak kadar hızlıydı. Nabzım da öyle. Henry’nin de duymasından, bana ne hissettirdiğini bilmesinden endişeleniyordum. Ellerimi duvara iyice yapıştırıp Henry’ye sarılma dürtümü bastırmaya çalıştım.

“Ciddiydim,” diye fısıldadı. Eli, belimi daha da sıkı kavradı. Ellerim duvardan ayrıldı ve Henry’nin ceketinin yakalarına tutundu. Ona tutunmayı -en azından bu şekilde tutunmayı-geçirmemiştim aklımdan ama ellerim bana sormadan hareket etmişti. Ceketinin kumaşını toplamış, onu daha yakına çekmişti. Ve düşünme vakti bitmişti. Bu sarp kayalıkta çok uzun süre dengede kalmıştık. Şimdi ise

düşecektik. Bunu inkâr edemediğim soluksuz bir kesinlikle biliyordum.

Eli duvardan kayıp boynuma hafif, kendinden emin, sanki bunu binlerce kez hayal etmiş gibi dolandı ve...

Koridorun karanlığı ani bir ışıkla delindi. Şaşkınlıkla sıçradım, Henry de öyle. Onu geriye itip ışığın kaynağına baktım. Elinde mum olan biri, koridorun öbür ucundan bize doğru yürüyordu. Daha dikkatle baktım. Titrek mum alevi Maria'nın yüzünü ay-dınlattı. içimden sövdüm ona.

Halimi aniden, büyük bir şokla fark ettim. Gecenin yansında, yatak odamın önünde bir adamla birlikte dikiliyordum:

ikimiz de sırlıslıklamdık ve onu öpmek üzereydim. Bu adamın Henry olması ise durumu daha da beter hale getiriyordu. Ben Eleanor olabilirdim, bu durum Brighton'ın bir tekrarı olabilirdi.

Kapı koluna tutununca içim dehşetle ürperdi. Odamın kapısı açıktı. "Gitmelisin," diye fısıldadım. "Bizi görmeden önce."

Henry tereddüt etti ama ben alelacele odaya girmiştim bile. Daha iki adım bile atmadan yumuşak bir şeye çarptım.

Boğuk bir *of* sesi duydum ve yere serildim. Annem üzerinden çekilmemi fısıldıyordu. Derken Maria elinde mumuyla tepemizde belirip bize bakmaya başladı.

"Neler oluyor?" diye sordu. Mumu bize doğru tutup gözlerini şüpheyle kıstı. "Neden sırlıslıksın Kate? Ve neden annemin üzerindesin?"

Ayağa kalkmaya çabaladım ama eteğimin ıslak kadan bacaklarıma dolanıp tökezlememe, sonra tekrar düşmeme neden oldu. Annem beni itip ayağa kalktı, Maria'nın elindeki mumu aldı. Yanımdan geçip odadaki diğer mumları yaktı. Ayağa kalktığımda ortalık annemin yüzündeki zafer sarhoşu ifadeyi görmeme yetecek kadar aydınlıktı.

“Seninle evlenmek zorunda! Buna mecbur!” Neşeyle kıkırdadı ve karşıma, büyük bir ıstırapla, her yeri ıslatarak ama umursamayarak oturduğum yatağımın önüne geldi.

“Hayır, zorunda değil. Aramızda hiçbir şey olmadı. Beni öpmedi bile.”

“Dudaklarınızın birbirine değip değmemesi hiç fark etmez canım. İkinci gördüm.” Yine güldü. Yüzüm utançla yanıyordu. “Gece vakti onunla baş başa, gizli gizli gezinirken yakalandın ve birbirinize sarıldığınız görüldü.” Tekrar kahkaha atıp küçük bir kız çocuğu gibi ellerini çırpı. “Ah, annesi nasıl deliye dönecek! Ama bu harika haber Kitty! Harika! Tanrım, Eleanor’dan daha iyi bir evlilik yapacaksın ve buranın hanımı olacağın için Henry’nin annesine hava atabileceğim.”

İnledim. “Hayır anne. Öyle bir şey olmayacak. O sadece, sadece takılıyordu bana. Teklifi karşılığında ona öpücük borçlu olduğumu söyledi ama aramızda hiçbir şey olmadı.”

Annem gezinmeyi kesip hızla bana döndü. “Ne teklifi?” Yatağa yatıp gözlerimi ellerimle kapadım. “Bana o evlenme teklif etti anne. Bunu iyilik olsun diye yaptı, Hindistan’a gidebileyim diye. Ama aramızda yakışık almayacak hiçbir şey yaşanmadı. Yemin ederim! Her defasında mükemmel bir beyefendi gibi davrandı!”

Annem gözlerini kıstı. “Ne yani, geldiğinden beri birden çok gece mi onunla baş başa dolandın ortalıkta?”

Açık ettiğim için kendimden nefret ederek başımı salladım. “Evet,” diye mırıldandım perişan halde.

Annem sırtıp el çırpı ve gürültülü bir zafer kahkahası attı. “Sen Eleanor’dan daha kurnazsın. İtiraf ediyorum, böyle bir şeyi senden hiç beklemezdim Kitty. Seninle evlenmeye mecbur kalacak.”

Telaşla oturdum, gözümde j^aşlar aktı. “Hayır anne. Olamaz. Henry’yi benimle evlenmeye zorlayamam. Bunu yapamam!”

Sözlerimi umursamazca elini sallayarak geçiştirdi. “Genç bir hanım kendisine iyi bir gelecek sağlamak için eline geçen tüm avantajları kullanmak zorundadır.”

“Yapmayacağım!” diye bağırdım yataktan kalkarak. Annem şaşkınlıkla sıçradı. “Onu tuzağa düşürmeyeceğim, hayatım boyunca benden nefret etmesine neden olmayacağım, bana duyduğu saygının yok olmasına seyirci kalmayacağım ve ilgimi başka erkeklere de çevirmeyeceğim! Yapmayacağım anne! Senin gibi olmayacağım, Henry’nin babam gibi olmasını izlemeyeceğim! Bunu düşünmeye kadanamıyorum.” Hıçkırıklara boğuldum, sonra tekrar bağırdım. “Henry Delafield’la evlenmek zorunda kalacağıma, o iğrenç Bay Cooper’la evlenmeyi tercih ederim!”

Sesim ani sessizlikte çınladı. Maria’nın gözleri kocaman olmuştu. Arkamdaki bir şeye bakıyordu. Başımı çevirince odamın açık kapısı önünde dikilen Henry’yi gördüm.

Bana uzun uzun baktıktan sonra arkasını dönüp gitti. “Aman Tanm,” dedi Maria. “Seni duydu galiba.”

Yatağa sertçe oturdum. Olmuştu demek. Sonunda olmuştu. Sarp bir kayalıktan düşmüştük ve tekrar yukarı çıkmanın bir yolu yoktu.

“Sorun değil,” dedi annem kapıyı sertçe kapatarak. “Yine de seninle evlenmeye mecbur edeceğiz onu.”

Başımı salladım. “Bu işe yaramaz anne. Benimle evlenirse Blackmoore’u kaybedecek. Bayan Delafield babasının vasiyetine öyle yazdırmış. Meteliksiz kalacak.”

Annem verdiğim haber karşısında hiç duraksamadı. “Saçmalık. Vasiyetler değiştirilebilir ve büyükbabası hâlâ hayatta. Yarın her şeyin icabına bakarız. Gidip büyükbabasıyla konuşur, onu vasiyetini değiştirmeye ikna edersin.”

“Hayır,” diye inledim ama Henry’nin yüzündeki ifadeyi görünce mücadele gücümü yitirmiştim.

“Ah, Blackmoore’un hanımı olduşunda seni ziyarete gelmeyi ipele çekiyorum! Nasıl da sinir olacak! Burada, büyüdüğü evde olmama, canımın istediğini yapabilmeme. Ve beni durdurmak için hiçbir şey gelmeyecek elinden! Ha ha! Sen evlendikten sonra bir denesin de göreyim. O zaman beni hakir görebilecek mi? Hayır! Sen Bayan Henry Delafield olunca hiç kimse hakir göremeyecek beni. Ha ha! En büyük zafer bu Kitty⁷! Bu işi kıvırdığına inanamıyorum!” Bana doğru eğilip yüzümü avuçlarının arasına aldı ve ıslak saçlarıma bir öpücük kondurdu. “Hakkında çok yanlış düşünmüşüm!”

Başımı defalarca sağı sola salladım. “Hayır anne. Yapmayacağım bunu. Yapmayacağım.” Sonunda gülmeyi kesip ciddi bir ifadeyle bana bakıncaya dek, tekrar tekrar söyledim bunu.

Verdiği öpücüğü silmek istermiş gibi elinin tersiyle ağzını sildi. “Yapmayacak mısın?”

Maria başını yastığa koydu. “Ahmaklık etme Kitty. İşin sonunu getirmek zorundasın elbette. Bu noktadan sonra geri dönemezsin.”

“Hayır.” Sesim güçsüz çıkıyordu. “Bunu telafi edebilirim. Ben...”

Annem yüzümü yeniden ellerinin arasına aldı ama dokunuşu hiç de nazik değildi. Gözlerimin içine baktı, gözleri ormanda bulduğum, dişlerinin arasında yaralı tavşanın sıkıştığı paslı kapanın rengindeydi. “Peki şuna cevap ver Kitty: Anlaşmamızda üzerine düşeni yaptın mı? Üç teklif aldın mı?”

Henry’nin bu gece teklifte bulunmadığını fark ettim. Yağmur bizi anlaşmayı sonuca bağlamaktan alıkoymuştu. “Hayır,” diye fısıldadım.

“O halde anlaşmamıza göre ne istersem yapmak zorundasın. Hatırlıyorsun, değil mi canım?”

Kendimi yatağı sırtüstü attım, sel gibi taşan gözlerimi ellerimle kapattım. “Yapmayacağım. Yapmayacağım anne.”

“Anlaşmayı sen yaptın Kitty. Ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorundasın. Hatırla, nasıl anlaştığımızı hatırla. Bana ne söylediğini hatırla. Asla fikrini değiştirmeyeceğini söyledin.” Bunu söylediğimi hatırlıyordum. O sırada bunun doğru olduğunu sanıyordum. Fakat şimdi, hayatımdaki en büyük yanılgının kendimle ilgili yanılgım olduğuna ikna olmuşum.

“Yarın büyükbabasıyla konuşacaksın.” Yumruk yaptığı ellerini beline dayayıp dik dik baktı bana. Güçlü ve çıkarıcıydı; bense kapana kısılmış, kısılmış, kısılmıştım. “Buplana ne dersin Kitty?”

“Kate,” diye fısıldadım. “Benim adım Kate.”

BİR BUÇUK YIL ÖNCE

Güney avludaki yuvarlak bankta oturuyordum. Beni kolayca bulabilecekleri açıklık alana gitmemiştim. Halısında ahşap kıymıklarının olduğu odamda kalmamıştım. Şafak sökerken evden gizlice çıkmış, hafif sabah yağmuruna aldırmadan dışarıda durmuştum. Cora bana eşlik ediyordu. Etrafımı saran ağaçlardaki kuşların sesini dinledim. Tarlakuşu-nun şarkısı defalarca çaldı; o alçalan, insanın içini eriterek kalp sıkısını anlatan notalar. Kulaklarımı tıkamak, artık duymamak istiyordum. Aynı flamanda hiç durmadan dinlemek istiyordum. Aklımla kalbim arasındaki bu savaşın ortasında sıkışmışken, çimendeki ayak seslerini duymadım. Cora’mnyumuşak tüylerini okşamak için eğildiğim için Henry’nin yaklaştığını, gölgesi üzerime düşünceye dek görmedim.

“Ben de seni arıyordumSöyleri yumuşak bir tonda, bira% da sitemkârdı.

Kalbim hı%la atmaya başladı. Cora’nın tüyleri güneşte ısınmıştı. Henry’ye bakmadım. Nasıl davranacağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

“Kater

Aşağıya bakmaya devam ettim. ‘Hı?’

Henry gö% hitama doğru çömeldi ama ben göklerimi inatla Co-ra'dan ayırmadım.

“Dün gece balodan erhen ayrıldın, ” dedi çok sakın, çok samimi bir ses tonuyla. “Seni aradım... Gittiğini gördüm, sana seslendim ama dönüp bakmadın. ”

Birden ayağa kalkıp ondan ufaklaştım. “Sylvia da geldi mi seninle?” diye sordum sesim çok yüksek çıkarak.

“Sylvia mı?” Henry'nin kafa karışıklığı sesinden anlaşılıyordu. Göf ucuyla bana doğru yaklaştığını gördüm. “Ne olmuş ona... ”

‘!Ak, baki Geliyor işte!’ Onu görmek beni hiç bu kadar rahatlatmamıştı. Evden bife doğru yürüyordu. Kollarının arasında bir şey taşıyordu. Hâlâ Henry'ye doğru düzgün bakmamıştım. Yapamamıştım.

A.ma o karşıma gelip eğildi, ona bakmak çorunda kalayım diye yükünü tamgöf hitama getirdi. Gökleri bugün daha koyu bir kömür grisiydi, saçları bütün sabah parmaklarıyla karıştırılmış gibi görünüyordu.

“Bir sorun mu var Kate? Dün gece ne oldu? Neden o kadar erken gittin?” Yine ondan ufaklaştım, bunuyapmıca yüfündeki şaşkınlığı gördüm.

Dudağımı ısırdım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Kalbim gerginlikle hırlandı. (C Bir karar verdim. Sana söylemek istiyorum. Sana ve Sylvia'ya. ikinize birden. ” Boynumu ulatıp Sylvia mn bife doğru gelişini idlerken daha hıflı yürümesini diledim içimden. Henry'nin bakışlarım yükümde hissedebiliyordum.

“Sylvia!” diye seslendim.

Kaşlarım çatarak bana baktı.

“Şifçe bir şey söylemeliyim!” Sylvia ’ninyü^ü hâlâ asıktı, yaklaşınca bakışlarında öfke idleri gördüm.

“Ne oldu Katiyi”

Bu ke% onu düzeltmeye bile kalkışmadım. Titreyen elimi alnımda geddirdim, derin bir nefes alıp kalbimde bira% cesaret toplamaya çalıştım.

“Sanırım ikinize de şunu... Şunu söylemeliyim... ” Sert ifadelerini görünce sustum ve neredeyse tüm cesaretim kayboldu. Bunu bu şekilde söylemek saçmaydı. Ama söylenmeliydi ve ne kadar erken, o kadar iyiydi.

Fakat ben kelimeleri dudaklarımın arasından çekip çıkaramadan Sylvia, ^fBlackmoore maketine ne oldu?” diye sordu.

Henry başını bana çevirdi. Endişemin midemde büyüdüğünü hissederek Sylvia’ya baktım.

“Seni aramak için odana gittim, ” dedi. “Makete ne oldu?”

Yutkundum. “Ürerine... Vatço düştü. ” Henry ye bir gö^ attım. “Küçük... küçücük bir... delik sadece.” Derin bir nefes alıp göklerimi Henry den kaçırdım. Göklerindeki bakışı görmeye dayanamazdım. “Ama benim si%eyeni karar verdiğim bir şeyi söylemem gerek. O da şu: Ben evlenmeyi düşünmüyorum. Hiçbir zaman istemeyeceğim. Charlotte Tey%e^m gibi bekâr kalacak, bir maceraperest olacağım ve asla, asla evlenmeyeceğim. ”

Boynum yanıyordu. Varmaklarımı birbirine kenetledim.

(Eh, bunu bilmiyordum Sylvia’mn sesi neşeliydi. Henry ye bakamadım. “Al Sana balodan bu çiçekleri getirdim. Şakayık. En set’di-ğın çiçek, öyle değil mi?”

Solmakta olan çiçeklerin kokusu beynime doldu; önceki gece gölgede dururken duyduğumdan daha tatlı, daha boğucu

kokuyordu. Fakat bu ke~ koku midemi altüst etti. Aşağılanma gibi kokuyorlardı. Reddedilme gibi. Kırılma gibi, patlama gibi, pençelenme gibi, boğulma gibi. Başımı çevirip bir elimi çiçeklere doğru ulattım ve pörsümüş, kıvrılmış taçyapraklarını, solmuşyeşil yapraklarını, büzüşmüş gövdelerini, keskin koku Lirini ittim.

“Çek onları lütfen. ”

“Sorun ne?”

Ağcımdan derin bir nefes alıp beynimi boşaltmaya çalıştım. Ama bu kef çiçeklerin tadım da alabiliyordum. Dilime tüm ağırlığıyla yerleşmişti hu tat. Yutkundum ve boğanımdan aşağıya kaydığını hissettim. Yan yolda bir yerde, ağfımla midemin arasında takılı kaldı ve ağır, çaresi\$ delici bir hisleyerleşti oraya.

“Ben iyi değilim. Balodan o yünden erken ayrıldım dün gece. İyi değilim. ” Dudaklarım titredi, parmak uçlarımla dokunup içimdeki sarsıntıyı durdum/aya çalıştım. “Üfgünüm. İfin verin lütfen. ”

Sonra döndüm ve bulanık göklerle Henry'nin beyaf gömleğini, ufun, esmer kollarım, ayaklarının dibindeki çürük, kırık çiçekleri, Sy-Itna'mn açık mavi elbisesinin eteğini, sonra çimenleri gördüm. Çimen, çimen, çimen, daha hifli, bulanık bir yeşil, şimdi çakıl, taş patika ve bir, iki, üç adım sonra arka kapı. Sıkışıyordu. Her ya f. Omzumla sertçe ittim, açılınca şarap rengiperdeler değdiyüföme, bulanık resimler, dönü-yormuş gibi görünen kapı, karaltı gibi görünen ve kaburgalarımı sertçe çarptığım tırabfan, sonra kaygan ahşap basamaklar. On dört basamak,

sonra yan yana üç oda. Sonuncu oda benimkiydi. Kapı açıldı. Blackmo-ore'un mahvolmuş maketi yatağımın ucundaki sandığın ürerinde kara, şekli bozuk bir şey gibi duruyordu. Çatısındaki delik, öfkeyle açılmış bir ağı^gibiydi.

Yıllardır günlük rutinimizi bu. Sylvia ile ikimiz öğleden sonraları Henry ile birlikte kütüphanede geçirirdik. Sylvia genellikle bitim tüm ilgimi^ çalışmalarımıza dönene dek okuyormuş gibi yapar, sonra kendi sevdiği tabirle "ğlen şekerlemesine dalıp giderdi. Ve kimse rahatsız etmezdi bizi Bayan Delafield başımıza dert olmazdı. George dünya turundaydı. Sylvia ise dadiya ihtiyaç duymayacak kadar büyümüştü. Uzun yıllardır aynı alışkanlığı sürdürüyorduk ve sorgulamak için asla bir nedenim olmamıştı.

Fakat bugün —balodan dört gün sonra- kütüphane kapısının eşiğinde durdum ve deh gibi çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Henry etrafına dağılmış kitapları, kâğıtlarıyla büyük masaya yerleşmişti. Sylvia i geçirerek kendini kanepeye atınca başını kaldırıp kısaca baktı.

°Günün ağırlığı şimdiden mi çöktü omuzlarına Sylvia?" diye sordu. Sesinde pek sık duymadığım bir sertlik vardı.

'Hayır. Sadece seni gördüğüme sevindim canım kardeşim. " Ona neşeyle gülümsedi ama Henry karşılık vermedi. Bakışları önünde dikildiğim kapıya döndü, kaşını kaldırdı.

"Geliyor musun, gidiyor musun?"

O kalkık kaç ve sert ses tonundaki meydan okuma, kararımı

vermeme yardıma oldu. Odaya doğru adım attım. *'Geliyorum. "

Kitaplarını kenara itip bana ait olan alanı boşalttı, ben de her pamanki sandalyeme oturdum. Ortada rahatlıktan eser yoktu ama yine de kalmaya kararlıydım. Yerimi geri kapanacaktım. İçten içe, şimdi kapanmaksam sonsuza dek kaybedeceğimi hissediyordum. Bayan Dela-fteld'in benim gitmemi ve oğlunun geleceğine dair asla endişe etmemesini sağlamamı isteyeceği kesindi. Fakat Bayan Delafield bu odada değildi ve Henry ile evlenmemi engelleyebilecek olsa bile bu, arkadaşı olmamı engelleyebileceği anlamına gelmiyordu.

“Ne okuyorsun?” diye sordum masaya otururken.

**Deri kaplı bir kitabı havaya kaldırdı. 'Dr. Faustus. Goethe. ’
“Almanca mı?”**

***Natürlich. * \ Sert tonlaması kulağımı tırmaladı.**

“Ah. Natürlich, ” diye tekrarladım kinayeli bir sesle.

Kitabı indirip bana baktı. *Ne var bunda?” fHer şey önüne serilmiş Henry. Sana Almanca, Fransızca, Latince öğreten bir öğretmenin var ve benim belki de asla öğrenemeyeceğim şeyleri öğrenebiliyorsun. Oyüpden bu çok doğal bir şeymiş gibi yapma. ” Henry göklerini ayırmadan bana baktı. Gri göpleri, içindeki savaşı açığa vuruyordu. Benimle tartışmak üzereymiş gibiydi. Göklerinde ürerime salacağı bir ateşin büyüdüğüne emindim. Haksızlığa uğramaktan ötürü duyduğu öfkenin, bastırılmış düşüncelerin, hırslı duyguların ateşi. Aramızdaki hava benim öfkem ve onunkiyle gerildi; Henry’nin sıkıldığı çenesinde bir kasın oynadığım, dudaklarını çenesinde bir kırıksıklık oluşturacak kadar sıkıca kenetlediğini gördüm. O kırıksıklığa baktım ve * Alm. Elbette, doğal olarak, (ç.n.)

alevli bir arzuyla ulanıp yüküne dokunabilmesi diledim.

Bakışlarımı indirdim. Derin bir nefes alıp hislerimi, arzumun ansını hissetmeyeceğim kadar derinlere bastırdım. Sonra sakın bir sesle, “Üzgünüm, ” dedim. <(Banagösterdiğin tüm nezaketten sonra sana öfkeli davranmak niyetinde değildim. ”

Ulanıp bileğimi kavradı. Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. ‘Melek falanmışım gibi bahsetme benden,” diye fısıldadı sertçe. “Hiçbir şeyi nekahet olsun diye yapmadım Kate. Anlıyor musun?”

Ona şaşkınlıkla baktım.

Bileğimi bırakıp arkasına yaslandı ve ellerim saçında geddirdi. Sonra başını salladı ve “Üzgünüm, ” diye mırıldandı.

Aramızda çok şey vardı. Birbirimize söylemediğimi^pek çok şey. Ama bunu söyleyebilirdim. Ve söyledim. <{Ben de üzgünüm. ”

Gerçekten de üzgündüm. Her şey için üzgündüm. Utanç sebebi annem için, refil kı% kardeşim için ve asla benim olmayacak bir çocuğa âşık olduğum için üzgündüm.

Henry bir eliyle yükünü ovuşturdu, sonra kalkıp pencereye yürüdü ve ulunca bir süre dışarıya baktı. O kadar ufun ki sonunda onu beklemeyi bıraktım, kitap yığınının en üstündeki kitabı aldım ve kapağı açtım. Fakat Mozart'ın hayatını henüz iki sayfa okumuşken Henry masaya geri döndü, oturup kitabını aldı.

“Sana Faust Han bahsetmemi ister misin?” Gülümseyerek teklij etti bunu. “Senin için tercüme ederim. ”

Kitabımı kapattım. <{Evet. Çok isterim. ”

ŞİMDİ

“Günaydın.”

Boğazımı temizledim ve çıkardığım gıcırtılı fısıltıdan daha yüksek sesle bir kez daha denedim.

“Günaydın efendim.” Bu biraz daha iyiydi. Annem beni itip Henry’nin büyükbabasının odasına sendeleyerek girmeme neden oldu. Dönüp ona ters ters baktım. “Yapacağımı söyledim sana. Lütfen beni İtmeyi bırak.”

Ellerini salladı. “Haydi devam et. Ben koridorda nöbet tutacağım. Maria oyalayamazsa beş dakikaya kalmaz, uşak mutfakta kendisine ihtiyaç olmadığını anlayıp geri döner.” Sırtımdan bir kez daha idp kapıdan uzaklaştırdı, sonra da kapıyı sertçe kapatıp loş odada öylece bıraktı beni.

Henry’nin büyükbabası pencere önünde her zaman oturduğu koltukta değildi. Yanında bir yemek tepsisiyle yatakta oturuyordu. Kapının kapanma sesini duyunca başını kaldırdı, gri gözleri bir an için üzerimde kaldı.

“Kate Worthington,” dedi pürüzlü sesi kıpırtısız odada hafifçe çıkarak.

Kalbim bunun tamamen yanlış olduğunu, buna devam edemeyeceğimi söylemek istercesine çarptı. Fakat bir anlaşma yapmıştım ve anlaşmaların şartları yerine getirilmek zorundaydı. Büyükbaba’ya doğru ilerledim. “Evet. Günaydın efendim. Umarım bugün iyisinizdir.”

Ben yaklaşınca gözlerini benden kapıya doğru çevirdi. Parmakları, dizlerini örten battaniyeye asılıp kıpırdandı. Gözleri de benimle kapı arasında ileri geri kıpırdanıp duruyordu. Bacakları huzursuzlukla oynadı, ben yatağının yanına ulaşınca gözlerini telaşlı bir bakış aldı.

“Sen..Dudaklarını yaladı, parmakları battaniyesinin ipliklerini çektişti. “Dışarı çıkıp kapıyı kapatsan, sonra tekrar girsen olur mu?”

Durdum, ona dikkade bakıp, “Tabii,” dedim.

Kalbim bir terslik olduğu hissiyle hızlanıyordu. Kapıya yürüdüm, açtım ve koridora çıktım. Annem beni görünce yanıma doğru geldi ama ona hayır anlamında başımı salladım, kapıyı kapattım ve bir saniye bekleyip tekrar açtım. Büyükbaba benim girmemi bekliyordu. Bakışları tetikte, şüpheli ve endişeliydi. Odasında yeniden dikildiğimde, “Şimdi... Hangi Kate’sin sen?” dedi.

İçim korku ve endişeyle doldu. Bu çılına dönmüş haline odanın içinde bir yanıt bulabilirmişim gibi etrafa bakındım. “Ben Kate, efendim. Kate Worthington.”

“*Kimin* Kate Worthington’ı?”

Güçlkle yutkundum. Henry’nin Kate’i olmadığı kesindi. Annemin ya da babamın da değildim. Askna bakılırsa ben... “Hiç kimsenin. Ben hiç kimsenin Kate’iyim.”

Bir an için delici bakışlarla beni süzdükten sonra gözlerini kapattı ve başını öne arkaya oynatıp mırıldandı. “Hiç kimsenin Kate’i. Hiç kimsenin Kate’i. Hiç kimsenin Kate’i.”

Bu kalbimin korkuyla hızlanmasına neden oldu. İçimi sıkıntı kapladı. Buraya gelmemeliydim. Bunu hiç görmemeliydim. Yavaş yavaş geri çekilip kapı koluna uzandım ve ağır kapıyı sessizce araladım.

Annem kapının hemen önünde durmuş, hevesle öne eğilmişti. “Ee? Ne dedi?”

Başımı salladım. “Çekil buradan anne. Bugün durumu iyi değil. Gitmeliyiz.” Ellerim titriyordu.

“Saçmalık.” Yanımdan hızla sıyrıldı. “Her erkek ikna edilebilir. Deli olanlar bile.”

Odaya girişini dehşet içinde izledim. Onu görünce Bü-yükbaba'nın gözleri kocaman açıldı, buruşuk yüzüne korku ve telaş yerleşti. Battaniyesinin altına doğru sindi, kenarlarına asılınca yemek tepsi gürültüyle yere devrildi ve battaniyeyi başının üzerine çekti. Annem battaniyeye üzerinden çekip ala-çakmış gibi uzandı; kabuğundaki bir kaplumbağayı dışarı çıkarmaya zorlayacakmış gibi.

“Hayır!” diye haykırdım Büyükbaba için korkarak. Öne atılıp annemi kolundan tuttum. Şaşkınlıkla gözlerini kocaman açarak baktı bana. “Bunu yapmamalısın. Onu rahat bırak!” Beni itmeye çalıştığı halde onu çektim ve yaka paça kapıya götürene kadar bırakmadım.

“Bu da ne?” Uşak açık kapının önünde belirdi. “Ne yapıyorsunuz siz burada?”

Annem elini silkip benden kurtuldu ve çabucak saçlarını düzelterip bana kötü kötü baktıktan sonra gülümseyerek uşağa döndü.

“Aptal kızım bana evi gezdirmeye çalışıyordu ama korkarım tamamen kayboldu. Belki bize ana merdivene nasıl gideceğimizi gösterebilirsin.”

Uşak gözlerini Henry'nin büyükbabasının battaniyesi altında yattığı yatağa, halıya dökülmüş yemeğe baktı. Suçlar bakışlarını bana çevirince yanaklarım utançla yandı.

“Şu anda efendimi yalnız bırakmamalıyım,” dedi. Ses tonu tavizsiz, ifadesi neredeyse düşmancaydı. “Gerçi sizin burada kendi yolunuzu bulabileceğinize eminim.”

Annem çenesini kaldırıp omuzlarını gerdi. Yüzü kızarmış, saç az önceki mücadelemiz yüzünden tokalarından kurtulmuştu. Vahşi, öfkeli bir bakış takındı ve kibirli bir sesle, “Sorun değil,” dedi. “İstesen de senden yardım almam zaten.”

“Gel anne,” diye mırıldandım. “Gitmeliyiz.”

Arkasını dönüp kapiya doğru uzun adımlarla ilerledi. Fakat kapiya gelince yüksek sesle, “Kitty, bana kulak ver ve şunu aklından çıkarma,” dedi. “Düzgün eğitilmemiş bir uşak, zayıf ve özensiz bir efendiye işarettir.”

İçim utançla kavruldu. Bir elimi sırtına koyup onu dışanya ittim, koridora çıkıp kapiyu kapatmadan da bırakmadım. Elimi indirdiğimde dönüp yüzüme baktı. Çelik kapan gibi gözleri öfke ve içerlemeyle alevlenmişti.

“Beni odadan dışan itmeye nasıl cüret edersin?” diye tısladı. “İstediğim yoldan döndürmek için elini nasıl sürersin bana?” Hiçbir şey söylemedim. Beni boğan utancın üstüne konuşmam mümkün değildi.

“Bugün çok büyük bir hata yaptın Kitty.” Parmağını bana uzattı. Sesi titriyordu. “Gerçekten çok büyük bir hata.”

Fırtınaya karşı öten ökse ardıcını düşündüm. Yüksek bir kulenin üzerine tünediğimi, kuvvetli bir rüzgârın yüzüne karşı hiç durmadan öttüğümü hayal ettim. İçimde bir güç ve azim yükseldi. Arkamı dönüp annemden uzaklaştım. Dün gece, olmadı bu sabah yapmam gerekiyordu bunu.

“Aslına bakarsan...” diye seslendi. “Henrv’yi hak ettiğini düşünmüyorum artık. Sanırım Maria’nın onu tuzağına düşür meşini sağlayacağım. Sen Bay Cooper’ı alacaksın.”

Yürümeye devam ettim.

“Buna ne diyorsun Kitty? Anlaşman için bu sona ne di yorsun? Kıymetli Hindistan hayaline kavuşamayacaksın sonunda. Yaşlı Bay Cooper’a kalacaksın. Hatta ona derhal yazıp teklifini kabul ettiğini söyleyeceğim.”

Merdivene ulaştım, elimi pürüzsüz ahşap tırabzanda kaydırdım.

Annemin kahkahaları ayak seslerimden daha yüksek çıkıyordu. “Görüyor musun çocuğum? Görüyor musun? Sonunda ben kazandım. Başından bildiğim gibi.”

Küçük müzik odasında bir değişiklik vardı. Eşikten adımımı atar atmaz hissetmiştim bunu. Piyano olduğu yerde duruyordu. Perdeler çekilmişti, bulutlarla kaplı sabahın zayıf ışığı içeriye sızıyordu. İkarus tablosu her zamanki yerinde, gizli tünelin girişini koruyordu.

Etrafa bakıp odada değişen şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Gözlerimi kapadım, hiç hareketsiz durup dinledim. Ve neyin eksik olduğunu anladım, içeride bir kıpırtı yoktu. Gözlerimi açıp odayı hızlı adımlarla dolaştım. Bayan St. Clai-re’in şimdiden bir şeyler yapmış olduğundan, karakuşumu şimdiden alıp götürmüş olduğundan endişe ettim.

Kafes aynı yerde duruyordu. Kavisli parmaklıklarını görünce rahatlayarak iç geçirdim. Fakat kafese iki adım kala durdum ve boş tünelerine diktim gözlerimi. Elim boynuma tırmandı. Karakuşum kafesin zemininde yan yatmış, hareketsiz duruyordu.

Kederden boğulduğumu hissederek bir koltuğa yığıldım. Bu trajedinin sorumlusu olduğuma dair bir his vardı içimde. Bu cansız gövde bir şekilde benim suçumdu. Yıldızlı kafesin parmaklıklarına dokunup kuşun neden ölmüş olabileceğini düşündüm. Kendini parmaklıklara vurduğu zaman yaralı mıydı yoksa? Tadını çıkardığı bir gecelik özgürlük müydü sebebi? Yoksa o özgürlüğü tattıktan sonra kafesine geri dönmesi mi?

Orada epey bir süre sessizce oturdum. Ve şarkısı olmayan bu kuşu kaybetmenin keder ve yasından başka bir şey hissetmeden geçen uzunca bir sürenin ardından bir şey hissettim. İçimden bir hakikatin yükseldiğini hissettim. Hakikat hiçbir zaman kanatlanmayı hayal etmemesi gereken, kırık bir şey ol-duğumdu. Hakikat hiç kimsenin kafesimi açmayacağı ve günün birinde kaçabileceğimi düşünmenin aptallık olduğuydu.

Gözlerimi kapatıp geleceğimle ilgili seçenekleri düşündüm. Annemin emirlerine boyun eğip Henry'nin büyükbabasıyla konuşabilirdim. Ondan vasiyetini değiştirmesini isteyebilirdim. Ya da annemle kavgaya devam eder, onunla birlikte beni Bay Cooper'la evlenmeye ikna etmek için tüm gücünü kullanacağı yer olan eve dönerdim. Ya da uysalca eve gidebilir ve... Ne? Her ihtimal, bir başka kafesle yüzleştiriyordu beni. Kendi hislerimin ihanetiyle kafese hapsolabilirdim, istemediğim bir evlilikle kafese hapsolabilirdim ya da hiçbir yere gitmeyip hayallerimin hiçbirini gerçekleştiremeyerek kafese hapsolabilirdim.

Zihnimin gözünü nereye çevirsem kafesler görüyordum. Ve geleceğimi düşününce şunu düşündüm: ***Bu da ölüm demek*** “Bayan Worthington?”

Başımı kaldırdım.

“Aradığım kişi.”

Bay Spohr odada yürüyüp yanıma geldi. Elinde bir tomar kâğıt vardı, saçı her zamankinden daha dağınıktı. “Burada olacağınızı tahmin etmiştim.” Bana baktı, sonra daha dikkatle bakü. “Bir sorun mu var Frâulein?¹ İyi değil misiniz yoksa?” Başımı iki yana salladım. “Sadece düşünüyordum Bav Spohr.” “Öyle mi? Neyi?”

Gözlerimi kuşun gevşemiş gövdesinden, kafesin dibine dağılmış kara tüylerden abramıyordum. “Bu kuşun türünü öğrenemedim. Ötüşünü hiç işitmedim,” diye mırıldandım. “Frâulein?”

Gözlerimi kafesten ayırdım. “Aslında Faust’u düşünüyordum.”

Yanımdaki koltuğa oturup bana doğru eğildi. “Nesini düşünüyordunuz?”

Kafesi işaret ettim. “Şeytanla pazarlık yapmadan önce mutlu olabilmiş miydi acaba diye düşünüyorum. Sizce hoşnutsuzluğu mu hazırladı sonunu? Tutkularını dizginleyebilir miydi? Huzursuzluğunu yatıştırabilir miydi? Bir kafeste mutlu olabilir miydi?”

Bay Spohr'un gözleri ilgiyle aydınlandı. Arkasına yaslanıp

eliyle başını ovuşturdu ve zaten düzgün olmayan saçını daha da karıştırdı. "Hımm. İlginç bir soru sordunuz Bayan Worthing-ton." Kafesin içine göz attı. "Çok ilginç bir soru. Faust'un düşüşüne hoşnutsuzluğu mu neden oldu? Belki. Daha fazlasına özlem duyması mı? Kesinlikle. Daha fazlasını istememek için tabiatını kökünden değiştirebilir miydi? Böylece huzursuzluğunun kökünü kazıyabilir miydi?" Omzunu kaldırdı. "Bu soruya cevap vermek zor. Bana kalırsa Faust örneğinde beyhude de bir soru. Huzursuz tabiatıyla başka nasıl davranabileceği daha iyi bir soru. Şeytanla anlaşma yapmak zorunda değildi mesela. Kendi bilgisini, aklını ve yeteneğini kullanarak da hayatta aynı ölçüde başarı elde edebilirdi."

Söylediklerini düşündüm. Aradığım cevap bu değildi. Ben pazarlığımı çoktan yapmıştım. Sonuçlarına katlanmak zorundaydım. Zamanı geri çevirip yeniden karar vermem mümkün değildi.

"Peki, diyelim ki pazarlığını yaptı," dedim. "Sizce onun açısından buna değmiş midir?"

"Hiçbir şey cehennemde lanetlenmeye değer mi?" Bay Spohr omuz silkti. "Ben bundan epey şüpheliyim."

Burnumu ovuşturdum. Bu hiç yardımcı olmamıştı.

"Ben yanımda sizin için bir şey getirmiştım Bayan Wort-hington." Bay Spohr elindeki kâğıt tomarını uzattı bana. "Bunun size gayet uygun olduğuna inanıyorum. Faustvari karmaşanıza uyar. Önceki gece yemekte size söylemeye çalıştığım şey

buydu. Piyano çalışınız Faust'un büyük mücadelesini hatırlatmıştı bana. Müzikle olan mücadelenizde o huzursuzluğu duydum. Ve bunun sizin için daha iyi olacağım sanıyorum."

Kâğıda yazılmış notalara baktım, gözüm bestenin en üstündeki isme takıldı. "Orijinal mi bu? Sizin eserlerinizden biri mi?" "Evet." Bay

Spohr ayağa kalktı. “Romantik parçalarımın biri. Deneyin. Şeytanınıza nasıl uyduğunu göreceksiniz.”

“Ama ben romantik müzik çalmayı bilmem.”

Elini umursamaz bir tavırla salladı. “Bırakın nasıl çalacağınıza şeytanınız karar versin. Kural yok.”

Ayrılmak üzere yürümeye başladı ama kapıdayken durup bana döndü. “Söylemeyi unuttum. Faust’un hikâyesinin birden çok versiyonu var. Benim operamda hatalarının bedelini ödemek için sonsuza dek lanedeniyor. Anlaşma şartlarını yerine getirmek zorunda kalıyor. Ama başka versiyonlar da var; onun açısından güzel biten versiyonlar. Cennette onu savunan güzel ve masum Gertrude tarafından kurtarılıyor.” Kafesi işaret edip iyi niyetle gülümsedi. “Hatırlamaya değer bir şey. İnsanın kaçınılmaz son olarak düşündüğü durumlarda bile aslında birden fazla seçenek olabilir. Ve belki kuşu öldüren şey huzursuzluğu değil, kafesin kendisidir.”

Sözleri aklıma sızıp oradaki ısdrapların arasında kök salacak bir yer aradı. Uzun uzun kafese baktıktan sonra piyanoya doğru yürüdüm. Tabureye oturup kâğıtları açtım. Derin bir nefes aldım, parmaklarımı tuşlara yerleştirdim ve Bay Spohr’un

“Meine Kleine Vogelf’ini çalmaya başladım.

Mozart değildi bu. Mozart’a hiç benzemiyordu. Bu notalar rütbelerine uygun olarak ilerleyen, küçük, itaatkâr askerler değildi. Bu notalar yıkık bir kulenin üzerinde uçan kargalar gibi yabaniydi. İçimdeki şeytan bu müziği kendi karanlık, dizginsiz haliyle tanıdı. Ve bir saat boyunca çaldıktan sonra içimdeki şeytan kendini hışımla kamçıladi. Ruhumun yasaklı köşelerine süzüldü ve yıllardır birikmiş kederi, hüsrani silip süpürdü. Hepsini bir sel gibi akıttı, sonunda parmakları tuşlarda uçarcasına hareket ederken yüzünden yaşlar süzüldü. Ve içimdeki şeytan uçmam gerektiğini söyledi. Bir seçim yapmak zorunda olduğumu, aksi takdirde daima kafeste, çaresiz, güçsüz ve küçük hissedeceğimi söyledi. Şeytanımı ve kalbimi

dinledim, ta ki hışım ve sel birleşip büyük bir cesaret dalgası yaratıncaya dek. Sonra çalmacı bıraktım, notalan aldım ve odadan koşarak çıktım.

Alice gün ortasında onu çağırdığım için şaşkıındı. Telaşla odama girdiğinde gözlerinde görebiliyordum bunu. Annem ve Maria diğer misafirlerle birlikte, şüphesiz yeni bir rezalet çıkarma peşindelerdi. Kapıyı çarpıp kilidedim, umut ve çaresizliğim içimden taşarak Alice'e döndüm.

“Yardıma ihtiyacım var ama korkarım bana yardım etmek istemeyeceksin.”

Alice'in alnı çatıldı. “Ne lazımdı hanımefendi?”

“Bu gece Blackmoore'dan kaçmam gerek. Londra'ya sağ salım ulaşmanın bir yolunu bulmam gerek.”

Alice'in gözleri kocaman açıldı. “Kaçtivor musunuz?” Gerginlikle içten içe sarsılıyordum. Yutkundum. “Evet.” Bavulumun durduğu yere yürüdüm, kapağını kaldırdım ve içindeki fildişi kakmalı kutuyu çıkardım. “Çok şey istiyorum, biliyorum,” dedim. “Teyzem girdiğin sıkıntıların karşılığım sana

verecektir muhakkak. Ama ben de vermek istiyorum. Al.” Kutuyu ona uzattım. “Çok değerli bir şey. Gerçek fildişi kakmalı. Saklayabilir ya da Londra'da satabilirsin.”

Başını salladı, hediye mi geri çevirmek için elini uzattı. “Hayır hanımefendi. Bunu almam.”

Kalbim hopladı. “Başka bir şey de verebilirim. Ben sadece..” “Hayır. Üzgünüm. Beni yanlış anladınız.” Yüzünde bir gülümseme belirdi. “Size yardım ederim. Ama bazı yardımlar satın alınamaz ve bazı iyilikle karşılıksız yapılmalıdır.”

“Ama benim için yapacağın çok büyük bir iyilik.” Başkalarından aldığım tüm yardımları, yaptığım tüm anlaşmaları ve bedelini

ödediğim hataları düşündüm. Bunun da bir bedeli olacağı kesindi.

“Evet ama siz onu bir de kız kardeşlerime sorun hanımefendi.”
Çekingen yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti. Ona soran gözlerle baktım.

“Mary ile Katherine. Tatlı verdiğiniz kızlar. Ne kadar nazik davrandığınızı anlattılar bana, onları tanımadığınızı halde sokaktayken onları sakinleştirdiğinizi, eve gittiğinizi anlattılar. Ben de bunu sizin için, bir arkadaşıma yapıyormuş gibi yapacağım.” Başımı sağa sola salladım, mahcup olarak başımı eğdim. “Önemli bir şey değildi. Fırından biraz tatlı aldım sadece.”

“Bu sizi bizden biri yaptı.” Bunu bir ilan gibi, bana sahip çıktığını ilan eder gibi söylemişti. “Hiç kimsenin Kate’i” sözleri dolandı kafamda. Kovdum onları. Belki de tam olarak doğru değillerdi. Gözlerim yaşlarla yandı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Hindistan’a dönecek misiniz Bay Pritchard?” Annem bıyıklarında akşam yemeğinden kalıntılar bulunan kaba beyefendiye yanaştı.

Bay Pritchard anneme göz ucuyla baktı ve homurdanıp kısaca başını salladı.

Annem misafir odasındaki herkesin açıkça gördüğü şeyi hâlâ idrak etmemişti. Flört etmek için seçtiği adamın, kendisiyle flört etmek gibi bir isteği hiç yoktu.

“Ah, çok yazık!” dedi. ‘Yakınlarda bir yerlere yerleşmeliy-diniz, böylece birbirimizi daha iyi tanıyabilirdik.’

Bayan St. Claire çay fincanının üzerinden gülümsedi. “Ama Bay Pritchard, hemen gitmiyorsunuz. Kısa süre sonra dostlarınız arasında gerçekleşebilecek... mühim bir olayı kaçırmamak için kalmak istersiniz. Öyle değil mi?”

Henry'ye bakmamak için başımı çevirdim. Bayan St. Cla-ire'in yaklaşan evlilikleriyle ilgili üstü kapalı sözlerine vereceği tepkiyi görmek istemiyordum. Henry ile ikimiz bu akşam aynı odada üç saatten fazla vakit geçirdiğimiz halde ondan uzak durmak konusunda gayet iyi iş çıkarmıştım. Hatta o kadar iyi iş çıkarmıştım ki yüzüne bir kez bile bakmamıştım; ne uzun akşam yemeği sırasında, ne sonrasında ne de misafir odasında. Bana tek kelime etmemişti. Yanıma da gelmemişti. Fakat önceki gece

söylediklerimi -onun yerine Bay Cooper'ı tercih edeceğime dair sözlerimi— düşününce bu mesafeli tavrına şaşırıyordum. Gerçi şaşırmamam bu durumun acısını, suçluluğunu velüüsrânımın taze yarasını hissetmediğim anlamına gelmiyordu.

Saat nihayet onu vurduğunda koltuğumdan adeta sıçradım. Bay Brandon'ıyla birlikte ateşin karşısında oturan Sylvia'ya şöyle bir baktım. İşler görüldüğü şekilde giderse muhtemelen yıl sonunda nişanlanmış olacaktı. Onu mutlu gördüğüme seviniyordum. Maria genç Bay Brandon'a yapışmış, yanından ayrılmıyordu. Annem çiçeklere konan bir arı gibi bir adamdan ötekine gidiyordu. Bayan Delafield çay fincanını parmak eklemleri beyazlaşacak kadar sıkı kavramış, her an anneme fır-latabilecekmiş gibi görünüyordu. Tüm bunlara baktım, sonra kalkıp kapıya yöneldim.

"İyi geceler anne," dedim. "Ben yorgunum. Bu gece erken ayrılacağım."

Suratını asarak bana döndü, benimle daha sonra konuşacağını ima eden tehditkâr bir bakış attı. Bu kadarını bekliyordum zaten. "İyi geceler o halde Kitty."

Kapıya ulaştığımda geriye dönüp bakma isteğim o kadar güçlüydü ki karşı koyamadım. Başımı çevirince Henry'nin gözlerini bana dikmiş olduğunu gördüm. Kalbim sekteye uğradı, taş gibi sert gözlerini görünce hızlanmaya başladı. El yordamıyla kapı kolunu ararken gözlerimi onunkilerden ayırdım ve aceleyle odadan çıktım.

* * *

“Her şey hazır mı hanımefendi?” diye sordu Alice. Bavulumun önüne çömelip elbiselerime, şapkalarıma, eldivenlerime baktım. Hepsinin yeri doldurulabilirdi. Fildişi kakmalı kutuyu aldım, teyzemin mektubunu içinden çıkardım ve kutuyu Alice’e uzattım. “Al şunu haydi. Karşılık olarak değil, almanı istediğim için.”

Alice tereddüt etti, sonra gönülsüzce kutuyu kabul etti. “Bunu sizin için saklayacağım hanımefendi. Döndüğünüzde geri alabilirsiniz.”

Sırrımı, bir daha geri dönmeyeceğim gerçeğini söylemek istemeyerek dudaklarımı birbirine kenetledim. Alice kutuyu şömine rafına, az evvel mühürleyip koyduğum mektupların yanına bıraktı. Mektupları ne yapacağını biliyordu.

“Diğer oda hazır mı?” diye sordum.

Alice başını evet anlamında salladı. Annemle Maria sabaha kadar yokluğumu fark etmesin diye başka bir oda hazırlamak onun fikriydi. “Onlara geldiğinizde hasta olduğunuzu, rahatsız edilmek istemediğinizi söyleyeceğim.”

“Güzel.”

Teyzemin mektubu ve Bay Spohr’un notaları, Oliver’ın bir mendile sardığım deniz kabuklarıyla birlikte cebimdeydi. Odaya bakındım. Çok güzel bir odaydı; kırlar artık gözüme ne kadar güzel görünüyorsa o kadar güzel. Burayı özleyecektim. Ama saat neredeyse on buçuk olmuştu ve daha fazla ovalanırsam yatmaya gelen annem ve Maria ile karşılaşma riskim vardı.

“Evet. Hazırım.” Alice’e eldivenlerimi, şapkamı ve pelerinimi uzattım. “Aşağıda görüşürüz.”

Saat tam on buçukta kuş odasının kapısını açıp içeri süzüldüm ve kapıyı yavaşça kapattım. Perdeler açıldı, dolunayın ışığı odayı gümüş pırıltılarla aydınlatıyordu. Odada temkinli adımlarla ilerleyip kafese ulaştım ve önünde diz çöktüm. Demirini hafifçe gıcırdatarak kafesin kapısını açtım. Hizmetçilerden biri kuşun cansız bedenini

fark edip götürmüştü samnm. Fakat kapağını açık bıraktım, çünkü öyle kalmasını istiyordum.

Arkamda bir ses duydum, hafif bir adım. Ardından Hen-ry'nin sesi. "Gidiyorsun."

Yüreğim hopladı. Ayağa kalkıp ona bakmak için döndüm. Nabzım tedirginlikle hızlandı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

Benden epey uzakta, odanın İkarus tablosunun durduğu öteki ucunda dikildi. Ay ışığı sadece gövdesini aydınlatıyordu. "Bütün gece yüzünden okunuyordu," dediğinde sesindeki suçlayıcı ifadeyi duydum.

Titrek bir nefes aldım. "Haklısın. Gidiyorum."

Bana yaklaştı. "Benimle evlenmek zorunda kalacağına o iğrenç Bay Cooper'la evlenmeyi tercih edeceğin için mi?"

Sert, incinmiş, sitemkâr ses tonu yumruk gibiydi. Kuvve-

tiyle geriye doğru yalpaladım. Benim sesim ise titrek ve sakin çıktı. "Hayır."

"Peki neden?" Son kelimesinde sesi kınırlı gibi oldu, benim içimde de bir şeyler kırıldı. Beni yolumda gitmeye kararlı kılan şey, **neden** kelimesinin tınısıyla dağıldı. Kalbimin göğsümden taşarcasına hızlandığını, ellerimin titrediğini hissederek kafese baktım. Ve söyleyebileceğim en büyük hakikati söyledim. "Çünkü kafesimden şimdi kaçmazsam asla kaçamayacağım." Sözlerimi uzun bir sessizlik izledi. Henry iç geçirip ellerini saçlarında gezdirdi. Bana sırtını dönüp İkarus tablosuna bakmaya başladı. Odadaki ve Henry'deki mutlak kıpırtısızlık bana artık kıpırdanmayan kuşu hatırlattı. Ve aniden Henry'nin yakınında olmak istedim. Onun da cansız olmadığından emin olmam gerekiyordu. Ay ışığının yüzünün yansını aydınlatıp yansını gölgede bıraktığını görünceye kadar sessizce ona yaklaştım.

Kollarını göğsünde bağlamış, gözlerini kanatlarını almakta olan İkarus'a kilitlemişti.

“Cennete bu kadar yakın olmak, bu kadar uzağına düşmek. ..” Sesi kısıktı, bir an için benimle konuştuğundan bile emin olamadım. İç geçirdi. “Bu anlaşmayı kabul etmem aptallıktı Kate. Acı çekmenin ne olduğunu bildiğimi sanıyordum; bir buçuk kilometre ötede oturduğun, seni sık sık gördüğüm, güvenine sahip olup aşkına sahip olamadığım yıllar boyunca. Asla evlenmek istemediğini ilan edişini düzenli olarak duyduğum zamanlarda...” Yüzünü ovuşturdu. “O acı çekmektir. Ama bu...” Başını

salladı. Kendini ne kadar siktiğim, içinden nasıl bir ürpertinin geçtiğini fark ettim. “Bu çılgınlıktı. Bu, güneşe o kadar yakın uçan İkarus’un yaptığı kadar çılgınca bir şey. Bu kadar yakın olmak, seni kollarımın arasına almak, sana söylemeyi hayal ettiğim sözleri fısıldamak ve senin beni tekrar tekrar reddetmen.” Sesi kısık, boğuktu; bakışı içime alevler saldı, beni dilim tutulmuş halde olduğum yere mıhladı. Henry kesik, titrek bir nefesle sarsıldı. “Bu, acıların en şiddetlisi.”

Nefes almaya korkuyordum. Yüreğim ağzımda, yumruklarım sıkılı, dudaklarım ona söylememem gereken sözlerle mühürlü halde öylece durdum.

“Bu anlaşmamız için değil,” dedi. “Ve bu soruyu sana son soruşum Kate. Bir dahası yok. Bilmem gerek. O lanet olası anlaşmadan bağımsız olarak bilmem gerek. Hayatımın sonuna kadar bu merakla yaşayamam...”

Gözyaşları yüzümden sel gibi aktı.

Henry bana döndü, elimi eline aldı, başparmağıyla parmaklarımı okşadı. Ay ışığı yüzünü aydınlatırken gözlerime baktı. “Seni seviyorum,” dedi boğuk bir fısıltıyla. “Hep yanında olmak istiyorum. Evlen benimle. Ne olur.”

Yutkunmalıydım ama yapamıyordum. Nihayet dudaklarımdan ittiğim söz, kesik bir fısıltıydı. “Hayır.”

Henry irkilerek geri çekildi. Hıçkırığımı bastırdım. Göz-yaşlanmın arasında onu zor görüyordum. Elimi bırakıp arkasını döndü, ben de pencereye yürüdüm ve yüzümden sel gibi yaşlar

akarken aya baktım. Gözyaşlarını o kadar şiddetliydi ki nefes bile alamıyordum, yapmaya çalıştığımda göğsüm sarsılıyordu.

Uzunca bir süre sonra Henry'nin arkamda olduğunu hissettim. Sırtımdaki sıcaklığı çok cezbediciydi. Kırgın bir sesle, "Son bir sorum var, sonra seni bırakacağım," dedi.

Elimi boğazıma götürdüm ve beni sarsan hıçkırıktanım susturmaya çalıştım. Başımı salladım.

Henry derin bir nefes aldı. Nefesinin kesildiğini duydum. Bana kısık, boğuk bir sesle, "Eğer beni sevseydin..." derken sesinin titrediğini duydum.

Seviyorum.

Kaskaü kesildi. Şoka uğradığını hissettim. Derken, uzun bir aralıktan sonra nefes aldı. "Ne?"

Kalbim delicesine atarak ona döndüm ve gözlerimi kocaman açıp baktım.

"Ne dedin sen?" diye sordu.

Yüzüm alev alarak başımı sağa sola salladım. Bunu gerçekten sesli mi söylemişim? "Hiçbir şey. Hiçbir şey demedim." Geri çekildim ama Henry beni omuzlarımdan tutup yanaştı ve bana doğru eğildi.

"Seviyorum dedin."

Beni kollarının arasına çekti. Ben hiçbir şey düşüneme-den öptü beni. Bir eli belimde, beni sıkıca tutuyordu, diğeri en-semdeydi. Öpüşü sert, bilinçli ve istekliydı. Düşünmeyi bıraktım. Kalbimin çözülmesine uğraşan hisler karşı koyamayacağım kadar kuvvetliydi. Şimdi kalbimden ibarettim. Henry'yi daha da yakınımaya çekip, öptüm.

Ona karşılık verdiğimde inlediğini duydum. Nefessiz kalarak geri çekildim, nefesten çok bana ihtiyacı varmış gibi tekrar çekti beni. Elleri beni sıkıca kendine bastırdı. Adımı fısıldadı ve birden buna son vermem gerektiğini fark ettim. Bu asla yapılmaması gereken bir hataydı. Bunu bir kez yapmak, bir daha asla yapamayacak olmak acımasızca, çok acımasızcaydı.

Bunu düşününce hıçkırarak onu ittim. “Hayır Henry/” Sesim kırıntı bir çığlıktı. Henry’nin yüzündeki acıyı gördüm. Onu tutup kendime çektim, başımı göğsüne gömdüm. Onu boynundan sıkıca tuttum, kollar belime dolanıp beni sıkıca sardı.

“Beni sevdiğini söyledin,” diye fısıldadı.

“Seviyorum,” diye fısıldadım hıçkırarak.

“O zaman niye reddediyorsun beni?” Sesi canımı yakmıştı. İçindeki acı. İstirap. Kırık şeylerin sesi.

Geri çekildim. “Beni sevmenin bedelini nasıl ödeyeceğini biliyorum. Biliyorum Henry! Balo gecesi anneni duydum. İki yıldan az oldu.”

Kafası karışarak kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsun? Ne duydun?”

Başımı salladım. Bu asla söylememem gereken sırdı. Ama içimde bir şeyler dağılmıştı ve artık bu sırı saklayacak gücümün kalmadığını fark ettim. Sırrım kafesinden kaçmaya niyetli, canlı bir şeymiş gibi yükseldi içimden. Yeni bir hıçkırık dalgasıyla birlikte de taşıverdi.

“Halan Agnes’a ailemden biriyle bağ kurarsan Blackmoo-

re’u ka-kaybedeceğini söylediğini duydum. Va-vasiyeti değiştirdiğini söyledi. Büyükbabanın imzaladığını. Avukatın da orada olduğunu. Ve eğer seni beğendiğime dair en ufak bir belirti gösterirsem bi-bizi ayıracağını söyledi...”

“**Ne?** Vasiyeti mi değiştirmiş?” Sesi sözlerime inanamaya-rak, şaşkınlıkla değişti.

Ciddiyetle başımı salladım. Henry'nin yüzündeki bu ihanete uğramış ifadeyi görmemeyi dilerdim.

“Emin misin? Yani kesinlikle emin misin?”

“Evet.” Geçen gün beni babasıyla konuşurken gördüğünde söyledikleri de bunu onaylamıştı. “Kesinlikle eminim.” Sözlerim fısıltı gibiydi ama aramızdaki boşluğa ölüm haberi gibi bir katiyetle inmişti.

Henry iki elini de saçlanna götürdü, bana arkasını döndü ve dört adım ilerledi.

“Artık biliyorsun,” dedim kalbimle birlikte sesim de km-lıp dökülerek. “Artık sana, herkese neden evlenmeye niyetim olmadığını söylemek zorunda kaldığımı biliyorsun. Hepimizi ayıracaktı. Seni gönderecekti...”

Dönüp uzun adımlarla bana doğru yürüdü, ellerimi tuttu. “Önemli değil Kate. Bir şey fark etmez. Blackmoore’dan vazgeçebilirim.”

Başımı iki yana sallıyordum, gözyaşlarımla yanaklarımdan süzülüp çeneme akıyordu.

“Yapma. Başını sallamayı bırak. Yapabilirim Kate. Vazgeçebilirim. Yaparım. Senin için.”

“Hayır. Bunu yapmana izin vermem.” Gözü kara konuşuyordu. Enine boyuna düşünmemişti. Sayısız gece boyunca yatağında uzanıp uğruma vazgeçeceği şeyin tam olarak ne olduğunu düşünmemişti. Ama ben yapmıştım. Ve doğrusunu biliyordum. “Benim İçin Blackmoore’dan vazgeçemezsin Henry. Bunun sana nelere mal olacağını anlamıyor musun? Bize ne yapacağını?”

“Altı üstü bir ev! Bir taş yığınını seninle mukayese edebileceğimi nasıl düşünürsün?”

“Blackmoore taş yığından fazlası! Burası senin evin. Bunu gözlerinde gördüm. Burası senin her şeyin. Geleceğin. Yaşantın.

Planladığın hayat. Burada ne kadar neşeli olduğunu gördüm! Ne kadar mudu olduğunu, ne kadar memnun olduğunu gördüm. Senin burada olman gerektiğini gördüm.”

Henry ellerimi alıp ellerinin arasında tuttu. Uçup gitmemi engellemeye çalışır gibi sıkıca kavradı. “Hayır. Bu **senin** sayende oldu. Blackmoore sayesinde değil.”

Sesim bir hıçkırıkla titredi. “Vazgeçilemeyecek kadar çok şey var burada. Görmüyor musun? Önem verdiğin her şeyi, hayatta istediğin her şeyi senden çalarsam günün birinde benden nefret edeceğini anlamıyor musun?”

“Senden asla nefret edemem.” Yumuşak, boğuk, fısıltılı bir ilandı sözleri.

Ellerimi ellerinden çektim, kollarımı göğsümde bağlayıp kırık kalbimin dağılmasını önlemeye çalıştım. “Edebilirsin.

Farkında değilsin. Ama ben biliyorum.” Sesim titredi. “Hakır görülmenin ne demek olduğunu biliyorum Henry. İstenmemenin, sevilmemenin ve...”

Henry’nin elleri yüzümün etrafında gezindi. Sözlerimi yutup nefesimi tuttum. Bana yaklaşıp yüzümü özenle ellerinin arasına aldı. Elleri nazikti; sanki ben de karakuşumuz gibi yabani ve kırılganmışım gibi. Başını yana eğip gözlerimin içine baktı. O kadar yakınımıdaydı ki bu karanlık odada bile parlayan gri gözlerini görebiliyordum. Bir nefes alıp başını yaklaştırdı ve beni yavaşça, nazikçe öptü. Parmakları saçlanma uzandı; dudaklarında tuz ve tutkunun tadı vardı. Dizlerim titreyene, ateşim içimi eritene dek öptü beni. Bütünüyle, fena halde arzulandığımı hissettim.

Sonunda dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında kesik kesik soluyordu. Başını benimkine yanaştırıp fısıldadı. “Artık istenmenin ve sevilmenin ne demek olduğunu da biliyorsun.” Bu çok tatlıydı. Müthiş derecede cezbediciydi. Kalbim bana sunduğu şeye duyduğum arzuyla küt küt atıyordu.

“Daha önce sevginin bu türlüünü tatmadığını biliyorum,” dedi. Kollarını etrafıma doladı, beni kendine çekti ve sonsuza dek kalbinin yakınında tutmak istercesine kucakladı. “Ama sana söz veriyorum, hayatta başımıza ne gelirse gelsin, seni sonsuza kadar sevebilirim. Sevebilirim ve seveceğim de.” Öpüşünün ateşiyle kararlılığım eriyip gitmişti. Ona yaslanmak, bana bu hisleri yaşatmasına izin vermek istiyordum.

Ama bu doğru değildi ve bu cazibeye teslim olmanın hayatımın sonuna dek sorularla boğuşmama neden olacağına dair bir his vardı içimde. Kalbimin arzularını görmezden gelip Henry’nin kollarından ayrıldım. Ondan ayrı, tek başıma durmanın ürpertisi her yanıma sardı. Titreyerek öylece dikilip kendime hâkim olmaya çalıştım. Ama Henry beni öpmeden önce olduğu gibi kolay yapamıyordum bunu, içimdeki kafesler açılmıştı ve içlerinden korku kadar öfke de çıkmıştı. Bir buçuk yıldır içimde sakladığım öfke ve kırgınlık açığa çıkarken geri adım atıp Henry’den uzaklaştım. Sonra dizginleri bıraktım.

“Sevmek yetmez!” diye haykırdım. “Aşk değişir. Aşk ölür. Ben aşkın öteki yüzünü gördüm! Nefreti, aşağılamayı, küskün-lüğü gördüm. Bunları senden görmeyeceğim! Bana babamın anneme baktığı gibi baktığım görmeyeceğim.”

“Biz onlar gibi değiliz!”

“Nereden biliyorsun?” Hırıltılı bir nefes aldım. “Geleceğin neler getireceğini nereden biliyorsun? Bizi nasıl değiştireceğini? Bir gün uyandığında doğuştan hakkın olan şeyi, geleceğini, yaşaman gereken hayatı senden çaldığım için benden nefret etmeyeceğini nereden biliyorsun?”

“Biliyorum,” dedi Henry. Sesi kısık, sert, tereddütsüzdü. “Ben kalbimi biliyorum. Daima şenindi Kate. **Daima.**”

Sesi çatladı, ay ışığı altında yanağında bir damla yaş gördüm. Yüreğimi burktu.

“Seni incitmeyi hiç istemedim.” Sözlerim beni boğuyor-

du. “Anlaşmayla seni incitmek değildi niyetim. Bunun seni **incitebileceğini** hiç düşünmemiştim.”

Eliyle yüzünü ovuşturdu, derin bir nefes aldı, sonra bir daha. O kadar yitlik ve ümitsiz görünüyordu ki bu mücadeleyi kazanmak üzere olduğumu anladım. Bu yüzden bir darbe daha vurdum.

“Hem nasıl yaşayacağız Henry?” diye sordum umutsuzluğun donuklaştırdığı bir sesle. “Blackmoore’dan vazgeçersen, sürdüğün hayattan da vazgeçmiş olacaksın. Ne yapacaksın peki?”
“Çalışmaktan gocunmuyorum! Gayet zekiyim, biliyorsun. Gerçi böbürlenmeyi sevmediğim için belki bilmiyor da olabilirsin ama öyleyim.” Sesindeki umudu duydum, gülümsemesindeki ışıltıyı gördüm ve bu durum çok acı geldi bana. “Çok çalışmaktan korkum yok. Sadece...”

Sözlerini geçiştirmek için elimi kaldırdım, hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım. “Hayır. Hayır Henry. Hayır, hayır, yine hayır.” Uzun uzun baktı bana. Gözyaşlarını yanaklarımdan sel gibi akıyordu ama hiç tereddüt etmedim. Sonunda umudu yüzünü terk etti ve yerine kasvetli bir çaresizlik yerleşti. “Fikrini değiştirmeyeceksin.”

“Hayır. Asla.” Her zerrem titriyordu ama sesimde güçlü bir kararlılık vardı. “Bu karan bir buçuk yıl önce vermiştim, bu gece bir kez daha verdim. Ve durumumuz aynı kaldığı sürece de tekrar tekrar, tam olarak aynı karan vereceğim. Fikrimi değiştirmeyeceğim Henry.”

Başını çevirdi. Ellerini gözlerine bastırdığını gördüm.

Pencereye yürüyüp ay ışığının aydınlattığı denize baktım. Uzaklıkça uzayan bir süre sonra Henry’nin arkamda kıpırdandığını duydum. Soluma dönüp baktım ve açık kuş kafesinin önünde durduğunu gördüm. Hiç kıpırdamıyordu.

“Kus...” Yüzünde bir soru ifadesiyle bana baktı.

“Öldü.” Çok duygusuz, çok haşın söylemiştim bunu. Henry irkilerek kafese baktı tekrar. Gözlerini yeniden bana çevirdiğinde içlerinde

yeni bir ifade vardı; beni ürperten bir dehşet ifadesi.

“Bu hiçbir şey demek değil Henry. Geleceğime dair bir kehanet değil. Böyle düşündüğünü biliyorum. Ama bir kuş sadece. Ben güvende olacağım. Londra’daki teyzemin yanına gideceğim, onunla birlikte Hindistan’a seyahat edeceğim ve güvende olacağım. Söz.”

“Bayan Worthington?”

Alice’ti bu, elinde bir fenerle kapıdaydı. Zamanın dolduğunu anladım. Kendimize böyle eziyet etmeye son vermenin vakti gelmişti.

“Gitmeliyim,” diye fısıldadım.

“Bekle.” Henry bileğimi tuttu, ona doğru yürüdüm ve beni kollarına aldı. “Bekle,” diye fısıldadı. Başını kulağıma doğru eğip yavaşça konuştu. “Son bir sorum daha var.”

Kalbim son bir soruya daha dayanamazdı. İçimde gümbür gümbür atıyor, hayatımın hatasını yaptığımı söylüyordu ısrarla. Fakat Henry’yi son bir soru sormaktan mahrum edemezdim. Bu yüzden yâüzümü onun sıcak boynuna gömdüm ve beni son kez kollarında tutmasına izin verdim. “Tamam. Sor haydi.”

“Eğer beni sevseydin...” Sesi kesildi, boğazını temizleyip bir kez daha denedi. “Eğer beraber olabilseydik neyi seçerdin; beni mi, Hindistan’ı mı?” Nefesi yanaklanma değdi, dudakları kulağıma sıyrıp geçti. Eriyordum. Kararlılığım dağılıp gidiyordu.

“Seni,” diye fısıldadım. Kollan beni daha sıkı sardı. Ve böyle bir şey sormaya hakkım olmasa da, “Beraber olabilseydik kimi seçerdin; beni mi, Bayan St. Claire’i mi?” diye sordum.

“Ah, Kate.” Eli çenemi kavradı, gözlerime bakmak için yüzümü kaldırdı. “Tercihim şendin ve daima da sen olacaksın.”

Parmaklarımı bileğine dolayıp bir an daha öylece tuttum onu. Bunu yapmanın ne kadar büyük bir aptallık olduğunu biliyordum; kalbimin

düşüncesiz isteklerine boyun eğmenin nasıl bir zayıflık olduğunu biliyordum.

Nihayet ondan aynlacak gücü buldum kendimde. Geri çekildim, o da beni bıraktı. Elleri üzerimden indi, beni kendine çekmeye çalışmadı. Kafesimi terk etmeme engel olmayacaktı. Onu bunun için daha da çok seviyordum.

Gözlerimdeki yaşlan silerek kuş odasının kapısına, beni bekleyen kaçışa yürüdüm. Arkama bakmamayı tembihledim kendime. Ama eşikten geçerken kalbimin müthiş bir güçle çekildiğini hissettim, sanki Henry beni kendine çağınıyordu. İşte o zaman kendimi tutamadım. Arkama bakmalıyım. Onu son bir kez görmek için başımı çevirdim ve o anda pişman oldum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, tıpkı babasının öldüğü günkü gibi görünüyordu çünkü.

Alice beni Blackmoore'dan gizlice kaçırıp ağabeyinin bir midilliyle bizi beklediği kıra götürdü. Bana beyaz bir çarşaf verdi ve etrafıma dolamamı söyledi. "Bu gece Linger Hayaleti siz olacaksınız hanımefendi." Hınzırca gülümsedi ve linger Hayaleti'nin, kaçakçıların geceleri insanları kirlardan uzak tutmak için kullandığı bir şey olduğunu itiraf etti.

"Mektupları unutmazsın, değil mi?" diye sordum. Bunu gerçekten yapıyor olduğum için gerim gerim geriliyordum şimdi. "Özellikle Bayan Delaheld'a verilecek olanı."

Bayan Delafield'ı annemin Maria'yı kullanarak Henry'yi tuzağa düşürme planından haberdar etmeden gidemezdim. Annemin yapamayacağı şey yoktu ve eski dostuna işkence ede bilmek konusunda özellikle hevesliydi.

"Merak etmeyin hanımefendi. Yann sabah ilk işim mektubu ona götürmek olacak. Annenize, kardeşinize ve Bav an Syl-

via'ya yazdığınız mektupları da götüreceğim. Her şeyin icabına bakılacak, konuştuğumuz gibi." Rahatlatıcı bir tavırla gülümsedi ve

ağabeyi midilliye binmeme yardım etti. Yüzümü kuzeye, Whitby yoluna döndüm.

Dolunay yolu aydınlatırken kırlarda ilerledim. Deniz kenarındaki uçurumda oturan Blackmoore'a bir daha, bir daha bakmak için arkama dönmeden edemedim. Yüreğim cız ediyor, geri dönmem için yalvarıyordu ama hayatımda ilk kez özgürdüm ve umudum her zamankinden daha güçlüydü. Nihayet midilli beni bir tepeden aşağıya indirmeye başlayıp Blackmo-ore tamamen gözden kaybolunca, kalbim kederime yenildi ve beni geri döndüreceğinden korktum. Fakat kafesteki o hayata geri dönemezdim. Bu yüzden kalbimi Blackmoore ve Henry ile birlikte arkamda bıraktım ve sadece umudumun eşliğinde ilerledim. Kuşlar gecenin içinde denize, uzak diyarlara ve hiç tatmadığım bir özgürlüğe dair şarkılar söylüyordu. Bir yandan ağlıyor, bir yandan gülümsüyordum. Annemden uzaklaştıkça kendimi daha hafif hissettim. Sonunda uçacakmış gibi kollan-mı açtım ve ruhumun içimde büyüdüğünü hissettim. Hayatımda ilk kez güçlü olduğumu hissettim.

Ertesi gece geç vakitte Londra'ya ulaşip teyzemin kapısını çaldım. Onu misafir odasında bulduğumda ürkererek oturuşunu dikleştirdi ve elini göğsüne koydu.

“Katherine? Burada ne işin var senin? Bu saatte? Nasıl geldin buraya?”

“Kaçtım. Blackmoore'dan geldim. Seninle Hindistan'a gitmeye hazırım.”

Ayağa kalktı, kollarını açıp gülümseyerek yanıma geldi. “Seninle gurur duyuyorum canım.”

Hıçkırıklara boğularak kendimi kollarına attım.

Sırtıma hafifçe vurdu. “Sevgili çocuğum, bu gözyaşları ne böyle? Mutlu olmalısın. Hayatının kontrolünü eline alıyorsun.” Başımı salladım. Haklıydı. “Muduyum zaten. Mutluyum.” Ama ağlamaktan

alamıyordum kendimi. Sonunda düşüncelerimden silip atamadığım o ismi söyledim. "Henry."

Teyzem, "Cık cık," dedi. "Ah, hayır. Bu gözyaşlarının bir erkek için olduğunu söylüyor olamazsın, öyle mi yoksa?" Başımı evet anlamında salladım.

"Canım Katherine. Hiçbir erkek bu kadar çok gözyaşına değmez."

Bir ay önce olsa ben de kendime aynı şeyi söylerdim. Ma-ria'ya aynı şeyi söylerdim ve doğru olduğunu düşünürdüm. Ama bu durum için geçerli değildi bu. Dünyada uğruna acı çekmeye degecek bir erkek varsa, o Henry Delafield'dı.

BİR YIL SONRA

Umarım gönderdiğim küçük hatıralar hoşuna gitmiştir. Önemli şeyler olmadıklarını biliyorum; sadece kuş tüyleri, denip kabuklan ve yolculuğum sırasında yaptığım çipimler. Ama her biri, seni daima seven ablanı unutmaman umuduyla gönderildi. Aşçı o iğrenç tırnaklarının icabına bakıyor mu? Hâlâ Cora'ya göp kulak oluyor musun?

Burada pek kedi görmüyorum ama başka tuhaf hayvanlar var; mesela maymunlar, kaplanlar ve her renkte kuşlar. Charlotte Teype ile ben,yapsıca-ğndan birap uzaklaşmaya çahşan pek çok İngilip vatandaşıla birlikte tepelerdeki bir siteyeyerleştik Böyle birsıcağ hayatında görmedin Ollie. Kemiklerime işliyor. Şaşırtıcı ama buna aldırmadığımı fark ettim. Gerçi-bupen-Bhebnm-re^fduki serin-okyunus-esintisini-öpkmk-düşünüyorum.

Sylviadan haber alıyor musun hiç? ~~Yu-da-Henry^f-den?~~ Annem ve babam için iyi bir çocuk ol. Yakında sana tekrar yapacağım. Belki bi-rileri senin de bana cevapyakmanayardım edebilir. Evden haberler duymayı çok istiyorum. Seni özlüyorum.

Sevgiler,

Kate

Bu Oliver’a yazdığım beşinci mektuptu. Henüz ondan cevap almamıştım. Ama bu çok da anormal değildi. Bir mektubun gemiyle İngiltere’ye gitmesi ve cevabın gelmesi için gereken süreyi düşününce, İngiltere’den henüz mektup almamış olmama şaşırıyordum. Yine de bu, limana gelen ve posta bırakan her gemiyi hevesle gözlemekten alıkoymuyordu beni.

“Gitmeye hazır mısın Katherine?” Charlotte Teyze kurdelesinden tuttuğu şapkasını sallayarak, yüzünde kocaman bir sırıtişla bana doğru yürüdü. Hindistan ona iyi gelmişti. Her zaman iyimser biriydi zaten ama burada tek kelimeyle, sınırsız biçimde muduydu.

“Evet. Bir dakika.” Mektubu mühürledim, adresi yazdım ve şapkamı alıp aceleyle kapıya ilerledim.

Charlotte Teyze bana yaklaşıp fısıldadı. “Bak. Sağdan üçüncü ağacın dalında.”

Gösterdiği ağaca dikkade baktım. Küçük uğraşımızda epey ustalaşmıştık. Charlotte Teyze’nin keskin gözleri vardı ama benim kulaklarım ötüşlere daha hassastı.

“Görmüyorum,” dedim biraz baktıktan sonra. “Ne renk?” “Siyah. Parlak, yanardöner bir siyah, maviye çalıyor. Çatallı bir kuyruğu var. Ah, ne kadar güzel.”

Gözlerim bir kıpırtıya takıldı —ağaçta bir şey hareket edi-yordu- ve kalbim hopladı birden. Gözlerimi dala tünemiş karakuşa diktiğimde ise delicesine çarptı.

“Bu kuşu biliyorum,” diye fısıldadım. “Onu şeyde görmüştüm...”

Sözlerimi ani bir ötüş kesti. Alçak, yüksek yüksek, alçak, alçak. Kuşun kuyruğu seğirdi, sonra ötmeye başladı yine. Alçak, yüksek ve yine alçak sesle; tatlı ve berrak. Gözlerimi kapatıp kuşun ötüşünün neye benzediğini düşünmeye çalıştım ama tek düşünemedim

Blackmoore'daki müzik odası, Henry'nin kafese uzanışı ve kuşun olabildiğince ykseğē uçuşunu izle-yişimdi. Kuşun ötüşü özgürlük gibi, kaçış gibi, aynı zamanda ölüm gibi, bir kafesin dibindeki kopmuş tüyler ve cansız gövde gibiydi. Blackmoore gibiydi bu tş; alçak ve yüksek, tekrar alçak ve yüksek. Kuş tp durdu ve yüksek perdeli notalar her tınladığında bu şarkının alçak perdeden bir notayla biteceğini biliyordum. Her seferinde kederli biterdi. Kuş her seferinde ölürdü. Şarkısındaki yüksek notalar ne kadar güzel olursa olsun, her seferinde düşüşü olurdu.

Elimi hafifçe gözlerimin üzerinden geçirdim, sonra boğazımı temizleyip, "Sıcak bunaltıcı olmaya başladı. Bugünlük daha fazla kuş gzlemlemeyeceğim," dedim.

Charlotte Teyze bana dikkatle baktı. Keskin gözlerinden hiçbir şev kaçmazdı. Bana cevaplamak istemediğim bir soru soracağından korktum ama bu kez yapmadı. Bu kez sadece iyi niyetle gülümseyip, "Dayanılmayacak kadar sıcak. Gidip içecek soğuk bir şeyler bulalım, olmaz mı?" dedi.

Buzlu limonatamız yeni arkadaşlarımızın çoğunun öğle ikilerinin tadını çıkardığı verandadaki geniş bir şemsiyenin gölgesinde servis edildi. Limonatamı yudumlarken karakuşumu, Blackmoore'u ve Henry'yi düşünmemeye çalıştım ama buna ne kadar çabalarsam o kadar çok düşünüyordum. Son bir yıldır en büyük mcadelemdi bu. Annemin baskısından kurtulduğum için rahat ve mudu hissetmek zor olmamıştı. Teyzemin arkadaşlığının tadını çıkarmak ve keşfetmekte olduğumuz yabancı ülkeden keyif almak zor olmamıştı. Fakat kaybetmenin sürekli acısını dindirmenin son derece zor olduğu kesinleşmişti.

Blackmoore'a dair düşüncelerim beni öyle bir sarmıştı ki bana doğru yürüyen bıyıklı adamı hayalimde canlandırdığımı sandım önce.

"Bayan Worthington. Uzaktan tanıdım sizi. Demek sonunda Hindistan'a geldiniz."

"Ba-Bay Pritchard! Bu ne sürpriz!"

“Gerçekten öyle. Planınızı gerçekten hayata geçireceğinizi düşünmüyordum.” Onu son gördüğümünden daha mutlu görünmüyordu. Beni gördüğü için heyecanlanmışa da hiç benzemiyordu. Keskin bakışlarını görünce nezaket kurallarını

hatırladım ve onu teyzemle tanıştırdım. Teyzemi kısaca babını sallayarak selamladıktan sonra, “Size vereceğim bir şey var. Dairemde duruyor. Sizi burada göreceğimi hiç sanmıyordum ama eğer görürsem ileteceğime dair söz vermiştim kendisine. Bir uşakla gönderirim. İyi günler,” dedi aceleci ve sert bir sesle. Ben kafamı toparlayamadan da çekip gitti.

“Eh. Sosyal meziyetler konusunda epey eksiği var,” dedi Charlotte Teyzem. Limonatasından bir yudum alıp onun gidişini izledi.

Fakat benim tek düşünebildiğim, Bay Pritchard’ın bana vereceği şeyin ne olduğu ve kimden geliyor olabileceğiydi. Ayağa kalkıp veranda boyunca, gölgeliğe girip çıkarak yürüdüm ve her yanımın tedirginlikle titrediğini hissettim. Bir uşak elinde tepsiyle yanıma geldiğinde, getirdiği mektubu bir an önce almak için kendi ayaklanma takılıp düşecektim neredeyse.

Uşağa aceleyle teşekkür ettim. Mühürlü mektubun Bayan Kate Worthington’a ait olduğunu ilan eden tanıdık elyazısını görünce kalbim göğsüme sığmaz olmuştu. Charlotte Teyze anlayışlı bir tavırla ayağa kalktı. “Mektubunu yalnız okumak istersin sanıyorum. Gel. Odalarımıza kadar eşlik edeyim sana.”

İçim endişe, umut, gerginlik, korku ve acı veren bir heyecanla öylesine doluydu ki başımı sallayıp aceleyle teyzemin önüne düşmekten başka bir şey yapamadım. Odama girip kapıyı kapattıktan sonra yazı masama oturup mektubu inceledim. Bakışlarım adımı oluşturan harflerin zarif eğimlerinde gezindi.

Bana tercih ettiğim isimle hitap eden tek kişi Henry’ydi. Mühürlü bir mektubu elimde tutmakta olduğum o anda her şey mümkündü. Ve koca dünyada hiçbir şey o zarif *K-a-t-e* kadar güzel görünmemişti gözüme.

Balmumu mührü kırıp kâğıdı özenle açarken ellerim titredi. Gözlerim sayfada şöyle bir gezinirken yüreğim hayal kırıklığıyla sıkıştı. Çok kısa bir mektuptu bu. Ama o da bir şeydi. Gözlerimi kapatıp hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Sonunda meraklı bekleyişime daha fazla katlanamaz oldum. Gözlerimi açtım ve okumaya başladım.

Çok sevgili Kate,

İkaniş'un ölümüne düşüşü ne kadar sürüyordu? Ben hâlâ düştüğümü hissediyorum ve korkanm hep böyle hissedeceğim. Bu kederin, sana duyduğum bu önlemin, bu ıstırapın sonu hiç gelmeyecek. Baş kalan değişebilir ama ben asla değişmeyeceğim. Kendimi bildim bileli seni seviyorum ve seni sevmeye, seni istemeye, seni önlemeye sonsuza dek devam edeceğim.

Henry

Kalbim deliye dönmüş gibi göğsümde sarsılıyordu. Gözlerime dolan yaşlar yüzünden yazdıklarını güçlkle görüyordum. Gözlerimi hızla kırıştırıp telaş içinde tarihi aradım. 12 Ekim 1820. Ekim! Dokuz ay öncesi! Demek ki bu mektubu ben gittikten dört ay sonra yazmıştı. Beni en az dört ay boyunca sevmeye devam etmişti. Onu terk ettikten sonra bile sevmişti beni.

Mektubu tekrar tekrar okudum ve gözyaşlarımı silmeye uğraşmadan elbiseme akmaya bıraktım. Dokuz ay önce bu mektubu yazıp bana yollamıştı. Ah, şu anda ne düşündüğünü, ne hissettiğini bilebilseydim!

“Haberler iyi mi? Yoksa kötü mü?” Charlotte Teyze kapının önünde dikiliyordu.

Yanaklanmı sildim. “Hiç bilmiyorum.”

Günün geri kalanını sersemlemiş halde geçirdim. Henry'nin bana yazdığı mektuptaki sözleri tekrarlamadan duramıyordum. Birkaç dakikadan uzun süreyle yerimde oturamıyordum. Charlotte Teyze ile

sohbet edemiyordum. Akşam olduşunda iki mum yakıp piyanonun üstüne koydum ve Bay Spohr'un bana verdiği notaları açım. Oda karanlığa bürününceve, Charlotte Teyze bana iyi geceler deyinceye, yüksek pencerelerden içeri ay ışığı damlayıncaya kadar çaldım. Sonra bir koltuğa oturup aya baktım; tercihler, özgürlük ve buraya gelmek için tam olarak neyi feda ettiğim üzerine kafa yordum.

Kaçmak benim için doğru tercihti. Bunu bir yıl öncekinden bile daha kesin olarak biliyordum. Fakat ah, feda ettiklerim! Bu daima sırtımda taşıdığım bir yükü. Hindistan beni havai kırık lığına uğratmamıştı; korktuğum gibi çıkmamıştı. Bana şiddetle istediğim özgürlüğü ve bağımsızlığın gücünü vermişti. Bunu Charlotte Teyze sağlamıştı. Fakat bu dünyadaki hayat -ruhumun iyiliği için kalbimi feda etmemi gerektiren bu hayat- beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Gece boyunca uyku benden kaçıp durdu. Kahvaltıda Charlotte Teyze çay fincanının üzerinden baktı bana.

“Berbat görünüyorsun tadım,” dedi.

Yüzümü ekşittim. “Bütün gece uyumadım.”

Fincanını itinaıyla elinden bıraktı. “Hımm.” Elini çenesine dayadı ve masanın öbür ucundan bana şeffafmışım gibi hissettiren keskin gözleriyle baktı. “İlgini başka erkeklere yöneltmek işe yarayabilir. Kalbini bir başkasıyla doldur.”

Başımı hayır anlamında salladım. Böyle bir şey mümkün değildi. Henry ile olamayacaksam hiç kimseyi istemiyordum. Ayrıca ben kalbimi onunla bırakmıştım. Kalbim boş olduğundan, doldurulması gerektiğinden değildi bu halim; kalbimin yokluğundandı. Tam anlamıyla, değışmez biçimde ait olduğu biri vardı.

“Peki, o halde bizi neşelendirecek başka bir şeyler düşünelim,” dedi teyzem. “Kısa bir süre önce bir geminin yanaştığını duydum. Evden mektup gelmiş midir acaba? Belki Oliver bir şeyler yazmıştır, ne dersin? Belki yolcular arasından yeni arkadaşlar ediniz. Bugün birileri gelebilir bile!”

Hatırı için hafifçe gülümsedim. “Moralim bozuk değil Charlotte Teyze. Sadece... Düşünceliyim.”

Şefkatli gülümsemesi bana inanmadığını söylüyordu. Fakat konuyu kapatmamıza izin verecek kadar nazikti. Kahvaltıdan

sonra piyanonun başına dönüp Bay Spohr’un bestesini çaldım biraz daha. Her çaldığımda içimdeki şeytana bir şeyler yapıyordu bu parça. Şeytan bu kez yazmamı söylemişti bana. Ben de notaları bırakıp kâğıt ve mürekkebe yöneldim. Küçük salondaki yazı masasına oturdum ve kendi mektubumu yazdım.

Sevgili Henry,

Bütün gece Bay Spohr’un bestesini çaldım. Kalbim her zamanki kadar zayıftı, belki de her zamankinden güçlüydü. Bunu hiç bilmiyorum. Bildiğim tek şey; sana duyduğum istek irademi zayıflattı, kalbim özlemini çekiyor ve şu anda kanatlarım olsaydı onları neredeyse oraya uçmak için kullanırdım sadece. Aşkın direncinden şüphe ettim, biliyorum ama kendi aklımdan şüphe etmeye başlıyorum artık. Sana olan aşkım ölmeyecek. Azalmayacak. Beni terk etmeyecek. Aksine, sana duyduğum özlem her geçen gün büyüyor. Ve aşk konusundaki tecrübemden şüphe duyuyorum. Annemle babamın aşkın ne olduğunu bilip bilmediklerini merak ediyorum. Onlar gibi olma ihtimalimiz konusunda yanıldım mı diye düşünüyorum. Ve hayatımda ilk kez- . •

Bir karatavuğun ıslığı düşüncelerimi delip geçti. Donakaldım ve yeniden duymayı bekledim. Eve dönüş şarkısı. Hayal mi etmiştim yoksa? Hafif bir **miyav** sesi ilgimi mektubumdan kendine çevirdi. Kalemimi düşürdüm. Kalem masanın kenarına doğru yuvarlanırken gri bir kedi koşarak odaya girdi, yer karolannda kayarak gelip başını bacağıma sürttü.

Başını okşamak için uzanınca göğsündeki beyazlığı gördüm bir an.

“Cora?” dedim inanamayarak.

Kapı hafifçe vuruldu. Başımı kaldırdım ve gördüğüm şeye anlam veremedim. Henry’vdi bu. Her zamankinden daha yakışıklıydı, hiç görmediğim kadar esmerdi ve omuzlarının daha da güçlendiğine şüphe yoktu. Hareket etmiyordu; öylece durmuş, çölde suymuşum gibi bana bakıyordu. Gerçekten orada dikildiğine inanamayarak ona baktım. Bu hayal gücümün ürünüydü kesin; çok fazla romantik müzik ve çok az uykunun ürünü.

“Bunun mümkün olduğunu düşünmezdim,” dedi kendi kendine konuşuyormuş gibi alçak sesle. Sesi... Tanrım, sesini duymadan koca bir yılı nasıl geçirmiştin? “Hatırladığımdan daha güzelsin.”

Kalbim sekteye uğradı, sonra hızlanmaya başladı. Elim boynuma uzandı. Bu gerçek olamazdı. Burada, İngiltere’den bu kadar uzakta olamazdı.

Sonra Henry odaya girdi. Ürkütürse uçup gitmesinden çekindiği yabani bir şeymişim gibi ağır, özenli adımlarla bana doğru yürüdü. “Blackmoore’dayken demiştin ki... Bir şeyler değişmediği sürece her seferinde aynı karan vereceğim. İşte Kate, sana bir şeylerin değiştiğini söylemek için dünyayı dolandım. Annemin hayatımla ilgili planını geri çevirdim.”

Şimdi yüzünün ayrıntılarım görebiliyordum; berrak gri gözlerini, esmer yanaklarındaki belli belirsiz çilleri. Aylardır ge-

mide, güneşin altında kalmış gibi görünüyordu. Gözlerim göğsünün inip kalkışını, beyaz gömleğine zıtlık oluşturan güneş yanığı boynunu, ellerini, o elleri nasıl yumruk yaptığını inceledi. Sonunda gerçek olduğuna inandım. Nefes alamıyordum.

“Juliet’e onunla evlenmeyeceğimi söyledim. Yapamazdım. Senin beni sevdiğini bilirken, sana dair bir umudum varken onunla evlenemezdim. Onunla mudu olamazdım.” Elini arasında gezdirdiği saçlarını darmadağın etti. Bunu yapışını kaç kez izlemiştim acaba? “Beni anladı. Aslına bakarsan gayet makul karşıladı. Eskiden beri seni sevdiğimi tahmin ettiğini söyledi ki bu kesinlikle doğrudu.”

Ağız bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu gülümseyişe bakınca o dudakları öpmenin, yüzünü ellerimin arasına almanın, parmaklarımı saçlarına gömmenin verdiği hissi hatırladım. Saçının renginin çok daha açık olduğunu fark ettim. Neredeyse çocukluğundaki o altın sansına dönmüştü.

Önümde diz çöktü. Yüzüm kızardı, ellerim titredi, umudum yükseldikçe yükseldi. Sanki içimde çırpınan milyonlarca kanat varmış gibi. “Blackmoore’u kardeşim George’un himayesine bıraktım ve Doğru Hindistan Şirketi’nde bir iş buldum. Seni bulmak için... beni evimden mahrum bıraktın diye sana asla kızmayacağımı, zaten kendi nizamla vazgeçtiğimi göstermek için dünyanın yansını kat edip geldim. Artık benden çalabileceğin tek şey kalbim ama o konuda da zaten sabıkalısın.” Gri gözlerinde umudun sancısını* endişeyi, korkuyu, aşkı öyle

yoğun bir ışıkla kanşmış olarak gördüm ki kalbim ikiye ayrıldı sanki. Yenilgiyle ellerimi yâizüme kapattım.

“Kate,” dedi buğulu bir sesle. “Buraya hayatını benimle geçirmeni bir kez daha istemek için geldim. Maceralara birlikte atılabiliriz. Seni buralara kadar takip ettim sevgilim ve bundan sonra nereye gitmek istersen peşinden geleceğim. Gelecekte ne olursa olsun seni seveceğim. Beni tanıyorsun. Senin kadar inatçı olabileceğimi biliyorsun. Seninle olmak için evimden vazgeçtim. Ben de senden benimle olmak konusundaki korkularından vazgeçmeni istiyorum. Bana inanmanı, bana güvenmeni, beni...” Sesi kısıldı. “Beni sevmeni istiyorum. Seni sevdiğim gibi.” Omuzlarım titredi.

“Kate... Gülüyor musun sen? Kate, yine gülüyorsan yemin ederim ki...”

Ellerimi indirip yaşlarla yol yol olmuş yüzümü gösterdim, ona uzanıp kendimi kollanına attım. Evimde olduğumu hissettim. Hayatta sahip olduğum, olacağım en güvenli yuvaydı kollan. Boğulmak üzereymişiz, birbirimizi ancak biz kurtarabilirmişiz gibi birbirimize tutunduk. Sonra beni öptü; yaşlarla ıslak yüzümün her yerini, dudaklarımı, saçlarımı öptü ve hiç durmasın istedim. Ve sonunda

soluklanmak için geri çekildiğimde, “Sana bir şey söylemeliyim,” dedim.

“Sen...” diye başladım ama duraksayıp burnumu koluma sildim. “Sen Gönlümün Dileğini Gerçekleştiren Kişi değilsin Henry Delafield.”

Başını geriye atıp kahkahalarla güldü.

“Hayır, dinle.” Yüzünü ellerimin arasına aldım. Gözleri sevgi dolu ve apaydınlıktı. Bakışları Kızümde öyle büyük bir hayranlıkla gezindi ki okşanmışım gibi hissettim. Başını bana doğru eğip dudaklarını çeneme değdirdi.

“Dinliyorum,” diye mırıldandı kolları beni inanılmayacak kadar sıkıca sararken.

“Sen Gönlümün Dileğini Gerçekleştiren Kişi değilsin.” Derin bir nefes alıp gülümsedim. “Gönlümün Dileğisin.”

“Ah, Kate,” diye mırıldandı başım benimkine yaslayarak. “Sonunda sen de romantik oldun.”

BEŞ YIL SONRA

“Karşıda ne görüyorsun canım?”

Olivia başını babasının omzuna yasladı. “Sadece su görüyorum baba.”

“Bir daha bak tatlım. Karayı görüyor 'musun? Uzakta bir gölge gibi hani?”

Olivia'ya tombul, yumuşak yanağı benimkine değecek kadar yaklaşıp okyanusun üzerinde yükselen karayı işaret ettim. “Şuraya bak. Ve bekle. Giderek netleşecek, sonra kırmızı çatılı evlerle dolu bir köy göreceksin. Denizden çok yüksek bir tepede kocaman bir ev göreceksin. Peki orası neydi, hatırlıyor musun?” Başını evet anlamında salladı ve kara kirpikli gözlerini kırptırdı. Babasının ve

büyük büyükbabasının gri gözleri vardı onda. Henry'nin sevdiği kara kaşlarımı da almıştı.

“Ne orası?” diye sordu bizi sıkıca tutan Henry ikimize birden gülümseyerek.

“Evimiz.”

Çok uzaktan, gri suların ötesinden bir karatavuğun ötüşünü duyar gibi oldum.

YAZARIN NOTU

Tarihi roman yazıyorum, çünkü araştırmayı ve hikâyeler yaratmayı seviyorum. Eğer benim gibiyseniz ve tarihi bir roman çalışmasında gerçekte kurgunun nerelerde buluştuğunu bilmek istiyorsanız okumaya devam edin. Eğer benim gibi değilseniz, burayı atlayıp doğruca Teşekkür bölümüne gidin. Sizi bunun için suçlamayacağıma söz veriyorum.

Blackmoore'u hayal etmeye ilk başladığımda Kuzey İngiltere'de, kırlarla çevrili ve okyanusa bakan bir yerde geçmesini istediğimi biliyordum. Fakat böylesi bir yerin gerçekte varolup olmadığını bilmiyordum. Ben de uçakla oraya gittim, bir araba kiraladım ve İngiltere'nin kuzeyi boyunca, Manchester'dan Whitby'ye kadar gidip geri dönerek hikâyem için mükemmel konumu araştırdım. Aradığımı Kuzey Yorkshire'daki Robin Hood Koyu'nda buldum.

Evet, bu kasaba gerçekten var. Doğru biçimde betimlemeye çalıştım ama bu yerin etkileyiciliği, karakteri ve rüzgârlı güzelliğinin hakkını vermeye kelimelerin yeteceğini düşünmüyorum. Burası yüzyıllar öncesinden kalma bir kaçakçılık limanıymış ve yüzyıllar içerisinde köyde yaşayan herkes bu türden ticaretle haşır neşir olmuş. Üstelik bir top ipeğin sahilden tepenin zirvesine kadar bir kez bile günüşiği görmeden çıkarılabil-diğini söylerlermiş.

Nasıl mı? Tüm evler gizli dolaplar ve geçitlerle birbirine bağlanıyor muş. Hatta oradaki köylülerden biri, evini yenilemek üzere mutfak

dolabını söken başka birinin, kendisini komşusunun evinin içine bakarken bulduğunu anlatmıştı bana.

Blackmoore arazisi Ravenscar mülkünün bulunduğu konumda kurulu, burada da gizli geçider varmış (belki hâlâ da vardır) ve kaçakçılık işlerinde kullanılıyormuş. Sizi geceleri kırlardan uzak durmanız, aksi takdirde Linger Hayaleti'ne yakalanacağınız konusunda uyarın yaşı köylüler de hâlâ var.

Viran manastırın temeli Kuzey Yorkshire'ın Harrogate yakınlarındaki Fountains Manastırı'na dayanıyor. Burası insana son derece dostane hayaleder tarafından ele geçirilmiş bir yer hissi veriyor. Kuleleri ekin kargalarıyla dolu, harap hali ise güzel ve hüzünlü.

Blackmoore'un içi yine Kuzey Yorkshire'da bulunan Howard Kalesinden esinlenerek tasarlandı.

Karakterlerim ve yaşantıları tamamen kurgusal. Fakat yaptığım araştırmalar hikâyeme ilham verdi. Mesela Henry için bir

soyadı seçmeye çalışırken karşıma Delafield adı çıktı. Kulağıma hoş geldi ama bunun Henry için tarihi açıdan uygun olduğuna emin olmak istedim. İsmi araştırdığımda Delafield soyadının Fransa, Alsace'deki La Feld Şatosu'nda ikamet eden çok eski bir aile olan Kont de la Feld ailesinden geldiğini öğrendim. Hubertus De La Feld 1066'da İngiltere'ye göç etmiş, kendisine bazı geniş araziler tahsis edilmesini sağlamış ve böylece ailenin İngiltere'deki itibarlı yükselişi başlamış. Başarma tutkularını perçinleyen asıl şey ise John Delafield'in Zenta muharebesindeki kahramanlığından ötürü 1697 yılında Kutsal Roma İmparatorluğu'nda bir kontluk elde etmesi olmuş. Bunu okuduğum zaman başka bir unvana, bir İngiliz adına özlem duyan bir aile hayal ettim ve Delafield ailesinin Kate ile Henry'nin önündeki engellerin kilit noktası olan hırsı böylece doğmuş oldu.

Bay Louis Sporch tamamen gerçeğe dayalı olan tek karakter. Kendisi 1800'lerin başında Klasisizmden Romantizme geçişte etkili olmuş bir müzisyen ve bestekâr. Gerçekten Faust üzerine bir opera yazmış ve

1820 yılında eşi Dorette ile birlikte İngiltere'ye seyahat edip müzik performansları sergilemişler. Fakat Londra'nın dışına gidip gitmediklerini bilmiyorum ve Bay Spohr'un piyano parçasının adı da benim hayal ürünü.

Bu hikâyeye için kuşlar üzerine araştırma yapmaktan büyük keyif aldım. Bulduğum çok faydalı sitelerden biri www.rspb.org.uk/wildlife/birdidentifier oldu. Bu sitede kuşların fotoğraflarına bakabiliyor, yaratılışları hakkında bir şeyler okuyabiliyor ve ötüşlerini dinleyebiliyorsunuz. Kate'in karakuşunun adını romanda vermedim ama Hindistan'a özgü bir kuş olan kara drongo kuşunu esas aldım.

Robin Hood Koyu, kaçakçılığı ve kırları hakkındaki araştırmalarımın büyük bölümünü Robin Hood Koyu'ndaki küçük müzeden aldığım bir kitaba, Barrie Farnill'in A History of Robin Hood's Bay: The Story of a Yorkshire Community kitabına borçluyum.

Kusurlar veya tarihi yanlışlar varsa, bunları benim bir insan olarak hata yapabilirliliğime verebilirsiniz. Belki de söz konusu kusurlar yazar olmamdan, dolayısıyla iyi kurgunun hatırına gerçeği birazcık eğip bükme isteğimden kaynaklanıyordur.

TEŞEKKÜR

Hayatımdaki pek çok kişinin yardımı olmasaydı bu hikâyeyi yazamazdım. Kimi zaman üstesinden gelinemez gibi görünen bir işi yaparken beni ittikleri, çektikleri, yukarılara taşıdıkları için yetersiz bir teşekkür girişimim olacak onlara:

Bunun yazılmış en kötü roman olduğuna emin olduğum ve teslim tarihlerini defalarca kaçırdığım zamanlarda bile bana ve hikâyeme inandıkları için Shadow Mountain'daki herkese teşekkür ederim. Bitmek bilmeyen moral konuşmaları ve harika öğle yemekleri için Heidi Taylor'a; şaşmaz mizah anlayışı ve iyimserliği için Chris Shoebinger'a; bana daha mudu bir son için yalvardığı (ve bu konuda haklı olduğu) için Lisa Magnum'a; kusursuz editörlük becerisinden ötürü Suzanne Brady'ye; müthiş kapak ve tasarımı için Heather Ward'a özel teşekkürler.

Bir amigo, bir koç ve fırtınalarda güvenli bir liman olan temsilcim Laurie McLean'e teŖekkür ederim. Sen olmasaydın akıntıya kapıldığımı hissederdim.

Keyif ve Mükemmellik Yazı Grubu, size ne diyebilirim ki? Bana keyif verdiniz, bana mükemmellik verdiniz ve beni iblislerimden sayısız kez kurtardınız. Böylesine bilge, müşfik, eğlenceli ve cesur olduğunuz için hepinize teŖekkürler. Sizle-ri saygıyla anıyorum: Erin Summerill, Jessie Humphries, Ka-tie Dodge, Donna Nolan, Ruth Josse, Peggy Eddleman, Kim Krey, Sandy Ponton, Jeigh Meredith, Julie Maughon, Christine Tvler ve Chantele Sedgwick.

Sevgili dostum Marla Kucera'ya İngiltere gezisi serüvenimiz için kocaman teŖekkürler. Her şeyi o kadar neşeli hale getirdin ki. Araba sürüşüme çok fazla çığlık atmadın, mezarlıkta seni kovalayan kedi de cabası oldu.

Deneme kopyamın okuyucuları Jinjer Donaldson, Jaime Richardson, Stacey Ratliff, Pam Anderton, Julie Dixon, annem ve Keyif ve Mükemmellik Yazı Grubu üyelerine çok ham bir kopya konusunda güvenebileceğim dosdar oldukları için teŖekkürler.

Edenbrooke'u seven ve daha fazlası için yalvaran okurlarıma teŖekkür ederim. Sosyal medyadaki hayranlanma da beyin fırtınası ihtiyacımı karşılamama yardımcı oldukları ve bu yolculukta bana eşlik ettikleri için teŖekkürler. Bu roman sizler için!

Hikâyeme ilham veren güzel sanat eseri için Christine Walter'a teŖekkürler.

Sevgili Fred, Adah, David, Sarah ve Jacob'a kaçınılmış teslim tarihleri, kaçırılmış aile tatilleri, kaçırılmış futbol maçları ve kaçırılmış başka pek çok şeyin stresini çekerken bana katlan-

dıkları için teŖekkür ederim. Ayrıca annem ve babam, Frank ve Ruth Clawson'a yakınımaya taşındıkları ve bana defalarca cansi-midi oldukları için teŖekkürler. Kız kardeşlerim Kristi, Jenny ve Audrey'ye teŖekkürler. Sizi çok seviyorum. Ve evlilikle kazandığım akrabalarım

için, hepsi için minnettanim: Donaldson'lar ve Hofhein'lar, Nick, Hinmon'lar ve Clawson'lar.

Ve yazılanmda Tann'nın yardımının bir kez daha altını çizmeliyim. Ne kadar çok cansimidi ve güvenli liman olsa da hiçbir şey onun yardımını aşamaz.

Saklı bir tutkunun ardındaki kıvılcımlar aşkı tutuşturacak, maskelerin ardına saklansan bile... Stephen Valentine, İngiltere kralından kendine ait toprakları istemek üzere saraya gider. Orada güzeller güzeli, menekşe gözlü, masumiyet timsali Madrigal ile karşılaşır ve aralarında muhteşem bir aşk doğar. Ancak Madrigal'ın baş düşmanının kızı olduğunu öğrenince Stephen'm dünyası başına yıkılır. Madrigal ise çok sevdiği krala bir komplo kurulduğunu yanlışlıkla öğrenir ve kendini ozan kılığında yollarda bulur. Masumiyetle şehvet, aşkla intikam, macerayla tutku bu yolda ona eşlik edecek...

"Yürek çarpmtılanyla okuyacağınız, heyecanlı bir tarihi roman." - Amazon-

"Tarihi bir atmosferde nefes almak, tutkulu bir aşkı hissetmek ve hayatın rüzgânnda savrulmanın acısını tatmak için bu kitabı okumalısınız."

-Booklist-

"Kathryn Kramer tarihi bilgisi ve deneyimiyle harikalar yaratmış. Bir Masum Menekşe kolay kolay unutulmayacak." -Goodreads-

Brenna hayatındaki zorlukları başarıyla yenmiş güçlü bir kadındır. Ölen ablasının oğlu Randy'ye bakarken, kendi ayaklarının üzerinde duruyor, bir yandan da oyunculuk konusunda bir kariyer planlıyordu. Ve bu çetrefilli hayatta aşka, erkeklere, özel hayata yer yoktur.

Ta ki önemli bir film projesinde rol alma fırsatıyla birlikte yakışıklı, güçlü ve her söylediğinin yapılmasına alışmış olan yapımcı Michael Donovan karşısına çıkıncaya dek.

Brenna, Donovan'dan uzak durmaya çalıştıkça kendini onun ateşli çekim alanında bulur. Brenna'nın güçlü kalbi bu tutkulu fırtınayla baş edebilecek midir?

"iris Johansen'den baş döndüren, temposu hiç düşmeyen, derinlikli bir roman."

-Amazon-

"Brenna hem ürkek hem güçlü, Donovan ise hem güven verici hem de kışkırtıcı. Kalbimdeki Fırtına gerek karakterlerinin mükemmelliği, gerekse hikâyenin sahiciliğiyle ilham verici bir aşk hikâyesi." - Goodreads-

Bir araya gelmeleri imkânsız olan iki gencin, Wolfram ve Deidre'nin yazgısı bir Viking baskınıyla değişir. Yollar kuzeye doğru uzanırken aralarındaki çekime daha fazla karşı koyamazlar. Ancak yeni buldukları aşklar, ihanetin ve kötülüğün kıvılcımlarını da ateşler, şiddetli aile kavgaları kanla intikam ister, köpüren kıskançlıklar öfkeyle patlar, kötü kaderin fırtınaları onları yıkmak için kopar. Ve yalnızca şiddetle alevlenmiş tutkulan, aşkların kaderini değiştirebilir

"Bu roman ateş ve buzun dansı gibi, sıra dışı ve olağanüstü." - Booklist-

"Kılıç ve Çiçek, Viking mitolojisiyle yoğrulmuş hikâyesi, etkileyici karakterleri ve bir an bile düşmeyen temposuyla etkileyici bir roman." -Amazon-

"Aşk, tutku, ihtiras ve heyecanla dolu, baş döndürücü bir hikâye." -Goodreads-

[1](#)

Al m. Küçük banım, (ç.n.)